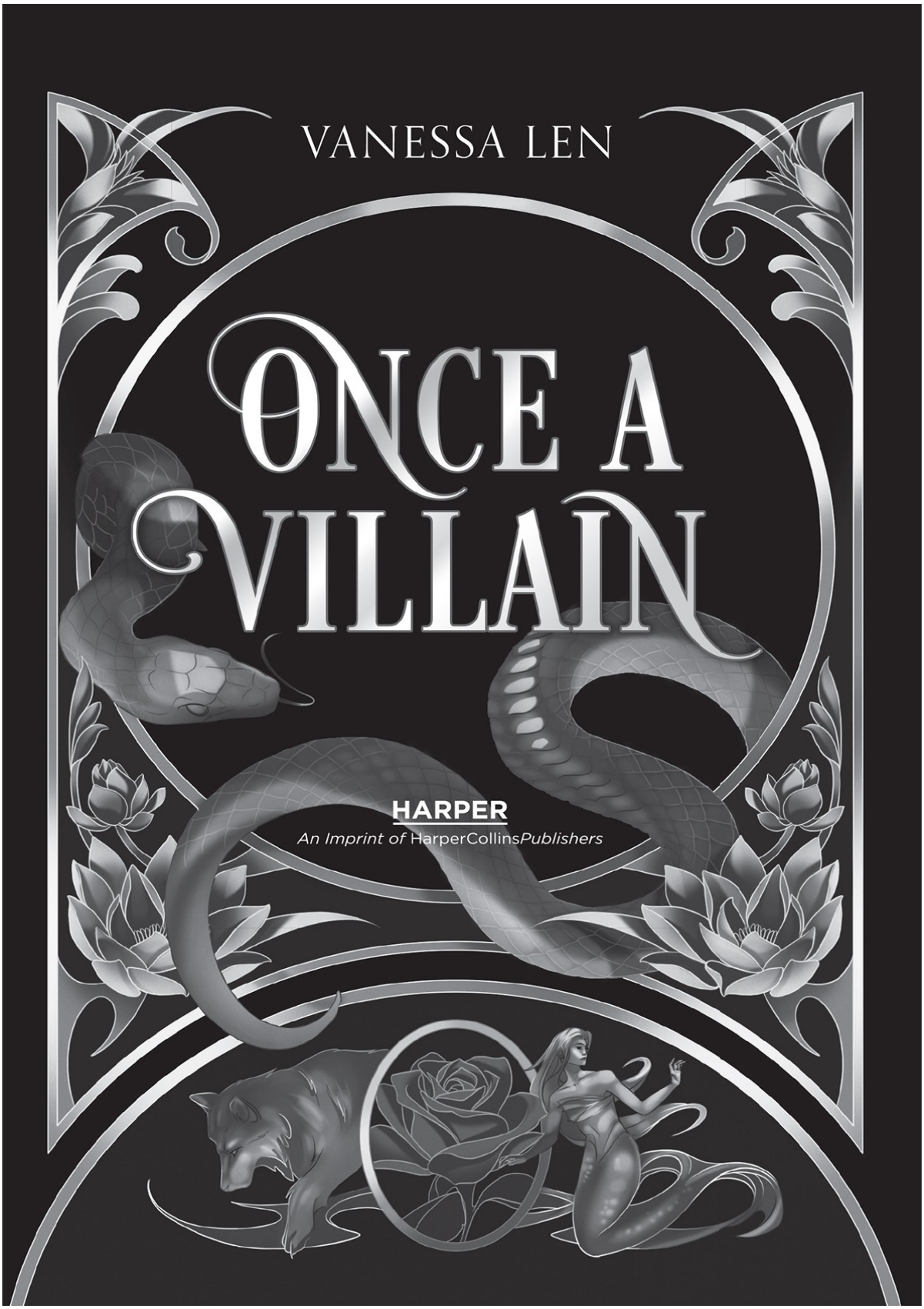

When monsters rule,
who will be left to stop them?
ONCE A
VILLAIN
Author of *Only a Monster*
VANESSA LEN

VANESSA LEN

ONCE A VILLAIN

HARPER
An Imprint of HarperCollins*Publishers*

Adanmışlık

Her gün özlediğim anneme. Keşke zamanı değiştirebilseydim.

İçinde

Kapak
Başlık
Sayfası
Adanmışlık

Bir İki
Üç Dört
Beş Altı
Yedi
Sekiz
Dokuz
On On
bir On
iki
On üç On
dört On beş
On altı On
yedi On
sekiz On
dokuz Yirmi
Yirmi bir
Yirmi iki

Yirmi Üç Yirmi
Dört Yirmi Beş
Yirmi Altı Yirmi
Yedi Yirmi
Sekiz Yirmi
Dokuz Otuz
Otuz Bir Otuz
İki Otuz Üç
Otuz Dört
Otuz Beş
Otuz Altı
Otuz Yedi
Otuz Sekiz
Epilog

Teşekkürler Yazar
Hakkında Vanessa
Len'in Diğer Eserleri
Geri Dön
Telif
Yayıncı Hakkında

Bir

"Buradan çıkmamız lazım," dedi Joan. Hepsi çıkmaz bir sokakta sıkışmış durumdaydılar, ama oyalanamazlardı. Devriye gezen bir muhafız nehir kenarındaki yolda ilerliyordu, altın rozeti onu yolun kenarında dağılmış insanlardan ayırıyordu. "Muhafız var..."

"Gördüm," dedi Nick sert bir sesle.

"*İki* tane var." Aaron, setin biraz ilerisinde duran zayıf bir kadını işaret etti, yakasında altın rengi bir parıltı görünüyordu. Joan onu hiç fark etmemişti.

Soğuk bir rüzgar nehrin üzerinden eserek Joan'ın tül elbisesini keskin bir şekilde deldi. Hala paltosunun olmasını diledi, ama onu dün gece atmak zorunda kalmıştı ve şimdi geri almanın bir yolu yoktu. Kollarını kavuşturarak muhafızları ve tanıdık olmayan silüeti inceledi. Nereye gidebilirlerdi?

Thames Nehri'nin diğer tarafında, cam kuleler gök gürültülü gökyüzünü yansıtıyordu. Kulelerden birinde renkli bir görüntü parıldıyordu: bir deniz yılanı bir yelkenli gemiyi yutuyordu. Artık her yerde canavar sembolleri vardı: binaların üzerine işlenmiş kanatlı aslanlar ve yılanlar, bayraklarda dalgalanıyordu. Bu, dünyanın artık insanlara ait olmadığını hatırlatıyordu.

Artık canavarlar hüküm sürüyordu.

Joan Jamie'ye döndü. "Sence ailen bize yardım eder mi?" Lius ailesi önceki zaman çizgisini hatırlayacaktı. Onları kesinlikle kabul ederlerdi.

Rüzgâr Jamie'nin düzgün siyah saçlarını havalandırdı. Tom ortadan kaybolduğundan beri dalgın görünüyordu, ama şimdi dikkatini toplamak için gözle görülür bir çaba sarf ediyordu. "Liu bölgesi nehrin hemen karşısında. Oraya ulaşabilirsek..."

Sözlerinin geri kalanı, yakındaki bir motorun gürültüsüyle boğuldu. Joan ve diğerleri, cenaze arabası gibi

Londra Köprüsü'nün altından çıktı, hızı devriye arabası gibi yavaş ve tehditkardı. Monster Court'un altın aslanı, dişlerini ve pençelerini saldırıya hazır bir şekilde yan tarafında dik duruyordu.

Joan'un kuzeni Ruth, içinden küfretti. "Burada kalamayız."

Joan'ın yanında Nick kıpırdadı, çenesindeki kaslar seğirdi. Joan onun ne düşündüğünü biliyordu. En son Lius'lara sığındıklarında Nick'in zihni kontrol altına alınmıştı. Joan onun şimdi itiraz etmesini bekliyordu, ama bir an sonra sadece başını salladı. "Gidelim," dedi.

İnce kalabalığın arasına karışarak, kaçak gibi görünmemeye çalışarak, ortadan kaybolmaya çalıştılar.

Joan başını eğmesi gerektiğini biliyordu, ama nehre bir kez daha bakmadan duramadı. Bu yeni Londra tuhaf bir canavardı. Bacalardan çıkan koyu dumanlar gökyüzünde kasvetli bir örtü gibi yayılıyordu.
Tower Bridge, St. Paul's kubbesi gibi tanıdık simgeler yok olmuştu. Onların yerine Gotik sivri uçlu ve yükselen camdan oluşan yeni bir silüet vardı.

Batıya doğru birkaç yüz adım ileride, Londra Köprüsü nehri üzerinde uzanıyordu. Joan'ın bildiği pratik beton köprü değil, Eleanor'un buraya sürüklediği köprüydü — Eski Londra Köprüsü, evleri ve dükkanları, Thames Nehri üzerindeki minyatür bir Shakespeare köyü gibi, eski ve tuhaftı.

Burada, yürüyüş yolunda, bir adam Roma tunikası giymiş dolaşıyordu, ardından ortaçağ elbisesi giymiş bir kadın, ağır kadife eteği kaldırımları süpürüyordu. Canavarların artık keşfedilmekten korkmadıkları açıktı.

Joan yutkundu. Bütün bunlar yanlıştı. *Yanlıştı*. Bu dünya var olmamalıydı. Kız kardeşi Eleanor, zaman çizgisini ele geçirmiş ve canavarların hüküm sürdüğü bir dünyaya dönüştürmüştü. Eleanor bunu yapmak için Joan ve Nick'i kullanmıştı. Joan'ın başına silah dayamış ve Nick'e bir seçim sunmuştu: Joan mı, dünya mı?

Joan, Nick'in ne yapacağını biliyordu. Bundan çok emindi. Nick efsanevi bir canavar avcısıydı: aralarındaki yırtıcıları öldüren insan kahraman. İnsanları yok etmekle Joan'ı kurtarmak arasında bir seçim yapması gerektiğinde, tek bir şey yapardı. Joan gözlerini kapatmış, ölümü bekliyordu.

Ama Nick, Joan'ı seçmişti.

Joan şimdi onun bakışlarını yakalamaya çalıştı ama başaramadı. O yolun diğer tarafında, Jamie ve Ruth ile birlikte yürüyordu, koyu renkli saçları ifadesini gizliyordu. Joan onun kendisinden kaçtığını hissetti. Onu suçlamadı. Bütün bunları gördükten sonra kararından pişmanlık duyuyor olmalıydı.

"Hey," diye mırıldandı Aaron, yanına yaklaşarak adımlarını ona uydurdu.

Joan ona gülümsemeye çalıştı. "Hâlâ tutuklanacağımı bekliyorum." Ya da daha kötüsünü.

Aaron, muhafızları kontrol etmek için boynunu gerdi. "Hâlâ devriye geziyorlar," diye onu sakinleştirdi. "Burada olduğumuzu bilmiyorlar."

Joan başını salladı. Bir parçası *Aaron'un* burada olduğuna inanamıyordu. Aylarca onun anılarını sessizce ve kendine saklamıştı. Kendi zihninin mahremiyetinde, o şık, geniş malikaneyi, yatılı okul sesini hayal etmişti, onu bir daha konuşurken duyacağına asla inanmamıştı. Onun böyle bir tehlikeye atılmasını, onunla birlikte tekrar kaçmak zorunda kalmasını istememişti. Yine de bir parçası, onunla tekrar birlikte olduğu için korkunç ve bencilce mutluydu.

Aaron yorgun bir eliyle altın sarısı saçlarını taradı. Bazen onun bu dünyadan olmayan güzelliğinin ötesini görmek zordu, ama Joan onu yeterince tanıyordu, gözlerinin altındaki koyu halkaları, tenindeki gri tonu fark edebiliyordu.
En son ne zaman uyumuştu? Hiçbiri ne zaman

uyumuştu? "İyi misin?" diye sordu Aaron.

Joan da ona aynı şeyi sormak üzereydi. "*Sen* iyi misin?"

"Evet, tabii. Kız kardeşinin burayı düzenlemesi çok hoşuma gitti."

Joan'ın nefesi öfkeyle çıkan bir kahkaha oldu, bu onu şaşırttı. "Sanki Dracula bir şehir yapmış gibi. Her yer karanlık bulutlar ve sivri uçlar." Konuşurken yaklaşan ayak sesleri duydu. Yutkundu ve saçlarını düzelterek boynunu örtmeye çalıştı.

Ayaklarının altında taş fayanslar fırtına grisiydi. Aaron'ın ayak sesleri bile onlara karşı yatıştırıcıydı. Düzenli bir kalp atışı. Joan yürürken buna odaklanmaya çalıştı, ensesindeki ürperme hissine değil.

Elbette daha önce canavarların yanında bulunmuştu, kendisi de yarı canavardı. Aaron, Ruth ve Jamie canavardı. Ama... bu yeni dünyada uyandığında, içindeki hayvanî bir parça bir değişiklik hissetmişti; şehrin dumanı ve nehir tuzunun altında, rüzgârda misk kokusu alabilmişti. Vücudu, artık besin zincirinin tepesinde olmadığını içgüdüsel ve anında anlamıştı.

Yolun diğer tarafında, Nick'in duruşu aldatıcı bir şekilde rahattı. O da bunu hissediyordu. Yargıç gibi bir peruk takmış bir adam onu iterek geçtiğinde, Nick'in gözleri adamın ellerine kaydı ve adam uzaklaşana kadar onu takip etti.

Joan, ensesindeki karıncalanmaya yenik düşerek omzunun üzerinden arkasına baktı. Siyah pelerinli muhafız yaklaşıyordu. Adımlarını hızlandırdı ve Ruth'un bakışlarını yakaladı. Ruth başını sallayarak Nick ve Jamie'ye fısıldadı.

Artık köprüye neredeyse varmışlardı. Önlerinde, güney ucuna çıkan dik bir taş merdiven vardı. Merdivenin sonunda, tüm şehri gölgesine alan devasa bir bina, adeta bir kale duruyordu.

"Taş Kapı," dedi Aaron.

Kapının tepesindeki kulelerden sivri uçlar çıkıyordu: ince çubukların ucunda rüzgarda sallanan koyu renkli toplar. "O şeyler ne?" diye sordu Joan yüksek sesle. Rüzgâr gülü mü? Ama çok fazlaydı...

Aaron keskin bir nefes aldı. "Kız kardeşin tam bir baş belası." "Ne?"

"Boş ver. Onlara bakma."

"Çürümüş sebzeler gibiler," dedi Joan. "Sanki..." Durdu. Esinti, hafif bir çürüme kokusu getirmişti.

Tarih öğretmeni Bay Larch bir keresinde Eski Londra Köprüsü'nden bahsetmişti:

Hainlerin kafalarını kazıklara geçirip, çürümesini geciktirmek için katrana batırırlardı.

"Joan," dedi Aaron yumuşak bir sesle. "Böyle bir yerde bakamazsın. Sorular sorulur. İnsanlar kulelerde tanıdığın biri olduğunu düşünür."

Joan, kendini hasta ve korkunç derecede saf hissederek bakışlarını tekrar ona çevirdi. Orada insanlar olduğunu fark etmemişti bile, onları izleyerek kendini ve diğerlerini tehlikeye attığını ise hiç düşünmemişti.

Aaron'un gri gözleri, yukarıdaki fırtına bulutlarının rengindeydi. Böyle manzaraları daha önce görmüştü, fark etti Joan — belki Orta Çağ'da, ya da Rönesans'ta, köprülerde asılan hainlerin kafalarının Thames Nehri'ndeki teknelerden daha dikkat çekici olmadığı dönemlerde.

Joan, kendi korunaklı yetiştirilme tarzının bu kadar farkında olmamıştı. Yirmi birinci yüzyılın güvenli Milton Keynes ve Londra'sında doğup büyümüştü. Hiç bir adamın asıldığını ya da bir cesedin uyarı amacıyla sergilendiğini görmemişti. Londra'nın *bu hale* gelebileceğini, eski zulümlerinin geri dönebileceğini hiç hayal etmemişti.

Ve... Kuzey kıyısına, açıkta sergilenen canavar amblemlerine tekrar baktı. Canavarların insanları yönettiği bir dünyada, ne tür yeni zulümler ortaya çıkmıştı?

"Köprüye gidelim," dedi. Kuzey yakasına, Liu bölgesine ne kadar çabuk varırlarsa, o kadar çabuk güvende olacaklardı. Sonra da tüm bunları nasıl düzelteceklerini bulabilirlerdi.

"Ortaçağ *cehenneminde* ne oluyor?" Ruth, köprüye çıkan taş merdivenleri aceleyle çıkarken dedi. "Bu şehrin tamamında kötü bir hava var."

Sesi, suyun gürültüsüyle yarı yarıya boğulmuştu. Merdivenler, onları köprünün ahşap desteklerinin yanına, nehri akıntılı hale getiren devasa sütunların yanına getirmişti. Eleanor bir keresinde bu sesi yüz şelaleye benzetmişti. Ancak Joan'a göre bu ses daha çok okyanusa benziyordu: kayalara ve uçurumlara çarpan su.

Üstlerinde, köprüde, altın ve tavus kuşu renginde bir afiş yolcuları karşılıyordu: ELEANOR, SEMPER REGINA! JUBILEE'SINI KUTLAYIN!

"Semper Regina?" dedi Nick kuru bir sesle. "Her zaman kraliçeyseniz, nasıl jübile kutlayabilirsiniz?"

"*Yürüyüş yolunda* onun hakkında konuşanları duydum,"

"Yolda birinin ondan bahsettiğini duydum," dedi Ruth. "Her elli yılda bir tebaasını hükümdarlığını kutlatıyor. Büyük kutlamalar." Joan'a dönerek, "Alınma ama, kız kardeşin tam bir narsist," dedi.

Eleanor benim kardeşim değil, demek istedi Joan. Çünkü Joan'ın hiçbir kardeşi, sevdiği insanları işkence edip öldürmezdi. Hiçbir kardeşi, insanların canavarların hükümdarlığı altında acı çektiği bir zaman dilimi yaratmazdı.

"Bu tanrının unuttuğu yerin kraliçesi hakkında daha ihtiyatlı konuşabilir miyiz?" Aaron tısladı. "En son istediğim şey, bir kule tepesinde kafamın uçması!"

"Bu gürültüde kimse bizi duyamaz," dedi Jamie. "Ayrıca merdivenlerde sadece biz varız."

Joan aşağıya baktı. Aşağıdaki geçit insanlarla doluydu, ama Jamie haklıydı. Kimse onları takip etmemişti. Bir an için açıkça konuşabilirlerdi. "Yakalanırsak diye bir plan yapmalıyız," dedi hızlıca. "Eğer yakalanırsak..."

"Yakalanmayacağız," dedi Aaron.

"Ama yakalanırsak, Eleanor'un zaman çizgisini değiştirdiğini bilen tek insanlar biz olacağız. Liular bundan önce daha iyi bir şey olduğunu bilecekler, ama sadece parçalı bilgilerle. En azından birimizin güvenli bir yere ulaşmasını sağlamalıyız."

"Karşıya geçeceğiz," diye ısrar etti Aaron.

Buna inanıyor muydu, yoksa sadece inanmak mı istiyordu? "Aaron, muhafızlar bizi görürse..."

..."

"Yapmayacaklar," dedi Aaron. "Başımızı eğip kalabalığın içinde ilerleyeceğiz. Yukarıdaki muhafızlar trafiği yönlendirmekle meşgul olacaklar, yayalarla uğraşacak zamanları olmayacak."

"Biraz fazla iyimser davrandık," diye ekledi Aaron, tepeye vardıklarında.

"Olabilir mi?" dedi Nick, saçları ve giysileri rüzgarda savrulurken.

Köprü, yukarı aşağı yürüyen, yayaları ve arabaları kontrol eden muhafızlarla doluydu. Yaya kaldırımındakilerin aksine, bunlar üniformalıydı: kırmızı ceketler ve kömür rengi pantolonlar. Kollarına altın işlemeli kanatlı aslanlar nakışlanmıştı.

Daha ileride, kesik kafaların bulunduğu nöbetçi kulesi geçildikten sonra manzara gerçeküstü bir hal aldı: Büyüleyici dükkanlar ve evler, teraslar halinde yolun iki yanına dizilmişti. Bu terasları, sokağın ortasına dikilmiş binalar kesiyordu. Bu binaların alt katları, trafiğin geçmesi için kesilmişti.

"Çok Aç Tırtıl tünel yapmış gibi," dedi Nick. "Ne?" dedi Aaron dalgın dalgın.

Joan açıklamak için ağzını açtı, ama sonra sadece başını salladı. Aaron, Viktorya döneminden sonra pek fazla kültürel referans noktası yoktu. "Buradan geçemeyiz," dedi. "Çok fazla muhafız var."

"Geri inemeyiz!" diye itiraz etti Ruth. "Biri bizi görür. *Bunu* şüpheli bulurlar."

"Daha güvenli bir yolun garantisi yok," dedi Jamie. "*Bak*." Suya doğru başını salladı. "Southwark Köprüsü yok. Millennium Köprüsü yok. En azından bu yol kalabalık."

"Eleanor geçişleri kontrol ediyor," diye fark etti Joan. Tower Bridge'i de ortadan kaldırmıştı.

"Burada takılamayız," dedi Ruth sabırsızca. "Şüpheli görünmemeliyiz. *Hadi*." Joan'ın kolunu tutup onu kuzeye doğru giden insan akıntısının içine çekti ve diğerleri de onların arkasına takıldı.

Yürürken, kalabalığın sesleri, gürleyen su sesleri ve martıların ve güvercinlerin cıvıltıları ile birleşti. Ortam garipti. Ruth, *kötü hisler* olduğunu söylemişti. Joan da bunu hissedebiliyordu. Londralılar genellikle çevrelerine karşı uyanık olurdu, ama bu zaman dilimindeki insanlar farklı görünüyordu. Etraflarındaki herkes tehlikeli olabilirmiş gibi birbirlerini sert bakışlarla izliyorlardı.

Joan omuzlarını silkeledi, gerginliğini gidermeye çalıştı. Yağmur damlaları düşmeye başlamıştı. Islak odun ve taş kokusunu derin bir nefesle içine çekti ve Jamie'ye baktı. "İyi misin?" diye fısıldadı. Jamie ıslanmaktan nefret ederdi.

Jamie, havayı fark etmemiş gibi gözlerini kırptı. Bu, Joan'ı daha da endişelendirdi. Jamie, kocası Tom olmadan buraya geldiklerinden beri neredeyse hiç konuşmamıştı. Son anda, Joan, Eleanor'un zaman çizgisinde yaptığı değişikliklerden hepsini korumak için gücünü kullanmıştı. Ama Tom, Eleanor'u durdurmaya çalışarak ona saldırmaya devam etmişti. Değişiklikler gerçekleştiğinde, Tom Joan'ın korumasının dışında kalmıştı.

Joan biraz yavaşlayarak Jamie'nin yanına geldi. "Onu bulacağız," diye fısıldadı.

Jamie bir anlığına bakışlarını indirdi, uzun kirpikleri aşağıya doğru açıldı. Joan'ın rahatlamasına neden olan şey, Jamie'nin gözlerini tekrar kaldırdığında ona odaklanmış olmasıydı. "O bir hayatta kalan," diye onayladı. "Orada bir yerde olmalı."

"Nehirde ya da kanallarda," dedi Joan. Lius ailesi onu nerede bulacağını bilirdi; Lius ve Hathaway aileleri müttefikti. Onun nerede olduğunu bilmeleri gerekirdi.

Jamie ceketinin yakasını hafifçe kaldırıp oyuncak bulldog'u Frankie'yi kontrol etti, sanki en azından onun hala burada olduğunu kendine kanıtlamak istercesine. Onu sıcak tutmak için ceketinin içine sokmuştu, düz burnu gömleğine gömülmüştü.

Jamie tekrar konuşmak için ağzını açtı, ama sonra bir şey dikkatini çekti ve kaşlarını çattı.

Joan onun bakışlarını takip etti. Kalabalık ileride seyrekleşmiş, yaklaşık elli adım ötedeki kaldırımda garip bir heykelin etrafında yer açmıştı. Heykel, bira fıçısı büyüklüğünde bronz bir kafestiydi ve yan tarafına kraliyet mührü lehimlenmişti: taçlı ve kükreyen bir aslan başı, arka planda yelpaze şeklinde açılmış tavus kuşu tüyleri ve güller. Kafes üçlüydü. Kamuya açık bir sanat eseri miydi? Belki de oturmak için yapılmıştı.

Ancak... ilk kafesin içinde garip bir gölge hareket etti. Joan daha yakından bakarak ne olduğunu anlamaya çalıştı. Sonra keskin bir nefes aldı.

Kafeste bir *insan* vardı; dizlerini göğsüne çekmiş, sırtını acı içinde bükmüş, kıvrılmış bir pozisyonda zorla tutuluyordu. Ve şimdi Joan diğer kafeslerde de insanlar olduğunu fark etti. Ağzını açtı ve kapattı. Aaron'un sesini kafasında duyabiliyordu: *Bakmak güvenli değil.* Ama beyni bunu algılayamıyordu. Londra'nın ortasında kafeslerde insanlar vardı. Korku dalgası onu sardı, kazıklara geçirilmiş kafaları gördüğünde hissettiğinden daha kötüydü.

Önlerinde, bir kadın ilk kafese doğru ilerlerken durdu, elindeki kırmızı gül sepeti tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Bir an için Joan, içindeki adama güven verici bir şeyler fısıldayacağını sandı, ama bunun yerine ona tükürdü,

yüzünün yanına tükürdü. Adam irkildi ve Joan da istemeden yüzünü buruşturdu. Kalbi aniden güm güm atmaya başladı.

Nick'in nefesi kesildi. O da görmüştü.

"Yürümeye devam et," dedi Aaron

sertçe.

"O adamlar insan mı?" Nick homurdandı ve Joan bu düşünceyle midesi bulandı.

"Öyleyseler kendini kaybedecek misin?" Aaron ona sordu.

"Öyle mi?" Nick sordu.

"Yeterince yakın değilim, göremiyorum."

Aaron bunu bir ret gibi söylemişti, ama ilk kafesi geçtiklerinde, iki zarif parmağıyla üst çubuklara vurdu ve içindeki adam korkuyla yukarı baktı; Aaron'un ona zarar vereceğini sandı.

Joan midesinin bulandığını hissetti. Adam zaten acı çekiyordu — kısa, acı dolu nefes alıp verişlerini duyabiliyordu — ve kafes onun için çok küçüktü. Kafes, böylesine korkunç bir amaç için aşırı derecede güzeldi, pirinç cilalanmış, kraliyet mührü o kadar ustaca işlenmişti ki aslanın kürkü, tavus kuşu tüyleri, güller gerçek gibi görünüyordu. Üstünde küçük altın bir plaket vardı ve üzerinde "*Damnatio ad bestias"* yazıyordu. Bir sonraki kafeste ise "*Damnatio ad gladium"* yazıyordu.

Bu kelimeler tanıdıktı, Joan daha önce duymuştu, belki tarih dersinde. Ama ne anlama geliyorlardı?

Aaron, köprünün boş bir kısmına, binalar arasındaki boşluğa, aşağıda köpüren nehre ulaşana kadar bekledi. "Evet," dedi. "Üçü de insan."

Nick durdu, gözleri tamamen büyümüştü. Yüzündeki ifade o kadar tehlikeliydi ki Joan, Nick'in geri dönüp kafesin kapılarını açacağından emindi. O da bunu hissediyordu. Geri dönüp o adamları oradan çıkarmak istiyordu. Onları orada bırakamazlardı.

Aaron, Nick'in önüne geçti. "Onlara yardım edemezsin. Anlıyorsun, değil mi?"

"Çekil önümden," diye dişlerini sıkarak söyledi Nick. Kaslı vücudu Aaron'ı olduğundan daha zayıf ve genç gösteriyordu.

Joan gözünün ucuyla kırmızı bir ışık gördü. "Bu tarafa birkaç kırmızı ceketli adam geliyor," diye fısıldadı.

Aaron'un elleri yanlarında sıkı sıkı kenetlenmişti. Muhafızlardan korkuyordu, ama Nick'ten de korkuyordu. Nick bir zamanlar muhafızlardan çok daha korkutucu bir figürdü. "Devam etmeliyiz," diye fısıldadı Aaron.

Nick'in bakışları muhafızlara kaydı, çenesi sıkılaştı. Ama Aaron haklıydı ve bunu biliyordu. Eğer öldürülürlerse, her şey biterdi. Zaman çizgisini düzeltecek kimse kalmazdı ve bunu düzeltmeleri gerekiyordu. Gözlerini kapattı ve bir an için Joan yüzündeki her şeyi okuyabildi. *Bunu ben yaptım. O adamlar benim yüzümden hapiste.* Sonra sıkıca başını salladı ve kendini zorlayarak yürümeye başladı.

Çapraz bir binanın kesik kısmından geçtiler ve önlerinde köprünün kuzey ucunu işaret eden devasa bir taş kemer gördüler. Ve...

Joan'ın kalbi sıkıştı. Havaalanındaki pasaport kontrolü gibi kontrol noktaları kurulmuştu.

Beş sıra vardı ve gardiyanlar çantaları ve mühürleri kontrol ediyordu. Mühürler, canavarların kimlik olarak kullandıkları mühürlerdi. *Kahretsin.* Ne onun ne de Nick'in mührü vardı. Aaron, Ruth ve Jamie de *kendi mühürlerini* kullanırsa ortaya çıkarlardı. Sıralara yaklaşırken yavaşladı, gardiyanları izleyerek ne yapacağına karar vermeye çalıştı.

"En soldaki güvenlik görevlisi çok sık kontrol etmiyor," diye fısıldadı. "Belki on kişiden birini kontrol ediyor."

"Beş kişiyiz," diye fısıldadı Ruth.

Joan da bu ihtimali beğenmedi. "Belki de geri dönmeliyiz." Ama bunu söylerken, ortadaki kuyruktan bir kadın sıyrılıp tekrar güneye doğru yöneldi. Bir güvenlik görevlisi ona doğru koşarak kimliğini sordu. Güvenlik görevlileri izliyordu.

"Sol sıra olsun," dedi Ruth.

Joan, fareli kahverengi saçları acımasızca düz kesilmiş bir kadının arkasına düştü. Diğerleri onun arkasına sıralandı.

"İlerleyin!" Kontrol noktasında duran görevli önden bağırdı. Ses tonu gür ve tiyatrocu gibiydi. Kalın siyah sakalı ve bıyığıyla uyumluydu. "Hepimiz akşam yemeğimizi yemek istiyoruz!"

Joan ile güvenlik görevlisi arasında yaklaşık on beş kişi vardı. Joan, üniformasının ayrıntılarını görebilecek kadar yakındı. Ağır yün paltası yağmurla lekelenmişti, ancak pirinç düğmeleri parlak bir şekilde cilalanmıştı. Sol kolunda, Monster Court'un kanatlı aslanı altın iplikle işlenmişti.

Sıra ilerledi ve Joan ve diğerleri de onunla birlikte ilerledi. Herkes çantalarını ve ceplerini karıştırarak canavar pirzolalarını çıkarıyordu.

Kontrol noktasını geçtikten sonra, Liu bölgesi çok yakın görünüyordu. Joan, kasvetli ofis binalarının sıralandığı sıradan bir yola ulaşmak için hiç bu kadar çaresiz olmamıştı.

Joan'ın önündeki kadın ona gülümsedi. "Bu kadar endişelenme, canım. Bu kontroller sadece önlem amaçlı. İnsanlar hep isyancılar gördüklerini söylerler ama aslında hiç görmezler. Hep boş yere alarm verirler." Sanki küçük bir şaka yapmış gibi dişleri görünerek gülümsedi.

Kadının elinde bir sepet gül vardı ve Joan onu aniden tanıdı.
Bu, kafese kapatılmış adama tüküren kadındı. Bileğinde, büyük bir griffin figürü olan gümüş bir bilezik takıyordu. O, gerçeği ortaya çıkarma gücüne sahip Griffith ailesinin bir üyesiydi. Joan kendini daha da gergin hissetti.

"Gün batımında sadece kimlikleri önemsiyorlar," dedi kadın, sanki Joan sormuş gibi. "Bu saatte sadece kotalarını dolduruyorlar. Muhafızlar sokağa çıkma yasağından sonra birkaç insan yakalamak istiyor."

Joan'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Sokağa çıkma yasağı mı?" diye patladı. Sözleri ağzından çıkar çıkmaz, söylememiş olmayı diledi. Nick'in arkasında ağırlığını değiştirdiğini duymaktan çok hissetti.

Kadın, Joan'ın ifadesini yanlış yorumladı. "Henüz gün batımı olmadığını biliyorum," dedi. "Ama yaklaştı. İnsanların kısa tasma ile tutulması gerektiğini hep söylerim."

Kadının güllerinin kokusu, parfüm sıkılmış gibi, mide bulandırıcı bir tatlılıkta. Joan, boğazının arkasında safra gibi bir tat hissetti.

"Geçebilirsiniz!" dedi gardiyan, kadını döndürerek. "Sıradaki!"

Ve sonunda sıra *Joan*'a geldi. Güvenlik görevlisi beyaz eldivenleriyle işaret etti. Joan nefesini tuttu, hepsinin geçmesine izin vermesini diledi. Kimliklerini kontrol etmemesini diledi. Ama Joan yaklaşınca, güvenlik görevlisi başını eğdi ve kaşlarını çattı.

Joan zorlukla yutkundu. Gözlerini aşağıda tutmayı unutmuştu. O da Aaron gibi bir Oliver miydi? Sadece bakarak canavarları ve insanları ayırt edebiliyor muydu? Kaçmak için gerginleşirken, gardiyan sesini yükselterek bağırdı: "Biri onu durdurun!"

Arkalarında bir telaş vardı. Joan tam zamanında dönüp, belki de haç şeklindeki binayı geçip köprüden atlamak isteyen kızıl saçlı bir adamın güneye doğru koştuğunu gördü. Joan titredi; eğer planı buyduysa, bu plan ölüm demekti. Kimse o atlayıştan sağ çıkamazdı. Eski Londra Köprüsü, Joan'ın Londra'sındaki köprüler gibi değildi. Aşağıda, su şiddetli akıntılarla kaynıyordu.

Kırmızı ceketliler bir araya geldi ve saniyeler içinde adam yakalandı. Yirmi adım bile atamamıştı.

"Henüz gün batmadı!" dedi adam çaresizce. "Sokağa çıkma yasağını çiğnemiyorum!

Ben..." Sözü, karnına aldığı yumrukla kesildi. Kusmak üzereydi. "*Joan!*"

Ruth acilen fısıldadı.

Kalabalık dalgalandı ve Joan'ı öne doğru itti. İleride, muhafız sabırsızca ona geçmesini işaret ediyordu. "Geçin!" dedi, beyaz eldivenleri parlıyordu.

Joan'ın arkasında yumruklar ve botlar ete çarpıyordu. Joan dikkatini tekrar yola verdi ve yürümeye zorladı kendini. Birkaç saniye tereddüt ettikten sonra Nick'in onu takip ettiğini duydu.

Dur! diye bağırıyor muhafız, diye hayal etti. *Kimliğini göster!*

Bunun yerine, sabırsızca "Devam edin, devam edin!" dedi. Onları geçirdi. "İnsanları alıkoymayın! Yürümeye devam edin!"

Joan, kemeri geçene kadar nefes almadı. Yola çıkıp köşeyi dönene ve köprü gözden kaybolana kadar. Sonra titreyerek nefes aldı, son birkaç dakikanın dehşeti onu yakaladı.

Ruth, sanki bir yarış koşmuş gibi ikiye katlandı. "Saçlarım ağardı, değil mi? Son iki dakikada ağardılar."

Joan, Ruth'un yüzünden koyu renkli bir bukle iterek, kendi elinin titremesini görmezden gelmeye çalıştı. "Evet, tamamen gri." Hâlâ hayatta olduklarına inanamıyordu. Gerçekten güvenli bir bölgeye ulaştıklarına inanamıyordu.

Bu dünyada hala güvenli sayılabilecek bir yer varsa tabii.

Joan'a pek Viktorya tarzı gelmeyen, yüksek binaların sıralandığı kasvetli bir sokakta bulmuşlardı kendilerini: kömür rengi tuğladan yapılmış dar teraslar ve küçük, hapishane pencereleri. Liu'ların evi buralarda bir yerde olmalıydı, sadece bulmaları gerekiyordu.

"Bir sorunumuz olabilir," dedi Jamie. Sesinde garip bir ton vardı.

"Sorun mu?" Joan, onun bakışlarını takip ederek kaldırıma gömülü, zararsız görünümlü bronz bir diske baktı. Üzerinde yaprakları dökülmüş, kurumuş bir ağaç işlenmişti. "Bu yanmış bir karaağaç," dedi yavaşça. "Argent arması." İleride, yaklaşık beş adım ötede başka bir disk gördü. Sonra bir tane daha, bir tane daha, sokağın sonuna kadar. "Burası Liu bölgesiydi sanıyordum."

"Öyle olması gerekiyordu." Jamie'nin sesi tedirgin geliyordu. "Sanırım bölgeler değişmiş."

Joan, o anda herkesin yüzünde farkına varmanın ışığını gördü. Artık bu şehri tanımıyordular.

"Yeni dünya. Yeni kurallar," diye mırıldandı Aaron.

Alçalan güneşin bir parçası pencerelerin üstünden geçip gitti. Güneş batıyordu. Joan, sokağa çıkma yasağı sonrası insanları arayan muhafızların sokaklarda dolaştığını hayal etti ve omurgasından bir buz parçası kaydı.

Hayatta kalmak için yeni kuralları *çabucak* öğrenmeleri gerekiyordu.

İki

Fırtınalı gökyüzünün altında binalar cenaze töreni gibiydi. Tek gerçek renk, pencere kenarlarında tozlu vazolara dikilmiş kırmızı güllerden geliyordu. Köprüde insanlar neredeyse her döneme ait kıyafetler giymişti. Ancak burada kıyafetler donuktu. Garip Georgian takım elbiseler ve Roma tunikleri dışında çoğu insan gri veya siyah yünlü giysiler giymişti ve Joan'ın tanımadığı hafif, tül gibi bir kumaşla kombinlemişti.

Joan Thames Nehri'nden yeni gelmemiş olsaydı, kaybolurdu. Burada tanıdık hiçbir şey yoktu; mimari yoktu, Argent armasıyla süslenmiş sokak tabelaları yoktu.

Aaron, saçağın ince kenarına sırtını dayadı ve ıslanan kıyafetine yüzünü buruşturdu. "Bir han bulmalıyız."

"Ailem bize yardım eder," dedi Jamie. "Sadece onları bulmamız lazım."

"Onları yarın arayabiliriz," dedi Aaron. "Şu anda sokaklardan uzaklaşmalıyız. Yakında karanlık basacak." Gerisini söylemesine gerek yoktu. Joan ve Nick o aptal sokağa çıkma yasağını çoktan çiğnemişlerdi.

Hava çok soğuk değildi, ama kısa süre sonra yağmur yağmaya başladı. Nick sessizce yürüyordu, elleri cebinde, koyu renk saçları ıslanmış, gömleği göğsüne yapışmıştı. Köprüdeki adamları bıraktıklarından beri pek konuşmamıştı. Joan, başına gelenler için kendini suçladığını biliyordu. Onu ölmesine izin vermek yerine bu dünyayı yaratmayı seçtiği için.

Joan onun bakışlarını yakalamaya çalıştı, ama Nick gözlerini yere dikmiş duruyordu. Joan kollarını kendine doladı. Aralarındaki mesafe fiziksel bir şey gibi hissedilmeye başlamıştı, göğsünde silemediği bir sıkışma.

Yağmur sokakları boşalttı. Arada sırada, başlarını paltolar ve çantalarla koruyarak aceleyle geçenler oluyordu. Ancak çoğunlukla etrafta kimse yoktu.

"Sokağa çıkma yasağı başladıktan sonra dışarıda kalan insanlara ne olur sence?" diye sordu Joan.

Diğerleri ona şaşkın şaşkın baktı ve Joan, bir süredir ilk kez birinin bir şey söylediğini fark etti. "Çünkü köprüde, o adam yakalanmaktansa ölmeyi tercih edecek gibi görünüyordu." Köprünün dehşeti yeniden onu sardı. "Eleanor o kafaları kulelere koydu. O..."

Jamie onu keserek, "Guy Fawkes'ın kafasını bir keresinde kulelerde görmüştüm. 1606'da."

"Ne?" Joan şaşkınlıkla sordu.

"Veba yılı," dedi Ruth, gergin bir sesle. Gözleri sanki ayakkabılarını inceliyormuş gibi aşağıya bakıyordu, ama Joan onun dikkatinin başka bir şeyde olduğunu hissetti.

Joan'ın gözünün ucunda kırmızı bir üniforma belirdi. Bir gardiyan, neredeyse dokunacak kadar yakındaydı. Korku onu sardı. Suçlayıcı bir şey duymuş olabilirler miydi? Belki de duymamışlardı, yağmur hala şiddetle yağıyordu.

"Yanlış atladım," dedi Jamie, Ruth'a sohbet eder gibi. "Tom'la ilk randevularımdan biriydi. " Sesi titriyordu. "Biz... Biz 1597'ye gitmek istiyorduk, Globe'da *A Midsummer Night's Dream'i* izlemek istiyorduk."

Muhafız yürümeye devam etti ve üniforması yağmurun içinde kayboldu.

"Duymaz artık," dedi Joan ve Jamie rahatlayarak omuzlarını düşürdü.

"Bu yüzden asla orijinal Shakespeare oyunlarına gitmem," diye mırıldandı Aaron. "Tek bir yanlış atlama, ve kendini NHS'ye açıklamaya çalışırken siyah topaklarla kaplı halde bulursun."

"Bu dezavantajı, değil mi?" diye mırıldandı Nick, Aaron ise sanki insan hayatından bahsettiklerini yeni fark etmiş gibi ona baktı.

"Yine kıl payı kurtulduk," diye mırıldandı Ruth. "Sokaklardan uzaklaşmalıyız. Şansımız daha fazla yaver gitmez."

Joan başını salladı, ama ilk kez bunun sadece şans *olup* olmadığını merak etti. Eleanor onların eşkalini dağıtmış olsaydı, muhafızlar şimdiye kadar onları durdurmuş olmalıydı. Onlar ayırt edici bir gruptu. Ama.....Ya Eleanor kaçtıklarını bilmiyorsa? Ya onları aramak için muhafızları göndermediyse?

Joan, zihninde savaşın son anlarını yeniden gördü. Etraflarındaki dünya değişirken, Eleanor'un gücü Joan'ın kalkanına çarpmış ve son saniyelerde kalkan çatlamıştı. Belki Eleanor kalkanın tamamen kırıldığını düşünmüştü.

Köşeyi döndüklerinde, Joan düşüncelerinden sıyrıldı. 1920'lerin çok düzgün ayakkabısı, Argent disklerinin kaygan kenarına takıldı. Kaydı, ama düşmedi — Aaron'un eli aniden dirseğini sıkıca kavradı.

"Teşekkürler," dedi, biraz utanarak, kalbi çarpıyordu. Aaron'un hayatında hiç düşmediğine emindi. Neredeyse doğuştan dengeli biriydi. Yağmur bile onu sanatsal bir şekilde süslemişti; bu caddeden çıkıp doğrudan *Vogue dergisinin* fotoğraf çekimine girebilirdi. Joan yüzünden yapışmış saçlarını itti. Islak bir kedi gibi göründüğünü düşünüyordu.

En azından yağmur sonunda yavaşlamıştı. Ya da belki Joan yağmura alışmıştı, çünkü diğer herkes hala eğilmiş duruyordu. Yüzünü kaldırdı; düşen damlaları zar zor hissedebiliyordu. Eteğinin etrafında esen rüzgarı hissetmiyordu.

Bu farkındalık onu midesine yumruk yemiş gibi vurdu. Duyuları körelmişti; bayılmak üzereydi. Paniklememeye çalışarak nefes aldı. Burada duramazdı. Oyalanırlarsa insanlar onları fark ederdi. *Odaklan*, dedi kendi kendine. Aaron'un öğrettiği gibi yumruklarını sıkıca sıktı, tırnaklarını ısırmaya odaklandı.

Aaron, Joan'ın yüzündeki ifadeyi görmüş gibi kaşlarını çattı ve Joan onun hala kendisine dokunduğunu fark etti. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Yarı bilinçsizce, Joan onun yerine ona odaklandı — sıcak tutuşuna, çıplak tenine baskı yapan parmaklarına. Bunu yaparken, yağmur iyice yağmaya başladı. Derin bir nefes vererek, büyük bir rahatlama hissetti. Fade-out sona ermişti. "Evet," dedi. "Sadece dengemi kaybettim." Her şey kontrol altındaydı. İyiydi.

Aaron ona uzun uzun baktıktan sonra nazikçe bıraktı.

Covent Garden'a vardıklarında gece çökmüştü. Yol yağmurla kaygandı, oluklar su birikintileriyle dolmuş, sokak lambalarının altında parıldıyordu. Bu bölge, lüks turistik dükkanlar ve barlarla dolu olmalıydı, ama binalar harap olmuştu, tuğlaları kırılmış, boyaları dökülmüştü. Pencereler demir parmaklıklarla kapatılmıştı.

Birkaç kahve dükkanı hala açıktı. Şimdi bir tanesinin önünden geçtiler; karanlıkta gürültü ve ışık saçıyordu: *Jacobine's Coffee Shop. Kilometrelerce içindeki en ucuz yer.*

Sarhoş bir adam sendeleyerek dışarı çıktı ve pantolonunu açarak duvara işemeye başladı.

"Oh, lanet..." Aaron, lağım kanalına akan idrarın üzerine basmamak için yola atladı. "Bu çok fazla," diye mırıldandı. "Covent Garden neden bu kadar iğrenç?"

"Sen benim ailemin topraklarından bahsediyorsun," dedi Jamie yumuşak bir sesle.

Aaron şaşkınlıkla başını kaldırdı. İnce yüz hatları nadir görülen bir pişmanlık ifadesine dönüştü. "Özür dilerim. Ben... severim..." Birkaç saniye durakladı. "Opera binasını severim."

Daha az sakin biri bu sözleri hakaret olarak algılayabilirdi, ama Jamie hafifçe eğlenmiş gibiydi. "Kensington Bahçeleri'ni hep sevmişimdir," diye karşılık verdi.

"Yani, aynı kategoriye girmezler ama..."

Nick boğazını temizleyerek sözünü kesti. "İçeri girmeliyiz." Birkaç adım arkalarından, caddeyi ve çevredeki binaları inceliyordu. Pencereler. Kapılar. Sokak girişleri.

Rüzgâr esti ve Joan'ın hâlâ ıslak olan elbisesinden geçerek soğuk bir esintiye dönüştü. "Bir şey gördün mü?" Yol artık boştu; sarhoş adam kahve dükkânına geri dönmüştü.

"Sadece kötü bir his var," dedi Nick. "Sanki korumalar geliyor gibi."

Joan, Ruth ile bakıştılar. Büyükanneleri onlara her zaman içgüdülerine güvenmelerini öğretmişti.

"Serpentine Inn'e birkaç dakika uzaklıktayız," Ruth onu sakinleştirdi. "Eğer..." Tereddüt etti, ama Joan söylemediği kısmı duydu. *Eğer hala oradaysa.* Liu'nun bölgesi değişmişti, Covent Garden da öyle. Serpentine'in artık var olmaması mümkündü.

Ama Bow Street'e döndüklerinde, akşam karanlığında devasa bir taş bina belirdi. Taşın üzerine oyulmuş harflerle *Serpentine Inn* yazıyordu. Harflerin etrafında, gargoyle gibi saçaklardan yılanlar çıkıntı yapıyordu, dişleri görünüyordu.

"Bu zaman diliminde daha büyük," dedi Joan hayranlıkla. Buraya son geldiğinde, han mütevazı bir yerdi, bir ara sokakta gizlenmiş ve yüksek duvarlarla çevriliydi. Şimdi ise caddede açıkça görünüyordu.

"Serpentine'e ne zaman *gittin*?" Ruth, orayı hayal edebileceği en şüpheli yermiş gibi anlattı.

"Aaron'la bir kez gelmiştik."

Aaron'un başı o anda döndü ve Joan'ın göğsü, başkalarının hatırlamadığı şeyleri hatırlamanın garip acısıyla sıkıştı. O ve Aaron, Nick'ten kaçarak buraya gelmişlerdi — Nick bir canavar avcısıyken.

Şimdi o zamanları sadece Joan hatırlıyordu, ama onun için hala çok canlıydı.

Aaron onu binaların arasındaki dar bir geçitteki sıradan bir kapıya götürmüştü. "*Canavarların olduğu bir yere ilk kez mi geliyorsun?"* diye sormuştu. Onun korktuğunu biliyordu ve onu sakinleştirmeye çalışmıştı. "*Ejderhalar diğer ejderhalardan korkmaz."*

Bir rüzgâr daha esti ve Joan'ı iliklerine kadar üşüttü. Han artık devasa bir binaydı, komşularından bir kat daha yüksekti. Mesaj daha açık olamazdı. Canavarların artık saklanmasına gerek yoktu.

Joan, sıcaklık ve odun dumanının oluşturduğu bir sisin içine adım attı. Taş döşeli zeminde otlar dağılmıştı ve yürüdükçe ezilmiş nane, kekik ve lavanta kokusu yükselerek dumanla karışıyordu.

Mekan, bira içen ve kalın dilimlenmiş kahverengi ekmekle güveç yiyen insanlarla dolu masalarla doluydu. Köpük lekeli boş bardakların yanında bozuk paralar ve kartlar yığılmıştı.

Joan ve diğerleri içeri girerken, herkesin başı döndü ve yüzlerinde düşmanca ve yırtıcı ifadeler belirdi.

"Bu her zamankinden daha da kötü," diye mırıldandı Aaron.

"Buraya gelmek *senin* fikrindi," diye hatırlattı Ruth. "Çünkü Serpentine'de kimse soru sormaz." "Evet, soru sormadan bizi soyacaklar."

"Bizi soymayacaklar," diye mırıldandı Nick. En son içeri girmişti ve şimdi kapıyı *sertçe* kapatarak Joan'ın sırtına çarpan soğuk hava akımını kesti. Ruth şüpheli görünüyordu. Ama müşteriler çoktan arkalarına dönmüştü; geniş omuzları ve kaslı vücuduyla Nick'i süzmüşlerdi — ve buna değmeyeceğine karar vermişlerdi.

Joan nefes verdi. Tehlikeli bir hava, geçen seferden bu yana değişen tek şey değildi. Arka duvar bir zamanlar, dalgalı mavi okyanusta yüzen efsanevi deniz canlılarının resmedildiği güzel bir vitray pencereydi.

Pencere hala oradaydı, ama deniz teması yerine bir av sahnesi vardı. Yay ve oklarla donanmış insanlar, geyik, yaban domuzu, tavşan ve aslanları kovalıyordu. Ve... başka insanlar. İnsanlar mı?

Joan bakışlarını başka yöne çevirdi ve iki pencere arasına asılmış, kırmızı mumla mühürlenmiş bir levha gördü.

MAJESTELERİ KRALİÇE ELEANOR'UN EMRIYETIYLE
İNSANLAR İKAMET EDDETTİKLERİ YERLERDE KALMALIDIR: GÜNBATIMINDAN GÜNEŞİN DOĞUŞUNA KADAR VARDİYA ÇALIŞANLARI HARİÇ (İSTENMESİ HALİNDE İZİN BELGESİ GÖSTERİLMELİDİR)

Joan titredi. Eleanor, son görüşmelerinde ona "*Biz kardeşiz*" demişti. *Orijinal zaman çizgisinde birlikte büyümüşlerdi.* Joan ilk başta ona inanmamıştı, Eleanor'u ya da ailelerini hiç hatırlamıyordu.

Eleanor'a göre, Joan ve Nick o orijinal zaman çizgisinde insanlar ve canavarlar arasında barışı sağlamaya çalışmışlardı. Graves'leri insanları öldürmeyi bırakmaya ikna etmişlerdi.

Kral bunu öğrendiğinde, tüm aileyi tarihten silerek cezalandırmıştı. Sadece Joan ve Eleanor'un soyu hayatta kalmıştı. Eleanor ise hepsinden intikam almak için peşlerine düşmüştü: Kral, Joan, Nick...

Bu, senin ve Nick'in barış aramasıyla başladı, Eleanor Joan'a söylemişti. *Ben de sizi birbirinize düşürdüm. Onu bir katil yaptım çünkü sen onu seviyordun ve o da seni seviyordu. Çünkü en çok sevdiğin insanları öldürürse, ona bir daha asla güvenemezdin. Çünkü o da karşılık verirse, senin gerçek yüzünü görürdü.* Sana *asla güvenmezdi. Ve işe yaradı, değil mi? Birbirinize karşı bir daha asla eskisi gibi hissetmeyeceksiniz.*

Joan arkasında bir varlık hissetti. Dönüp baktığında Nick'in tabelayı incelediğini gördü, ağzı düz bir çizgi gibiydi.

İşe yaradı, değil mi? Eleanor onları birbirlerini unutmalarını sağlamıştı; birbirlerine defalarca zarar vermelerini sağlamıştı. Ve yine de... Joan'ın göğsü acı bir şekilde sıkıştı. Onun alanına girmesi yeterliydi, o anda ona aitti. Bu ölümcül bir durumdu, artık bunu biliyordu. Ölene kadar onu bu şekilde sevecekti.

"Ya o tabelayı duvardan yırtsaydım?" diye mırıldandı Nick.

"Tutuklanırsın. Sorguya çekilirsin. Kafan kazığa geçirilir." Joan, sesinin bu kadar sakin çıkmasına şaşırdı.

"Neredeyse buna değer."

Joan bir an için gözlerini kapattı. Onu çok özlemişti. O burada, onunla konuşuyordu, ama eskiden aralarında olan rahatlığı özlemişti. "Gidip kayıt yaptırmalıyız."

Nick koluna dokundu, sıcaklığı güneş ışığı gibiydi. "Yiyecek bir şey lazım," diye kabul etti. "Ve kuru giysiler." Ona dokunduğunun farkına varmış gibiydi

ve elleri tekrar arkasına gitti.

"Serpentine ne zamandan beri bu kadar çok çalışanı var?" Aaron, odanın köşesindeki resepsiyon masasına doğru ilerlerken sordu.

Joan nedenini bilmiyordu, ama bu soru onu tedirgin etti.
Her yerde personel vardı, tepsileri temizliyor, çatal bıçakları parlatıyorlardı. Bir adam dizlerinin üstüne çökmüş, boş bir masanın pençeli ayağını parlatıyordu. Hepsi aynı üniformayı giyiyordu: uzun, ağartılmış beyaz kemerli tuniklerin önünde siyah yılan deseni vardı.

"Hepsi insan," dedi Aaron.

Joan'ın midesi bulandı. Dizlerinin üzerinde duran adamın yerine babasının görüntüsü zihninde canlandı. O beyaz tunik içindeki babası. *Düşünme*, dedi kendine. Ama zihni çoktan dayanılmaz sorular sormaya başlamıştı. Babası şu anda *neredeydi*? Diğer arkadaşları ve ailesi neredeydi? Hala hayatta mıydılar?

Resepsiyondaki görevli, alışkanlık haline gelmiş bir hareketle boynunun arkasını ovuşturdu. Joan'la boyları aynıydı ve yanık bakır rengi saçları, köprüden kaçan adamı hatırlatarak onu rahatsız etti. Yaka iğnesinde "*Ronan*" yazıyordu.

Şimdi Aaron'a yöneldi. "Efendim. Nasıl yardımcı olabilirim?" Aşağıya doğru bakışı Joan'ı tedirgin etti.

Aaron, arkasında *50 rakamı* kazınmış, mürekkep siyahı bir gözyaşı broş çıkardı. Bu, seyahat simgesi olan, elli yıllık bir insan hayatının izlerini taşıyan bir eşyaydı. "Bir süit istiyoruz, gözden uzak bir yer. Temizlik hizmeti istemiyoruz. Rahatsız edilmek istemiyoruz."

"Anlaşıldı, efendim." Ronan broşu alırken hiç tereddüt etmedi. Joan ise tereddüt etti. Bir insanın o şeyi almak zorunda kalmasını görmek... Sanki bu onun günlük hayatının bir parçasıymış gibi hiçbir tepki vermemesini görmek... "Hepsinin kimliklerini alayım," diye ekledi Ronan.

Aaron başka bir broş çıkardı, bu sefer bir kadının başının olduğu bir kameo. Arkasında kazınmış sayı yine *50*'ydi.

Ronan hiç tereddüt etmedi. "Anahtarınızı getireyim, izin verir misiniz?"

Arka odaya girer girmez, duyulmayacak bir mesafede, Nick Aaron'a homurdandı: "Bunlardan kaç tane var?"

"Birkaç tane."

"Sen yıllarca bir insanın hayatını taşıyor musun?"

Joan, Aaron'ın korkmuş olabileceğini düşündü ve belki de öyleydi, ama o sadece somurtarak cevap verdi. "Ödemek için başka bir yolumuz yok. Eğer istersen

yemek salonundaki sarhoş kumarbazlardan birinin cebinden para çalmak istersen, çekinme..."

Joan'ın gözü bir şeye takıldı. Resepsiyon masasının arkasındaki duvarda bir resim vardı — bir adamın fotoğrafı. İlk bakışta, garip ve rahatsız edici bir sanat eseri gibi görünüyordu; adamın kocaman, korku dolu gözleri vardı.
Sonra Joan fotoğrafın üzerinde yazan kelimeleri fark etti. *William Beates. Canavar. Hırsızlıktan idam edildi.*

Duvarın tamamını ilk kez fark ettiğinde ensesindeki tüyler diken diken oldu. Duvar, eski posterlerin üzerine yapıştırılmış, duvar kağıdı gibi soyulmuş posterlerle kaplıydı. Aranıyor posterleri. İdam bildirimleri. O kadar çoktu ki hepsini birden göremezdi.

"Joan." Ruth'un sesinde tuhaf bir ton vardı. Duvarın üst kısmındaki bir şeye başıyla işaret etti.

Posterlerden birinde, dar gözlü, yüksek elmacık kemikli, çilli bir genç kadın resmi vardı. Yay şeklinde bir ağız. Joan'ı bir sarsıntı vurdu. Bu *onun* resmiydi. Kendine bakıyordu.

Joan Chang-Hunt, yazıyordu. *İnsan. Kraliçe ve Saray'a karşı yüksek ihanetten aranıyor.*

Nick keskin bir nefes aldı. O da görmüştü. Yanındaki Aaron ise donakalmıştı.

Joan'ın kalbi küt küt atıyordu. Köprüyü yakalanmadan geçtiklerinde, Eleanor'un onları arıyor mu diye merak etmişti. İşte cevabı buradaydı.

Duvarda diğerleri de var mıydı? Tanınan var mıydı? Omzunun üzerinden diğer müşterilere baktı ve sakallı bir adamın sert bakışlarını, geriye taranmış saçları olan bir kadının bakışlarını yakaladı.

Ayak sesleri onu irkitti. Ronan arka odadan çıkarken tam o sırada geri döndü.

"Sizi Ravencroft binasına yerleştirdim," dedi onlara. Katlanmış bir karton zarfı tezgahın üzerinden kaydırdı. "Anahtarınız."

"Teşekkürler," dedi Joan. Zarfı cebine koydu. Bunu yaparken Ronan'ın yüzündeki tuhaf ifadeyi fark etti. Bir an için saygılı gülümseme kaybolmuş, yerine kaşlarını çatmış bir ifade gelmişti.

Onu fark etmiş miydi?

Üç

Arka kapıdan aceleyle çıktılar ve bir tarafı karanlık dükkanlarla, diğer tarafı pub'ın arka duvarıyla çevrili dar bir sokağa çıktılar.

Ravencroft Market yazan bir tabela kuzeyi gösteriyordu. Geçen sefer, Serpentine Inn bir tür hukuk akademisi gibi bir yerdi; konutlar ve dükkanlardan oluşan bir kompleks. Bu zaman diliminde de durum aynı gibi görünüyordu.

Joan tabelayı takip ederek hızlıca yürüdü. Ancak görebildiği tek şey resepsiyonistin yüzü ve hafifçe çatılmış kaşlarıydı. "Sence resepsiyonist beni posterden tanıdı mı?"

"Kahretsin," diye tısladı Aaron, adımlarını durdurarak. İki uzun adımla pub'ın duvarına ulaştı ve tuğladan bir şey kopardı. Aaron kağıdı acımasızca buruşturup cebine sokmadan önce Joan kendi yüzünü görebildi.

Joan keskin bir nefes aldı. Pub'ın arka duvarında daha fazla poster vardı. Yabancılar ona dehşetle, öfkeyle, yalvararak bakıyordu. *Aranıyor... İdam edildi...*

"O resim sana pek benzemiyordu," dedi Jamie, Joan'ı sakinleştirmeye çalışarak.

Belki de haklıydı. İllüstrasyonda bir tuhaflık vardı, sanki sanatçı Joan'ı ikinci elden bir anlatımdan çizmiş gibiydi. "Liu'ya yaptırmalıydılar," dedi kadın ve Jamie ağzını kıvırdı. *O,* fotoğrafa sadık bir versiyon çizebilirdi.

"Gözlerini yanlış çizmişler," dedi Aaron ciddi bir sesle. "Ve ağzın daha çok..."

Joan onun devam etmesini bekledi, ama etmedi. "Daha ne?" dedi. Joan'ın sürprizine, karanlıkta yüzü biraz kızardı. "Sana

yeterince benziyor," dedi Nick sıkı bir sesle.

Dışarıdan Ravencroft Market, önceki zaman çizgisinde olduğu gibi görünüyordu — büyük bir kemerin üzerinde, adı taşa oyulmuş, kuşlar ve kıvrımlı yapraklarla çevriliydi.

Girişte, metal bir levha üzerine çizilmiş bir harita, binanın iç yapısını gösteriyordu. Tekerlek şeklindeydi, ortasında bir merkez ve tekerlek çubukları gibi dışarıya doğru uzanan koridorlar vardı. Koridorlar konaklama yeri gibi görünüyordu ve merkezdeki daire ise kapalı bir pazar yeriydi.

Joan, oda anahtarının bulunduğu karton zarfı çıkardı. Resepsiyonist Ronan, zarfın önüne "*Koridor 1, Oda 14"* yazmıştı.

İçeri girdiklerinde, zemin taştan siyah-beyaz mozaikle kaplı, etrafı tüylerle süslenmiş kuzgunlarla kaplı bir zemine dönüştü. Kuşların arasında aralıklarla daire içine alınmış *1* rakamı görünüyordu. Joan bunun koridor numarası olduğunu tahmin etti.

Uzun bir koridordan geçtikten sonra, üstünde büyük bir kubbe bulunan devasa bir dairesel alana çıktılar. Camlara siyah kuzgunlar işlenmişti. Gece karanlık ve kasvetliydi, ama gündüz muhteşem olmalıydı, belki de British Museum'daki Okuma Salonu'nu andırıyordu.

"Odamız yukarıda olmalı." Nick, bir üst kattaki balkonlu asma katları gösterdi. Asma katlardaki numaralı kapıları inceledi. "Evlerin bulunduğu bir sokak gibi düzenlenmişler. Sol tarafta tek numaralar, sağ tarafta çift numaralar."

Sıkıca kıvrılmış bir demir merdiven buldular ve aceleyle yukarı çıktılar. "Oda on dört..." Aaron, bir sonraki kata ulaştıklarında mırıldandı.

Aşağıdan gelen bir ses dalgası hepsini duvarın arkasına çekilmeye zorladı. Yarım düzine insan, yüksek sesle cıvıldayarak, sarhoş kahkahalar atarak koridordan pazara doğru sendeleyerek ilerliyordu. Çoğunun ellerinde ve kollarında griffin ve karaağaç ağaçları dövmeleri vardı.

"Griffithler ve Argentler düşman değil miydi?" diye fısıldadı Joan.

"*Öyleler*," diye mırıldandı Ruth. "Oliverler ve Huntlar'dan bile daha çok nefret ediyorlar."

Oliver ve Hunt ailelerinden daha fazla nefret ediyorlar."

"Çünkü Argentler, Griffithlerin gücüne direnmek için kendilerini eğitiyorlar," dedi Jamie. "Neredeyse bağışıklılar."

Argent kızlarından biri, Griffith'li bir çocuğu şakacı bir şekilde itti ve onu güldürdü.

Ruth yüzünü buruşturdu. "Oh, bu *doğal* değil."

"İttifaklar değişmiş olmalı," diye fısıldadı Joan. Aklına bir düşünce geldi. "Ya Oliver ve Hunt aileleri bu zaman diliminde aslında birbirlerinden hoşlanıyorlarsa?

Zaman çizgisinde birbirlerinden hoşlanıyorlarsa? Ya burada müttefiksek?"

Bir an için Ruth ve Aaron'un yüzlerinde aynı dehşet ifadesi belirdi. Aaron ilk konuşan oldu. "Bence bu dünya zaten yeterince kötü, daha kötü senaryolar yaratmaya gerek yok," dedi sert bir tonla. Ve sonra, daha fazla spekülasyon yapılmasını önlemek için, koridordan odalarına doğru yürüdü.

Joan onu takip etmeye başladı, ama resepsiyonistin ifadesini tekrar düşünerek tereddüt etti. Onu fark etmiş *miydi*? Aaron'ı takip etmek yerine 2 numaralı odaya gitti ve kapıyı çaldı. "Temizlik servisi!" diye seslendi.

Ne yapıyorsun? Aaron koridorun diğer ucundan dudaklarıyla sordu.
Joan kapıyı dinledi. Ses yoktu. Tekrar kapıyı çaldı. "Temizlik servisi!"

Ruth yanına geldi ve yumuşak deri çantasından anahtarlarını çıkardı. Birkaç saniye içinde kilidi açtı.

"O başka birinin odası!" Aaron koşarak yaklaşıp fısıldadı. "O her

zaman böyle mi?" Ruth, Joan'a sordu.

Aaron hep böyleydi. Joan, ilk tanıştıklarında bu özelliği onu deli ederdi, ama artık onun ihtiyatlı sesini umursamıyordu. Dikkatli ve uyanık olmayı hatırlatıyordu.

"Bence bu daha güvenli olacak," diye fısıldadı Joan. "Resepsiyonist güvenlik görevlilerini gönderirse, diğer kapıda kapıyı çaldıklarını duyarız. O zaman buradan kaçma şansımız olur."

Aaron itiraz etmek için ağzını açmıştı ama şimdi sadece iç geçirdi. "Tamam."

Joan kapıyı araladı. Oda karanlıktı ve toz kokuyordu. Dikkatlice içeri süzüldü, diğerleri de onu takip etti.

Herkes içeri girince, sürgülü kilitleri kapattı ve derin bir nefes aldı. Kendini güvende hissetmiyordu, daha çok her tarafı avcılarla çevrili, geçici bir sığınak bulan bir hayvan gibi hissediyordu.

Nick bir anahtar buldu ve oturma odasını ve muhtemelen yatak odası ve banyoya açılan kısa bir koridoru aydınlattı.

Aaron, yemyeşil siyah halının üzerinde işlemeli gümüş bir ağaca parmağıyla dokundu. "Burada bir Argent yaşıyor galiba."

"Bir Argent ve... Joan etrafına bakındı. "... Gotik zevkli." Duvar kağıtları lüks bir dokuya sahipti ve üzerine etçil bitkilerin karanlık resimleri boyanmıştı. Duvarlara asılmış hayvan kafaları cam gibi gözlerle ona bakıyordu: bir kuzgun, bir kara ayı, bir kurt. Duvarın tamamı, soluk yüzlü ve kalem ucu gibi sivri siyah sakallı bir adamın resmini gösteriyordu. Giysileri

on altıncı yüzyıldan kalmaydı, kocaman beyaz bir yakası ve şık tüylü bir şapkası vardı. "Sence bu evin sahibi mi?"

Ruth, portresinin altında adamın pozunu taklit etti, ellerini beline koydu ve başını eğdi. "Hangisi daha tuhaf? Kendi dev portrenin olduğu bir dairede oturmak mı, yoksa bir ayı kafasıyla takılmak mı?"

"Duvarda ganimetler olması yanlış değil," dedi Aaron. "Ve bir atanın yağlı boya resmi." Odayı eleştirel bir gözle süzdü. "Biliyor musun, bu benim için sorun değil.
Duvar kağıdının üzerine boyanmış boya biraz fazla. Ama genel olarak..."

Ruth, Joan'a yüzünü buruşturdu ve Joan ellerini açtı. Resim ve duvara asılı hayvan kafaları onu ürkütüyordu. Çoğu zaman Aaron'ın zevkini anlardı, ama bunu anlamıyordu.

Gotik oturma odasının yanı sıra, estetiğe uygun siyah fayanslarla döşenmiş bir mutfak da vardı. Jamie buzdolabını açtı. "Boş," dedi. Frankie ceketinin içinde, başını omzuna dayamış uyuyordu; Frankie'nin tüylü alnını başparmağıyla okşadı.

Mutfak tezgahında boş bir çöp sepeti vardı. "Burada yaşayan kişi bir süredir eve gelmemiş," dedi Joan.

Nick diğer odaları kontrol etmek için ortadan kaybolmuştu. Şimdi geri geldi. "Burada kimse yok," diye doğruladı. "Yatak odasında kaçış penceresi var. Başka çıkış var mı bilmiyorum." Ağızı aşağı doğru bükülmüş bir şekilde kurt kafasına baktı.

"Işıkları bir saniye kapatabilir misin?" dedi Joan, perdeleri çekili oturma odasının pencerelerine doğru yürürken. Bu odanın ana caddeye baktığından emindi ve ışıkların burada olduklarını ele vermesini istemiyordu.

Ruth anahtarı çevirdi ve karanlık odayı kapladı. Bir sürgülü kapı vardı. Joan mandalı buldu ve yüksek duvarlı balkona çıktı.

Dışarıda hava nemliydi ve soğuk ciğerlerine yapışmıştı. Joan parmak uçlarına yükselerek balkondan aşağıya baktı. Sokak şaşırtıcı derecede yakındı. Aşağıya inmek kolay değildi ama boyun kırılacak kadar yüksek de değildi. İçeri girip kapıyı ve perdeleri kapattı.

"Bir balkon var," dedi. "Yani biri içeri girerse kaçabileceğimiz iki çıkış var." Yorgun bir şekilde ellerini yüzüne sürdü.

"Tamam," dedi Nick. "Demek distopik bir Londra'dayız, ama başımızın üstünde bir çatı var. Şimdi ne yapacağız?"

Bu zaman çizgisini düzeltmeleri gerekiyordu. Eleanor'u bulup onu durdurmaları gerekiyordu. Ama bir şey yapmadan önce acil ihtiyaçları vardı. "Yiyecek lazım,"

diye sordu Joan ellerine bakarak. "Daha kalın giysiler." Hepsi sağanak yağmurdan hala ıslaktı.

"Buraya yerleşecekseniz, paraya ihtiyacımız olacak," dedi Ruth. "Prens Poshling'in seyahat jetonları yakında bitecek."

"Bu dairede ne bulabiliriz bir bakalım," dedi Joan. "Nakit para. Aşağıdaki pazarda satabileceğimiz veya takas edebileceğimiz her şey. Dikkat çekici veya hatırlanacak hiçbir şey yok."

"Demek artık hırsız ve işgalciyiz," dedi Aaron. "Bana öyle demedin, biliyorum," diye ekledi Ruth'a.

Para ve satılabilir eşyaları bulmak için daireye dağıldılar.

"Kaç jetonun kaldı?" Ruth, kanepe minderlerini silkelerken ve mobilyaları yer değiştirerek bozuk para ararken Aaron'a sordu.

"Üç," dedi Aaron. "Yüz elli yıl."

Joan, yağlı boya tablonun altındaki sıkışmış çekmeceyle boğuşuyordu ve şimdi çekmeceyi açarken parmağı alt tarafına takıldı. Parmağındaki acıyı silkeledi ve Aaron'ın rahat tavrını da aynı şekilde silkelemek istedi. Adamın cebinde yüz elli yıllık bir insan hayatı vardı ve sanki bozuk para gibi konuşuyordu.

Nick de duymuştu; mutfakta çalışıyordu ama şimdi hareketsiz kalmıştı.

"Diğer jetonları kullanmak istemiyorum," diye patladı Joan. Küçük odada sözleri yüksek sesle yankılandı. Bunu söylemek istememişti, ağzından öyle çıkıverdi.

Ve şimdi herkes durdu. Bir an için, aralarındaki dinamik değişti, odadaki beş kişi, üç canavar ve iki insana dönüştü.

Sonra Aaron dedi: "Tamam."

Joan ona şaşkınlıkla baktı. "Tamam mı?" Onun tartışacağını, şöyle diyeceğini bekliyordu: *Kullanmamak israf olur. Zamanı çoktan ayırdık. Mantıksız davranıyorsun. En azından oylama yapmalıyız.*

Ama o, gri gözlerini ciddi bir şekilde ona dikti. "Sana vermemi ister misin?"

Joan onlara dokunmak istemiyordu. "Hayır."

"Tamam," dedi Aaron, sanki bu makul bir şey gibi. Ama makul değildi, bunu Joan da biliyordu.

"Tamam," dedi Ruth yavaşça. Joan ile Aaron'a bakarak, sanki Joan'ın fark etmediği bir şeyi fark etmiş gibi.

Aaron'un kolayca kabul etmesine rağmen Joan dengesini kaybetmişti. Yeni açtığı çekmeceye odaklandı.

Eleanor'un gül taçlı profilinin basılı olduğu küçük bir para ve banknot destesi buldu. Resmi para birimi olduğunu tahmin etti. Paraları cebine koydu ve çekmecenin dibinde sert bir şey hissederek aramaya devam etti.

"Bu ne?" Domino taşına benzeyen, kirli beyaz ve ağır bir nesne bulmuştu. Kemikten mi oyulmuştu? Bir tarafında bir tarih vardı: *13 Nisan*. Ve bir harf: *V*. Nesneyi ters çevirdiğinde, Roma'daki Kolezyum'a benzeyen bir stadyumun kazınmış bir resmi gördü.

Jamie bakmak için yanına geldi. "Bu eski bir arena bileti. Hiçbir değeri yok." Stadyum resminin üzerinde çizilmiş bir çizgiyi gösterdi. "Zaten kullanılmış."

"Arena mı?" diye tekrarladı Joan. Köprüdeki kafesli adamlar aklına geldi. "*Damnatio ad gladium*," dedi yavaşça. "*Damnatio ad bestias*." Bu kelimeler tanıdıktı.....Tarih derslerinde duymuştu.

"Kılıçla ölüm cezası ve hayvanlara atılma cezası," dedi Jamie. "Bunlar eski Roma'da uygulanan cezalar. Suçlular gladyatörlerle dövüşmeye zorlanırdı. Ve *bu* dövüşlerden sonra, en değersiz mahkumlar aslanlar ve ayılarla birlikte arenaya atılırdı."

Joan kemik bileti çekmeceye geri koydu. Eleanor, ortaçağdan kalma kazıklara geçirilmiş kafalar sergisini getirmişti ve şimdi de Londinium'un koloseumunu getirmiş gibi görünüyordu. Daha da eski zulümler.

Jamie, Joan'ın çekmecesinin üzerindeki raftan bir kitap aldı. *Kraliyet Tarihi: Cilt 1*. Kitabı karıştırdı, her sayfaya bir saniye bile bakmadan, yüzü ciddi bir ifadeye büründü. "Bu resmi bir tarih kitabı," dedi Joan'a. "Bazı temel yasaları anlatıyor."

"Ne gibi yasalar?" Joan sormaya neredeyse korkuyordu.

Jamie'nin ağzı büküldü. Kitaptan bir pasajı okudu:

"*Her insan, doğduğu bölgenin canavar ailesine elli yılını, ya da ömrü daha kısaysa tüm ömrünü vermelidir. Bu süre, yaşam ya da emek şeklinde ya da her ikisinin birleşimi şeklinde olabilir. Karşılığında insanlar, ailenin bölgesinde barınma, maaş ve varsa emekli maaşı alırlar. Aileler, kendi bölgelerindeki herhangi bir insanı kendi takdirlerine göre eğitebilir ya da yetiştirebilir ve belirli yüksek değerli insanları*

sadece emek ya da çoğunlukla emek için atayabilir. İnsanlar her zaman iki sayıyı göstermelidir: yaşamak için kalan sürelerini yıl, ay ve gün olarak ve aileye ait olan süreyi."

Bu çok fazlaydı. Kafesler, kulelerdeki kafalar, sokağa çıkma yasağı, köprüde dövülen adam... Joan'ın düşünceleri korku, suçluluk ve öfkeyle karışık mide bulandırıcı bir karmaşa içinde dönüyordu. Bu dünya onun yüzünden var olmuştu. Uzun bir süre, ne söyleyeceğini bulamadı. "Bu dünyanın ayakta kalmasına izin veremeyiz," diye başardı. "Zaman çizgisini düzeltmeliyiz."

"Nasıl?" dedi Jamie.

Joan ona baktı. Bu çok açık değil miydi? "Nick'in Kral'ı öldürdüğü gibi Eleanor'u öldürmeliyiz." Her şeye rağmen, bu sözler ağzında yanlış geliyordu. Eleanor onun kız kardeşi idi. Joan onu hatırlamıyor olabilir, ama o Joan'ın kanından canından bir parçaydı.

Ama Joan başka bir yol görmüyordu. Eleanor, Nick'i zaman çizgisinin zayıf noktası haline getirmişti; tarihin değiştirilebileceği bir noktaya. Böylece Nick, Kral'ı öldürebilirdi. Bu, Eleanor'u da öldürebileceği anlamına geliyordu. Ve bu da zaman çizgisini kontrol etmelerini sağlayacaktı.

Jamie'nin koyu renkli gözleri nazikti. "O kadar basit olacağını sanmıyorum."

Joan, Argents ailesinin simgesi olan karaağaç ağacının işlendiği halıya baktı. Jamie'nin haklı olduğunu düşünüyordu. Eleanor akıllı bir kadındı ve uzun vadeli planlar yapardı. Kralın öldürülmesini planlamak için yıllarını harcamıştı. Kendini korumak için de en az o kadar zaman harcamış olmalıydı.

Joan o sırada Nick'i gördü. Mutfakta duruyordu, iki eli tezgahın üzerinde, yüzünde suçluluk dolu bir ifade vardı. Joan, onun yüzündeki acıyı görmeye dayanamayıp duvardan uzaklaştı. "Yatak odasında satabileceğimiz bir şey var mı bakayım," dedi.

Siyah koridor halısı o kadar yumuşak ve kalındı ki Joan'ın ayak sesleri hiç duyulmuyordu. Zihnini sakinleştirmeye çalıştı ama Nick'i görmeye devam etti. Buraya geldiklerinden beri ona bakmaya bile cesaret edememişti. "*Sizi birbirinize düşürdüm*," demişti Eleanor. "*İşe yaradı, değil mi?"*

Joan boğazındaki yumruyu yuttu. *Değerli eşyalar*, diye kendine sertçe söyledi. Buna odaklanmalıydı. Koridorun sonundaki yatak odası çok karanlıktı. Işık düğmesini buldu ve tavandaki ışıklar değil, duvarların etrafındaki loş lambalar yandığında gözlerini kırptı. Işık mum ışığı kadar yumuşaktı.

Yatağın karşısında, odanın geri kalanı kadar büyük bir giyinme odası vardı. İçindeki giysiler bir erkeğe ait gibi görünüyordu — belki de

belki de oturma odasındaki portredeki adamın.

Joan, 16. yüzyıldan kalma gömlekleri ve ceketleri karıştırarak kravat iğneleri, kol düğmeleri, inci boncuklar, altın düğmeler, satılabilir herhangi bir şey aradı. Hiçbir şey bulamayınca döndü ve dolabın ortasında güneş ışığı gibi bir ışık parçası gördü. Işık, tam yatay bir açıyla duruyordu ve içinde toz zerrecikleri uçuşuyordu.

Joan içeri girdiğinde orada değildi. .....Ona bir göz attı. Pencereye baktım, perdelerde bir çatlak olup gün ışığının içeri sızdığını görmeyi bekliyordum. Ama dışarısı karanlıktı ve perdeler sıkıca kapalıydı.

Sonra biri, sanki hemen yanında duruyormuş gibi, sessiz ve net bir şekilde onun adını söyledi.

"*Joan?*"

Joan irkildi, sesin kaynağını aradı ama kimse yoktu. Sonra tanıdı. Bu *büyükannesinin* sesiydi. "Büyükanne?" dedi tereddütle.

Ama büyükannesi nasıl burada olabilirdi, boş bir dolapta, boş bir odada?

Joan bunu düşünürken, bir tür sarsıntı oldu ve odadaki lambalar sanki biri düğmeyi çevirmiş gibi karardı. *Ne...* diye söylemeye çalıştı. Ama dehşet içinde, konuşamadı. Ciğerlerindeki nefesini bile hissedemiyordu.

Yakınlarda bir hışırtı duyuldu ve büyükannesinin sesi karanlığın içinden tekrar duyuldu. "Joan, beni duyabiliyor musun?"

Gran, Joan tekrar söylemeye çalıştı. Ama hareket edemiyordu.

Tamamen kaybolmak üzere olduğunu fark edince paniğe kapıldı. Bu ilk kez olduğunda Aaron oradaydı. "*Neredeyse ölüyordun*," demişti Aaron dehşet içinde. *"Önce zaman almadan seyahat etmeye çalıştın. Atladın ve sonra tekrar atlamaya çalıştın. Fren yapmayı bilmiyordun.*" O günden beri Joan neredeyse her sabah kaybolmak üzere uyanıyordu. Şimdi kendini sakinleştirmeye ve Aaron'un öğrettiği gibi duyusal ayrıntılara odaklanmaya çalıştı. Duyularını geri kazanabilirse, tekrar şimdiki ana dönecekti. Nefes alabilecekti. Güvende olacaktı.

Ne gibi ayrıntılar vardı? Büyükannesinin sesini duyunca yarı dönmüştü ve şimdi olduğu yerde donakalmıştı. Görüş alanı, odanın diğer ucundaki kalın kadife perdeleri gösteriyordu. Buradan, onlar sadece şekiller ve gölgelerdi — kendini toparlamak için yeterli ayrıntı yoktu.

Panik içindeydi. Gözlerini hareket ettiremiyordu. Gözlerini bile kırpmıyordu.

Büyükannesinin sesi yine duyuldu, panik içinde bulanık bir şekilde. "Joan, zamanın azalıyor. Çok geç olmadan Eleanor'u durdurmalısın. Sana yardım edebilecek insanlar var. Onları bulmalısın. Kurt işaretinden tanıyacaksın."

Büyükannesi burada değildi. Joan onun burada olmasını *diledi*, ama bu oksijen eksikliğinden kaynaklanan bir halüsinasyon olmalıydı. Gözünün ucuyla göğsünün hareket etmediğini gördü. Nefes almadan ne kadar dayanabilirdi? Ne kadar zaman geçmişti? Bir dakika mı? İki dakika mı?

Nefes al, diye kendini korku içinde uyardı. Ama yapamadı. Kendini sakinleştirecek hiçbir şey yoktu. Tutunacak hiçbir şey yoktu. Burada, karanlıkta, yalnız başına ölecekti.

Ve aniden Aaron ortaya çıktı.

Onu kendine doğru çekti ve belki de bu hareketin etkisiyle Joan'ın ciğerleri doldu. Sanki boğulurken onu okyanustan çıkarmış gibi nefes nefese kaldı. Ceketinin yakasına umutsuzca yapıştı, kumaşı buruşturduğunu, gerdiğini fark etti. Aaron bundan nefret ederdi. Ama bırakamıyordu. Bütün vücudu titriyordu.

Aaron onu kendine çekti. Ağzı sessizce hareket ediyordu, ince yüz hatları endişeyle kırışmıştı. *Beni bırakma*, dudakları öyle diyor gibiydi. *Benimle kal.* Ve belki de: *Lütfen. Seni daha yeni buldum.*

Joan'ın belinde bir baskı ve sıcaklık hissetti. Tekrar hissedebiliyordu. Yüzüne, tutuşunun gücüne odaklandı. *Bırakma*, demek istedi. *Lütfen.* Onun dokunuşu onu ayakta tutan tek şeydi, bundan emindi. Eğer onu bırakırsa, tekrar kaybolacak ve bir daha geri dönemeyecekti.

O bırakmadı. Yumruğunun altında buruşmuş ceketini fark etmemiş gibi görünüyordu. Joan nefes alıp verdi ve *sonunda* onun sesini duydu. "Burada kal," diye fısıldadı, ağzını Joan'ın şakağına bastırarak. "Benimle bu odada kal."

Joan sesini çıkarmaya çalıştı. "Buradayım." Sesi boğuk çıktı.

"*Siktir*." Aaron gözlerini kapattı, elleri belini sıktı.

Joan, parmaklarının elbisesine bastırdığını hissedebiliyordu. Görebiliyordu. Duyabiliyordu. Tekrar şimdiki ana dönmüştü. "Ben iyiyim," dedi rahatlayarak.

Aaron inanamayan bir kahkaha attı. Kahkahasında hiç mizah yoktu. "İyi misin?" diye tekrarladı. "İçeri girdiğimde dudakların *morarmıştı*!" Hâlâ gömleğini sımsıkı tutan parmaklarına baktı. Bir an için Joan, onun

kırışıklıkları düzeltmek için. Ama sadece titreyerek nefes aldı. "Bu olmamalı," diye mırıldandı. "Bu solmalar... Böyle olmamalı." Yüzünü görmek için biraz geri çekildi. "Burada bir şeyler dönüyor," dedi, neredeyse kendi kendine. Bir an için, ifadesi keskin ve analitik oldu.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Joan.

Joan'ın sözleri üzerine Aaron'ın ifadesi yumuşadı. "Bunu düzelteceğim," dedi ciddiyetle. "Bu böyle devam etmeyecek." Ondan uzaklaştı ve Joan bir an için üşüdü. Ancak bir saniye sonra elini uzattı. "Hadi. Bir şeyler yersen daha sakin olursun."

Joan elini tuttu ve onun peşinden gitti. Ancak giderken gördüğü garip ışık parçasını hatırladı. Durdu ve omzunun üzerinden baktı. Orada hiçbir şey yoktu. Büyükannesinin sesini duyduğu gibi, halüsinasyon görmüştü.

Ve yine de... Büyükannesinin sesiyle söylediği bu sözleri düşündüğünde, içini bir ürperti kapladı. *Joan, zamanın doluyor.*

"Ne oldu?" dedi Aaron.

Joan tereddüt etti. "Odaya girdiğinde birinin konuştuğunu duydun mu?"

"*Ben* sana konuştum," dedi Aaron emin olamadan. "Bunu mu demek istiyorsun?"

İşte buydu. Aaron hiçbir şey duymamıştı. Her şey Joan'ın kafasında olmuştu.

Aaron artık gerçekten kaşlarını çatmıştı. "Hadi," dedi. "Seni bu zaman çizgisine geri getirelim."

Ana odada diğerleri hala değerli eşyaları arıyorlardı.

Nick mutfakta tek başına duruyordu, somurtkan ve ulaşılmaz görünüyordu, ama inanılmaz derecede yakışıklıydı. Joan ve Aaron içeri girince döndü ve Joan'ın kalbi, nefesinin kesildiği an kadar acıdı. İlk tanıştıkları günden beri, her odada onu arıyordu. O da her zaman onu arıyordu.

Jamie bir keresinde onlar için "*ruh ikizi*" demişti. Öyleydiler. Koşullar onları ayırmadan önce, gerçek zaman çizgisinde birbirlerine aittiler. Ama şimdi...

Joan yüzündeki ifadenin ne olduğunu bilmiyordu, ama Nick'in alnı kırıştı ve bakışları o kadar beklenmedik bir endişeyle Joan'ın üzerinde dolaştı ki, göğsü daha da sıkıştı.

Joan'ın yanında Aaron ağırlığını değiştirdi. Joan ona bakarak gözlerini kırptı ve onun, kendisiyle Nick arasında bakışlarını gezdirdiğini fark etti. Gözlerinde garip bir hüzün, hatta belki de kabullenme vardı. Aaron, Joan'ın elini nazikçe bıraktı ve Joan anında üşüdü.

"Marketten biraz giysi ve yiyecek almamız lazım," dedi Aaron ağır bir sesle. "Bir şeyler yemezsek, hepimiz bu zamandan düşeceğiz."

Dört

Joan'ın başı ve göğsü ağrıyordu. Bayılma, onu titrek ve ağrılı hissettirmişti. Yine de, merdivenlerden aşağı inip pazara doğru ilerlerken yüzüne cesur bir ifade takındı. Bu dünyaya geleli sadece birkaç saat olmuştu, ama burada zayıflık gösteremeyecekleri çok açıktı. Ve kimse onun ve Nick'in insan olduğunu bilmemeliydi; sokağa çıkma yasağı çoktan başlamıştı.

İlk bakışta pazar kaos içindeydi: kubbenin altındaki devasa yuvarlak alanda, neredeyse rastgele yerleştirilmiş giysi rafları, perdeli soyunma odaları ve kemer ve ayakkabılarla dolu kart masaları vardı. Satıcılar mallarını bağırarak satmaya çalışırken, müşteriler de onlara karşılık veriyordu. Gürültü yankılanarak anlamsız bir kakofoniye dönüşüyordu. Tüm bunların üzerinde, kubbenin ortasından devasa bir pirinç saat sarkıyordu. Saatin ibreleri kuzgun şeklindeydi ve saat altı kırk beşi gösteriyordu, küçük bir ay ise gece olduğunu belirtiyordu.

Joan, düzeni anlamak için bir saniyeye ihtiyaç duydu. Koridorlar pazarın bölümlerini belirliyor ve bir saat şekli oluşturuyordu. Her bir bölüm belirli bir zaman dilimine ayrılmıştı. Sol tarafta tarih öncesi dönem vardı: Bronz Çağı'na ait soluk renkli yün etekler, Demir Çağı'na ait kalkanlar ve takılar. Onun ardından antik Roma vardı, tunik ve iğne satan tezgahlar vardı. Sonra erken ortaçağ pelerinleri ve kemerleri, daha sonra da ortaçağ cüppeleri vardı...

İçeri girdiklerinde ortam çok gergindi. "Başka yere gidin!" diye bağırdı bir dükkân sahibi, kavga eden iki adama. Onları dükkânından uzaklaştırdı, iri kasap kolları gerilmişti.

Sert bakışlı dükkan sahipleri ve müşteriler Joan'ın grubunu süzdüler. Ancak düşmanca bakışlar uzun sürmedi. İnsanlar sayılarının çokluğundan mı korkmuştu? Nick'in iriliğinden mi? Joan diğerlerine baktı ve geçen seferki kavgada ne kadar hırpalandıklarını ilk kez fark etti.

zaman çizelgesi. Jamie'nin çenesinde kırmızı bir çizik vardı, Nick'in parmak eklemlerinde ve Ruth'un kollarında morluklar vardı. Buradaki herkes kadar kavga etmeye hazır görünüyorlardı — hatta morlukları olmayan Aaron bile, aşırı resmi takım elbisesiyle, nedense hepsinden daha tehlikeli görünüyordu.

"Buraya..." Nick, bir eylem planı belirleyebilmeleri için hepsini ağır pelerinlerin arasına sıkıştırdı. Etraflarını giysilerle çevrilmiş halde, neredeyse yalnız kalmış gibi hissettiler.

Joan'ın midesi, yemek kokusu burnuna gelince guruldadı: kızarmış soğan, sosis ve taze ekmek... Odanın diğer tarafında yemek tezgahları vardı.

Jamie'nin ceketi titredi. Frankie uyukluyordu ama şimdi başını açık fermuarın kenarlarından dışarı çıkardı. Gözleri bulanık bir şekilde etrafına baktı. Jamie onu kaldırdı ve Frankie kendini uyandırmak için kulaklarını çırptı.

"Önce yemek," dedi Aaron, sanki Frankie konuşmuş gibi. "Ayrılalım," dedi Joan. "Ben yemek tezgahlarına gideceğim. Turta olur mu?"
Diğerleri başlarını salladı.

"Ben kıyafet alacağım." Ruth, gri tüvit ve şifon kumaşların bulunduğu modern giyim bölümünü işaret etti.

"*Ben* kıyafet alacağım!" Aaron karşılık verdi.

Ruth çok yavaşça bir kez gözlerini kırptı. Joan ve Ruth çocukken, kuzenleri Bertie, Ruth ona böyle baktığında hep odadan kaçardı, ama Aaron yerinde durdu.

Kollarını kavuşturdu. "Beni giydirmeye izin vermeyeceğim."

"Bizi ortadan ayıracak aptalca şeyler alacaksın!"

"Herkesi güzel gösterecek kaliteli kıyafetler alacağım!" "Sen..."

"İkiniz de kıyafet alabilirsiniz!" Joan sertçe çıkardı ve ikisinin de hemen sessizleşmesine şaşırdı.

Ruth başını eğdi. "İyi misin? Yüzün... Joan, kaşlarını çatarak, dramatik bir ifadeyle Joan'ı taklit ettiğini düşündü. "Başın ağrıyor gibi."

Joan iç geçirdi. Şakaklarında bir mengene varmış gibi hissediyordu. "Sadece bir şeyler yemem lazım."

Aaron ona uzun uzun baktı. Ruth'a isteksiz bir uzlaşma havasıyla döndü. "Frankie'ye bir palto alabilirsin."

Ruth gözlerini devirdi. "Ben istediğimi alacağım." "Burada buluşalım mı?" diye sordu Aaron.

"Hayır," dedi Nick. "Odada buluşalım. Gereğinden fazla burada kalmak istemiyorum."

Aaron ve Ruth, hangi kabinlere önce girecekleri konusunda tartışmaya başlayarak kıyafetlerin olduğu yere doğru ilerlerken, Jamie başını salladı. "Ben de onlarla gitsem iyi olacak," dedi ve Frankie'yi çağırdı. "Sanırım bir hakem gerekecek."

Bu, Joan'ı beklenmedik bir şekilde Nick'le baş başa bıraktı.

Ona bir bakış attı. Sürpriz bir şekilde, Nick de ona bakıyordu, koyu renk gözleri genişlemiş, sanki ikisinin de yalnız kaldığını yeni fark etmiş gibi. Han'da, sokağa çıkma yasağı duyurusunu gördüklerinde bir an baş başa kalmışlardı, ama burayı, elbise raflarının arasında, garip bir şekilde özel hissediyordu.

Joan ağzını açtı, ama ne söyleyeceğini bilemedi. Yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. Onun çekiciliğini her zaman hissedebiliyordu, ama bu kadar yakın olmak, derin, içgüdüsel bir düzeyde, onunla her zaman birlikte olmak istemesine neden oluyordu. Nick gergin bir şekilde kalın saçlarını eliyle karıştırdı. Joan'ın göğsü sıkıştı. Öpüşmelerinin üzerinden sadece birkaç gün geçtiğine inanmak zordu. Aralarındaki mesafe şimdi acı verici bir şekilde aşılmaz görünüyordu.

"Biz..." Nick başını eğdi ve Joan hızla başını salladı.

Nispeten sakin olan çevre yolunda yürürken, Joan son kez Nick ile düzgün bir şekilde konuştukları anı düşündü. Öpüştükten sonra, Nick, Joan'ın ona yaptıkları korkunç sırrı öğrenmişti. Joan, kahramanı mahvetmiş ve onun kurtardığı tüm insanları ölüme mahkum etmişti. Nick çok öfkelenmişti, ama ateşkes yapmayı kabul etmişti.

Birlikte çalışacağız, demişti. *Eleanor'u durdurana kadar aynı taraftayız. Ama ondan sonra... yollarımız ayrılacak.*

Joan'ın göğsü yine sıkıştı. Eleanor'u yendikten sonra Nick'le tekrar savaşmak düşüncesi dayanılmazdı.

"Başını eğ," diye fısıldadı Nick.

Joan otomatik olarak başını eğdi ve Nick'in gördüklerini bir bakışta kavradı. Pazarın yuvarlak kenarı boyunca düzgün tuğla ve harçtan yapılmış dükkanlar vardı. İleride, dükkanlardan biri iple çevrilmişti ve güvenlik görevlileri içeri girenleri kontrol ediyordu. Silah satılıyor gibi görünüyordu — kılıçlar, mızraklar, baltalar — ve dışarıda bir tabela vardı. *İnsanlar giremez.*

Güvenlik görevlileri, içeri girenlerin gözlerini kontrol ediyordu. Joan, Aaron'un onlara Oliver'lar olduğunu söylemesine gerek yoktu.

Ve... Joan, silah dükkanının duvarında daha fazla arananlar ilanı gördüğünde kalbi durdu — aralarında kendisininki de vardı. Nick, Joan'ı görmemesi için yerini değiştirmişti

Joan'ı görmesini engelleyecek şekilde yer değiştirmişti, ama Joan, güvenlik görevlilerinin yanından geçerken nefes alamıyordu ve adımlarını eşit tutmaya çalışıyordu.

Tehlike geçince Nick'in omuzları rahatlayarak düştü. "Şimdi yiyecek bir şeyler ve bozulmayacak şeyler almalıyız."

." Joan sesini sabit tutmaya çalıştı, ama Nick'in kırışık alnından bunu başaramadığını anlayabilirdi. "Yine kaçmak zorunda kalabiliriz."

Yiyecek bölümüne yaklaşıyorlardı. Kıvrımlı duvar boyunca, Joan'a antik Roma'nın fast food tezgahları olan thermopolia'yı hatırlatan nişler vardı. Satıcılar, oyuk kazanların bulunduğu taş tezgahların önünde duruyordu. Arkalarında, ızgaralarda et ve soğan cızırdayarak havayı dumanla dolduruyordu. Tebeşirle yazılmış menülerde güveçlerden baharatlı içeceklere, hamur işlerinden et şişlerine kadar her şey satılıyordu.

Nick, kavrulmuş fındık ve hurma satan bir tezgaha doğru başını salladı. "Biraz karışık kuruyemiş alacağım."

Yanındaki tezgâhta hamur işleri ile tavuk ve kuzu şiş satılıyordu. Joan, arkasına biri girdiğinde gerginliğini belli etmemeye çalışarak sıraya girdi. Etrafları canavarlarla çevriliydi ve kendini hiç bu kadar av gibi hissetmemişti.

Solunda, birkaç düzine piknik masası doluydu. Müşteriler, elinde kağıt tabak ve bardaklarla, bir sonraki boş yere atlamak için tetikte bekliyorlardı. Serpentine Inn logosu olan beyaz tunikler giymiş garsonlar da etrafta dolaşıyordu: logoda, çatallı dilleri dışarı çıkmış, birbirine dolanmış yılanlar vardı.

Joan kuyrukta yavaşça ilerlerken, yaklaşık on beş yaşlarında bir çocuk piknik masalarından birinden ayağa kalktı. Rahat bir tavırla garsonlardan birini çağırdı — beyaz sakallı yaşlı bir adam.

Joan, çocuğun taze bir içecek ya da dökülen bir şeyi temizletmek istediğini sanmıştı, ama şok edici bir şekilde, adamın başını eğmesini işaret etti. Yaşlı adam hiç tereddüt etmeden eğildi ve çocuk onun ensesini sıktı.

Joan kendi nefesini duydu, ama ses pazarın gürültüsüne karıştı. Garson, hayatının çalınmasına hiç tepki göstermedi. Çocuk tekrar işaret etti ve adam bileğini eğdi, iki sıra dönebilen rakamların olduğu çirkin, hantal bir kolye ortaya çıktı; Joan'a karmaşık bir şifreli kilit gibi geldi.

Korku içinde, tüm garsonların, yani insanların, bilezik ve kolyelerde kolye taktıklarını fark etti. Jamie,

dairede bunların ne olduğunu açıklamıştı. Üstteki sayı dizisi insanın kalan ömrünü temsil ediyordu. Alttaki dizi ise insanın doğduğu bölgenin sahibi olan canavar ailesine ait ömür miktarını gösteriyordu.

Joan aniden kendini kötü hissetti. Buradaki zemin rahatsız edici bir şekilde yapış yapıştı ve başı zonkluyordu. Çaresizce oradan ayrılmak istiyordu.

Çocuk, adamın kolyesindeki her sıradaki son rakamı çevirdi ve sonra uzaklaşarak zaman içinde kayboldu. Yüzü ifadesiz olan garson, çocuğun kirli tabağını ve bardağını aldı ve masayı sildi.

Joan elini ağzına götürerek boğazına yükselen kusmuğu bastırmaya çalıştı. Herkes hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu, ama o sahnenin sonsuza kadar zihninde kazınacağını biliyordu.

Nick'in bakışlarını aradı ve onun da sarsılmış bir şekilde ona baktığını gördü.

"Sıradaki!" diye seslendi tezgâhtaki adam ve Joan gözlerini kırptı. Sıranın başına gelmişti.

sıranın başına gelmişti.

İştahı tamamen kaçmış olan Joan, pastalarla dolu bir tabak işaret etti. "On tane lütfen," dedi. "Ve..." Tavuk şişlerini işaret ederek başını salladı. "Dört tane. Sos ve tuz istemiyorum."

"Sos yok, tuz yok mu?" diye tekrarladı adam. "Karton yesen daha iyi!" "Onlar köpekler için," diye açıkladı Joan.

"*Köpek*!" Adam başını salladı ve "Artık köpeklere yemek pişiriyorum!" diye mırıldandı. Yine de Joan'ın parasını aldı ve üstünü saydı.

Joan paraları eteğinin cebine attı ve parmakları tanıdık olmayan bir şeye dokundu. Küçük bir zarfı çıkardı ve açtı, içinde kullanılmamış oda anahtarını buldu; anahtarın orada olduğunu neredeyse unutmuştu.

Tekrar cebine koymak için uzandı, ama bir şey gözüne takılınca tereddüt etti. Metal anahtarın arkasına ince bir kağıt rulosu sıkıştırılmıştı.

Tezgahın arkasındaki adam boğazını temizledi. Joan'ın yemeği hazırdı, kutulanmış ve poşetlenmişti.

"Teşekkürler!" Joan alışverişlerini aldı ve bir sonraki kişiye yer açmak için kenara çekildi.

Nick'in yanına geldiğini görmeden hissetti, onun sağlam varlığı onu rahatlattı. "O ne?" diye mırıldandı Nick, Joan anahtarın arkasından küçük kağıt rulosunu çıkarırken.

"Emin değilim. Serpentine'deki resepsiyonistten olmalı. Ronan."

Joan kağıt parçasını açtı. Aceleyle yazılmış bir mesaj vardı:

Sana yardım edebilirim
Saat 7'de Iron Age'de buluşalım

Yazının altında bir damga vardı, görüntüsü çok netti: başını kaldırıp uluyan bir kurt.

Joan'ın kalbi gong gibi çarpıyordu. *Sana yardım edebilecek insanlar var*, demişti büyükannesi. *Onları kurt işaretinden tanıyacaksın.* Joan, apartmanda gerçekten büyükannesinin sesini duymuş muydu? Bu mümkün müydü?

"Resepsiyonistten mi?" dedi Nick. Notu güvenilir bulmamış gibi kaşlarını çatmıştı.

Kurt damgasının tesadüfi olması çok dikkat çekiciydi. "Saat kaç?" Joan kubbenin ortasındaki saati buldu. Yedi buçuk. İçinden küfretti. Zaten geç kalmıştı.

Notta Demir Çağı bölümünde buluşmaları yazıyordu. Joan dönüp oraya bakarken Nick şaşkın bir ses çıkardı. Jamie, Frankie'yi kucağında tutarak onlara doğru koşuyordu; Ruth ve Aaron ağır çantalarla arkalarından aceleyle geliyorlardı.

"Odada buluşacağımızı sanıyordum," dedi Joan şaşkın bir şekilde.

"Duymadın mı?" Aaron'ın yüzü solmuştu.

Joan'ın midesinde bir tedirginlik hissetti. "Ne duydun?" Bunu söylerken bile, insanların başlarının pazarın ön tarafına doğru döndüğünü gördü. Piknik masalarında fısıltılar dolaşıyor, yemek tezgahlarında sıra bekleyen insanların arasında yayılıyordu. *Muhafızlar! Muhafızlar geliyor!*

"Saklanın!" Aaron keskin bir sesle, parlak plastik yaprakları olan, Nick'i bile saklayacak kadar yüksek dekoratif bir çit arkasına yönlendirdi.

Yerlerine yerleşmek için bir dakikadan az zamanları vardı ki, altın aslan rozetleri parıldayan on kırmızı ceketli muhafız geçip gitti. Bizi *mi arıyorlar?* Ruth dudaklarını oynayarak sordu.

Ama muhafızlar, eski Roma tunikleri, broşları ve kemerlerinin önünden geçerek pazarın içlerine doğru kararlı adımlarla ilerliyorlardı. Joan, onların yolunu takip etti, ilerlediklerini fark edince kalbi hızla çarpmaya başladı. Ve eski Roma'dan önceki dönem...

Joan onu gördü — Ronan — Demir Çağı'na ait torklar ve tuniklerin arasında. Muhafızları görmüştü ve çıkışa ulaşmak için giysi raflarını iterek ilerliyordu.

Ancak artık çok geçti. Muhafızlar etrafını sardı. "Tutuklusun!" diye bağırdı içlerinden biri. "Kraliçe'ye karşı komplo kurmaktan."

"Hayır!" Joan kendini bağırırken duydu. Ruth'un ona döndüğünü hissetti, açıkça kafası karışmıştı, ama Joan gözlerini Ronan'ın dehşet dolu yüzünden ayıramıyordu.

"Lütfen, ben sadık biriyim!" Ronan kalabalığa seslenerek acilen haykırdı. Ama kimse cevap vermeye cesaret edemedi. "Ben Kraliçe'ye sadık biriyim!"

Muhafızlar onu pazarın içinden sürüklerken, Joan saklandıkları yerden sendeledi. Apartmanda büyükannesinin sesini duymuştu; birdenbire bundan emin olmuştu. Ona ulaşması gerekiyordu.

Beş

Joan, muhafızlara yetişmeye çalışarak dar giysi koridorlarından geçmeye çalıştı.

"Ne oluyor?" Ruth, Joan'ın kolunu yakalamaya çalışarak peşinden koştu. "Ne *yapıyorsun*?"

Joan Ruth'u itip uzaklaşmaya devam etti, onun sözlerini neredeyse duymadı. "O, hanın resepsiyonisti!" diye fısıldadı. "Ronan! Bize yardım etmeye çalışıyordu!"

Pazar çoktan yeniden canlanmıştı. İnsanlar sanki tutuklama hiç olmamış gibi yemek yemeye ve kıyafet almaya devam ediyorlardı.

"Joan!" Ruth tekrar kolunu tuttu. "*Dur!*"

"Onların peşinden gitmeliyiz!" dedi Joan. Muhafızlar ön taraftaki büyük kemere doğru ilerliyordu. İki dakika içinde gözden kaybolacaklardı.

"*Neden?*"

Joan notu bulmak için elini uzattı ve Ruth'a verdi, gözleri hala muhafızlarda. "Onu yakaladıklarında *beni* bekliyordu."

Aaron, Ruth'un omzunun üzerinden okurken dişlerinin arasından tısladı. "*O* O posterden seni tanıdı. *Kahretsin*."

"Onu kaybedeceğiz!" dedi Joan. Gran'ın söylediklerini diğerlerine anlatmak için ağzını açtı: Bu adam Eleanor'u durdurmalarına yardım edebilirdi.

Ama... Gran'ın boş bir dolapta duyduğu sesi duyduğunu söyleyemezdi. Onun aklını kaçırdığını düşünürlerdi, özellikle de orada olup hiçbir şey duymayan Aaron. "Burada insanlar acı çekiyor," dedi onun yerine.

Bu hala doğruydu. "Bu zaman çizgisini düzeltmeliyiz. Ve o adam Eleanor'la savaşmış gibi görünüyor." Bunun için tutuklanmıştı. "Onu bulacağız."

ona karşı müttefiklere ihtiyacımız var—bu dünyayı bilen müttefiklere. Ve... " Ellerini açtı. "O bize yardım etmeye çalıştı. Bizim..."

"Haklısın," dedi Aaron aniden. "Onun peşinden gitmeliyiz."

Joan ağzını kapattı, sonra tekrar açtı, şaşkınlıktan cevap veremedi. Nick'i, belki Ruth ve Jamie'yi ikna etmeyi umuyordu. Ama Aaron asla tehlikeye atılmazdı. Cümlesini bitirdi: "*Ona* yardım etmeliyiz."

Aaron, Joan'ın bakışlarını karşıladı. Güzel yüz hatları sertleşmişti. "Ona yardım etmek konusunda emin değilim, ama sorgulayıcılar ondan önce ulaşmamız gerekiyor. Çünkü Eleanor'un muhafızları kralın muhafızları gibiyse, Ronan onlara bilmek istedikleri her şeyi anlatacaktır. Anlatmak için *yalvaracaktır*." Sözlerinde karanlık bir alt ton vardı ve Joan gözlerini kırptı. Bir keresinde, belki de annesi tutuklandığında, kendisinin de mahkeme tarafından sorguya çekildiğini ima etmişti.

Nick boğazından yumuşak bir onay sesi çıkardı ve pazarı taradı. "Kemerin arkasında başka bir kapı var," dedi. "Başka bir çıkış. Aynı sokağa çıkacağız ve onları takip ettiğimiz çok belli olmayacak." Joan ona döndüğünde, Nick Aaron'un sözlerini ciddiyetle tekrarladı: "O adam seni *gördü*, Joan. Sorguya çekilmeden ona ulaşmalıyız. Aksi takdirde Eleanor burada olduğunu öğrenecek."

Ronan'ın peşinden aceleyle koştular ve karanlığın gizlediği, caddenin yeterince ilerisindeki bir kapıya çıktılar. Yaklaşık yirmi adım ötede, kanatlı aslan amblemli beş siyah araba, sokak lambalarının ışığı altında duruyordu. Ronan ön arabaya itilirken, Joan hayal kırıklığıyla öne doğru sendeledi.

"Ben masumum!" dedi Ronan.

"Bunu Kraliçe'nin adaletine söyle!" diye bağırdı bir muhafız.

Bir dakika sonra konvoy Serpentine'in yerleşim bölgesinden çıktı ve gecenin karanlığına kayboldu.

"Onları kaybettik!" dedi Ruth.

Joan başını salladı. Umutsuz olduğunu bildiği halde, konvoyu gözden kaybetmemek için karanlık caddede koşmaya başladı. Kendini gizlemeye çalışıyordu. Bu zaman dilimine geldiğinden beri kendini hasta ve çaresiz hissediyordu. İnsanların kafeslere kapatılıp dövüldüğünü, hayatlarının ellerinden alındığını görmüştü. Ve şimdi biri ona yardım etmeye çalışmıştı, büyükannesinin bulmasını istediği biri.

Ve Joan'ın notunu zamanında görmediği için o sorguya çekilecek ve incitilecekti. Çünkü farklı bir odaya girmiş ve anahtarı kullanmamıştı.

Joan'ın arkasında ağır ayak sesleri duyuldu. Nick onu geçti ve bir an için o kadar hızlıydı ki Joan, arabalara yetişip yetişemeyeceğini merak etti. Ama yetişemedi. Konvoy çoktan başka bir sokağa dönmüştü.

Nick koşmaya devam etti. Joan bunun nedenini anlamak için bir an bekledi. İleride bir otobüs durağı vardı ve orada bir otobüs bekliyordu, sola sinyal veriyordu.

Nick otobüse atladı ve kapıda durarak kapıyı açık tuttu. Joan hızla koştu ve Nick ona yardım etmek için elini uzattı, ardından Aaron'a da yardım etti.

Nick nefes nefese görünmüyordu, ama Joan öyleydi; boğazı yanarken nefes nefese sordu: "Ruth ve Jamie?" Arka camdan baktı ve onları gördü; caddenin çok gerisindeydiler, Frankie hâlâ Jamie'nin kollarındaydı.

"Yetişemeyecekler," dedi Aaron nefes nefese.

Otobüsün kapısı kapanmak üzereydi. Joan ellerini iç ışığa doğru tutarak Ruth'a, kendisinin ve diğerlerinin mümkün olan en kısa sürede han'a geri döneceklerini işaret etti.

Çılgınca koştuktan sonra, otobüsün içi neredeyse ürkütücü bir sessizliğe büründü. İçeride kimse yoktu, şoför bile. Otobüs kendi kendine gidiyordu.

Yukarıdaki tabelada bir mesaj belirdi: *Kimlik gösterin ve ödeme yapın.*

Joan yanıp sönen mesajı görmezden geldi ve ön camdan geceye doğru baktı.

Konvoyun son arabası ileride zar zor görünüyordu. Hiçbiri söylemedi, ama hepsi otobüse atlamanın çok geçici bir çözüm olduğunu biliyordu.
Her an konvoy ya da otobüs yön değiştirebilirdi. "Fikir var mı?"
dedi Nick.

Hepsi ön camdan bakmak için birbirlerine sıkışmışlardı ve Joan şimdi ne kadar yakın olduklarını fark etti. Nick sağ tarafına, Aaron ise sol tarafına yapışmıştı. Aaron hala nefes nefeseydi, omuzları titriyordu. Joan, bir kolunda takım elbisesinin yumuşak yününü, diğer kolunda ise Nick'in daha sert kumaşını hissedebiliyordu. Nefesi kesildi; koşmaktan dolayı nefesinin henüz düzelmediğini düşündü.

Dışarısı karanlık ve sessizdi. Joan gözlerini kapatıp zihnini boşaltmaya çalıştı. Ronan'ın yardım çığlıkları hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. Ve ondan önce büyükannesinin sözleri. *Zamanın azalıyor.*

Düşün, dedi kendi kendine. *Sakin ol ve düşün.* "Onu nereye götürüyor olabilirler?" diye yüksek sesle söyledi.

"Muhafızlar bir şey söyledi mi?" dedi Nick.

"Sadece Kraliçe'nin adaletiyle yüzleşeceğini söylediler," dedi Joan ve sonra tereddüt etti. Tam olarak öyle dememişlerdi. "Kraliçe'nin adaletine söyle," diye kendini düzeltti.

"Onlara mı söyleyeceksin?" diye tekrarladı Aaron. Sesinde garip bir ton vardı —o kadar garipti ki Joan ona dönüp baktı. Yüzünde pek bir ifade yoktu, ama rengi solmuştu. Sesini yükseltti: "Bu otobüs nereye gidiyor?"

Joan bir an için kiminle konuştuğunu anlamadı. Sonra cevap otobüsün içinden geldi, hoş ve yapay bir sesle: "Bu otobüs Oliver bölgesine ait ve Richmond'da son durağıdır. Hammersmith'te

—

"Tamam," dedi Aaron, sesi keserek. Ön cama döndü.

Son arabanın ışıkları artık görünmüyordu. Joan dışarıya baktı, paniği içinde çırpınıyordu. "Gittiler!" dedi. Dışarıda taksi var mıydı? Bisiklet? Başka araç göremiyordu.

"Önemli değil," dedi Aaron. Hala hanın alışveriş poşetlerini sıkıca tutuyordu ve şimdi onları bir koltuğa attı. "Nereye gittiklerini biliyorum."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Joan. Nasıl bilebilirdi ki?

Aaron ona odaklandı. Yüzündeki uzak ifade biraz yumuşadı. "Hâlâ yemek yemen gerekiyor."

Yemek mi? "Aaron, onu nereye götürdüklerini biliyor

musun?" "Yiyecek aldın, değil mi?"

"Evet." Joan hala pasta kutularını tutuyordu.

"O zaman bu zamandan düşmeden bir şeyler ye." "Bu

zamandan düşmek mi?" Nick kaşlarını çatarak sordu.

Aaron *şu anda açıklamak için çok fazla bir şey yapma* jesti yaptı. Gri gözleri hala Joan'a bakıyordu, taviz vermiyordu.

Nick ağırlığını değiştirdi. Joan, onun karışık endişesini ve Aaron'un onu başından savmasından duyduğu rahatsızlığı hissedebiliyordu. Aaron insanları kızdırmakta ustaydı; Joan'la ilk tanıştıklarında sürekli tartışırlardı. Aaron, Joan'ın sinirine dokunurdu.

Joan bu konuda tartışmak istemiyordu. Gerçek şu ki, Aaron haklıydı — bir sonraki bayılma nöbeti gelmeden önce kendini toparlaması gerekiyordu. Nefesi kesildiğinde çok korkmuştu. Belki bir dahaki sefere kalbi de dururdu. Belki Aaron onu geri getiremezdi.

Aaron'un da kendine gelmesi gerekiyordu. Zaman atlamalarını her zaman kontrol altında tutuyor gibi görünüyordu, ama rol yapmada çok iyiydi. Joan'un bildiği kadarıyla, buraya geldiklerinden beri tıpkı Joan gibi mücadele ediyordu.

Tüm o koşuşturma rağmen yemekler şaşırtıcı derecede bozulmamıştı. Joan kutuyu Aaron ve Nick'e uzattı, sonra kendisi için bir pasta aldı. "Yemek yemek, canavarların yeni bir zamana ayak uydurmasına yardımcı olur," diye Nick'e açıkladı. "Ve buraya geldiğimizden beri bir şey yemedik."

Kırıntıları yakalamak için elini uzatarak, hamurlu hamurun çıtır çıtır kabuğuna ısırdı. Hamur işi şaşırtıcı derecede doyurucuydu; sosisli börek ile kruvasanın karışımı gibiydi. Isırığını yuttu ve dünyasının etrafında bir değişiklik hissetti. Ya da belki de *kendisi* değişmişti. Altındaki sandalye daha sağlam, hava daha soğuk, otobüsün donuk renkleri daha keskin ve parlak görünüyordu. Bir ısırık daha aldı ve kendini daha da toprağa bağlı hissetti.

"İşe yarıyor," dedi Aaron'a. "Hissedebiliyorum."

Aaron onu yerken izliyordu, ama şimdi rahatlamış bir şekilde nefes verdi ve tavuk şişlerinin olduğu kutuyu inceledi.

"Oh, bekle..." Joan dedi, ama o çoktan bir tane alıp ısırmıştı. "Bu hiçbir şeye benzemiyor," dedi Aaron.

"Bu..." Joan, *Frankie'ye* söylemek *istediği için* kendini durdurdu ve "Yazık" dedi. "Pastayı dene, fena değil."

Nick hala kendi pastasını elinde tutuyordu, yememişti. "Kendini cezalandırmazsan ne olur?" diye sordu Joan'a sert bir sesle. Onun için endişelendiği belliydi, ama sesinde daha karanlık bir ton vardı. Aaron'ın Joan'la rahat davranmasından kıskanıyor muydu?

"Bu konuyu sonra konuşalım," dedi Aaron. "O adama ulaşmak için ne yapacağımızı konuşmalıyız."

Nick ona uzun uzun baktı. Konuşmaya başladı ama otobüs onu kesintiye uğrattı:

"*Bu otobüste yiyecek ve içecek tüketilemez*," dedi.

"Bu otobüs gerçekten sinir bozmaya başladı," diye mırıldandı Aaron. Soluk saçlarını eliyle taradı.

"Ronan'ı nereye götürdüklerini bildiğini söylemiştin," dedi Joan. Öncelikli soruna odaklanmaları gerekiyordu.

"*Yukarıda kral, ortada Curia, aşağıda aile. Kural konur, yasa çıkarılır, adalet sağlanır*," dedi Aaron. Karışık ifadelerini görünce iç geçirdi. "Sizin hiçbir şey bilmediğinizi unutuyorum. Aile reislerine bazen kralın yargıçları denir. Burada *kraliçenin* yargıçları sanırım. Aileleri ve bölgeleri üzerinde yargı yetkisi vardır. Mahkeme adına adaleti sağlarlar."

"Ne demek?" diye sordu Nick.

Aaron tereddüt etti. Joan, onun ne kadar gergin olduğunu ancak o anda fark etti. Onu tanımıyorsa, tamamen sakin olduğunu düşünürdü, ama onu tanıyordu ve omuzları ve çenesi çok gergindi. Muhafızların gittiği yeri anlamıştı ve bu hoşuna gitmemişti.

"O arabalar batıya gidiyor," dedi Aaron. "Burası hala Oliver toprakları ve *bizim* zaman çizgimizde o yönde Oliver evinden başka bir şey yoktu."

Joan keskin bir nefes aldı. Varacakları yeri bir hapishane olarak hayal etmişti, tanıdık olmayan bir yer. Şimdi zihnindeki görüntü, ortasında bir malikane bulunan yeşil bir araziye dönüştü. Oliver ailesinin korkunç ve güzel evi. "Onu babana götürüyorlar mı sence?"

Aaron'un yüzü sakinleşti. "Bu dünya bizimkine benziyorsa, aileler kendi bölgelerindeki suçları ve anlaşmazlıkları mahkeme muhafızlarıyla birlikte kendileri halleder."

"Peki baban ona ne yapar?" Nick yavaşça sordu. "Eğer haklıysan."

"Sorguya çeker. İşkence eder. Muhtemelen kendi elleriyle öldürür." Dışarıda bir sokak lambası parladı ve Aaron'ın solgun yüzünü aydınlattı. "Ve haklı olduğumu biliyorum."

Joan'ın aklına aniden bir anı geldi. Edmund Oliver'ın uzun boyuyla ona tepeden bakarak alay ettiği an. *Yarı insan, yarı canavar. Annen bir Oliver olsaydı, sen anne karnında öldürülürdün. Ama Huntlar iğrençliklere karşı çok hoşgörülüdür.* O soğuk bakışların altında, kendini kaldırımda kıvranan bir böcek gibi hissetmişti; onun topuğu altında ezilecek bir haşere.

Joan, yan tarafında bir bıçak saplanması gibi bir acı hissetti — hayali bir ağrı. Kılıç yarasının olduğu beline dokundu.

Aaron'un gözleri eline kaydı. O geceyi hatırlamıyordu, ama yüzündeki dinginliği bozan hafif bir kaş çatması vardı, sanki Joan'ın babasından bahsedilmesine tepki verdiğini biliyormuş gibi.

Joan başka yere baktı ve Nick'in de ona baktığını gördü, yüzündeki ifade Aaron'unkine neredeyse aynısıydı.

"Eve varana kadar ne kadar var?" Nick'in sesi dikkatlice kontrol edilmişti, ama Joan onu çok iyi tanıyordu. İşkenceye bu kadar rahatça değinilmesinden *hiç* hoşlanmamıştı.

"Kırk beş dakika," dedi Aaron. "Oraya vardığımızda hızlı hareket etmeliyiz. Babam bilgi almakta *çok* ustadır." Çenesindeki bir kas seğirdi. "Ronan'ın bildiği her şeyi çok geçmeden öğrenecektir."

Joan panik duygusunu yine bastırdı. Oliver malikanesine görünmeden nasıl gireceklerdi? Nasıl çıkacaklardı?

"Oraya vardığımızda kısa bir fırsat penceremiz olacak," dedi Aaron. "Babam sorgulamada yardım için bir Griffith'e ihtiyaç duyacak ve onlar gelene kadar başlamayacak."

Joan endişesini bir kenara attı. Bu işi başarmak zorundaydılar. Aaron evi iyi tanıyordu ve o da oraya gitmişti. "Kırk beş dakika," dedi. "O zaman bize evin güvenliği hakkında bilgi versen iyi olur."

Altı

Son durakta indiler. İndikleri anda otobüs uzaklaşmaya başladı, rahatlatıcı ışıkları giderek sönüyordu.

Joan karanlığa bakarak yönünü bulmaya çalıştı. Demir bir kapıyla son bulan dar bir yoldaydılar. Kapı, lambalarla aydınlatılmış ve güvenlik görevlileri tarafından korunuyordu. Kapının demirlerine deniz kızları işlenmişti.
Oliver ailesinin arması. Ve... Joan'ın kalbi hızla çarptı. "Haklıydın," diye fısıldadı Aaron'a. Kapının ötesinde, araba farları uzun araba yolunda kıvrılarak ilerliyordu. Konvoy gelmişti.

Bu zaman diliminde Oliver malikanesi çok genişti; ailenin burada büyük bir gücü olduğu belliydi. Uzakta parıldayan bir ışık, bir göl olduğunu gösteriyordu. Ev, tepenin üzerinde yüksekte duruyordu, kuleli kuleleri ay ışığının aydınlattığı bulutların önünde belirgin bir şekilde görünüyordu.
Joan, Westminster Abbey'nin Gotik kasvetini hatırladı. Evin yanında, kubbe şeklindeki bir sergi salonu ikinci bir ay gibi parlıyordu; kilometrelerce öteden görülebiliyor olmalıydı.

"Güvenlik kulübesi yeni," dedi Aaron. "Bunu beklemiyordum."

"Şey... insanlar burada canavarların varlığından haberdar," diye mırıldandı Joan. "Ve bir direniş hareketi olduğunu da biliyoruz." Aranan posterler ve Ronan'ın tutuklanması bunu yeterince açık hale getirmişti.

İçeri girmek için önündeki engelleri inceledi. Arazinin çevresini yüksek bir tuğla duvar çevreliyordu ve bahçeden köpekler havlıyordu. Nick, bakışıyla onları sessizce başka bir soruna yönlendirdi: duvara yerleştirilmiş, otobüs durağına bakan bir kamera.

Joan başını eğdi, ama çok geç olduğunu biliyordu. "Çoktan kaydedildik."

"Bununla ilgili yapabileceğimiz pek bir şey yok," dedi Aaron isteksizce. "En azından hava yeterince karanlık, bizi pek görmemişlerdir. Ve içeri girmenin bir yolunu biliyorum."

. ....."

Onları mülkün duvarı boyunca yönlendirdi ve kapının görünmeyeceği bir yerde durdu. Nick geri adım atarak tırmanmayı değerlendirdi. Duvar onun boyunun iki katından fazlaydı ve o kadar kalın sarmaşıklarla kaplıydı ki çit gibi görünüyordu.

"Tırmanmayacağız," dedi Aaron. "En azından *ben* tırmanmayacağım, bu kıyafetlerle olmaz."

"Kıyafetlerin mi?" Nick inanamadan sordu.

"Bu Jonathan Meyer'in orijinal tasarımı," dedi Aaron. "Muhtemelen bu zaman diliminde kalan tek örnek." Nick'in boş bakışları üzerine gözlerini devirdi. "Bizi bu kirli halimizden kurtar." Sarmaşıkları perde gibi kenara çekerek, hava ve yosunla kaplı ahşap bir kapı ortaya çıkardı.

Aşınmasına rağmen ahşap sağlamdı. Joan, demir bir plakaya yerleştirilmiş korkutucu büyüklükte bir kilidi inceledi. Saçında iğneler vardı, ama anahtar deliği o kadar büyüktü ki, çubuklara ihtiyaç duyabilirdi.

Ancak Aaron, onun sürprizine, sadece mandalı kaldırıp kapıyı araladı ve ağaçların bir kısmı göründü. Kilitli değildi.

"Bütün o güvenlik önlemlerine rağmen pek güvenli görünmüyor," diye fısıldadı Joan.

"Bu girişi benden başka kimse bilmiyor sanırım," dedi Aaron. "Çocukken buldum ve kimseye söylemedim." Kapıyı daha fazla itmek için elini uzattı.

Nick onu durdurdu. "Önce ben gireyim."

Aaron tereddüt etti ve geri çekildi. Bir an sonra Joan da aynı şeyi yaptı. Nick'in kim olduğu ve bir zamanlar kim olduğu konusunda, bu zaman dilimine geldiklerinden beri ilk kez birbirlerini kabul etmişlerdi.

Ay ışığı Nick'in koyu saçlarını gümüş rengi bir parıltıyla kapladı ve kaslı omuzlarını belirginleştirdi. Köprüde Joan, onu bir dokunuşla öldürebilecek insanlarla çevrili, savunmasız biri olarak görmüştü. Öyleydi de, am , son enkarnasyonunda bile

enkarnasyonunda bile, sıradan bir insan olarak doğup büyümüş olmasına rağmen, göründüğünden çok daha tehlikeliydi. Son birkaç gün içinde, eski yeteneklerinden bazılarını yeniden kullanmaya başlamıştı — bir adamın yumruğunu havada yakalayıp kemiklerini kırmıştı. Çıplak elleriyle kalın bir metal zinciri koparmıştı.

Başka neler yapabilirdi?

Joan, buradaki canavarların bu dünyada bir insan kahramanın efsanelerini bilip bilmediklerini merak etti. Canavarları öldüren bir çocuğun efsanelerini hala anlatıyorlar mıydı? Onların bir kısmı onu hatırlıyor muydu?

Kapı aralık duruyordu. Nick kapıyı biraz daha itti, içeri girebilecek kadar. Kafasını eğip dinledi, karanlıkta ağaçların yapraklarının hareketine karşı hareketsiz bir siluet. Sonra onlara gelmelerini işaret etti.

Joan ilk girdi. Kapının duvarla birleştiği yerde tuğlada çizikler vardı, ama buradaki tek insan izi buydu. Bahçedeydiler, görünüşe göre bakımsız bir bahçede. Yoğun ağaçlar ayı engelliyordu ve ayak bileklerine kadar uzanan çalılar ayaklarının altında dolanıyordu.

Ancak göründüğü kadar vahşi değildi. Joan içeri girerken çalılar bacaklarına zararsızca sürtünüyordu, dikenleri yoktu ve ezilmiş nane ve kekik kokusu geliyordu. Burası, vahşi ve bakımsız görünümlü, ancak özenle tasarlanmış bir Gürcü tarzı vahşi bahçeydi.

Arkasından Aaron'un yumuşak ayak seslerini duydu ve ardından kapıyı kapatırken mandalın çıkardığı sesi duydu. Joan dönüp çıkışın sarmaşıklarla kaplı olduğunu gördü, çıkış tamamen gizlenmişti.

İçinde bir tedirginlik kabardı. O kapıdan yeni girmiş olmasına rağmen, tekrar bulması kolay olmayacaktı. Buradaki tüm ağaçlar aynı görünüyordu ve duvar boyunca yapraklar kırılmamıştı.

Nick, daha ileri gitmelerini engellemek için elini kaldırdı. Joan onun peşinden gitti ve sadece dinledi. Yaprakların hışırtısı dışında hiçbir ses yoktu.

Aaron sessizliği ilk bozdu. "Buraya kimse gelmez. Bak..." Uzamış çimleri tekmeledi. "Bahçıvanlar bile burayı ihmal etmiş."

Joan başını salladı, ama bu kez daha güçlü bir tedirginlik onu sardı. Sarmaşıklarla kaplı duvara döndü. Yapraklar, rüzgarda kelebekler gibi çırpınıyordu. Joan aniden onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu anladı. "Buraya kimse gelmez dedin," diye fısıldadı, "ama *biri* bu geçidi kullanmış. İçeri girdiğimizde taşta izler vardı, kapıdan sürtünme izleri. Bizim yaptıklarımızdan daha fazla."

Aaron kaşlarını çattı. "Buraya gelen başka kimseyi tanımıyorum." Belki

önceki zaman çizgisinde durum böyleydi, ama burada işler farklıydı. Oliver malikanesine, yanlış olduğu ortaya çıkan varsayımlarla gelmişlerdi. Duvarlarda kameralar olduğunu veya kapıda bir güvenlik kulübesi olduğunu bilmiyorlardı.

"Sorun yok," dedi Nick, sesi alçak ve sakin. "Yedek planlarımız var. Bu yol tehlikeye girerse başka bir yoldan çıkabiliriz."

Aaron eve doğru bir adım attı, ama tereddüt eden oydu. Joan'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Aaron, sanki hayalet görmüş gibi

sanki hayalet görmüş gibi sarmaşık
duvarına döndü. "Ne oldu?" diye
fısıldadı Joan.

Aaron cevap vermek için bir an bekledi. "Eleanor zaman çizgisini değiştirdiğinde, sen bizi korudun," diye fısıldadı Joan'a. "Onun yaptığı değişikliklerden bizi korudun."

"Evet..." Joan tereddütle cevap verdi.

"Zaman çizgisi değiştirilirken biz dışarıda duruyorduk. Bu, *bu* zaman çizgisinde kendi Joan'ı, kendi Nick'i, kendi Aaron'ı oluşmuş olabileceği anlamına gelir. Büyük olasılıkla biz de..." Aaron uygun kelimeyi aradı.
— "burada *benzerlerimiz* olabilir. Bu dünyada doğup büyümüş versiyonlarımız."

"Benzerlerimiz mi?" Joan, kendi yüzünün olduğu aranan posterini düşündü ; tam olarak kendisine benzeyen olmayan illüstrasyonu.

"Duvardaki izler..." Nick, Aaron'a dedi. "Bu evde başka *bir sen* daha olduğunu mu düşünüyorsun? O kapıyı kullandığını mı düşünüyorsun?"

"Bu mümkün mü?" diye sordu Joan. Bu düşünce çok garipti — canavarların hüküm sürdüğü bir dünyaya doğmuş kendilerinin başka versiyonları. "Evde ona rastlayabilir miyiz?"

Aaron başını salladı. "Zaman yolculuğunun kuralları, aynı zamanda ve yerde iki versiyonumuzun var olmasını asla izin vermez. Burada başka versiyonlarımız *olsaydı*, biz geldiğimizde onların yerini *biz* alırdık."

Yerine geçmek. Bu o kadar rahatsız edici bir düşünceydi ki Joan onu kafasından atmak ve bir daha asla düşünmemek istedi. Nick kollarını kavuşturdu, Joan kadar sarsılmış görünüyordu.

"Bu teorik bir konu," dedi Aaron. "Ronan sorguya çekilmeden ona ulaşmamız gerekiyor. Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Ama bir şeyleri değiştirir," dedi Nick yavaşça. Joan, onun bunun sonuçlarını düşündüğünü görebiliyordu. "Eğer buradaki muadilini yerinden ettiysen, *onun* yerine geçebilirsin. Eve girebilirsin. Bizim bile..."

"Hayır." Aaron'ın sesi düzdü.
"*Çok muhtemel* olduğunu
söylemiştin..." "*Hayır* dedim."

Nick ona uzun uzun baktı ve Aaron savunmacı bir şekilde çenesini kaldırdı. Nick onun korkak olduğunu düşündü ve Aaron'un bir kısmı da öyle düşünüyordu.

Joan dudağını ısırdı. Gerçek şu ki, Aaron'un ailesi onu hor görüyordu — babası onu korumalarla çevirmiş, onu küçümsüyor, herkesin önünde aşağılayıp rezil ediyordu. Joan

Aaron'ın Oliver ailesinin saray gibi malikanesinin geri kalanından ayrılmış, mütevazı yatak odasını görmüştü. Burada bir muadili olsaydı, bu durumun hiçbir faydası olmazdı.

Aaron bunu Nick'e asla söylemezdi, kendi boğazını kesmeyi tercih ederdi. Joan'a bile açıkça bahsetmemişti.

"Planladığımız gibi girelim," dedi Joan yumuşak bir sesle. "İşleri karmaşıklaştırmak istemeyiz." Sadece Ronan'ı bulup buradan gitmeleri gerekiyordu.

Oliver malikanesi, kıvrımlı dallarla çevrili olarak göründü. Gri taştan yapılmış, kaleye benzeyen kuleleri, bulutlu ayın önünde ürkütücü bir siluet oluşturuyordu. Bir hayalet hikayesi için mükemmel bir ortam. Aaron, bahçenin sonuna doğru bakarak, sanki tepede duran bir evden çok daha ürkütücü bir şey görmüş gibi uzaklara daldı.

Nick ellerini ceplerine soktu. "Burada mı büyüdün?" Sesinde çok hafif bir iğneleyici ton vardı ve bu Aaron'ı donmuşluğundan uyandırdı.

"Neden?" dedi Aaron. "Alışkın olduğun yerden daha mı iyi?"

Nick çocukken ailesiyle birlikte küçük bir dairede yaşamıştı. Joan'a bir keresinde *üç erkek ve iki kız* kardeşi olduğunu söylemişti. "*Yedi yaşına kadar kardeşlerimle birlikte televizyon odasında yatardık.*" Aaron'a doğru gülümsemeye çalışarak ağzını hafifçe açtı.

İlişkileri kötü başlıyordu. Joan bunun neden onu bu kadar üzdüğünü bilmiyordu. Aralarında sürtüşme olacağını tahmin etmeliydi; çok farklı dünyalardan geliyorlardı ve bir zamanlar insan-canavar savaşının karşı taraflarında yer almışlardı.

Ve bu kavga bittiğinde, hepsi yine birbirlerine karşı savaşacaklardı...

Joan bu düşünceyi kafasından attı. Şimdi bununla ilgilenmenin zamanı değildi. Buradan eve olan mesafeyi hesapladı. Bahçeden yukarı doğru ilerledikçe orman seyrekleşmişti ve yemyeşil, piknik yapmak için ideal bir çim alana dönüşmeden önceki son ağaçlıkta gizlenmişlerdi.

"Orayı koşarak geçmemiz gerekecek," diye fısıldadı. Aaron, hizmetçi kapısından içeri girmek istiyordu ve evin yan tarafına ulaşmaları gerekiyordu. "Buraya bakan olursa bizi görür. Saklanacak yer yok."

"Buraya binlerce kez girip çıktım ve hiç yakalanmadım," dedi Aaron. "Sadece hızlı ol ve eğil."

Joan koşarken saniyeleri sayıyordu. *Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi*
—

Çitlerin ve ağaçların koruduğu resmi bahçenin nispeten güvenli alanına ulaştığında nefes nefese kaldı.

bahçenin hemen ötesinde, seranın karanlıkta inci gibi parladığını gördü. Nick, Joan ve Aaron'a yerinde kalmalarını işaret etti. Zaten tekrar hareket etmeye başlamış, sessizce dolaşarak onların yalnız kaldıklarından emin olmak için kontrol ediyor

Nick, Joan ve Aaron'a yerinde kalmalarını işaret etti. O çoktan tekrar hareket etmiş, sessizce dolaşarak onların hala yalnız olup olmadıklarını kontrol ediyordu. Bir dakika sonra başını salladı ve onları çağırdı.

Bahçenin en karanlık kısımlarında kaldılar. Joan, heykelimsi çitlerin arasında ilerlerken çimlerde ayak seslerini çıkarmamaya odaklandı: üç çatallı kılıcı olan bir deniz kızı, spiral boynuzlu bir boğa. Rüzgârın esintisi yaprakları dalgalandırdı ve heykelleri titreyerek canlandırdı.

Kalın yaprakların arasından evin soluk taşları zar zor görünüyordu. Burası hizmet kanadıydı: mutfaklar ve depolar. Aaron'a göre, gecenin bu saatinde tamamen boş olacaktı. Hizmetçiler, ana evin görünmediği ayrı bir binada uyuyorlardı.

Ama Joan bir adım daha atamadan, çakıl taşları çıtırdadı. Hepsi donakaldı. Ses, hemen köşeden gelmişti.

Hoşnutsuz bir ses şöyle dedi: "Oliver ailesi bizi daha ne kadar bekletecek?"

Joan sessizce binanın kenarına yürüdü ve duvarın arkasından etrafa bakındı.

Korku ve hafif bir rahatlama hissi içini kapladı ve geri çekilerek iki elini kaldırdı, parmaklarını açtı. *On muhafız*, diye Aaron ve Nick'e dudaklarıyla söyledi. *Ve Ronan.*

Nick yavaşça nefes aldı, yüzünde hesaplayıcı bir ifade vardı. On muhafızı alt edebilir miydi? Belki. Ama bunu yaparsa Eleanor'un dikkatini çekeceği kesindi.

Hayır... Bir planları vardı. Beklemeleri gerekiyordu. Otobüste Aaron, Ronan'ın bir bodrum hücresine kapatılacağını ve herkes Griffith'in gelmesini beklerken bir saat kadar yalnız bırakılacağını söylemişti. Aaron'a göre koridorda ve hücrede kamera yoktu, babası işinin kaydedilmesinden hoşlanmazdı. Bu onların şansı olacaktı.

Joan köşeyi tekrar dikkatlice gözetledi. Ronan ve muhafızlar Oliver'ın garaj yolunun sonundaki geniş çakıllı alanda duruyorlardı. Konvoyun beş arabası eve bakacak şekilde düzgün bir sıra halinde park edilmişti ve muhafızların kambur duruşlarından yorgun oldukları belliydi.

"Açlıktan ölüyorum," dedi bir muhafız. "Bunun için akşam yemeğini kaçırdım, dönüşte bir şeyler yemem lazım."

"Biftek ve böbrek pudingi," dedi bir güvenlik görevlisi özlemle.

"Yemekten bahsetmeyi kesmezsen, kendi böbreklerinle seni dövüyorum," dedi üçüncü bir güvenlik görevlisi. Koyu renkli, kısa kesilmiş saçları vardı ve Ronan'ın yanında, kollarını kavuşturmuş duruyordu. Joan, onun lider olduğu izlenimini edindi. Diğer güvenlik görevlileri, sanki onun emirlerini beklermişçesine, hafifçe ona doğru eğilmişlerdi.

Ronan ile baş gardiyan arasında biraz boşluk vardı. Joan bir an için Ronan'ın neden en azından kaçmaya çalışmadığını merak etti. Sonra bileğinde altın rengi bir parıltı gördü. Kanatlı bir aslan dövmesi vardı; Canavar Mahkemesi'nin kelepçesi. Gardiyanlar bu kelepçeyle onun vücudunu kontrol edebiliyordu.

Baş gardiyan tekrar konuştu. "Biliyorsun... Oliver ailesinin reisinin bir *sorunu* olduğunu söylüyorlar. İnsanları buradaki bodrumda zincirleyip Oliver ailesinin herhangi bir üyesinin kullanması için tutuyor. Yavaş bir infaz bu." Ronan'a bakışları alaycıydı. "Daha kötü şeyler yaptığını söylüyorlar."

Joan mide bulantısı hissetti. Edmund Oliver bir keresinde Nick'e şöyle demişti: *Seni evimde kilitli tutacağım, bir Oliver seyahat etmek istediğinde her an kullanabilirsin.*

Şimdi Nick'e baktı. Nick ağırlığını değiştirdi. Yüzündeki ifade o kadar tanıdık, o kadar tehlikeliydi ki, Joan bir an için onun eski haline baktığını sandı. Nick o gece Edmund'u öldürmüştü. Odanın diğer ucundan Edmund'un göğsüne bir kılıç fırlatmış, bir ok gibi isabet etmişti.

Joan, Nick'in bir zamanlar ailesini katleden kahramana dönüşmesinden aylardır korkuyordu. Ama şu anda, neredeyse onun kendini serbest bırakmasını istiyordu. Eğer bir dünyanın kahramana ihtiyacı varsa, o da bu dünyaydı.

"Oliver'ların..." Muhafız, açılan bir kapı tarafından sözü kesildi.

Evden bir adam çıktı. Edmund'un kuzeni ve sağ kolu Lucien Oliver'dı. Joan onun uzun, kasvetli yüz hatlarını ve siyah saçlarını tanıdı. Takımı Aaron'unki kadar güzeldi: mürekkep gibi siyah ve dar beline mükemmel şekilde uymuş. Lucien'in kılıcının bir zamanlar onu kestiği yeri tekrar elledi.

"Sanırım benim için bir tutsağın var?" Lucien derin, sert sesiyle dedi.

"Uh... Evet..." Baş gardiyan, Joan'ın hissettiği kadar korkmuş görünüyordu. "Lord Oliver'ın gelip onu teslim almasını beklememiz gerekiyor."

"Lord Oliver bu görevi bana verdi. Ama onu beklemek *istiyorsanız*..."

Muhafız yine tereddüt etti. "Hayır."

Aaron, muhafızın Edmund hakkındaki sözlerinden sonra solgunlaşmıştı, ama şimdi adamın sesindeki korku yüzünden ağzı hafifçe seğirdi. Babasıyla arası iyi olmayabilirdi, ama Oliver'ları üstün görmekten her zaman hoşlanmıştı. Joan, Aaron hakkında pek çok şeyi anlıyordu, ama korkunç ailesine olan sarsılmaz sadakatini anlamıyordu.

Gardiyan Lucien'e bir cep saati uzattı. Hayır, saat değil. Ronan'ın kelepçesini kontrol eden alet.

Lucien bir an onunla oynadı. "Hainlerin zihniyetini hiç anlamıyorum," dedi düşünceli bir şekilde.

"Ben hain *değilim*!" Ronan'ın sesi o kadar korku dolu bir patlamayla çıktı ki, Joan kelepçenin onu daha önce sessizliğe zorladığını düşündü; Lucien, konuşabilmesi için ayarı değiştirmişti. *"Lütfen!*"

Lucien, Ronan'a eve dönmesini işaret etmek için parmağını çevirdi.
Ronan, kelepçenin zorladığı hareketle, isteksizce ve sarsak bir hareketle itaat etti. Joan titredi. O da daha önce böyle kelepçelenmişti. Başkasının fiziksel kontrolü altında olmanın dehşetini biliyordu.

"Beni nöbetçi kulübesine götürün!" dedi Ronan yalvarırcasına. "Onlarla konuşmama izin verin!"
Onlara konuşayım!"

"Bizi aptal mı sanıyorsun?" Lucien ona yumuşak bir sesle sordu. "Her yerde müttefiklerin olduğunu biliyorum. Seni bir nöbetçi kulübesinin yanına bile yaklaştırır mıyım sanıyorsun?
Şimdi *gel*!"

Ronan kapıya doğru sürünerek ilerledi. Joan, Ronan'ın tekrar gözden kaybolmadan ona ulaşmak için sabırsızlığını bastırdı. Plana sadık kalmaları gerekiyordu; Ronan bodrumdaki hücreye girdiğinde ona ulaşmaları daha kolay olacaktı. Ayrıca, müttefiklerden bahsettiğini de fark etmişti. Onlarla bağlantı kurabilirlerse...

Ronan, kendini kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışır gibi etrafına bakındı. Bu sırada gözleri Joan'a takıldı ve orada kaldı. Joan karanlıkta neredeyse görünmez olduğunu sanıyordu, ama Ronan'ın ağzı açık kalmıştı. Onu görmüştü.

Sana yardım edeceğiz, Joan ona dudaklarıyla söyledi, onun kelimeleri anlayabileceğini umarak.

"Lord Oliver eve geldiğinde bize haber verecek misin?" baş muhafız Lucien'e sordu. "Sorgulamadan sonra kararını bize bildirecek misin?"

"Sorgulama mı?" Lucien bu soruya şaşırmış gibiydi. "Sorgulamaya gerek yok. Lord Oliver'ın hainler için hazır emirleri var."

Ronan aceleyle nefes aldı ve Joan aniden onun ona bir şey söyleyeceğinden emin oldu, önemli bir şey. Ama Ronan'ın dudakları hareket etmeye başladığında, yüzünde dehşet belirdi. Lucien elini onun boynuna koymuştu.

Joan şok ve dehşet içinde donakaldı. *Hayır*, diye nefes aldı, ama sözcükler hışırdayan yapraklar ve muhafızların şaşkın sesleri arasında yutuldu.

Lucien bir hareketle Ronan'ın tüm yaşamını emdi ve Ronan yere yığılıp öldü.

Hayır. Bu kelime Joan'ın zihninde yankılandı. Dehşet içinde bakakaldı. Lucien, Ronan'ı sanki bir karıncaya basar gibi öldürmüştü. Mahkeme olmadan, sorgulamadan. Ronan bir tehdit oluşturmuyordu, kelepçeli halde çaresizce duruyordu.

Ronan şimdi Joan'dan on adım bile uzakta yatıyordu, gözleri korku ve yalvarışla açılmış, yüzünde sonsuza kadar donmuş bir ifadeyle. Düşerken kolu sıyrılmıştı ve eli açık bir şekilde uzanıyordu, Monster Court'un altın aslanı lamba ışığında parlıyordu. Kilit gibi kolyesi boğazına değiyordu. Ölümünde bile özgür değildi.

Joan dirseğinden çekildiğini zar zor hissetti. Biri onu duvarın arkasına, sığınağa doğru çekiyordu. Aaron.

Lucien hareketin farkına vararak keskin bir şekilde başını kaldırdı. "Kim var orada!" dedi. Sesi yükseldi, muhafızlara emir veriyordu. "Bahçeyi kontrol edin! Orada biri var!"

Joan sözleri zar zor duydu. O ve diğerleri, heykel gibi budanmış çitlerin oluşturduğu labirentte olabildiğince sessizce koşmaya başlamışlardı.

Aaron, kusursuz bilgisiyle öncü oldu ve Joan'ı da peşinden çekti. Nick ise arkada kaldı. Seraya vardıklarında Aaron, onları seranın yanındaki bir oyuğa itti ve çömelip saklanmalarını işaret etti.

Küçük bir alandı; iki tarafı yüksek çitlerle, üçüncü tarafı ise seranın kıvrımlı duvarıyla çevriliydi. Joan nefesini sessizce almaya çalıştı. Bir dakika sonra, gardiyanlar şaşkın ve biraz kaybolmuş gibi görünüyorlardı.

"Bu tarafa!" diye bağırdı içlerinden biri ve uzaklaşırken sesleri gittikçe azaldı, ta ki duyulmayacak kadar uzaklaşana kadar.

Joan titreyerek nefes aldı. "Buradan çıkmalıyız," diye fısıldadı acil bir sesle.

Etrafına baktı. Yanında, seranın camları ışık kutusu gibi parlıyordu, karanlık yapraklar cama yapışmıştı. "Geldiğimiz yoldan geri dönemiyoruz."

Açık çimlerin üzerinde bir kez daha koşma riskini göze alamazlardı, dışarıda onları arayan muhafızlar varken.

B planı nehir kenarından yürümekti, ama bu da riskliydi. Bölgeler ve ittifaklar değişmişti ve Joan ile Nick sokağa çıkma yasağına uymamışlardı. Yakalanırlarsa...

"Ben nehir yolunu seçiyorum," diye fısıldadı Joan. Riskli olsa da, bu koşullar altında en güvenli yol gibi görünüyordu. Nick'e döndü. "Sen ne dersin?"

Nick cevap vermek için uzun bir süre bekledi. Konuştuğunda sesi yumuşaktı. "O adamı öldürmeden önce o muhafızlara karşı harekete geçmeliydim."

Sesindeki pişmanlık Joan'ın göğsünü sızlattı. "Nick..." Sesi titredi.

Nick onun gözlerine bakamadı, ona bakmaya dayanamıyordu. Onun için yaptıklarına dayanamıyordu. Joan da *buna* dayanamıyordu.

"Bu olaya mantıklı bakmıyorsun," diye fısıldadı Aaron Nick'e. "O adamın ölümü bir *lütuftu*!"

Joan, Aaron'un sözlerini anlamak için bir saniyeye ihtiyaç duydu. Önce ses tonunu yakalamıştı.

—en iğrenç şekilde kibirli hali. Bazen, onun istemediğine emin olduğu şeyler söylerdi. Bu da o anlardan biri olmalıydı.

"Ne dedin?" Nick yavaşça sordu. Sesi tehlikeliydi ve Joan'ın midesi düğümlendi.

"Joan'ı tanıdı ve şimdi onu gördüğünü kimseye söyleyemez," dedi Aaron. "Bu ideal senaryo ve ikimiz de bunu biliyoruz."

"*Hey*," dedi Joan, Nick cevap veremeden. Hepsi otobüse bindiklerinden beri aralarında gerginlik vardı, ama bu gerginlik tırmanmamalıydı. Burada olmazdı, güvenlik görevlilerine bu kadar yakınken. "*Gitmeliyiz*!"

Nick hafifçe başını sallayarak onayladı ve ayağa kalktı, ama Joan hala yakışıklı yüzündeki dehşeti görebiliyordu. Bu dünyanın dehşeti, onun yarattığı dünyanın. Söyleyemediği kelimeleri duyabiliyordu. *Seni seçtiğimde yanlış bir seçim yaptım.*

Bu düşünce, o da ayağa kalkarken nefesini kesmişti. Eleanor aralarındaki ipi koparmıştı ve o zamandan beri ilişkileri çözülüp duruyordu. Ve o, ona böyle baktığında, sanki onu bir hata olarak görüyormuş gibi, Joan parçalanıyormuş gibi hissediyordu.

Bir an için bu his neredeyse fizikseldi; sadece içi parçalanmıyordu, ellerinin altında ince bir kumaş gibi bir şey yırtılıyordu.

Aaron şok bir ses çıkardı ve acı içinde inleyerek ikiye katlandı. Joan ona uzandı ve bir mide bulantısı dalgası onu da sardı.

Nick, Joan'ın sendelediğini fark etti. "Ne oldu?" diye sordu, sesinde endişe vardı. "Neler oluyor?"

Yine mi bayılıyordu? Hayır. Joan hala tüm duyularını kullanabiliyordu. "Bilmiyorum," diye nefes nefese söyledi.

Bunu söylerken bile, en son böyle hissettiği anı hatırladı: bir kafede, karanlık bir güç zaman çizgisinin dokusunda bir delik açmıştı.

Sanki düşüncesi onu gerçeğe dönüştürmüş gibi, havada siyah bir nokta belirdi ve sıçrayan mürekkep gibi yayıldı. Joan, Aaron'ın kolunu tuttu ve onu ve Nick'i oradan uzaklaştırdı.

Tam zamanında yetişmişti.

Karanlık, oyuğun içinden sızıyordu. Joan dehşet içinde nefesini tuttu. O *şey*, dünyadaki bir delikti, kenarları yırtık bir kefen gibi dalgalanıyordu. Aaron yine kusmak üzereydi. Geriye doğru sendeledi, ya da sendelemeye çalıştı. Bacakları o kadar titriyordu ki, zar zor hareket edebiliyordu.

Nick, Aaron'ı kolaylıkla oradan uzaklaştırdı, diğer kolu hala Joan'ın beline sıkıca sarılmıştı. İkisini de arkasına itti ve Joan, onun aynı içgüdüsel dehşeti yaşamadığını fark etti. O, Joan ve Aaron'ın bu durumun ne kadar yanlış olduğuna dair hissettikleri canavarca duyguyu yaşamıyordu.

"O da ne böyle?" Aaron boğuk bir sesle sordu.

"Sanırım zaman çizgisinde bir yırtık," dedi Joan. "Boşluğu gösteren bir yırtık!" Zaman çizgisini çevreleyen korkunç hiçlik.

Uzakta bir köpek havladı. Nick başını çevirip omzunun üzerinden çimlerin ötesindeki ormanlık bahçeye baktı ve Joan da onun bakışını takip etti. Joan'ın dehşetle gördüğü şey, ağaçların arasından ışık huzmeleriydi.

"Amcam Oliver güvenlik ekibini seferber etti!" Aaron fısıldadı. "Aramaya katıldılar! Buradan gitmeliyiz!"

Joan gitmek *istedi*, ama gözyaşının içinde bir şeyler oluyordu. Boşluğun gölgeleri bir yapıya dönüşüyor gibiydi. Hayır, yapı değil. Bir şekil. Bir *insan*.

"Joan!" Nick acil bir sesle bağırdı. "Gitmeliyiz!"

"Bekle," dedi Joan. Şekil garip bir şekilde tanıdıktı: bir saç bulutu, kemikli bir iskelet. *Annem mi?* diye düşündü Joan. Ama... annem olamazdı. Joan onu hiç görmemişti, siluetini bilemezdi.

Renkler sızarak içeriye doldu ve içindeki kişi net ve gerçek hale geldi. Parlak yeşil gözlü, gri saçlı bir kadın. Joan onu sonunda tanıdığında nefesini tuttu. "Büyükanne!"

Ve sonra zaman çizgisinin yırtık kısmındaki görüntü tamamen netleşti, boşluğun tüm gölgeleri kayboldu. Mide bulandırıcı korku hissi bile yok oldu.

"Joan?" Büyükannesi de bir bahçedeydi. *Bu* bahçede. Ama... onun tarafında, serada farklı bitkiler vardı: pembe kiraz çiçekleriyle dolu ağaçlar ve devasa gün batımı renginde krizantemler.

Gran sadece beş adım uzakta gibiydi — Joan koşup ona sarılabilirdi — ama aynı zamanda Joan, onun göründüğünden çok daha uzakta olduğunu hissediyordu.

"Sana bir mesaj göndermeye çalışıyordum." Gran'ın sesi yumuşak ve belirsizdi, sanki uzun bir tünelin sonunda konuşuyormuş gibi. "Kız kardeşinin yaptıklarını hala düzeltebilirsin. Dünyayı daha iyi bir hale getirebilirsin, ama zamanın azalıyor."

Yedi

"Zamanın azalıyor, ne *demek istiyorsun*?" Joan'ın soracak çok daha fazla sorusu vardı. Büyükannesi *neredeydi* ve onlarla nasıl konuşuyordu? Ama ilk olarak bu soru çıktı ağzından.

Ve büyükanne başka bir *yerdeydi* — arkasında, ufukta pembe bir gün batımı çizgisi uzanıyordu. Burada, ay bulutlarla yarı örtülü siyah gökyüzünde parlıyordu.

"Güvenlik ekibi bu tarafa geliyor!" diye fısıldadı Aaron. Boşluğun gölgeleri kaybolunca yüzü daha renkli görünüyordu ve Joan'ın mide bulantısı da biraz hafiflemişti. Yine de o gözyaşının yanlışlığını hissedebiliyordu, her şeyin altında bas notası gibi titriyordu.

Joan korkuyla döndü. Ormanda, ağaçların arasında ışıklar parlıyordu. Arama ekibinin çimlerden geçip resmi bahçeye girmesine çok zaman kalmamıştı. Ya da belki de korumalar geri dönecekti.

"Büyükanne," diye fısıldadı Joan. "Peşimizde insanlar var! Gitmeliyiz!"

Büyükanne, sanki kendi tarafında da bir tehlike varmış gibi omzunun üzerinden baktı.

Joan'ın midesi düğümlendi. Büyükannesi tehlikede miydi? Yüzü solgun ve kırışkaktı, Joan onu son gördüğünden daha zayıflamıştı. "Çabuk konuşacağım," diye fısıldadı büyükannesi. "Bu fırsat uzun sürmeyecek."

Joan dehşetini bir kenara itmeye çalıştı. Büyükannesiyle düzgünce konuşmak istiyordu, ama zaman yoktu. Joan *keşke* zaman olsaydı diye *düşündü*, büyükannesini çok özlemişti.

"Eleanor zaman çizgisini değiştirdi," diye fısıldadı büyükanne. "Nedenini anlıyorum. Kral büyükbabanı öldürdüğünde, anneni öldürdüğünde, ben de zaman çizgisini yok etmek istedim." Sevgi ve acı yüzünü buruşturdu. "Onları geri getirmek için her şeyi yapardım."

Joan keskin bir nefes aldı. Büyükannesi Joan'ın dedesi hakkında hiç konuşmazdı; annesi hakkında da nadiren bahsederdi.

"Ama senin nerede olduğunu biraz gördüm," diye devam etti büyükannesi. "İnsanlara nasıl davranıldığını, taktıkları kolyeleri gördüm." Kalbi kırılmış gibiydi. "Eleanor zaman çizgisini tanınmayacak hale getirdi. *Yanlış* bir şey yaptı. Asla var olmaması gereken bir dünya yarattı."

"Bu yanlış," diye onayladı Joan ve Nick'in yanıt olarak titrediğini hissetti. Mesele şu ki, bu dünya Nick'in bildiğinden daha da kötüydü; o bir insandı ve zaman çizgisine dair içsel bir canavar hissi yoktu. Joan'ın bir kısmı buraya gelir gelmez yozlaşmayı hissetmişti. Bu dünyada ters giden bir şey vardı; neredeyse kokusunu alabiliyordu, çürümüş etin hafif kokusu gibi.

"Hâlâ düzeltebilirsiniz," dedi büyükanne.

"Nasıl?" diye sordu Nick gergin bir şekilde.

"O zaman çizgisindeki bana gidemezsiniz," dedi büyükanne. "O benim gibi değil. Benim hayatımda bir dönüm noktası oldu, beni değiştiren bir olay. Grave ailesinden birine aşık oldum ve onun aracılığıyla Graves'lerin yok edildiğini öğrendim. Gençken iyi bir insan değildim, ama bu benim için bile dayanılmazdı. Bu olay beni Mahkeme'ye karşı çevirdi.
Beni kendimden daha çok önemsememi sağladı. Ama... benim muadilim bunu hiç yaşamadı.

"Büyükanne..." Joan'ın soracak çok sorusu vardı ama soracak zamanı yoktu.

"Arama ekipleri yaklaşıyor," diye fısıldadı Aaron. "Gitmeliyiz!"

Joan'ın kalbi hızla çarptı. Omzunun üzerinden baktı; ışıklar artık çimlerin üzerindeydi. "Büyükanne, belki bir *dakikamız* var," diye fısıldadı. "Bizi burada bulacaklar!"

Büyük*anne*si ona daha da yaklaştı. "Benim muadiliime güvenemezsin, ama orada sana yardım edebilecek insanlar. Onları kurt işaretinden tanıyacaksın."

Joan korkunç bir sarsıntı hissetti. Zihninde, Ronan'ın mesajının altında kurt damgasını gördü. Nick'in nefesi kesildi. O da damgayı hatırlamıştı.

Büyükannesi, Serpentine Inn'de Joan'a kurt işaretini taşıyan insanları bulmasını söylemişti. Joan o zamanlar halüsinasyon gördüğünü düşünmüştü, ama şimdi bunun doğru olmadığı açıktı. Şimdi öne doğru eğildi. "Büyükanne," dedi titreyerek. "Onlardan birini buldum. Yani, o *beni* buldu. Ama o öldü! Ne yapacağız? Diğer kurtları nasıl bulacağız?"

Gran cevap vermedi. Yine omzunun üzerinden bakarak ufku tarıyordu.

"Büyükanne!" Joan fısıldadı. "Lütfen! Ne yapacağımı bilmiyorum!"

"Seni duyabileceğini sanmıyorum," diye fısıldadı Aaron. "Bunca zamandır hiçbirimizi duymadığını sanıyorum."

"Ne?" Ne diyordu bu adam? "Tabii ki duyuyor," diye fısıldadı Joan. "Biz konuşuyoruz." Ama yanında Nick, Aaron'a bakıyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Solgunlaşmıştı.

"Hayır," dedi Aaron. "Söylediklerine hiç cevap vermedi. Nick ve benim burada olduğumuzu da bilmiyor gibi görünüyor."

"Büyükanne, beni duyuyorsun, değil mi?" diye sordu Joan.

Büyükannenin gözleri yırtığın çerçevesine takılmıştı. "Pencere kapanıyor," dedi.

Yırtık gittikçe küçülüyordu; manzara, sıcak bir günde buharlaşan bir su damlası gibi gözle görülür şekilde daralıyordu. Bir an önce arka planda bir bahçe görünüyordu, ama şimdi sadece büyükanne görünüyordu.

"Büyükanne, lütfen beni duyduğunu söyle!" dedi Joan.

Büyükannesi cevap vermedi. Gözleri hala çerçeveye bakıyordu ve aniden Aaron'un haklı olduğu anlaşıldı: Büyükannesi onları duyamıyordu. Söylediklerini hiç duymamıştı.

"Dikkatli olmalısınız!" dedi Gran hızlıca. "Eleanor'un her yerde gözü var. O öğrenecek..."

Büyükannesi cümlesini bitiremedi, ortadan kayboldu. Zaman çizgisindeki yırtık kayboldu ve önlerindeki boşluk yine sıradan bir akşam havasına dönüştü. *Geri gel*, diye düşündü Joan. Boğazında panik hissi vardı. *Yardımına ihtiyacımız var!*

Aaron, yaklaşan ışıklara anlamlı bir şekilde bakarak Joan'ın koluna dokundu. Gitmeleri gerekiyordu.

Joan ve Nick, karanlıkta patikasız bir yolda Aaron'ın peşinden koşarken Joan'ın zihni karışmıştı. Kafasında büyükannesinin sözleri yankılanıyordu ve büyükannesinin onu duyması için yaptığı boşuna yalvarışları.

Arkalarına, güvenlik ekibi nihayet resmi bahçeye ulaşmış, arama ışıkları çitlerle çevrili yollarda titriyordu. Bir köpek havladı ve Joan, patlayan pençe seslerine hazırlandı. Ama köpekler rüzgârın tersinden geliyor olmalıydı; burada olduklarını fark etmemiş gibiydiler.

Joan, evin ön ve arka tarafını ayıran çitlere ulaştıklarında rahat bir nefes aldı. Yaprakların arasından uzaktaki

Thames Nehri'nin uzaktan görünmesini sağlıyordu. Neredeyse dışarı çıkmışlardı.

"Çabuk!" diye fısıldadı Aaron. "Hemen orada bir kapı var..." Sözleri bir bağırışla kesildi.

"Arazide davetsiz misafirler! Buraya!"

Joan, önündeki alan siyah üniformalı figürlerle dolarken ani bir ışık parlamasına karşı koruyucu bir el hareketi yaptı.

Nick, Joan ve Aaron'ı iterek geçti. "*Koşun!*" diye emretti.

Joan sağa sola döndü ama kaçacak yer yoktu. Karınca yuvasını bozduğu ve böceklerin yerden kaynayarak çıktığı anı hatırladı. Her yer insan doluydu.

Joan'ı bir korku dalgası sardı. Edmund Oliver da arama ekibinde miydi?

Bu gece erken saatlerde, muhafızlar *Oliver ailesinin reisinin* bir sorunu *olduğunu* söylemişti. Joan, Edmund'u sadece iki kez görmüştü, ama o da fark etmişti; Edmund ona, sanki kanatlarını koparmak istediği bir böcekmiş gibi, soğuk gözlerle bakmıştı.

Ve bu dünyada, kendi kuralları dışında hiçbir kuralın sınırlamadığı bir ortamda nasıl bir insan olurdu? Onlara ne yapacaktı?

Güvenlik üniformalı bir adam kalabalığın arasından iterek ilerledi.

Joan gerginleşti, savaşmaya hazırdı, ama adam şok içinde olduğu yerde durdu.

"Lord Oliver?" dedi. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Joan, adamın bakışlarını Aaron'a çevirdi. Aaron'un ağzı açık kalmıştı.

"Lord Oliver," dedi adam, tekrar Aaron'a dönerek. Kendini toparlamaya çalışıyordu. "Karşılama için özür dilerim. Bu kadar erken döneceğinizi beklemiyorduk." Omzunun üzerinden seslendi: "Hizmetçilere lordun odasını hazırlamalarını söyleyin! Aile reisi eve geldiğini haber verin!"

Sekiz

Aaron bir kez, iki kez gözlerini kırptı, yüzünde inanamama ifadesi vardı. Joan kendi ağzının hala açık olduğunu fark etti ve aniden kapattı. Aaron bu zaman diliminde Oliver ailesinin reisi miydi?

Güvenlik görevlileri birbirlerine baktılar; biri çoktan kaşlarını çatmıştı. Aaron açıkça kendileri gibi davranmıyordu ve her an bunun nedenini sorgulamaya başlayabilirdi.

Joan, Nick'in kendisine yaklaştığını hissetti. Neredeyse onun aklından geçenleri okuyabiliyordu. Buradan çıkmak için bir düzineden fazla kişiyle kavga etmek zorunda kalacaklardı.

Joan kendini hazırladı.

Ama sonra Aaron hafifçe kendini silkeledi, sırtı sertleşti ve güzel yüzü buz gibi bir ifadeye büründü. Bir anda bambaşka birine dönüştü, başının eğimi otoriter ve tehlikeli bir hava veriyordu. "Şimdi, tüm bu gürültü patırtı da ne?" dedi, sesi ipeksiydi.

Joan bir çığlık atmak için kendini zor tuttu. *T*ıpkı babası gibi konuşmuştu. Sessizlikte kendi kalbi çok yüksek sesle atıyordu. Başka kimse duyabiliyor muydu? Onun düzensiz nefes alıp verişini duyabiliyorlar mıydı? Arkasına baktı ve hala Edmund'un omuzlarıyla yolunu açıp hak ettiği yeri almayı beklediğini fark etti. Ama arkalarında üniformalı güvenlik görevlileri dışında kimse yoktu. Çim ve peyzajlı ormanlık alan uzakta uzanıyordu.

Joan, Nick'in bakışlarıyla buluştu. Nick'in ağzı büküldü: *Tehlikeden kurtulduk mu, kurtulmadık mı?*

Joan hafifçe başını salladı. Bilmiyordu.

Aaron takım elbisesinin ceketini düzeltti. Buna gerek yoktu. Kıyafetleri düzgündü, Joan'ın hanın odasında yumruklarıyla buruşturduğu gömleği bile. Joan dudağını ısırdı. Şu anda Aaron, yatak odasında onu nazikçe kucaklayan adamdan hiç benzemiyordu.

Adamlardan biri öne çıktı. "Özür dilerim. Arama emrini ben verdim ve sizin evinize izinsiz girme sorumluluğu tamamen bana aittir..."

"İzinsiz girenler olduğunu sandınız," diye sözünü kesti Aaron.

"Evet, lordum," dedi adam. Aaron gibi gri gözleri vardı ve üniforması siyah yünlüydü, parlak gümüş düğmeleri vardı. Gümüşlerin üzerine deniz kızları işlenmişti.

"O zaman arama gerekliydi," dedi Aaron. Adam bir an için gözlerini kapattı, rahatladığı belliydi. "Bizi bu kadar çabuk tespit ettiğiniz için tebrikler."

"Evet, efendim," dedi adam nefes nefese. "Teşekkür ederim, efendim."

Burada muhtemelen bizim muadillerimiz var, demişti Aaron daha önce. Joan *bunu* hayal bile etmemişti: Aaron, korkunç Oliver ailesinin başında. Önceki zaman çizgisinde, ailesi tarafından hor görülmüş ve babası tarafından mirasından mahrum bırakılmıştı.

"Başka bir şey yoksa..." dedi güvenlik ekibinin başı. Aaron'un hafifçe başını sallamasını bekledi. "Sizi Geoffrey'in yanına bırakıyoruz, lordum."

Üniformalı memurlar ortaya çıktıkları kadar çabuk dağıldılar. Birkaç saniye içinde Joan, Aaron ve Nick, cebinde denizkızı nakışlı güzel bir gri takım elbise giymiş bir adamla baş başa kaldılar. Adamın üniformalı olduğunun tek işareti bu nakıştı. Joan, onun Aaron'ın uşağı olduğunu tahmin etti.

Adamın arkasında Nick omuzlarını silkti ve Aaron hafifçe yüzünü buruşturarak gerginliğini belli etti. Joan, Aaron'ı bir an için görmekten garip bir şekilde rahatladı, sanki perdenin aralığından güneş ışığı girmiş gibi.

Sonra o parıltı kayboldu ve Aaron'un yüzü yine acımasız prensin yüzüne dönüştü.

Joan, Aaron'ın babasını taklit ettiğini biliyordu, ama ifadesindeki acımasızlık ürkütücüydü. İlk tanıştıklarında onun hakkında düşündüğü soğuk aristokratla *tıpatıp* aynıydı.

Uşak yaklaştı. Güvenlik görevlisi ona *Geoffrey* demişti.

Joan onu tanıdı. O, bir zamanlar Edmund'un varisiydi — Aaron'un mirasından mahrum bırakıldıktan sonra onun yerini alan çocuk. Bu Geoffrey daha yaşlıydı, yaklaşık yirmi yaşında, solgun tenli, neredeyse beyaz saçlı bir adamdı.

"Misafirlerin mi var?" diye Aaron'a sordu. Işığı Nick'in yüzüne, sonra Joan'ın yüzüne tuttu. Joan ani parlamadan gözlerini kırptı, Geoffrey'in gözlerinin büyüdüğünü zar zor fark etti. "Bir insan ve bir yarı insan mı?"

"Bu bir sorun mu?" diye sordu Aaron.

"Elbette istediğinizi yapabilirsiniz." Geoffrey'in duruşu saygılıydı, ama güvenlik ekibi kadar korkmuş görünmüyordu. "Ama kolyeleriniz nerede?"

Joan düşünmeden boğazındaki boşluğu dokundu. Bu, bu zaman diliminde insanların yarı canavar yarı insan olanlara nasıl davrandığına dair merak ettiği sorunun cevabını vermişti.

Aaron'un çenesi sıkılaştı. "Onlar kaybetti." Sesinde soru işareti yoktu.

Geoffrey ağzını açıp kapattı. Bu dünyada insanların kolyeyi öylece kaybetmedikleri açıktı. "Yenilerini ayarlayacağım."

Joan bir an için elini boğazından çekemedi; kendini koruma dürtüsü çok güçlüydü. Aaron'un dikkati lazer gibi ona yöneldi ve gerçek kişiliği yine ortaya çıktı. Joan, *bu* insanların kolyesiz kalmasına izin vermenin riskini hesapladığını fark etti. Joan hafifçe başını salladı. Aaron dikkatli olmalıydı. Bu dünyanın nasıl işlediğini hâlâ öğreniyorlardı. Bu yüzden karakterinden çıkmamalıydı.

"Peki," dedi Aaron sertçe.

"Efendim..." Geoffrey içini çekti. "Sarayın yarısını yattın, şimdi de sokaktan insanları mı topluyorsun?" Sesini alçaltarak devam etti. "İnsanlar konuşacak. *Zaten* konuşuyorlar."

Joan'ın ağzı tekrar açıldı. Geoffrey'in az önce söylediği şeyi kafasında oturtamıyordu. Aaron'un Joan ve Nick'i buraya onlarla yatmak için getirdiğini mi düşünüyordu? İkisini de mi?

Aaron'un bunu inkar edeceğini düşünmüştü, ama Aaron, Joan kadar şaşkın, farlara bakmış geyik gibi görünüyordu.

Geoffrey, ışığı Nick'in kare çenesinden kaslı göğsüne, sonra Joan'a kaydırdı ve gözlerinde, ağzında oyalanarak durdu. Joan'ın yüzü kızardı. Yanında Nick, bu zaman diliminde insanların muhtemelen hiç yapmayacağı bir şekilde Geoffrey'e öfkeyle baktı. Geoffrey farkında değil gibiydi. "Onları neden seçtiğini anlıyorum," dedi Aaron'a. *"O* senin zevkine göre biraz alt sınıftan, ama o..."

"Yeter," dedi Aaron.

"Sadece onun oldukça..."

"*Yeter* dedim." Aaron'un sesindeki ani tehlikeli alt ton Geoffrey'i korkuttu.

Sessizce patikadan yukarı doğru yürüdüler. Joan her şeyi yavaş çekimde işliyor gibiydi. Aaron bu zaman diliminde ailenin reisiydi. Ve belki de kızlar kadar erkekleri de seviyordu. Gözlerini

Aaron'un gri takım elbisesinin sırtına. Omuzları gergindi. Joan, Geoffrey'in sözleriyle kendini açığa çıkmış hissettiğini anlayabilirdi.

Joan, Aaron'ın tipinin kim olduğunu hiç tam olarak bilememişti. Aaron her zaman çok kapalı ve içine kapanık biriydi. *Herkes* Aaron'dan etkilenirdi. Görünüşü, sokaktaki yabancılar bile ona iki kez bakıp izlemesine neden olurdu. Ancak Joan, Aaron'ın hiç kimseden hoşlanıp hoşlanmadığını merak ederdi. Bakışları hiçbir zaman birinin üzerinde uzun süre kalmazdı.

Ancak son zamanlarda... Joan, onun kendisine bakışlarını, yumuşak gözlerini fark etmişti. "*Seni daha yeni buldum*," demişti hanın içinde.

Joan nefes aldı, kafasını boşaltmaya çalıştı. Aaron'ın ona karşı ne hissettiğini, kendisinin ona karşı ne hissettiğini düşünmenin sırası değildi. Aslanın inine girmek üzereydiler.

Oliver malikanesi, dört katlı, kuleli, tepede parıldayan bir kale gibi manzaraya hakimdir. Bu açıdan, okyanusun kenarındaki bir uçurum gibi antik bir havası vardır.

Ön kapıya yaklaşırken kapı açıldı ve şık kahverengi bir köpek dışarı çıktı ve Aaron'a doğru koştu. Aaron'un elini kokladı, kuyruğunu salladı ve Aaron, köpeğin kafasını okşamak için eğildiğinde yeni kişiliği bir an için kayboldu. Boynundaki tasmada *Chaucer* yazıyordu. Joan bu cinsi tanımadı, ancak köpeğin tilki gibi kulakları ve kaslı vücudu ona eski Roma mozaiklerini hatırlattı. "Az önce havlayan sen miydin?" Aaron köpeğe yumuşak bir sesle sordu.

"Saray muhafızlarını sevmedi," dedi Geoffrey.

Köpek sanki onaylarcasına havladı. Joan, Nick'e fısıldadı: "Köpeklerin bahçede bizi koklamamasına şaşmamalı." Aaron'ı tanıyorlardı. Onu bir tehdit olarak algılamamışlardı.

"Lordum!" Uzun boylu bir adam Aaron'ı karşılamak için dışarı çıktı. Üniforması *uşak* olduğunu belli ediyordu. Ve... *Tanrım*... Aaron'un burada bir uşak vardı. Personeli vardı. Bir uşak. Bir güvenlik ekibi.

"Mesajlarınız var," dedi uşak. "Ofisinize bıraktım." Aaron dikleşti ve köpek içeri girip gözden kayboldu.

"Çok iyi."

Uşağın bakışları Joan'ın omuzlarında ağır bir yük gibi hissediliyordu. O, Joan ve Nick'in insan olduğunu biliyordu. Ve onaylamayan ifadesinden, Geoffrey ile aynı varsayımı yapmış ve onların neden burada olduklarını anlamıştı.

Joan kollarını kendine doladı. Nick de kambur duruyor ve rahatsız görünüyordu, ama bakışları etrafta dolaşırken Joan, onun

personelin varsayımlarından çok bu lüks evden rahatsız olduğunu fark etti.

Uşağın ardından evin tüm yüksekliği kadar yüksek bir fuayeye girdiler. Nick yukarı baktı. Boyalı tavanın altında bir dizi pencere uzanıyordu. Yukarıda, denizkızları su altında yüzüyor, sarı saçları etraflarında dalgalanıyordu. Ayaklarının altında, yer döşemesi gri mermerden yapılmıştı ve fırtına öncesi gökyüzü gibi beyaz desenlerle süslenmişti.

Joan nedenini tam olarak belirleyemedi, ama mekanın düzeni, resimler, zemin, Aaron'a benziyordu. Onun zevkiydi. Aaron'un temkinli bakışından, onun da bunu fark ettiğini ve bundan rahatsız olduğunu anladı.

Joan, çevrelerine o kadar dalmıştı ki, Aaron'un fuayenin arkasındaki küçük bir kapıya doğru dönmesiyle Geoffrey'in yüzündeki ifade değişikliğini neredeyse kaçırıyordu.

"Aaron," Joan onu durdurmak için uyarıcı bir şekilde fısıldadı — o yanlış yöne gidiyordu. Önceki zaman çizgisinde, yatak odası hizmetkarların kanadındaydı. Babası onu diğer Oliver'lardan uzak, cezalandırma amaçlı dolap gibi bir odaya sürmüştü. Geoffrey'in ona kaşlarını çattığını fark etti. "Efendim!" diye kendini çabucak düzeltti. "Oliver efendim." Unvan ağzında takıldı.

"Ne oldu?" Aaron'un yüzü endişe ve sorularla doldu. Bu da yanlıştı — Geoffrey'in derinleşen kaşlarını çatmasından bunu anlayabilirdi. Aaron ona karşı daha soğuk davranmalıydı.

"Siz... Aç olduğunuzu söylemiştiniz, lordum," dedi Joan, onun anlamasını umarak. "Mutfaktan bir şey istediğinizi söylemiştiniz....."

"Aşçıya hafif bir akşam yemeği hazırlatayım mı?" Geoffrey tereddütle Aaron'a sordu. "Birine sana götürmesini söyleyebilirim.."

Aaron kendi hatasını fark edince ağzı açıldı. Joan, bu zaman diliminde odasının *nerede* olduğunu anlamaya çalışırken kafasında dönen çarkları gördü. "Evet," dedi yavaşça. "Akşam yemeği hazırlatın. Ve..." Bir çözüm buldu. "Ve çantalarımı da yukarı çıkarın."

Çanta mı? diye düşündü Joan. Geoffrey aynı anda yüksek sesle sordu: "Ne çantası, efendim?"

Aaron gözünü kırpmadan iç cebinden ince bir cüzdan çıkardı. Geoffrey'e uzattı, Geoffrey ise gözlerini hafifçe açarak cüzdanı aldı. "Lütfen." Aaron ona önünden gitmesini işaret etti.

Cüzdanı dikkatlice tutan Geoffrey, onları imparatorluk merdivenlerinden yukarı çıkardı. Merdiven basamakları, tekrarlanan denizkızı motifli

Denizkızı motifleri işlenmişti. Sola döndü ve karanlık bahçelere bakan kemerli pencereleri olan bir koridordan geçmelerini sağladı. Her kemer, kitaplık ve minderli koltukların bulunduğu özel bir oyuğa derinlemesine girmişti. Joan, malikanelerde genellikle görülen deri ciltli kitaplar yerine, sırtları buruşmuş, eskimiş kitaplar görünce şaşırdı. Bu kitapları gerçekten birisi okumuştu, hem de birden fazla kez. Joan, kitapları daha yakından inceleyip başlıklarına bakmak istedi, ama Geoffrey çoktan koridorun sonundaki kapıyı açmış ve evin batı kanadına girmişti.

Joan bir çığlık atmamak için kendini zor tuttu. İpek işlemeli perdelerle kaplı başka bir fuayeye girmişlerdi. Perdelerde, denizkızlarının diğer fantastik deniz yaratıklarına tridentlerini sapladıkları ayrıntılı sahneler vardı: insan yüzlü balıklar, iskelet yılanlar, krakenler. Joan yavaşça döndü. Duvarları çevreleyen resimler bir savaşı anlatıyor gibiydi.

Kuzey ve güneyde devasa ahşap kapılar vardı. Evin bu kanadı Aaron'un özel alanı mıydı?

Nick, yürürken kaşlarını gittikçe daha da kaldırıyordu ve Geoffrey onları daha da içeriye, kubbe tavanlı güzel bir kütüphaneye, ardından deri kaplı bir masanın bulunduğu bir ofise, sonra da cam dolaplarda parıldayan kristallerin bulunduğu özel bir yemek odasına götürdüğünde neredeyse eğleniyor gibi görünüyordu. Joan, bu binanın dört katında yüz odadan fazla oda olduğunu tahmin etti. Aaron'un evin kanadı tek başına bir saraydı.

Geoffrey bir kapı daha açtı ve Joan yatak odasını görünce sadece bakakaldı. Oda çok büyüktü, başlı başına bir ev gibiydi. Pencerelerden aydınlık şömineye, odanın ortasında parıldayan mavi ve altın rengi bir gölgelik altında duran, püsküllü iplerle geri çekilmiş bulut gibi yatağa kadar her şey çok büyüktü.

Daha fazla kapı, pençeli ayaklı küveti ve çerçeveli aynaları ve gardıropları olan bir giyinme odası bulunan saray gibi bir banyoya açılıyordu. Ve *bu,* Joan'ı buranın Aaron'a ait olduğuna ikna eden en önemli şeydi: sadece onun kıyafetleri için ayrılmış bir oda.

Geoffrey, Aaron'un cüzdanını küçük bir hareketle ona geri verdi.
Aaron cüzdanı tekrar cebine koydu ve biraz dalgın bir şekilde manzaraya döndü. Devasa kemerli pencereler, hafifçe dalgalanan tepeler ve ağaç kümelerini gösteriyordu. Uzakta, ay ışığı Thames Nehri'nde parıldıyordu. Sakin bir manzaraydı; o kadar sessizdi ki, bir tablo gibi görünüyordu.

"Otobüste birkaç çanta unuttum," dedi Aaron, Geoffrey'e sırtını dönerek. "Ben getirteyim," dedi Geoffrey.

Aaron'un bakışları odaklanmamıştı, sanki kimse görmeyen uzak bir noktaya bakıyormuş gibi. "Babam nerede?" diye fısıldadı, neredeyse kendi kendine.

Bu zaman diliminde Edmund'a ne olmuştu? Joan da bunu merak ediyordu. Edmund iktidarı kendi isteğiyle bırakmazdı.

Geoffrey, Aaron yanlış yöne, hizmetkarların kanadına doğru döndüğünde olduğu gibi, şaşkın görünüyordu. "Emirleriniz açıktı, lordum. Sizi sürgüne gönderdiğinizden beri, bu zamana kadar bir asır boyunca buraya yaklaşmasına izin verilmedi."

Aaron'un ifadesi değişmedi. "Elbette." "Odanıza akşam yemeği gönderilmesini ister misiniz?" "Yarım saat sonra. Şu anda yalnız kalmak istiyorum."

"Evet, efendim." Geoffrey, Joan'dan Nick'e baktı. "İzninizle." Aaron'un yatak odasından çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Dokuz

"Sadece yarım saat mi?" Nick yumuşak bir sesle sordu.

Aaron pencereden döndü. Joan, yüzünde biraz hareketlilik görünce rahatladı, bu sadece sinirlilik olsa bile. O manzaraya bakarken kendi dünyasında kaybolmuş gibi görünüyordu. Şimdi kollarını kavuşturdu. "Söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Evet." Nick kapıya yaslandı ve ellerini ceplerine soktu. Gömleği yağmurdan hala nemliydi, beyaz pamuklu kumaş cildine yapışmıştı. "Neden yatak odan yarış pisti kadar büyük?"

Aaron bir an şaşırmış gibi göründü. "Şey, o..." Etrafına bakındı, görünüşe göre tekrar kontrol etmesi gerekiyordu. "Bu tamamen abartılı."

"Bu odayı ısıtmanın maliyeti..." Nick'in Yorkshire aksanı ortaya çıkmaya başladı. "Yani, ben bilemem... benim gibi alt sınıftan biri..."

"Affedersiniz, derslerde *uyudunuz* mu?" Belki Nick ile arasındaki farktan dolayıydı, ama Aaron her zamankinden daha kibar konuşuyordu. "Burası aslında *benim* odam değil!
Bu kanada hiç girmedim bile. Ben..." Aniden sustu.

Nick bir şey daha söylemek için ağzını açmıştı, ama şimdi kapattı. Başını eğdi, yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Neden burada değildin? Bu evin her yerinde dolaşabilirdin, değil mi?"

Aaron'ın ifadesi bir anda değişti ve Joan, evin arka tarafındaki hizmetçi odalarındaki küçük, kasvetli ve karanlık yatak odasını hatırladı. Aaron ağzını açtı ve Joan, onun gerçekten incitici bir şey söylemek üzere olduğunu anladı.

"*Bekle*," dedi, elini kaldırarak. Tartışmak istemiyordu, konuşacak daha önemli şeyler vardı, ama daha da önemlisi, bazı

İçgüdüsü, bu korunan alanda bile *tehlike olduğunu* söylüyordu. Kalın halının üzerinde sessizce pencerelere doğru yürüdü ve perde iplerini birbiri ardına halkalarından çekti. Ağır mavi kadife perdeler manzarayı kapattı. "Güvenlik ekibi hala devriye geziyor olabilir," diye açıkladı arkasını dönmeden. Gerisini söylemesine gerek yoktu. Aaron'la eşitler gibi konuşurken görülmemeleri gerekiyordu. Personel, burada çok farklı bir şey yaptıklarını sanıyordu.

Bu düşünceyle göğsünde ve boynunda sıcaklık yükseldi. Aaron ve Nick'e döndü. Perde omuzlarına değdi ve arkasındaki serin camı hayal etti. Perdeler çekilince oda daha samimi görünüyordu. Çıtırdayan şömine, odayı mağara gibi yapıyordu, yatak odasının dışından gelen tüm sesler sönmüştü.

Joan, birbirlerine biraz daha sataşacaklarını düşünmüştü, ama dikkatleri ona yönelmişti. Yan yana duran ikisi, kapıyı koruyan askerler gibiydi. Neredeyse aynı boyda, birbirine uyan bir çift. İki farklı tür güzellik: Nick'in koyu ve klasik güzelliği; Aaron'ın solgun ve ruhani güzelliği.

Sessizlikte Nick ceketini çıkardı ve gömleğinin manşetlerini açtı. Aaron'un duruşu resmiydi. Ateşin ışığı saçlarını altın rengine çevirmişti.

Hava garip bir şekilde gergin hissediliyordu. Belki de odanın dışındaki insanların varsayımları yüzündendi, ama Joan aralarındaki gölgelikli yatağın aşırı farkındaydı.

Aaron nefes verdi ve omuzları düştü. Joan, onun hala babasının duruşunu taklit ettiğini fark etmemişti. Şimdi, perdeler kapalıyken, biraz gevşedi. "Bütün bunları beklemiyordum. ....."

"Anladığım kadarıyla *bizim* zaman dilimimizde ailenin reisi sen değildin," dedi Nick.

Aaron burnunu çekip elini yüzüne götürdü. "Kesinlikle değildim."

"Bu zaman çizgisi bizimkinden çok farklı," dedi Joan. Bu zaman çizgisindeki Aaron için işlerin neden farklı olduğunu anlayabiliyordu. *Onun* Aaron'u, annesi kralın emirlerine karşı geldiği için mirasından mahrum bırakılmıştı. Annesi, Grave ailesinin bir üyesinin kral tarafından katledilmesini engellemeye çalışmıştı. Ama bu zaman çizgisinde kral yoktu ve Grave ailesi hiç yok edilmemişti.
Aaron'un konumu ve itibarı değişmeden kalacaktı.

Ancak bu, Aaron'un muadili olan kişinin babasından nasıl iktidarı ele geçirdiğini açıklamıyordu. Joan, Aaron'un Edmund Oliver'ı alt edecek kadar acımasız olabileceğini hayal edemiyordu.

Aniden, bir ürperti onu sardı. Aaron böyle bir dünyada doğup büyümüş, mirası garantili olsaydı nasıl bir insan olurdu? Ne kadar farklı olurdu? Joan bunu bilmek istemediğini hissetti.

Her halükarda, daha acil düşünülmesi gereken bir şey vardı. "Büyükannemin söylediklerini konuşmalıyız. Eleanor'u durdurmalıyız. Kurt işaretini taşıyan insanları bulmamızı söyledi. Bize yardım edebileceklerini söyledi."

Nick gözlerini kapattı ve Joan onun omuzlarındaki sorumluluğun ağırlığını gördü.

O da hissediyordu.

"Joan," dedi Aaron. "Büyükannenin ne dediğini biliyorum, ama..." "*Ama?*" diye tekrarladı Nick. Gözlerini tekrar açtı, bakışları keskinleşti ve şüpheyle keskinleşti. "Sakın söyleme... Birkaç kişi sana *lordum* dedi ve sen hoşuna gitti, değil mi? Şimdi bu zaman diliminde kalmak mı istiyorsun?"

Aaron'un buna verdiği tepki okunması zordu. Joan, Nick'in tamamen yanlış olmadığını hissetti. Tam olarak doğru da değildi, ama tamamen yanlış da değildi. Aaron'un cevabı ise kesindi: "Tabii ki zaman çizelgesi düzeltilmeli. *Ama* elimizdeki tek ipucu öldü. Ne yapmamız gerekiyor?"

Gran, kurt işaretini taşıyan insanları bulmalarını söylemişti, ama nasıl bulacaklarını söylememişti.

"Bekle..." Joan kafasını sallayarak düşünmeye çalıştı. Düzgün düşünemiyorlardı. "Ronan ölmedi, bizim için ölmedi. Onu bulmak için zamanda geriye gidebiliriz." Bunun için çok fazla yakıt gerekmezdi; Joan kendi hayatından bir gün alıp dünkü güne geri dönebilirdi. Neden daha önce bunu düşünmemişti? Ağzını açtı ama sonra durdu. Aaron başını sallıyordu.

"Sen de hissedebiliyorsun sanmıştım," dedi Aaron.

Joan, Aaron'ın yüzündeki ifadeden bir tedirginlik hissetti. "Neyi hissettim?"

"Bir şey yakın geçmişe gitmemizi engelliyor. Bunu hissettim."

Bu zaman dilimine gelir gelmez. Sanki bir... Aaron kelimeyi aradı. "Duvar."

Duvar mı? Ne? Joan gözlerini kapattı ve içsel canavar hissiyle zaman çizgisini aramaya başladı.

Bazen zaman çizgisi bir güç gibi görünürdü, sert bir rüzgar gibi. Ancak bu gece Joan'ın izlenimi, kendi zihni ve iradesi olan büyük bir canavar gibiydi. Onun varlığını odada hissedebiliyordu, şöminenin ısısı kadar gerçekti.

Joan, dünkü güne, geçen haftaya veya geçen aya geri dönmeyi hayal etti. Elli yıl öncesine. Ronan'ı bulduğunu hayal etti. Ve *şimdi* bunu hissedebiliyordu. Ona göre direnç, inatçı bir irade gücü gibiydi; büyük canavar kendisi geçişi engelliyordu. Joan itti ve o da onu itti, o kadar güçlüydü ki sarsıldığını hissetti.

Sinirleri bozulmuş bir şekilde Nick'in bakışlarını karşıladı ve başını salladı. Onun açık hayal kırıklığı karşısında midesi bir anda düğümlendi.

"Sanırım bizim muadillerimiz bizi engelliyor," dedi Aaron. "Eğer geçmişi işgal etmişlerse, zaman çizgisi onların yanına yaklaşmamıza izin vermez."

Joan kollarını kendine doladı. Aaron'un teorisinin tam olarak doğru olmadığını hissediyordu, ama başka bir açıklaması da yoktu. "Acaba büyükannemle bir şekilde tekrar iletişime geçebilir miyiz?"

"Zaman çizgisini düzeltmeliyiz, büyükannenin yardımı olsun ya da olmasın." Nick'in karanlık gözleri o kadar kararlıydı ki, Joan zaman çizgisinin kendisinin iradesinin gücünü hatırladı. *Nick'in* bir zamanlar canavar avcısıyken kurt sembolünü kullandığını geç de olsa hatırladı. Onun halkı, canavarlar zamanı çalmak istediklerinde görebilecekleri şekilde boyunlarının arkasına kurt dövmesi yaptırırdı.

Joan aniden merak etti... Burada da bir muadili var mıydı?

On

Joan, erkeklerin nasıl hissettiğini bilmiyordu, ama kendisi bir şekilde hem yorgun hem de adrenalin doluydu. Bütün vücudu ağrıyordu. Günlerdir kendilerini yorup bitiriyorlardı. Yine de *bir şeyler* yapmak için çaresizce çabalıyordu. Büyükannesinin sözleri aklından çıkmıyordu: *Zamanın azalıyor.*

Gözlerini sıkıca kapattı ve yorgunluk dalgası hissetti, neredeyse mide bulantısı gibi.

—Onu devirin. Bu halde hiçbir şey başaramayacaklarını biliyordu.

Yarı yığılmış bir koltuğa düştü. Nick onun yanında durdu ve Aaron, kocaman yatağın köşesine çökerek, bileklerini dizlerinin arasında kavuşturarak bir üçgen oluşturdu. O kadar yakındılar ki Joan, ateşin çıtırtılarının arasında onların yumuşak nefeslerini duyabiliyordu.

"Bence burada kalmalıyız," dedi Aaron.

"Burada mı?" dedi Joan. "Oliver'ların evinde mi?" Burası güvenli değildi. Birkaç dakika önce bir insan yargılanmadan öldürülmüştü. Ve bu evde Aaron'ın *Aaron* olmadığını anlayabilecek düzinelerce insan vardı.

"Burada kaynaklarımız olacak," dedi Aaron. "Para, araba, ihtiyacımız olan her şey. Ve... Gücüm de olacak."

"Ailen, Joan ve benim...," Nick kelimeleri bulamadı.

Aaron onun yerine cümleyi tamamladı. "Sokakta bulduğum birkaç oyuncak. Onlarla oynuyorum."

"Ben öyle söylemezdim," dedi Nick.

"Bence bu yalanı sürdürmeliyiz," dedi Aaron.

Joan ona baktı. Aynı anda, tüm vücudu birden ısınmış gibi hissetti. Şömine birden çok yakın gelmeye başladı. "Sen... Sen bizim bunu sürdürmemizi mi istiyorsun?"

"İkinizle yatıyorum gibi." Bazen Aaron'ın gri gözleri, deniz camı gibi neredeyse şeffaf bir hal alırdı. "Evet."

Joan ağzını açtı. Bu konuda ne hissettiğini bilmiyordu, vücudu da öyle. Göğsü, düşmek üzere olan bir roller coaster'a bakıyormuş gibi titriyordu.

"Ciddi olamazsın!" Nick, Aaron'a tısladı. Aaron ile Joan'ın arasında bir sandalye vardı, ama o sandalyeyi görmezden gelmişti; hâlâ ayaktaydı.

"Bu seni rahatsız mı ediyor?" Aaron, merak etmekten çok kışkırtmak için sordu.

Nick inanamıyormuş gibi baktı. "İnsan hayatından çok kıyafetlerine önem veren zengin bir pislik tarafından sokaktan kapıldığımı taklit etmek beni *rahatsız* mı ediyor? *Sen ol*san nasıl hissederdin..." Sözünü yarıda kesti ve sanki bu hiç alakalı değilmiş gibi elini sallayarak reddetti.

"Eğer oyunculuk yeteneğinin yeterli olmadığını düşünüyorsan..." dedi Aaron. "Önemli olan oyunculuk yeteneğin!"

"Dürüst olmak gerekirse..." Joan da aynı şeyi hissediyordu. Etraflarını saran tehdit. "Burası güvenli gelmiyor."

Aaron ona göz kırptı ve kışkırtıcı ifadesi kayboldu. "Ben buradaki ailenin reisiyim," dedi ona, kötü tonu yerini ciddiyete bıraktı. "Bu bana güç verir. İkinizi de koruyabilirim, biliyorum. Benimle olduğunuz sürece kimse size dokunmaya cesaret edemez."

"Ama biz..." Nick başladı.

Aaron sözünü kesti. "*Onu* burada koruyabilirim."

Nick tartışmaya hazırdı, ama bu sözler üzerine sessiz kaldı.

"Özel korumaya ihtiyacım yok," dedi Joan sinirli bir şekilde. Tamamen insan olan Nick'ti.

"Az önce üzerinde senin yüzünün olduğu bir aranıyor ilanı gördük," dedi Aaron düz bir sesle.

Joan itiraz etmek istedi, ama o aptal afiş bıçak gibi üstüne çökmüştü. Dişlerini sıktı.

Yanlarında ateş çıtır çıtır yanıyordu; havada yoğun bir odun kokusu vardı. Joan bu odanın büyüklüğünü yeniden fark etti. Aaron'un artık sahibi olduğu geniş bir arazide bulunan bir malikanedeydiler. Burada, bir hanın çalınmış odasında bulabileceklerinden çok daha fazla kaynağa sahip olacaklardı.

"Bunu gerçekten başarabilir misin?" Nick, Aaron'a sordu. Bu seferki soru, onu kızdırmak için değil, gerçekten merak ettiği bir şeydi. "Eğer biri *senin o olmadığını* anlarsa, her şey biter. Eleanor burada olduğumuzu öğrenir ve hepimiz ölürüz."

Aaron bunu yapabilir *mi*? Joan merak etti. Bu gece sadece birkaç dakika babası gibi davranmak zorunda kalmıştı ve bu onu açıkça yormuştu.

"Yapabilirim," dedi Aaron, aynı ciddiyetle. "Yapabilir *misin*? Çünkü dışarıda olduğumuzda, benim dediklerimi yapman gerekecek. Sanki sen..."

Kapının sertçe çalınması Joan'ı irkiltti.

Nick şömine rafından ağır bir şamdan aldı, o kadar hızlıydı ki Joan hareketini zar zor fark etti. Bazen refleksleri insanüstüydü.

"Hizmetçi olmalı," diye hatırlattı Joan.

"Doğru." Nick şamdanı sıktı, sonra gevşetti. Şamdanı yerine koydu, ama gözlerini kapıdan ayırmadı. "Bunu gerçekten yapacak mıyız?" diye sordu onlara. "Gerçekten öyleymiş gibi davranacak mıyız...
şey...

"Hikayeyi Geoffrey kendisi uydurdu," dedi Joan. "Bu, diğer insanların da inanacağı anlamına gelir."

"Burada benimle birlikte iki insanın olmasının başka mantıklı bir açıklaması olamaz," dedi Aaron.

Nick'in çenesinde bir kas seğirdi. "Öyleyse hizmetçinin bizi bu halde görmesine izin veremeyiz." Onların şaşkın ifadelerine bakarak, "Odayı düzenlemeliyiz. Şu anda her şey yanlış görünecek," dedi.

"Ne demek *yanlış*?" dedi Aaron. "Birincisi,
hepimiz giyinik durumdayız."

Aaron'un yüzü kızardı ve Joan da kendi yanaklarının ısındığını hissetti.

Nick çoktan harekete geçmişti, yatağın üzerindeki yorganı çekip çarşafları buruşturdu. Yastıkları yere attı. "Yoksa sen bundan daha düzenli misin?" diye sordu Aaron'a.

"Uh..." Aaron ceketini çıkardı, katladı ve koluna asarak orada biraz şaşkın bir ifadeyle durdu.

Nick kapıya anlamlı bir bakış attı.

"Ben..." Aaron da kapıya baktı ve kendini toplamak için açıkça ve zorlanarak çaba gösterdi. "Hayır," dedi çabucak. "Ben düzenli olamam." Bir nefes daha aldı ve gözleri sonunda odaklandı. Joan'a değerlendirir gibi baktı.

"Sen..." Kendi ağzına dokundu. "Dudaklarını benim için sıkabilir misin?"

Neden? diye merak etti Joan, ama istediğini yaptı. Aaron'un gözleri, Joan'ın dudaklarına dokunan parmaklarını takip etti. Loş ışıkta, göz bebekleri büyümüştü. Joan, kapının yanındaki aynada kendini gördü ve göğsü birdenbire çarpıntıya başladı. Öpülmüş gibi görünüyordu.

"Ve..." Aaron sarı saçlarını elleriyle karıştırdı.

Joan, kendi saçları yüzüne dolanana kadar onu taklit etti. Ancak aynada, bu yeterli gelmedi. Elbisesinin fermuarını açmak için uzandı ama fermuarın başını tutamadı. "Yardım eder misin?" diye Aaron'a sordu.

Aynadan, Aaron'un ona yaklaştığını izledi. Bir an tereddüt etti, sonra fermuarı dikkatlice birkaç santim indirdi. Omuzlarını açacak kadar, onu rahatsız etmeyecek kadar.

Arkasındaki yansımada Nick'in gözleri karardı. Ağız açık, bakıyordu ve Joan yutkundu. Aaron'un gözleri de ona odaklanmış, dikkatliydi. Joan'ın içinden kelebekler uçuyordu. Kendine, gergin olduğunu söyledi. Bunu yapmak zorunda kalacağını beklemiyordu.

"Böyle görünen tek kişi ben olamam..." Joan nasıl söyleyeceğini bilemedi.

Aaron onu kurtardı. "Hayır, haklısın." Katlanmış ceketini dikkatsizce attı ve gömleğinin düğmelerini açarak soluk tenini ve kalçasının başladığı yerdeki siyah çizgileri ortaya çıkardı. Denizkızı dövmesi. Joan'ın ağzı aniden kurudu.

Aaron aynada Nick'in gözlerine baktı. "Sen de düğmelerini aç," dedi.

Nick'in kaşları kalktı. Aaron'un daha önce oturduğu yatağın kenarına oturdu. Sonra tek eliyle düğmeleri açtı ve gömleği açıldı. Çıplak göğsü, klasik bir heykel gibi görünüyordu.

Joan gözlerini kaçırdı. "Güzel," dedi. Aynada yüzü kızarmış, çıplak boynuna kadar pembe bir renk yayılmıştı.

"Güzel," diye tekrarladı Aaron. Boğazını temizledi. "Tamam..." Derin bir nefes aldı ve Joan'a döndü. Bir an bakışları onun üzerinde durdu.

"Kapı," diye fısıldadı Joan.

"Doğru." Aaron hafifçe başını salladı. "Doğru. Kapı." Boğazını tekrar temizledi ve sesini yükseltti. "Gel!"

Bir hizmetçi içeri girdi. Düzgün bir pantolon ve gömlek üniforması giymişti, saçları Fransız topuzu şeklinde toplanmıştı. Hepsini bir gözden geçirirken burnunu kırıştırdı. İnce, kaslı bir vücudu ve onaylamayan bir havası vardı, Joan'a katı balerin öğretmenlerini hatırlattı. Tepsiyi şöminenin yanındaki küçük bir masaya koydu ve yanına birkaç alışveriş poşeti bıraktı. "Akşam yemeği, lordum," dedi Aaron'a.

"Teşekkür ederim," dedi Aaron. Tüm sıcaklığı kaybolmuştu. Gözleri yine buz gibi ve tehlikeli bakıyordu.

"Bunlar da insanlar için." *İnsanlar* kelimesini hafifçe vurguladı; sesinden küçümsemeyi gizleyemedi. Cebinden, döndürülebilen rakamları olan iki metal kolye çıkardı. "Bir Nightingale kalan ömürlerini doğrulayabilir, ama ne kadar hizmet süreleri kaldığını belirlemek için kimlik kartlarına ihtiyacımız var."

Joan, hizmetçinin de insan olmadığını fark etti ve şaşırdı; o da kolye takmıyordu. Bahçedeki Oliver çalışanlarının hiçbirinin kolye takmadığını fark etti. Ama sonra... Oliver ailesi insanlardan her zaman nefret etmişti; belki de canavar hizmetkarları tercih ediyorlardı.

Hizmetçi kolyeleri bir tepsiye koydu. Joan, sert metalik seslere irkildi. O kolyeyi takmak istemiyordu ve bir Nightingale'in onu kalibre etmesini de *hiç* istemiyordu. Son birkaç ayda kendinden çok şey çalmıştı ve ne kadarının kaldığını bilmek istemiyordu.

Hizmetçi ayrılmak için döndüğünde, Joan hala bir şeye ihtiyaçları olduğunu fark etti. "Bekle," dedi. "Serpentine Inn'den iki kişi çağırır mısın? Arabaya ihtiyaçları olacak."

Hizmetçinin ağzı büzüldü; bir insandan talimat almaktan açıkça rahatsız olmuştu. Ama Aaron başını sallayınca, "Oda numarası?" dedi.

"İki." Joan masada bir not defteri ve kalem buldu ve hızlıca yazdı: *Oliver House'a gelin.* Baş harflerini ve Hunt işaretini ekledi: *V* ve
üzerinden bir çizgi geçerek bir tilki şekli oluşturdu. Sonra mektubu katladı, tekrar katladı, yırtıp bükerek kağıdı kabaca kilitledi. Ruth dışında biri mektubu açarsa, Ruth bunu anlardı.

Joan mektubu hizmetçiye uzattı, ama hizmetçi mektubu elinden kaptı.

"Efendim," dedi hizmetçi Aaron'a tekrar. Sonra odadan çıktı ve kapıyı arkasında *sertçe* kapattı.

"Şey... Sanırım yuttu," dedi Joan.

"Bizim *onunla* birlikte olmamızı hiç istemedi," dedi Nick. Hizmetçinin tiksintisi onu yorgunluğa sürüklemiş gibi, sesi bitkin çıkıyordu.

Masaya gidip kolye uçlarını bir peçeteyle örttü. Görünüşe göre Joan'la aynı şeyi hissediyordu, onlara bakmak bile istemiyordu.

Aaron alışveriş poşetlerini karıştırdı ve pantolonlar, gömlekler, etekler, elbiseler çıkardı. Kömür grisi ve krem renginde, tüvit ve yumuşak tül kumaştan yapılmışlardı.

"Ne kadar aldın?" Aaron kıyafetleri yere çeşitli şekillerde sererken Nick inanamadan sordu.

"Şey, artık benimle *birlikte* olduğuna göre..." Aaron, seçtiği kıyafetlere bakarak kaşlarını çatarak dedi. "Hiç yetmez."

Joan kendini zorla ayağa kaldırdı. Temiz giysiler ortada dururken, kendini eskisinden daha da ucuz ve kirli hissediyordu. Hemen üstünü değiştirmek istiyordu. "İlk duş ben alabilir miyim?"

"Tabii," dedi Nick ve Aaron da başını salladı.

Joan, Aaron'un aldığı tüvit bir elbiseyi eline aldı ve bu kıyafetlerin içinde uyursa hepsinin mahvolacağını fark etti. "Sence senin muadilinde..." Durdu. Aaron'u hiç rahat kıyafetler içinde görmemişti, ama takım elbiseleriyle uyumazdı herhalde. Değil mi? "Uyumak için tişört var mı?"

"Tişört mü?" Aaron bu kelimeyi sanki ona yabancıymış gibi telaffuz etti, sanki hayatında hiç böyle bir şey giymemiş gibi. "Eminim gecelikleri vardır." Giyinme odasını işaret etti. "Onun olanlar şu anda benim. Benim olanlar da senin. İstediğini al." Nick'e çok daha isteksizce ekledi, "Sen de, sanırım."

Joan, diğerlerinin de temizlenmek isteyeceğini bildiği için çabucak yıkandı. Kollarında ve bacaklarında kesikler ve morluklar olduğunu dehşetle gördü —son zaman çizgisinin sonunda Eleanor ile kavga ederken oluşmuştu. Joan'ın bakış açısından o kavga sadece birkaç saat önce olmuştu. Acıması çok normaldi. Diğerleri de acı çekmiş olmalıydı.

Duşu kapattı ve havluya sarılarak bitişikteki giyinme odasından kıyafetlerini aldı.

İçeri girdiğinde, sadece bakakaldı. Oda, sandığından çok daha büyüktü —yatak odası kadar büyüktü—ve duvarlar kraliyet mavisi ve altın rengiyle dekore edilmiş, tavus kuşları ve ötücü kuşların resmedildiği panellerle süslenmişti. Giysiler düzgün raflar üzerinde dizilmiş ve masaların üzerine katlanarak sergilenmişti. Joan kendini lüks bir mağazada gibi hissetti.

Aaron'un meslektaşı, Aaron'un normal zevkinden daha gösterişli bir zevke sahip gibiydi: takım elbiseler zengin renklerde ve ilginç kesimlerdeydi. Joan, derin V yakalı, kan rengi uzun bir ceketin kadifesini düzeltti.

Giysilerin günün saatine göre düzenlendiğini anlaması birkaç dakika sürdü. Sabah kıyafetleri şurada; sonra gündüz kıyafetleri; akşam kıyafetleri; ve son olarak pijamalar.

Aaron'un izni olsa bile kendini davetsiz hisseden Joan, hepsi denizkızları, deniz kabukları ve tridentlerle güzelce işlenmiş ipek gecelikleri içeren askıları karıştırdı.

Basit bir takım buldu: kısa kollu bir gömlek ve ona uyan şort. Gri ipek elinde su gibi akıyordu ve ön cebindeki denizkızı deseni o kadar parlak ipliklerle dokunmuştu ki gerçek gümüş gibi görünüyordu.

Joan gömleği başına geçirdi. Üzerine çok büyüktü ve şort düşecek gibi duruyordu, ama 1920'lerin ıslak giysilerinin sürtünmesinden sonra neredeyse acı verecek kadar rahattı. Şortun bel kısmını sıkmak için kenarlarını kıvırdı. İşini bitirdiğinde, taze çamaşır kokusunun altında Aaron'un kokusunu, hafif ama rahatlatıcı bir şekilde alabildiğini sandı.

Yatak odasına geri dönen Nick, Joan giyinme odasının kapısını kapatırken başını kaldırdı. Gözleri Joan'ın üzerinde dolaştı ve bir an için, daha önce elbisesinin fermuarını açtığı anki gibi, gözleri karardı. Joan'ın kalbi hızla çarptı.

"Giyecek bir şey buldun," dedi Aaron. O da Joan'a bakıyordu, ağzı hafifçe açık.

Kıyafetlerini paylaşmak konusunda fikrini mi değiştirmişti? "Sen... Sen sorun olmaz demiştin..." Joan aniden utanarak başladı.

"*Evet*," dedi Aaron, garip bir şekilde hızlıca. "Evet, sorun değil."

Konuşurken, yüksek bir bip sesi hepsini irkitti. "Alarm mı?"

dedi Nick.

"Mesaj mı?" diye önerdi Joan. Odanın sonunda, çerçeveli bir ayna mavi ışıkla yanıp sönüyordu. Görünüşe göre, aynı zamanda ekran görevi de görüyordu.

Aaron oraya doğru yürüdü. "Merhaba?"

Geoffrey'in yüzü çerçeve içinde belirdi. Kişisel süitinde gibi görünen, güzel bir kanatlı koltukta oturuyordu. Arkasında kitap rafları diziliydi. "Efendim, sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm," dedi. "Beklediğiniz arama geldi, biraz erken oldu. Ofisinizde cevaplamak ister misiniz?"

"Ben geri ararım," dedi Aaron. "Şu saatte ayarla..."

"Efendim," diye Geoffrey, şaşkın bir ifadeyle sözünü kesti. "*Arama* geldi." Aaron, Joan ve Nick'e bakarak tavsiye istedi. Geoffrey, Aaron'un bakışını takip etmeye çalışırken başını çevirdi, ama Joan ve Nick'i göremiyordu.

Joan, Aaron'a hafifçe başını salladı. Geoffrey'in tavırlarından, Aaron'un reddetmesi garip kaçardı. Her halükarda, bu dünya hakkında daha fazla şey öğrenmek için bir fırsat olabilirdi.

"Geçirin o zaman," dedi Aaron Geoffrey'e. "Yatak odasında alırım."

"Çok iyi, efendim." Geoffrey'in rahatlamış yüzü kayboldu.

Ekran tekrar aynaya dönüştü, Aaron'un ince yüz hatlarını ve arkasındaki pencereleri yansıtıyordu. Uzun bir süre öyle kaldı. Sonra ekran titredi ve yeni bir yüz belirdi. Uzun altın sarısı saçları dalgalı, taze kırmızı güllerle örülmüş bir kadın. Joan'ın kalbi aniden göğsünden çıkacak gibi çarpmaya başladı.

"Merhaba Aaron," dedi Eleanor. "Umarım rahatsız etmiyorumdur."

On bir

Joan, Nick'i geri çekerek ekrandan uzaklaştırdı. Korku ve öfke onu sardı, o kadar iç içe geçmişti ki ayrı duygular gibi hissedilmiyordu. Kamera onları çekmemişti, bundan emindi, ama sanki çekmiş gibi titriyordu.

"En sevdiğim Oliver," dedi Eleanor Aaron'a, ağzı sevgi dolu bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ama Joan bunu sadece küçümseme olarak algılayabildi. Kraliçe gibi kibirli bir tavırla sade bir ortaçağ elbisesi giymişti ve sesi Joan'ın hatırladığı gibiydi: alçak, melodik ve tatlı.

Aaron dik bir duruşa geçmişti, çenesi havada. Bu açıdan Joan, ellerinin arkasında titrediğini görebiliyordu.

Joan, Eleanor'u son gördüğünde, zaman çizgisinin gücüyle yeni yeni parıldıyordu, parıltısı o kadar göz kamaştırıcıydı ki, gözlerini ondan korumak zorunda kalmışlardı. Bu özellik hala mevcuttu, ancak daha hafifti. Cildinden ışık yayılıyordu — beyaz bir parıltı, değişen renklerin ışıltısı Joan'a opalleri, pahalı ipekleri hatırlattı. Işık o kadar parlaktı ki Eleanor'un çevresini tamamen gizliyordu; nerede olduğunu anlamak imkansızdı.

"Uygunsuz bir zamanda mı yakaladım?" diye sordu Eleanor ve Joan, Aaron'un arkasındaki dağınık yatağı ve yere atılmış yastıkları görebildiğini fark etti. Aaron'un dağınık görünümüyle birleşince, sonuç belliydi.

Aaron'un neredeyse algılanamayacak kadar kısa bir duraksaması oldu. "Hayır, Majesteleri. Emrinizdeyim."

"Elbette."

Aaron rahat bir nefes alarak gözlerini bir kez yavaşça kırptı. Hitap şekli ve ses tonuyla bir kumar oynamıştı ve görünüşe göre doğru tahmin etmişti.

Nick kıpırdadı; ekrandan tökezleyerek çıktıklarından beri ilk hareketi buydu. Eleanor'un ailesini öldürdüğünü ve kendisine işkence ettiğini hatırlamıyordu, ama diğer zaman dilimlerinden gelen anılar bilinçaltında kalmıştı. Joan, onun bir kısmının hala bunu hissettiğini biliyordu.

Şimdi Joan'a dudaklarıyla *sor*du: *Ondan ne istiyor?*

Ne sıklıkla konuşuyorlar? Joan da dudaklarıyla cevap verdi. Eleanor'un samimi ses tonundan (*en sevdiğim Oliver*) anlaşıldığı kadarıyla, bu sıklık rahatsız edici derecede fazlaydı. Ya Eleanor, Aaron'un yerinin değiştirildiğini anlarsa?

Aaron da aynı korkuyu paylaşıyordu. Eleanor'a zehirli bir yılanmış gibi bakıyordu.

"Seni tebrik etmek istedim." Eleanor parmak uçlarıyla masaya vurdu. Uzun tırnakları, taze kan renginde cilalanmış, kedi pençesi gibi sivri uçluydu. "Kurtlarla mücadelemizde çok iyi iş çıkardın."

Kurtlar. Joan dikleşti. Kendini Nick'e dönmüş buldu. Nick, Eleanor'u tehlikeli bir ifadeyle izliyordu ve Joan, onun burada bir muadili olup olmadığını tekrar merak etti. Eğer varsa, kesinlikle bir direniş hareketinin parçası olmalıydı. Hatta lideri bile olabilirdi...

"Senden çok memnunum, Aaron," dedi Eleanor. Sesi Joan'ın midesini bulandırdı. Son zaman çizgisinde Eleanor, acımasız babasından onay alamayan Aaron'ı kendi tarafına çekmek için övgü kullanmıştı. Aynı taktiği onun muadili üzerinde de kullanmış gibi görünüyordu. Joan bu düşünceyle çenesinin sıkıldığını hissetti. "Kurtlar benim için sorun oldu."

Aaron ağzını açtı, sonra durdu, ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi. Yüzünde biraz renk belirdi; bu övgünün gerçekte ne olduğunu anlamıştı ve Joan, bunun üzerinde işe yaramış olmasından dolayı aşağılanmış olduğunu düşündü.

Eleanor bu duraklamayı bir soru olarak algıladı. "Bunu daha önce konuşmuştuk," dedi biraz sinirli bir şekilde. "Tüm gücümle bile, Mahkeme insan isyanlarını her zaman önceden tahmin edemez. Dürüst olmak gerekirse," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine, "olayların *onun* yüzünden bulanıklaştığını düşünmüştüm. O kadar emindim ki... Ama o öldü ve ben hâlâ her şeyi göremiyorum....."

Aaron dudaklarını ıslak hissettiği için ıslattı. "Bu insanlar senden o kadar aşağılar ki, dikkatine bile değmezler."

Joan son kısmı sadece yarısı duydu; gözü bir şeye takılmıştı. Yanındaki yazı masasında, parlaklığı olmayan siyah bir mühür yüzüğü vardı.

Nick, canavar avcısı olduğu zamanlarda boynuna bir zincirle takmış olan yüzüğün aynısından bir tane vardı. Joan daha iyi bilmesaydı, onun yüzüğü *olduğunu* düşünürdü; aynı kare şeklinde, süslemesiz bir mühür vardı.

Yüzüğe uzandığında bir sarsıntı hissetti, sanki statik elektrik çarpması gibi. Gözünün ucuyla Aaron'ın seğirdiğini gördü ve bunun fiziksel bir his olmadığını, zaman çizgisinin kendisinden gelen bir sarsıntı olduğunu anladı, sanki zaman çizgisi aniden ona dikkatini vermişti. Yüzüğü kaldırdığında, iple bağlanmış bir kağıt rulosu da onunla birlikte düştü.

Kağıdın boşluğundan yumuşak bir *sesle* bir şey düştü. Ekmek poşeti etiketi büyüklüğünde ve şeklinde bir plastik parçasıydı.

Nick başını eğdi ve plastiği masadan kaydırdı. Onu tanıdı.

—Joan'ın yaptığı gibi. Canavarlar dünyasında, bu tür etiketler holografik kayıtları saklamak ve oynatmak için kullanılıyordu.

Joan'ın midesinde belirsiz ve rahatsız edici bir his vardı, ancak nedenini bilmiyordu. İpi çekip kağıdı açtı ve masanın üzerine düzgünce yaydı.

Dehşetle geri çekildi ve Nick şok içinde nefesini tuttu.

Posterde Nick, tanınmayacak kadar dövülmüş haldeydi. Yanakları şişmiş, burnu kırılmıştı. Ağzından çenesine kan akıyor, kararmış gözlerinin köşelerini lekeliyordu.

Nick Ward, yazıyordu. *Vatan hainliğinden idam edildi. Yetkili ve infaz eden...* O satırın yanında belirgin bir damga vardı: yılan kuyruklu bir deniz kızı. Damganın üst kısmında *Aaron Oliver, Aile Reisi* yazıyordu. Altında ise *Fidelis ad Mortem.*

Joan, gerçeği anladığında mide bulantısı hissetti. Bu zaman çizgisinde, Aaron'un muadili Nick'i öldürmüştü. Bir an için gerçekten kusacağını sandı.

Nick'in hırpalanmış yüzünün korkunç görüntüsünden gözlerini ayırdı ve Nick'in elini tutmak için çaresizce uzandı, onun sağ salim ve hayatta olduğuna dair içgüdüsel bir kanıta ihtiyaç duyuyordu. O da sanki fiziksel temasa ihtiyaç duyuyormuşçasına elini sertçe sıktı.

Aaron'un bakışları içgüdüsel olarak Joan'a kaydı. O da posteri görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Liderlerini yakalayıp infaz etmekle iyi ettin," dedi Eleanor Aaron'a ve Joan titredi. "İnfazdan sonra cesedini sokaklarda sürüklediklerini duydum."

"Bu şehri kimin yönettiğini onlara hatırlatmam gerekiyordu," dedi Aaron. Arkasında, elleri şimdi daha da titriyordu.

Eleanor ona soğuk bir gülümseme attı. "Gerçekten."

Odanın diğer ucunda zemin gıcırdadı ve kapı açıldı. Geoffrey'in öfkeli ve telaşlı sesi tısladı: "Öylece içeri giremezsin..."

Ruth'un kıvırcık kafası göründü. Joan aceleyle parmağını dudaklarına koydu. Ruth donakaldı.

Eleanor yeni gelenleri duymamıştı. Hâlâ konuşuyordu. "Ve anladığım kadarıyla bu hafta kurtların *başka* bir hücresini *daha* yakaladınız." Ruth, Eleanor'un sesini tanıyınca gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ve onları kendi ellerinizle infaz etme şerefini talep ettiniz," diye devam etti Eleanor. "Akıllıca bir seçim—güç gösterisi yapmak için. Baltayı elinize almak için."

"Ben..." Aaron hala ifadesini kontrol etmeye çalışıyordu, ama cevap veremedi. Joan, Aaron'un birini infaz etme düşüncesinden dehşete düştüğünü anlayabilirdi.

Eleanor'un gözleri keskinleşti ve Joan, Eleanor'un tüm bu süre boyunca onu izlediğini fark etti. Belki de bu, bir fazla tereddüt olmuştu.

Joan'ın kalbi hızla çarptı. Masadan bir not defteri alıp üzerine şöyle yazdı: *Bekleyemezsin*.

Nick, Aaron'un dikkatini çekmek için parmaklarını şıklattı.

Aaron'un gözleri onlara doğru fırladı ve geri döndü. "Evet, Majesteleri," dedi çabucak. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

Eleanor rahatladı. "Yarın tetikte olun. Kurtlar tutsakları kurtarmaya çalışabilir."

"Bu konuda istihbarat aldınız mı?"

Eleanor'un yüzünde yine bir öfke belirdi. "Sana söyledim," dedi. "Onların hareketleri her zaman tahmin edilebilir değil."

Aaron, Eleanor veda edip ekrandan kaybolurken, insanüstü bir çaba göstererek hoş bir ifade takınmayı başardı. Ondan sonra da uzun bir süre kıpırdamadı. Sonunda sesini yükseltti. "Geoffrey, onları içeri al."

Ne oluyor? Jamie, Ruth ile birlikte odaya girerken dudaklarıyla sordu. Frankie de onların arkasında koşarak geliyordu. Geoffrey çoktan uzaklaşmaya başlamıştı, adımları gittikçe yumuşuyordu, ta ki dış kapı uzaktan bir tıklama sesiyle kapanana kadar.

"Ne *giydin* sen?" Ruth, Joan'a patladı.

Joan, üzerinde Oliver denizkızı resmi olan kendi büyük beden gömleğine baktı.

"Ama *daha da önemlisi...*" Jamie Ruth'a işaret etti.

"Ah evet," dedi Ruth. "Ve ne oluyor burada? O adam neden Aaron'a *Lord Oliver* dedi? Ve sen neden *Eleanor'la* konuşuyordun?"

On iki

"Tekrar sormak zorundayım." Ruth, Joan'ın kıyafetlerini işaret etti.

Joan gömleğini çekiştirdi. Aaron'a ait olduğu daha açık olamazdı: işlemeli deniz kızı ve fırtına grisi ipek, tıpkı onun gözleri gibi. "Neye benzediğini bilmiyorum, ama..."

"Aaron'un gömleğini giymişsin gibi *görünüyor*," dedi Ruth. Kocaman yatak odasını, dağınık yatağı, Nick'in çıplak göğsünü süzdü. Ağzı bir düzine soru ile açılıp kapandı. Sonunda şunu sordu: "Sen burada ne arıyorsun?"

Nick'in yüzü kızardı. "Bu zaman diliminde ailenin reisi Aaron. Oliver ailesi onun beni ve Joan'ı fahişe olarak tuttuğunu sandı, biz de onlara uydurduk."

"Siz de buna *uydunuz mu*?" dedi Ruth.

"*Aslında* değil," dedi Joan. "Fakely buna uymuş."

"Sana para ödediğimi düşünmemiştim," diye araya girdi Aaron, Nick'e. En lordvari duruşuna girmişti, ilk tanıştıklarında herkesi sinirlendiren duruş: elleri arkasında, sanki standartların altında bir mülkü inceliyormuş gibi. Joan, Aaron'un savunmaya geçtiğinde bu duruşa girdiğini düşünmeye başlamıştı.

Nick ona kaşlarını çattı. "Neden bedavaya burada olalım ki?"

Aaron çenesini kaldırdı. *Beni* görmedin *mi?*

Nick'in ifadesi ona cevap verdi: *Seni gördüm ve gördüğüm şey hoşuma gitmedi*.

Karşısındaki adamın posteri hâlâ masanın üzerinde duruyordu, kanlı yüzü tavana bakıyordu ve Joan, Aaron'ın imzasını ilk gördüğünde hissettiği kadar mide bulantısı hissetti. İçinde bir yerlerde, kemiklerine kadar işleyen bir ses, bunu bekliyordu.

Aaron ve Nick'in iyi geçinmesi için; aralarında böyle olmaması gerektiğini söyleyip durdu. Ancak içgüdüsü daha yanlış olamazdı. Eleanor'un zaman çizelgesinde, onların muadilleri savaş halindeydi.

"Hikayelerimizi birbiriyle uyumlu hale getirmemiz gerekiyor galiba," dedi Nick, Aaron'a sert bir şekilde. "Haklısın," dedi Aaron. Bakışları postere kaydı ve ağzı
büküldü. Sesinde kibirli bir ton belirdi. "Çünkü en olası ihtimal, seni sokakta gördüğüm ve benimle eve gelmeni emrettiğimdir."

"*Emrettim mi?*" Nick'in kuzey aksanı yine ortaya çıkmıştı.

"Bu dünyanın nasıl işlediğini bilmiyorum, ama burada aile reislerinin büyük bir gücü var gibi görünüyor," dedi Aaron. "Benim konumumdaki biri burada istediği kişiye istediği her şeyi yapabilir diye düşünüyorum. İnsanlar seni çöplükten topladığımı ve senden sıkılana kadar beni eğlendirmene emrettiğimi düşünebilir. *Buna* hakkım olduğunu düşünebilirler. Belki *de* hikayemiz böyle olmalı. Belki burada *bu* daha gerçekçi olur."

Nick bunu sindirirken çenesi kıpırdadı. Joan onu intikam dolu ve haklı bir öfkeyle görmüştü, ama hiç kimse onu bu kadar etkileyememişti.

Aaron çenesini daha da kaldırdı. "Aslında..."

"*Aaron*," dedi Joan. Bu konuşma fazla gelmişti. Afiş fazla gelmişti.

Aaron'ın ağzı bir çıtayla kapandı ve sanki bir an için burada kendisinden ve Nick'ten başka kimse olmadığını unutmuş gibi ona göz kırptı. Birdenbire biraz hasta gibi göründü — bu kadar ileri gitmek niyetinde değildi. Joan, sanki ona uzanmak istermiş gibi ellerinin hafifçe kalktığını gördü, sonra posterin gözüne tekrar takıldı ve daha da hasta gibi göründü.

Jamie garip bir şekilde boğazını temizledi. "Bölmek istemem ama *lütfen* Eleanor hakkında konuşabilir miyiz? Sana ne dedi?"

Joan ona döndü ve onun her zamankinden daha solgun olduğunu gördü. Hepsi yorgundu, bunu biliyordu. Ama henüz dinlenemezlerdi. "Neden oturuyorsun?" dedi. Eleanor'dan konuşacak çok daha fazla şey vardı.

Ve izlemeleri gereken bir kayıt vardı.

Joan, Ruth ve Jamie'ye ana noktaları anlattıktan sonra, Jamie bulduğu plastik etiketi inceledi. Onları açıklığa çağırdı.

Yatak ve pencereler. Yatağın uçurum gibi kenarı odanın geri kalanını kapatıyordu ve odayı neredeyse küçük hissettiriyordu.

"Posterle mi buldun?" diye sordu Joan'a. "Boşluktan düştü."

"Alakasız olabilir," dedi Ruth. "O masada çok fazla ıvır zıvır var. Belki etiket düşmüştür."

"Doğru," dedi Joan. "Kayıt her şey olabilir. Bir film olabilir." Yine de garip bir tedirginlik hissediyordu. Frankie'nin ağır vücudunu kucağına aldı. Ruth dana eti turtadan çıkarmıştı ve Joan, Frankie rahatça yiyebilsin diye tabağı dizinin üzerine dengeledi.

"Sen film izler misin ki?" Nick, Aaron'a şüpheyle sordu. "Ara sıra komedi filmleri izlerim."

Jamie açıklığın ortasına adım attı ve açıları değerlendirdi. Sonra plastik parçayı dikkatlice yere bıraktı. "Tamam, bakalım ne var." Ruth'un yanına oturana kadar geri çekildi.

"Yani, belki üzerinde hiçbir şey yoktur," dedi Joan. "Belki kayıt bile değildir. Belki sadece boş bir..."

Ama o konuşurken, hava yaz sıcağında olduğu gibi titredi. Sonra önlerindeki alan değişti. Yatak odasının güzel altın varaklı duvar kağıtları pürüzlü bir taş duvara dönüştü. Zemin de taş olmuştu, sanki yeni silinmiş gibi parlıyordu.

"Onu kontrol altında tutun!" Ses birdenbire duyuldu ve hepsini irkiltti. Joan'ın nefesi kesildi. O sesi tanıyordu; her yerde tanırdı.

Aaron.

Ayak sesleri duyuldu — pahalı ayakkabıların yumuşak sesleri — ve birdenbire iki Aaron ortaya çıktı: biri Joan'ın yanında oturmuş, dizlerini kucaklamış; diğeri taş odada durmuş, kolları kavuşturulmuş ve yüzü emir verici bir ifadeyle.

"Tanrım," diye fısıldadı Aaron, Joan'ın yanında.

"Oh, bu *çok tuhaf*," dedi Ruth, sanki Aaron'un muadili duyacakmış gibi sesini alçaltarak. Duyamazdı, bu sadece bir kayıttı —ama Joan da aynı şekilde sessiz ve hareketsiz kalma ihtiyacı hissetti.

Joan bir keresinde gerçek zaman çizgisinde kendi halini görmüştü ve kendi yüzünü zar zor tanıyabilmişti. Aynaya bakmak gibi değildi; daha çok çok farklı bir ailede büyümüş ikizini görmek gibiydi.

Aaron'un muadili, narin yüz hatlarından altın sarısı saçlarına kadar Aaron'a tıpatıp benziyordu, ama duruşu farklıydı. Bu, emir vermeye alışkın, itaat edilmesini bekleyen biri

emir vermeye alışkın, itaat edilmeyi bekleyen biriydi. Joan, kendi Aaron'undan hiç korkmamıştı, ama onun muadili, insanları diz çökmeye zorlayabilecek bir havası vardı.

Giysi zevki bile farklıydı. Joan'ın Aaron'ı sade kaliteyi severdi: temiz gömlekler ve güzel kesim takım elbiseler. Bu ikizi ise göze çarpmak için giyinmişti. Joan'ın soyunma odasında gördüğü uzun kadife ceketi giymişti. —kurumuş kan kadar koyu, derin bir V şeklinde kesilmiş. Parmaklarında, lambanın ışığında bir düzine gümüş yüzük parıldıyordu. Şimdi ekranın dışındaki birine dönerek, "Onu getirin" dedi.

Sessizce söylenen sözler anında yerine getirildi. Dört gardiyan, aralarında baygın bir bedeni sürükleyerek göründü. Tutukluyu yere attılar ve ağır bir gürültüyle yere düştü. Gardiyanlar hızla geri çekildi, şok tabancalarını ve coplarını çekip, geçici olarak sakinleştirilmiş bir aslan gibi adamın üzerine doğrulttular.

Aaron'un muhatabı korkmuş görünmüyordu. Aynada parlayan siyah ayakkabısıyla, parmağını mahkumun çenesine bastırdı ve adam inleyip geri çekilene kadar kaldırdı.

Joan bunu bekliyordu, ama yine de boğazından bir inilti çıktığını duydu.

O Nick'ti. Ama Nick *değildi*.

Aaron'ın muadili tamamen aynıydı, ancak Nick'inki neredeyse tanınmaz haldeydi. Saçları uzun ve kirliydi, burnu kırılmıştı ve her iki gözü de morarmıştı. Çıplak göğsünde, böbreklerinin üzerindeki hassas deride beyaz kırbaç izleri ve morluklar vardı.

Joan, Nick'in vücudunun hikayesini dinleyince kalbi sıkıştı. Yaralar eskiydi, uzamış ve solmuştu. Bu, Joan'ın hiç görmediği, görmek istemediği Nick'ti. İnsanların kullanılıp atıldığı ve istismar edildiği bir dünyada büyümüş bir Nick.

Yine de o hala Nick'*ti*. Yaralı olmasına rağmen, onu esir alanlar ondan korkuyordu. Onu kelepçelemiş, kollarını ve ayak bileklerini birbirine bağlamışlardı.

Joan, Aaron'un hemen arkasında oturan Nick'*e* baktı. Posteri gördüğünde olduğu gibi, onun burada ve yarasız olduğuna dair güvenceye ihtiyacı vardı. Nick de sanki onu görmek istiyormuş gibi ona baktı.

"Onu ayağa kaldırın," dedi Aaron'un muadili.

Muhafızlar öne çıktı ve Nick'in muadili diz çökene kadar onu yönlendirdi. Bunu yaparken gergindiler, sanki bir saldırı bekliyorlardı.

Ama Nick'in muadili, onu koydukları yerde diz çökmüş, bir yana eğilmiş, nefes nefese kalmıştı.

"Kırık kaburga gibi geliyor," diye mırıldandı Jamie ve Joan'ın midesi onun ses tonuyla altüst oldu. O da başka bir hayatta Eleanor tarafından işkence görmüştü.

"Bildiğim her şeyi sana anlattım," dedi Nick'in muadili, artık konuşması belirsizleşmişti. Sesi tamamen düzleşmişti, tüm direnci kırılmıştı. Joan onun böyle konuşabildiğini bile bilmiyordu. "Üç Griffith beni işkence etti. Kafamda sakladığım hiçbir şey kalmadı."

"Sana inanmak istiyorum," dedi Aaron'ın muadili neredeyse nazikçe. "Ama titiz olmak istiyorum. Bu yüzden bir tur daha yapacağız. Bu sefer Griffithler yok. Sadece sen ve ben."

Nick'in muadili gözlerini kapattı ve Joan, onun kaybolmuş ifadesini görünce kalbi sıkıştı. Dizlerinin üzerine çöktü, içgüdüsü onu o kayda sürüklemek istiyordu. Ona uzanıp onu güvenli bir yere çekmek istiyordu. Ama yapamadı. Bu çoktan olmuştu. O burada değildi.

"Bunu nasıl yapabilirsin?" Nick'in muhatabı acı içinde nefes alıp verirken sordu. "İnsanlara nasıl böyle davranabilirsin?"

"İnsanlar insan değildir," dedi Aaron'un muadili, o kadar içten bir inançla ki Joan titremesini bastıramadı. Yanında Aaron'un gerildiğini hissetti. "Benim doğuştan hakkım insan hayatını almak ve seyahat etmektir," diye devam etti Aaron'un muadili, "tıpkı sizin insan olarak doğuştan hakkınızın ölmek olması gibi. Şimdi..." Ellerini Joan'un çok iyi bildiği lordvari bir duruşla arkasına koydu. "Kurtların Kraliçe'ye saldırı planladığını biliyorum."

Joan daha dik oturdu ve Nick ile bakıştılar.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Nick'in muadili.

Aaron'un muadili parmaklarını şıklattı. Bir muhafız ona normalden daha ağır görünen kalın siyah bir eldiven uzattı. Aaron'un muadili eldiveni zarif parmaklarına dikkatlice geçirdi, yüzüklerini kapattı. Sonra sertçe savurdu, Nick'in muadilini acı bir şekilde karnına vurdu, onu kusmaya ve kıvrılmaya zorladı. Bağları çok fazla hareket etmesine izin vermiyordu, ama kıvrılmasıyla yan tarafında küçük siyah bir dövme ortaya çıktı. Bir kurt.

"O eldiven ağırlaştırılmış," dedi Ruth, sesi hasta gibi çıkıyordu. "Kurşun tozu, sanırım."

"Ona ulaşmanın bir yolu var." Aaron'un muadili tamamen sakin görünüyordu, sanki hiç egzersiz yapmamış gibi. Eldiveni inceledi. "*Nasıl?*"

Nick'in gözlerinde bir hayat kıvılcımı, bir öfke parladı; Joan bunu görmekten memnun oldu. "Saldırı olacağını bilmen gerekmez mi? Sen bir zaman yolcususun. Tarihte olan her şeyi bilmen gerekir. Kraliçe bilmemeli mi? Yoksa gücü göründüğünden daha mı sınırlı?"

Aaron, kırık kaburgalarına nişan alarak ona tekrar vurdu. Joan geri çekildi, ama eldivenin ete çarptığı sesi duydu. Sonra Nick'in boğuk nefesleri.

"Eğer gerçekten daha fazlasını söyleyebileceğimi düşünseydin," diye nefes nefese konuştu Nick, "Griffith'leri tekrar getirirdin."

"Benim yöntemlerimin de bir etkisi var."

Nick acı bir kahkaha attı. "Oh lütfen, ikimiz de beni buraya neden sürüklediğini biliyoruz Aaron. Acı çektirmekten zevk alıyorsun. Babandan daha hastasın."

Aaron'un güzel yüzü soğuk bir acımasızlığa dönüştü. Gardiyana döndü. "Diğer eldiveni ver."

Sorgulama, işkence, saatler sürmüş gibi geldi ama muhtemelen o kadar uzun sürmemişti.

Joan, olanlara dayanamayıp birden fazla kez gözlerini kapattı. Ama kendini zorlayarak tekrar açtı; Nick'in muadili olan kişiye tanıklık etmekle yükümlü olduğunu hissediyordu.

Sonunda Nick şöyle dedi: "*Lütfen.* Griffith'in arkadaşlarına her şeyi anlattım. Anlatacak başka bir şey yok."

"Biliyor musun? Sana inanıyorum," dedi Aaron neredeyse nazikçe. Nick'e baktı, ağzı tiksinti ile aşağı doğru kıvrılmıştı. "İnsanlar seni kurtarıcı olarak görüyor. Ama ben gerçeği biliyorum. Sen de tüm türün gibi sadece bir et parçasısın." Eğildi. Nick rahatlayacak kadar zamanı vardı; sonra Aaron çıplak boynuna dokundu ve Nick yere yığıldı, gözlerindeki ışık söndü. Ölmüş.

Joan alnını Frankie'nin sıcak sırtına dayadı; rahatlatıcı bir koku aldı. Joan derin bir nefes aldı; midesi bulanıyordu. Duygularını kontrol edemiyordu. Az önce Aaron'un Nick'i öldürdüğünü görmüştü. Belki farklı versiyonlarıydı, ama görmüştü ve bunu asla unutamayacaktı.

Nick'in muadili, ilk tanıdığı Nick'e çok benziyor olmalıydı. Bir canavar avcısı, bir kahraman. Ama... Joan onu tekrar gördü, boynu Aaron'un elinin altında. Bu zaman diliminde, o ölmüştü.

Nick sessizliği ilk bozdu. "Şey... bu komik bir komedi değildi." Sesi kuruydu, ama ellerini yumruk yapmıştı. Sesinden anlaşıldığı kadar sakin değildi.

"Olay alt kattaki bodrumda oldu," dedi Aaron, sakin bir sesle. "O taş duvarları tanıyorum."

Nick'in nefesi kesildi. Joan ona uzanmak, onu kendine çekmek istedi ama artık bunu yapmaya hakkı olup olmadığından emin değildi. Frankie'yi kucağına koydu ve Nick, Frankie'nin kulağını başparmağıyla okşadı. "Teşekkürler," dedi yumuşak bir sesle.

"Acaba geri kalanımızın da burada kötü ikizleri var mı?" dedi Ruth.

Joan, Aaron'un *"kötü"* kelimesine itiraz edeceğini düşündü, ama Aaron başını eğmişti. *O sen değildin*, Joan ona söylemek istedi. *Sen öyle biri değilsin.*

"Bence burada bir muadiliniz var," dedi Ruth, Joan'a. "O aranan posterler..."

Joan yavaşça başını salladı. "Ama Jamie değil." Eleanor zaman çizgisini değiştirmeye başladığında Jamie varlık ve yokluk arasında gidip gelmişti. Joan onu bir kalkanla korumuştu. Artık Jamie'nin burada hiç doğmamış olması muhtemel görünüyordu... ve bu mantıklıydı. Orijinal zaman çizgisinde babası Grave ailesinin bir üyesiyle evliydi. Grave'ler geri döndüğüne göre, belki Ying onunla tekrar evlenmişti.

"Hayır," dedi Jamie. Bakışları uzaklara dalmıştı. Joan, Tom'u düşündüğünü hissetti. Ama Tom hala kendisi olmalıydı. Aaron'un bu dünyadaki karşılığı gibi bu dünya tarafından çarpıtılmamıştı.

Ancak bir saat önce Joan, Aaron'ı çok iyi tanıdığını söylerdi. Onun hiçbir versiyonunun birini işkence edip öldüremeyeceğine yemin ederdi. Görmeseydi, asla inanmazdı.

"Büyükannemle konuştun mu?" dedi Ruth.

"Bize kurtları aramamızı söyledi," dedi Joan. "Buradaki insan direniş hareketi, sanırım. Eleanor'u durdurmak için onların yardımına ihtiyacımız olacağını söyledi." Aaron'un muadili, Nick'in Eleanor'a ulaşmanın bir yolunu bulduğunu ima etmişti. Eğer haklıysa, diğer kurtlar da bir şeyler biliyor olmalıydı. "Onları bulmalıyız."

"*Nasıl?*" dedi Jamie. "Ronan *seni* buldu, ama o öldü."

Joan dudağını ısırdı. Kurtların lideri de ölmüştü. Ama hala bir ipucu vardı. "En azından yarın bazılarının nerede olacağını biliyoruz.″

Bu hafta kurtların başka bir *hücresini ele geçirdiğinizi duydum*, demişti Eleanor Aaron'a.

"Yarın yapılacak infazlardan mı bahsediyorsun?" dedi Ruth. "Aaron'un *Aaron'un* gerçekleştireceği infazlardan mı?"

Aaron bu ihtimal karşısında hasta gibi görünüyordu. Joan, onun bu konuyu düşünmemeye çalıştığını hissetti. "Balta benim elimde olmalı," dedi.

"Yine mi?" dedi Nick. Sesinde keskin bir ton vardı.

"Ben yapmadım..." Aaron ona sertçe baktı. "Senin *muadilin* benimkini öldürdü. *Ben* değil." "Senin muadilin sensin," dedi Nick sertçe. "Bu dünyaya gelseydin, sen olurdun."

olduğun kişi."

"Ama o *değil*," diye patladı Joan. "*Bu* Aaron asla böyle bir şey yapmazdı." Asla.

Şu anda hepsinin ona baktığını hissedebiliyordu, Aaron'ın yüzünde okunamayan bir ifade, Nick'in yüzünde bir anlık acı. "Nick..." dedi. Nick onun taraf seçtiğini *mi* düşünüyordu? *Öyle bir* niyeti yoktu. Sonra arkasında Jamie'yi gördü, üzgün görünüyordu. Yine Tom'u düşünüyordu. "O yine kendisi olacak," dedi Jamie'ye.

"Onu bulduğumuzda anlarız," dedi Jamie, ve Joan onun bu kadar soğukkanlı konuşmasından nefret etti.

Joan başını salladı. Göğsü acı verici bir şekilde sıkışmıştı, her şey çok karmaşık geliyordu.

"Tamam..." Ruth, odadaki gerginliği fark ederek kelimeyi uzatarak söyledi. "Aaron bizi bu kurtlara yaklaştırabilir. Ama..." Ona döndü. "Bunu yapabileceğinden emin misin? Oraya cellat olarak gitmen gerekecek, az önce gördüğümüz o sosyopat gibi davranman gerekecek. Tüm bu süre boyunca rolünden çıkmamalısın. Burası, yatak odanda saklanıp emirler yağdırabileceğin malikane gibi olmayacak.

İnsanlarla etkileşime girmek zorunda kalacaksın."

Aaron başını eğdi, gömleğinin yakasından soluk ensesi göründü. Vücudu hafifçe titredi. "İsteseydim bile, yapamazdım. Eleanor, o infazları benim yapmam gerektiğini biliyor. Yarın orada olmazsam, bir şeylerden şüphelenecektir."

Joan yutkundu. Yarın rol oynayacak tek kişi Aaron olmayacaktı, hatırladı. O ve Nick de rol oynayacaktı. Bu dünyaya gelmiş gibi davranmak zorundaydılar. O kolyeleri takmak zorundaydılar.

O gece, Aaron'ın odasını düşmanlarla çevrili bir alanda kamp kurmuş gibi hazırladılar. Joan, uyurken kimsenin kapıyı açmaması için kapı kolunun altına bir sandalye koydu.

Ancak bu Nick için yeterli değildi; bir battaniye alıp kapının yanındaki yere uzandı. Ya da belki de o kaydı gördükten sonra diğerlerinden biraz uzaklaşmak istemişti. Joan onun yatışını izledi ve Aaron'ı savunduğunda yüzünde beliren acı ifadesini acı bir şekilde tekrar düşündü.

Diğerleri yatakta değil, yatakların arkasında, üst üste serilmiş battaniyeler üzerinde uyudu. Konuşmaya gerek yoktu, hepsi aynı ilkel barınma ihtiyacını hissediyordu, bu malikanede, bu kapalı odada bile.

Bir süre sonra, Aaron hariç herkesin nefesi düzeldi. Joan karanlıkta onu pek göremiyordu: sadece solgun saçları görünüyordu. Yerde şaşırtıcı derecede rahat görünüyordu, ama gerçek yatağı bu evin en soğuk köşesindeki karton kadar ince bir şilteydi. Bu odanın lüksü, ona da diğerlerine olduğu kadar yabancıydı.

"Uyuyamıyor musun?" Joan sonunda ona fısıldadı ve Aaron, onun konuşmasını beklemiyormuş gibi nefesini hızlandırdı. Etraflarında tek ses, evin gıcırtısı ve yumuşak uyku nefesleriydi.

Ona dönünce bir hışırtı duyuldu. "Uyuyamıyor *musun*?" Bir tereddüt. "İyi misin? Hâlâ bu zamanda kendinde misin?"

Joan, onu göremese de başını salladı. "İyiyim."

"Duyularından herhangi birinde azalma olursa bana söylemelisin. İlk belirtisinde."

"Gerçekten iyiyim." *O* iyi miydi? "Ya sen? Bunun zor olduğunu biliyorum.

.....

"Endişeleniyor musun?" diye sordu Aaron. Joan, onun sorgulayan bakışlarını görmekten daha fazlasını hissedebiliyordu. "Sokaklara çıktığımızda seni koruyacağım," diye fısıldadı, çok ciddi bir şekilde. "Kimse sana zarar vermeye cesaret edemez. Kimse..." Sesi kısıldı. "Kimse sana *dokunamaz*."

"Korkmuyorum," diye fısıldadı Joan. Ancak bunun tamamen doğru olup olmadığından emin değildi.

Aaron bunu hissetmiş gibiydi. "Her şey yoluna girecek," diye söz verdi. "Güvende olacaksın ve ben rolümden çıkmayacağım. Karşımdaki karakteri nasıl oynayacağımı biliyorum."

*Karakterinden çıkmak*Joan onun ne demek istediğini anlaması bir saniye sürdü. "Karakterinde kalmak için o insanları öldürmen gerekeceğini mi düşünüyorsun?"

Takip eden sessizlikte Joan, onun nefesinin kesildiğini duydu. Yine yüzünü tavana çevirdi. "Ne kadar insan zamanını çaldığımı biliyor musun?"

Joan yutkundu. "Hayır." Çok fazla olmalıydı. Bir keresinde ona, MS 100 yılında Velian Tepesi'ndeki Venüs Tapınağı'nı gezdiğini söylemişti. O tek gezi bile iki bin yıllık insan hayatına mal olmuştu. Belki yirmi beş kişinin tüm ömrü.

"Dürüst olmak gerekirse, sen gelene kadar bunu hiç düşünmemiştim..." Durdu.

Joan devam etmesini bekledi, ama etmedi. Tavana bakıyordu, sanki üzerine ağır bir yük basıyormuş gibi elini göğsüne koymuştu. Joan onun yüzündeki ifadeyi görebilmeyi diledi.

"Sen o değilsin," diye fısıldadı Joan. "Ona hiç benzemiyorsun. Yarın o infazları durdurmanın bir yolunu bulacağız." Bulacaklarından emindi. "O insanları öldürmek zorunda kalmayacaksın, onları kurtarmanın bir yolunu bulacağız." Sonra büyüklerinin söylediği gibi kurtlarla bağlantı kuracaklardı.

Aaron uzun bir süre cevap vermedi. "Uyumaya çalışmalıyız," diye mırıldandı sonunda. "İyi dinlenirsen kendini daha iyi toparlayabilirsin. Ve yarın artık saklanmayacağız. Eleanor'un dünyasına gerçekten çıkacağız. Orada uyum sağlamalıyız. Kusursuz bir şekilde."

On üç

Joan, Ruth ve Aaron'ın tartıştığı seslerle uyandı.

"O kıyafetlerin herhangi biri olur!" Ruth ona diyordu. ″Olur, stilin tam tersi," dedi Aaron.

Diğerleri yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordu, saçları dağınık, gözleri bulanık, ama Aaron her zamanki gibi tertemizdi. Soluk saçları sanki sadece ona odaklanmış bir spot ışığıyla parlıyordu. Her şeyi doğal ışıkta inceleyebilmek için giyinme odasından getirmiş olduğu bir elbise askısını karıştırıyordu.

"Sadece bir etkinlik için giydirmiyorum," dedi. "Karakterimize uygun giydiriyorum. Dün gece söylediğin gibi, dışarı çıkacağız. Uygun görünmeliyiz."

"Cellat ne giyer?" diye sordu Nick, Aaron da sayfayı çevirmeyi bırakıp ona sert bir bakış attı.

Ancak bu bakış sadece bir an sürdü, sonra Aaron'un ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Tabii ki, başlıklı pelerin gibi bir stereotip var, ama bence bu biraz abartılı olur."

Joan yorgun bir şekilde oturdu. Biri perdeleri açmıştı ve dışarıda gün ağarmak üzereydi. Neredeyse siyah gökyüzünün altında, Oliver malikanesi Thames Nehri'ne kadar uzanan tepelerden oluşuyordu.

"Uyandın," dedi Nick, Joan'a. Elleri cebindeydi ve Joan, onu gözetlediğini hissetti. "Tepsilerde yemek var. Anlaşılan henüz giyinmemize izin yok." Bu sözler açıkça Aaron'a yönelikti ve o da homurdandı.

"Jamie nerede?" diye sordu Joan.

"Frankie'yi gezdiriyor," dedi Aaron. Joan'a baktı. "Bir şeyler yemelisin." Joan'ın tekrar bayılmasından endişeleniyordu.

Ama bu, Joan'ın uzun zamandır ilk kez kendinde hissederek uyandığı bir sabahtı. Battaniyesini itti ve hala Aaron'ın pijamalarını giydiğini hatırladı. Hepsi giyiyordu. "Aaron tarikatı gibi görünüyoruz." "Kendi adına konuş." Ruth göğüs cebini işaret etti; denizkızı ambleminin üzerine
kâğıt kesik bir tilkiyi mermaid ambleminin üzerine iğnelemişti. Arkasında Aaron gözlerini devirdi.

Sonunda Aaron, muadili olan kişinin geniş seçkisinden kendine bir stil oluşturdu ve giyinme odasından krem rengi bir takım elbise ve bir şekilde gevşek bir yelpaze şeklinde katladığı tül bir cep mendiliyle çıktı.

Joan için ise Serpentine pazarından aldığı gri tüvit elbiseyi, kravatının rengiyle aynı tonlarda mavi ipek bir fularla kombinledi; fular muhtemelen muadili aitti.

Ruth, Aaron'un yatağına serilmiş elbiseyi görünce "Sade" dedi. Aaron, Joan'a bir bakış atarak "Görünmez" dedi. Onun kıyafetlerini istemiyordu.
yırtıcı hayvanların dikkatini çekmek. Joan bir şükran duygusu hissetti. İnsan olarak dünyaya geri dönme korkusunu bastırmaya çalışıyordu ve şimdi bu korku biraz azalmıştı. Eşarp sadece boynunu korumak için değildi, fark etti. Aaron'un masasında duran kolyeyi de saklayacaktı.
Ona bakmak zorunda kalmayacaktı.

Joan giyinme odasında çabucak hazırlanıp aynada kendini inceledi. Gri saçlarında biraz mavi vardı. Bir bakışta fark edilmeyebilirdi, ama Aaron giyim konusunda çok iyi gözü vardı. Yatağın üzerinde duran sade elbise, giydiğinde pahalı görünüyordu. Sanki ona özel dikilmiş gibi vücuduna mükemmel oturuyordu. Aynada, mücevher dükkanının vitrinindeki bir elmas gibi, dokunulmaz görünüyordu. Aaron'un kravatı ile aynı renkteki eşarbı ise açık bir mesajdı: O, Aaron'a aitti. Onun koruması altındaydı.

"Kimse sana dokunmayacak," demişti Aaron dün gece. Sabah kıyafet raflarının önünde acı içinde dururken bunu düşündüğünü anladı.

Döndüğünde Aaron, eşarbını bir fiyonk şeklinde bağladı ve çenesinin altında sağa doğru eğik kalacak şekilde yerleştirdi. Boynunun her santimetresi örtülene kadar uğraştı.

Sıra Nick'e gelmişti. Aaron ona açık gri pantolon ve krem rengi bir gömlek giydirdi ve gömleğin düğmelerini yarıya kadar ilikledi. "Senin muadilin yüzünde yara izleri vardı," diye açıkladı Aaron. "Gömleğin açık olduğu sürece, kimse senin o olduğuna inanmaz." Nick'e boynunu tamamen kapatan ipek bir kravat verdi. Kravata küçük bir iğne taktı — bir deniz kızı — ve sonra Joan'ın cebine bir broş takmak için yanına geldi. Joan, broşu düzeltirken aniden ağzı kurudu. Üçü de sanki birbirlerine aitmiş gibi deniz kızı amblemleri takıyorlardı.

Ruth bir dakika sonra broşu görünce pek memnun olmadı. "Büyükannem bu evde Avcılar olduğunu, bu kıyafetleri giydiğimizi öğrenirse..."

Joan'ı şiddetli bir sevgi dalgası sardı. Kendini her zaman bir Hunt olarak görmüştü. Ruth'un da öyle olduğunu ummuştu, ama sormaya cesaret edememişti. Canavarlar dünyasında güç aile demekti ve aile güç demekti, ama Joan artık Hunt ailesinin gücüne sahip değildi.

"Neden ben..." Joan, Aaron'un masasında bir kalem buldu ve Hunt tilkisini kendi bileğine küçük çizgilerle çizdi. "Daha iyi mi?"

Ruth yatışmış görünüyordu. Sonra, Joan'ın sürprizine, kollarıyla Joan'a sarıldı. Joan da ona sarıldı. "Buradan gideceğiz," dedi Ruth.

"Aslında bu evi seviyorum."

Ruth koluna vurdu. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu zaman çizgisinden çıkacağız." Masadaki kolyeye baktı ve Joan iç geçirdi. Kostümün o kısmını erteliyordu.

Kolye, Joan'ın tanımadığı bir metalden yapılmıştı: bronz renginde ve çekiç başı kadar ağırdı. Nesne olarak, korkunç derecede güzeldi, sanki numaralı parça bir deniz kabuğunun üzerinde yatıyor ve etrafında bir deniz kızı kıvrılmış gibi tasarlanmıştı.

İki sıra rakam vardı. Joan, Jamie'nin açıklamasını tekrar hatırladı: Üst satır, insanın kalan ömrünü yıl, ay ve gün olarak gösteriyordu. Alt satır ise hizmet için kalan süreyi gösteriyordu.

"Hangi numaraları girmeliyiz?" Joan onları döndürmeye çalıştı, ama kilitli gibiydiler.

"Bir şey var" — Jamie, kabuğun düz metal tabanını dikkatlice işaret etti. — "parmak izi okuyucu var."

"Lanet olsun," dedi Joan.

Aaron yanına geldi ve başparmağını oraya bastırdı, yüzünde hiçbir ifade yoktu. Başparmağıyla sayıları çevirebiliyordu.

"Ortalama kaç?" Joan Jamie'ye sordu. Şimdiye kadar insanlarda gördüğü tüm kolyeleri hatırlayabilirdi.

"Senin yaşında ve Nick'in yaşında biri... yaklaşık kırk yıl ömrü kalır. Bunun yirmi yılını bir canavar aileye emekle ya da hayatınla ödersin."

Eğer bunu gerçekten yapıyorlarsa, Joan ve Nick'in kalan ömürleri bundan çok daha kısa olacaktı; ikisi de kendi zamanlarını kullanarak zaman yolculuğu yapmışlardı. Kendilerinden onlarca yıl çalmışlardı.

"Değerli insanlar sadece işgücü olarak belirlenebilir demiştin," dedi Aaron sert bir sesle. "Bunu nasıl belirteceğiz?"

"Farklı bir metalden yapılmış kolyeler takıyorlar, bir tür altın alaşımı," dedi Jamie. "Sadece birkaç insanda gördüm. Nadir olduğu için dikkatimi çekti."

Joan iç geçirdi. Dikkat çekme riskini göze alamazlardı. Joan, Mahkeme tarafından aranıyordu ve Nick'in ölmüş olması gerekiyordu.

Kolye takıldığında, Joan'ın elindeykenkinden daha ağır hissedildi. İnce bir zincirle boğazının çukuruna takılmıştı ve Joan bir an boğuluyormuş gibi hissetti. Boynuna sıkı bir şey takmaya hiç tahammülü yoktu, yaka yüksek bluzlar bile giyemezdi.

"Rakamlar kanunen görünür olmalıdır," dedi Jamie, Joan onu eşarbının altına sokmaya çalışırken.

Joan dişlerini sıktı ve tekrar çıkardı.

Birlikte Aaron'un süitinden çıktılar. Koridora çıktıklarında Joan bir sarsıntı hissetti. Aaron'un amcası Lucien bir kat aşağıda durmuş onlara bakıyordu.

Aaron selam vermek için başını salladı. Odasından çıkar çıkmaz, sorgu kaydında gördükleri kişiye dönüşmüştü, tavırları kibirli ve tehlikeliydi. Aşağıdaki uşağa kendinden emin bir şekilde emir verdi: "Bir araba getirin! Şoförsüz olsun, ben süreceğim."

"Demek eve getirdiğin iki insan bunlar," dedi Lucien kasvetli bir tavırla. Her zaman kendi cenazesinden bahseder gibi konuşurdu. Gün ışığında yüz hatları hala çarpıcıydı, ama kalın kaşları ve keskin burnu o kadar akbaba gibi değildi.

Joan, zemin kata vardıklarında kendini hazırladı. Lucien onu posterden tanıyacak mıydı? Nick'i tanıyacak mıydı?

Jamie, yetenekli elleriyle makyaj yapmış, Joan'ın elmacık kemiklerini kaldırmış ve yanaklarını çukurlaştırarak onu bir yabancıya benzetmişti. Nick'in dönüşümü daha da çarpıcıydı; Jamie, onun kendine özgü buklelerini düzeltmiş ve saçlarını *Ivy League* adını verdiği bir stile dönüştürmüştü. Son dokunuş olarak, siyah çerçeveli şık bir gözlük eklemişti.

Aaron, *Clark Kent* demişti. Muhtemelen alaycı bir şekilde söylemişti, ama Joan da aynı şeyi düşünmüştü. Nick'te bir tür Süpermen havası vardı ve gözlükler buna hafif bir entelektüel hava katıyordu. Sonunda Joan, onu gören kimsenin karşısındaki kişinin kim olduğunu tahmin edemeyeceğinden emindi.

Joan'ın rahatlamasına neden olan şey, Lucien'in ikisini de açıkça tanımamış olmasıydı. Sadece Joan'ın özenle yerleştirdiği fularını ve Nick'in ipek kravatını inceleyerek "Ne kadar avangart" dedi. "Umarım bu modayı insanlar arasında yaymazsınız."

"Bu ikisine dokunulmayacak," dedi Aaron sert bir sesle.

"Evet, bunu oldukça açık bir şekilde belirttin." Lucien'in sert yüzünde bir tiksinti belirdi. "Biliyorsun... insanlar eve getirdiğin insanlardan bahsediyor. Kullandığın ve attığın insanlardan. .....Herkes minibüsün gelip cesetleri götürdüğünü ....."

Aaron'un yüzü kızardı. Nick'in gözlüklerinin arkasındaki ifadesi okunamazdı, ama yanlarında, ellerini sıkarken, yavaşça Aaron'a dönüp bakarken parmak eklemleri beyazladı.

"Söylemeliyim ki," dedi Aaron, sesi gergin, "Geoffrey dün gece bu ikisinin amacını tamamen yanlış anladı."

"Öyle mi?" Lucien, gözlerini deviriyormuş gibi sesini çıkardı, ama aslında öyle yapmamıştı.

"Birkaç günlüğüne benim kişisel asistanlarım olacaklar."

"Öyle mi?" Lucien'in ifadesi, "*Sen öyle diyorsan*" diyordu. "Peki, eğer anlatmak istediğin hikaye buysa, biz de öyle anlatırız."

Bir uşak geldi. "Aracınız hazır, efendim."

Lucien, evin arkasındaki geniş bir avluya açılan kapıyı açtı. Oliver ailesinin simgesi olan parlak siyah bir Jaguar onları bekliyordu. Tamponunda Oliver ailesinin bayrağı dalgalanıyordu: keskin dişleri ve pençelere dönüşmüş parmakları olan bir deniz kızı.

Bir hizmetçi aceleyle gelip kapıları açarken, Lucien başını eğdi. "Mühür yüzüğün nerede?" diye sordu Aaron'a.

Aaron cevap vermek için biraz fazla zaman harcadı. " Yanlış yere koymuş olmalıyım."

Lucien kaşlarını çattı ve Joan kendini birden gergin hissetti — buradaki en küçük ayrıntılar bile geçilebilecek ya da başarısız olunabilecek sınavlar gibi geliyordu. "Evi aradırıp buldururum."

"Demek Aaron burada bir seri katil," dedi Ruth, hepsi arabaya sıkışmış haldeyken, Jamie, Joan ve Ruth arkada Frankie ile birlikte, Nick ve Aaron ise önde oturuyordu. "Bu dünyayı seviyorum."

"Eminim senin muadilin de çok tatlıdır," dedi Aaron sert bir sesle. Ruth'un sözleri genellikle onu çok derinden etkilemezdi, ama Joan, Lucien'in söylediklerinden dolayı üzüldüğünü anlayabilirdi.

Aaron arabayı hareket ettirirken Joan arka aynaya baktı. Lucien hala kaşlarını çatmış bir şekilde onları izliyordu. "Sence bir terslik olduğunu hissetti mi?"

"Mühür yüzüğünü bilmeliydim," dedi Aaron. "Babam da takardı."

"Sadece o değildi," dedi Ruth. "Joan ve Nick'in giyim tarzıydı — boyunlarını örtmüşlerdi. Ve davranışları. Lucien onlara şaşkınmış gibi bakıyordu — sanki yanlış duruyorlar, yanlış yürüyorlar gibi."

"Yanlış *duruyorlar mı*?" dedi Nick.

"Buradaki diğer insanlar gibi davranmıyorsunuz," dedi Ruth. "Yeterince temkinli değilsiniz. Yeterince korkmuyorsunuz."

Joan yutkundu. Buraya geldiklerinden beri oldukça korkmuştu ve henüz bir gün bile geçmemişti. Ve bu zaman çizgisini düzeltemezlerse, yaşadıkları sürece burada kalacaktı. Belki birkaç yıl sonra o da korkaklaşırdı.

Aaron, sanki Joan yüksek sesle konuşmuş gibi, arka aynadan Joan'ın bakışlarını yakaladı. Ağzı düz bir çizgi gibiydi.

Çit yolundan Richmond'un merkezine döndü. Gün ışığında, Joan'ın bildiği halinden tamamen farklıydı. Demir çitlerin arkasında, altın yaldızlı deniz kızları ve balıklarla özenle süslenmiş Georgian tarzı teras evler sıralanmıştı. Oliver bayrakları, cadde boyunca Court aslanlarıyla dönüşümlü olarak dizilmişti.

Chiswick hızla geçti. Sonra Hammersmith. Ana caddelerdeki dükkanlar zanaatkarların dükkanlarıydı: ayakkabıcılar, çiçekçiler ve terziler. Tanıdık markalar yoktu. Reklam panoları yoktu. Binalar, belirgin Georgian tarzından Viktorya tarzına kadar çeşitli stillerdeydi.

"Bu dünyayı anlayamıyorum," dedi Joan.

Yanındaki Ruth homurdandı. "Bu yanlış," diye onayladı.

"Hayır, demek istediğim..." Joan buraya geldiğinden beri bir şey onu rahatsız ediyordu. "Bu mantıklı değil. Binalar, teknoloji... Bu araba elektrikli." Kokusu yoktu ve neredeyse sessizdi. "Ve burada güvenlik kameraları var. Video görüşmeleri. Gökdelenler."

"Neden bahsediyorsun?" dedi Ruth. "Bizim dünyamızda da bunların hepsi vardı." "*Bizim* dünyamız canavarlar tarafından yönetilmiyordu. Bu arabayı kim icat etti? Neden

"Şu bina" —Joan işaret etti— "hala Georgian tarzında mı? Bütün bunları kim tasarladı? Boyun eğdirilmiş insanlar mı?" Joan *bundan* şüpheliydi. İcatları yapan insanlar bu kadar rahatça işkence görüp öldürülürken, icatlar ve tasarımlar nasıl bu kadar benzer kalabilirdi?

"Huh." Ses Nick'in göğsünün derinliklerinden geldi. O da Joan kadar rahatsız olmuş bir şekilde manzaraya kaşlarını çattı.

"Hanede *Kraliyet Tarihi* kitaplarını okudum," dedi Jamie. "Buradaki sarayın resmi tarih versiyonu. Onlara göre Eleanor birçok şeyi kendisi icat etmiş."

Joan gözlerini devirdi. "Eskiden tarihi imparatorlar için de öyle derlerdi." *Eleanor zaman çizelgesini tanınmayacak hale getirmişti*, büyükannesi öyle demişti. *Asla var olmaması gereken bir dünya yaratmıştı.*

Joan'a göre Eleanor, tarihin mantıklı akışını görmezden gelerek bu zaman çizelgesini kendi iradesiyle yaratmıştı. Kendisini memnun eden teknoloji ve mimariyle bir Frankenstein canavarı gibi bir dünya yaratmıştı.

Joan kendini dün geceki gözyaşını düşünürken buldu. Bir sonraki nefesiyle, hafif bir çürüme kokusu aldı. Bu gerçek bir koku değildi, bundan emindi. Bu, zaman çizgisinde bir şeylerin ters gittiğini söyleyen canavar hissiydi. Buradaki insanlar bunu hissetmiyor muydu?

Execution Dock, Thames Nehri'nin kokuşmuş çakıllı kıyısında sisin içinden belirmeye başladı. Joan geçmişe adım atmış gibi hissetti. Onun zaman çizgisinde, bu yer 1800'lerin başında kullanımdan kalkmıştı. Ancak ondan önce, dört yüz yıl boyunca infazlar için kullanılmıştı.

Aaron ve Nick ile birlikte dalgalanan suyun kenarında yürürken ayakları su birikintilerini emiyordu. Jamie ve Ruth çoktan ayrılmıştı. İkisi kalabalıktan dedikodu toplamaya çalışacaktı. Eleanor ve kurtlar hakkında mümkün olduğunca fazla bilgiye ihtiyaçları vardı.

Gelgit yükseliyordu. İleride, asmak için ya da belki de kazığa bağlamak için bir iskele vardı, ama kullanılmamış gibi görünüyordu. Bunun yerine, iki mahkum

beton blokların üzerine yüzüstü yatmış, elleri ve ayakları betona sabitlenmiş ağır metal halkalara bağlıydı.

Joan titredi. Dün gece Ronan'ı kurtaramamıştı ve şimdi aciliyet hissi onu sarmıştı. Bu mahkumlar Eleanor'a ulaşmalarına yardım edebilirlerdi ya da edemezlerdi, Joan ve diğerleri onları burada ölüme terk edemezlerdi. Bu yanlış olurdu.

Aaron yürürken etrafı gözden geçirdi, yüzündeki ifade, meslektaşınınki kadar tehlikeli ve otoriterdi. Bugünkü planları, Aaron'un konumunu kullanarak mahkumların daha fazla sorgulanmak üzere Oliver'ların evine getirilmesini talep etmekti. Ve bu kesinlikle işe yarayacaktı. Dün gece Aaron'un bu zaman diliminde ne kadar güçlü olduğunu görmüşlerdi. Saray muhafızları bile ondan korkmuştu.

Mahkumlara yaklaşırken Joan, dün köprüde muhafızlardan kaçan kızıl saçlı adamı tanıdı ve şaşırdı. Adam, koyu renkli kısa saçlı bir kadının yanında diz çökmüştü. Kadının çilli yüzü Joan'a o kadar benziyordu ki, Joan onların kardeş olduklarını düşündü.

Küçük, kasvetli bir kalabalık toplanmıştı; çoğu çocuk ve birkaç sendeleyen sarhoştu. Bir pub'ın balkonu rıhtıma bakıyordu ve oradan da içkilerini içen daha fazla insan izliyordu. Pub, tahta ayaklarla desteklenmiş, sahil şeridinin üzerine çıkıntı yapıyordu. Balkonun korkuluğunda altın harflerle *"Pelican"* yazıyordu.

Bir kadın, elinde bir avuç kağıt tutarak bağırıyordu: "Son sözler! Mahkumlar tövbe ediyor! Son itiraflarını okuyun!"

Yazılı konuşmaların neredeyse kesin olarak sahte olduğu belliydi, ama Joan Aaron'a baktı. Aaron başını salladı ve kadına bir bozuk para attı. Joan kadından bir kağıt aldı.

Aelfraed Hugh'un Gerçek İtirafı, bir İnsan
Ben, Aelfraed Hugh, Kraliçe ve Saray

> Ben, Aelfraed Hugh, Kraliçe ve Saray'a karşı işlediğim ağır vatana ihanet suçunu itiraf ediyorum. Merhametli Kraliçemize zarar vermek isteyenlerle komplo kurdum ve cezalandırılmayı hak ediyorum.

Joan göz gezdirdi. Kesinlikle sahteydi — belirsiz bir suç için alçakgönüllü bir özür; kefaret için ceza isteme.

"Ah! Lord Oliver!" Bir adam, kayıkçının merdivenlerinden onlara doğru büyük adımlarla yürüdü. Soluk, şişkin gözleri ve vücuduna bol gelen büyük bir takım elbise vardı. Joan, istemeden de olsa, *The Wind in the Willows*'daki Bay Toad'u düşündü.

Joan ve Nick'i sanki orada yokmuşlar gibi geçip Aaron'un omzuna vurdu. "Ne düşündüğünüzü biliyorum, Cassius Argent, her zamanki gibi geç kaldın! Ama bu sefer, eski dostum, alışılmadık bir şekilde erken geldin!"

Yukarıda, kayıkçının merdivenlerinde, yanmış karaağaçtan yapılmış bir bayrak rüzgarda dalgalanıyordu. Joan, bu selamlamanın bir tür canavar adabı olduğunu anladı. Cassius, Argent ailesinin reisi olmalıydı; sol elinde bir mühür yüzüğü vardı. Aaron bunu gördü. Utangaç bir şekilde ellerini arkasına sakladı.

Cassius, Aaron'un omzunu kavradı ve seyircilere gülümseyerek baktı. "Günün adamı!" diye tiyatro oyuncusu gibi haykırdı. "Oliver ailesinin yeni reisi! Kurtların liderini yere seren adam!"

Ailenin *yeni* reisi mi? Bu ilginç, diye düşündü Joan, dağınık alkışlar başlayıp dururken. Aaron'un muadili, babasını daha yeni devirmiş gibi geliyordu. Ama bu, onun konumunun sandıklarından daha zayıf olduğu anlamına da geliyordu.

Nick ağırlığını değiştirdi. Koyu renkli gözleri Joan'ınkilerle buluştu ve Joan başını sallayarak selam verdi. Eleanor bugün kurtların saldırı olasılığından bahsetmişti. Joan ve Nick'in görevi kalabalığı gözetlemekti.

Joan, etraflarındaki insanları gözlemlemenin şaşırtıcı derecede kolay olduğunu fark etti; insanlar kolyeyi gördüklerinde bakışları onun üzerinden kayıyordu, sanki geri kalanı yokmuş gibi. Kalabalık, canavarlar ve insanlardan oluşuyordu ve hepsi meraklı, sıkılmış ya da sarhoş görünüyordu. Keskin bakışlar ya da uzun süreli bakışlar yoktu. Seyirciler arasında isyancılar varsa, Joan'ın fark edemeyeceği kadar iyi karışmışlardı.

"Tamam o zaman!" dedi Cassius. "Formaliteler bitti! İşimizi bitirip bara gidelim! Ben biftek istiyorum, sen ne istersin?" Aaron'a mahkumları işaret etti.

Onlar sadece birkaç metre uzaktaydılar ve acımasızca beton bloklara bağlanmışlardı. İpler o kadar sıkıydı ki kan dolaşımını kesmiş, ellerini ve ayaklarını beyazlatmıştı. Kızıl saçlı adam paniklemeye başlamıştı, nefesleri hızlı ve kesik kesikti. Yanında, kız kardeşi derin ve titrek nefesler alıp vererek kendini sakinleştirmeye çalışıyordu.

Aaron onlara bir bakış attı ve sonra başka yere çevirdi, kendisi de solgun görünüyordu. "Ben, şey... Mahkumlarla konuşmam gerek," dedi Cassius'a. Kendi sözlerindeki garip tonu açıkça duydu ve tekrar denedi, sesine

kolay kibirle doldurarak tekrar denedi. "Onları daha fazla sorgulamam lazım... Oliver'ın evinde."

Cassius bu istek karşısında şaşkın görünüyordu. "Buna gerek yok. Onları iki Griffith ile sorguladım. İtiraflarının tam metnini sana gönderdim. Yararlı hiçbir şey yok. Bildiğimiz gibi, kurt hücreleri birbirlerinden haberdar değil. Nick Ward ile hiç tanışmadılar bile." Aaron gibi, o da şık bir aksanı vardı. Ama Aaron'ın aksanı Joan'a yatılı okulları hatırlatırken, Cassius'unki ona kaba kahkahalar ve av partilerini hatırlatıyordu.

"Yine de..." dedi Aaron.

Cassius'un neşeli tavırları soğudu; Aaron, sorgulama becerilerini sorgulayarak bir gaf yapmıştı. "Suçları Argent topraklarında işlendi," dedi, sesinde yeni bir sertlik belirerek, daha önce göründüğü gibi bir soytarıdan ziyade bir aile reisi gibi konuşmaya başladı. "Yargı yetkisi bizde. İnfazları gerçekleştirme onurunu siz talep ettiniz ve biz de elbette bu talebi memnuniyetle kabul ettik. Ama haddimizi aşmayalım."

"*Lütfen*," diye fısıldadı kızıl saçlı adam. "Lütfen bizi öldürmeyin!"

"Devam et, elini boynuna koy," dedi Cassius, sanki adam konuşmamış gibi Aaron'a. Aaron tereddüt edince, yüzünü buruşturdu. "Oh, sakın sıkıcı bir boğma yöntemi planlamıyorsun, değil mi?" Joan, beton setin üzerindeki yeşil yosun çizgisini fark etti. Hepsi burada kalırsa, gelgit sonunda mahkumların başlarının üstüne çıkacaktı. "Hadi, yaşlı dostum," dedi Cassius sabırsızca. "Ben zamanında geldim, görevimi yaptım. Neredeyse öğle yemeği vakti. Bir adamı yemekten alıkoyamazsın."

Aaron, Joan'a baktı. Ne yapacağını bilmiyordu. Pub'ın üst katındaki balkonda, birkaç içki içen kişi huzursuzlanmaya başlamıştı. Yukarıdan hafif alaycı sesler geliyordu. Burada, sahilde, fısıltılar duyuluyordu.

Ama Joan ve diğerleri mahkumlarla konuşmak zorundaydı; Nick ile doğrudan çalışmıyor olsalar da, dün geceki kayıttan Nick'in Eleanor'a ulaşmanın bir yolunu bulduğu açıktı. Onlar Nick'in planları hakkında bir şeyler biliyor olabilirdi.

Ve... hiçbir şey bilmeseler bile, Aaron onları soğukkanlılıkla öldüremezdi. Bundan bir çıkış yolu olmalıydı.

"Lord Oliver bir istekte bulundu," dedi Joan, sesini sabit tutmaya çalışarak Cassius'a. "Onları sorgulaması gerekiyor."

Cassius ona doğru adım attı, sanki o ana kadar onun orada durduğunu fark etmemiş gibi şaşkın görünüyordu. "Sen

"*Bana mı* konuşuyorsun, kız?" dedi ona. Sesi, sanki bir sokak köpeği havlamış gibi şaşkındı. Elini tembelce kaldırdı, açıkça ona vurmak niyetindeydi.

Nick de öne çıktı ve Joan, her şeyin nasıl sonuçlanacağını korkuyla izledi. Cassius ona vurmaya çalışacak, Nick onu durduracak ve sonra ikisi de tutuklanacaktı. Öldürüleceklerdi.

Arkalarında biri boğazını temizledi. Bir kadın çakıllı zeminde onlara doğru yürüyordu, Joan'ın çamura battığı yeri sanki kayarak geçiyordu. Ay ışığı kadar soluk saçları ve sakin duruşu Joan'a soğuk gece havasını, derin gölleri hatırlattı.

Cassius saygıyla geri çekildi; kadının kim olduğunu biliyordu. "Geldiğinizi fark etmedim," dedi kadına.

Kimdi bu kadın? Basit siyah bir elbise giymişti, yumuşak bir kemer ve gümüş toka vardı. Kimliğini ele veren tek ipucu, elbisesinin üzerinde küçük bir kafesli kuş broşuydu; o, Nightingale ailesinin bir üyesiydi.

Sonra Joan, Aaron'ın yüzünü gördü. Donakalmış, sanki hayalet görmüş gibi kadının yüzüne bakıyordu.

"Geciktiğim için özür dilerim!" dedi kadın Aaron'a. "Trafik çok kötüydü." Aaron cevap vermediğinde, "Annenize merhaba demeyecek misiniz?" diye ekledi.

Sonra Joan da kadına bakakaldı. Bu Marguerite Nightingale miydi? Joan artık benzerliği görebiliyordu. Marguerite, Aaron'la aynı narin güzelliğe, aynı hassas yüz hatlarına ve aynı parlak sarı saçlara sahipti.

Aaron kendini toplamak için gözle görülür bir çaba gösterdi. "Merhaba anne," dedi boğuk bir sesle. O kadar solgundu ki Joan bayılacağını sandı. Joan onun nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordu. *Onların* zamanında, Aaron'un annesi Grave ailesinin bir üyesine sığınak sağladığı için idam edilmişti. Aaron onu korumaya çalışmıştı, ama annesi gözlerinin önünde öldürülmüştü. Sonra babası, Aaron'a yardım ettiği için onu mirasından mahrum etmişti. Aaron'un annesini mahkemeye kendisinin teslim ettiğini söyleyen acımasız bir yalan yaymış ve Nightingale ailesi, annesinin ölümünden Aaron'u sorumlu tutmuştu. Aaron tamamen yalnız kalmıştı.

"Anne..." Aaron tekrar söyledi. Bir an için, çok daha genç görünüyordu ve sesi de öyle çıkıyordu.

Marguerite'in gözleri endişeyle kırıştı. "İyi misin? Gel, bu hoş olmayan işi ben halledeyim." Eğilip kırmızı saçlı adamın ensesine dokundu ve onu öldürdü. Joan'ın dehşetle verdiği çığlık,

Ölü adamın kız kardeşi çığlık atmaya başladı. Bir an sonra Marguerite, aynı soğukkanlılıkla onu da öldürdü.

Joan şok içinde bakakaldı. Marguerite az önce iki insanı öldürmüştü. Onlar ağlıyor ve korku içindeydiler, ama Marguerite onları çöp kutusuna çöp atar gibi öldürmüştü.

Aaron elini ağzına kapattı ve Joan, onun annesi değil, bu dünya tarafından kendi muadili kadar acımasız ve zalim hale getirilmiş muadili olduğunu anladığı anı gördü.

"Gel," dedi Marguerite Aaron'a. Joan ve Nick orada hiç yokmuş gibi davranıyordu. Yukarıdaki pub'ı işaret etti, orada içkili insanlar balkondan alay ediyorlardı. Marguerite insanları öldürdükten sonra sessiz kalmışlardı. "Bir şeyler yediğinde kendini daha iyi hissedeceksin," diye devam etti Marguerite. "Pelican'da masa ayırttım."

On dört

Marguerite'i izleyerek, yosun lekeli merdivenlerden limanın üzerindeki pub'a çıktılar.

Aşağıdaki kıyıda, mahkumlar beton blokların üzerinde ölü olarak yığılmışlardı. Joan, gelgit yükseldiğinde cesetlerinin nehre itileceğini hayal etti. Bloklar, gömülü halkalara bağlı halde onları çamurlu dibe sürükleyecekti.

Aaron arkasına baktı ve Joan yine onunla göz göze geldi. Sarsılmış görünüyordu.

Joan onun düşüncelerini neredeyse okuyabiliyordu; öğle yemeğinde Marguerite'in zalim oğlu gibi davranmak zorunda kalacağı için dehşete kapılmıştı. Az önce onun elinden iki kişinin öldürüldüğünü görmemiş gibi davranmak zorundaydı.

Aşağıdan Ruth ve Jamie yetişmek için aceleyle koşuyorlardı, Frankie de onlarla birlikte koşuyordu. Marguerite, Cassius ve Aaron artık merdivenlerin tepesine varmışlardı, duyulamayacak kadar uzaktaydılar.

"O korkunç kadın kim?" diye fısıldadı Ruth.

"Aaron'un annesi," dedi Joan.

"*Annesi mi*?" diye tekrarladı Jamie. "Bizim zamanımızda Marguerite Nightingale idam edildi."

"Görünüşe göre burada yaşıyor," dedi Nick.

"Ve insanları kendi elleriyle infaz ediyor," diye mırıldandı Ruth.

"Her şey çok hızlı oldu," dedi Joan titreyerek, kardeşinin öldüğü sırada kadının çığlıklarını hatırlayarak. "Onları kurtarmak için zamanımız olacağını sanmıştım... Davayı tartışmak için. Ama Aaron'ın annesi sadece..."

Ruth iç geçirdi, sesi nehrin karşısından esen rüzgârla karışmıştı. Esinti, kıyı şeridinin çürümüş tuzlu kokusunu da beraberinde getirmişti ve Joan, nehirde kaç ceset daha olabileceğini düşünmemeye çalıştı.

"Kalabalıktan hiçbir şey öğrenemedik; çok korkmuşlardı, konuşamadılar," diye fısıldadı Ruth. "Ve biz de zorlamak istemedik. Burada Kraliçe aleyhine *bir şey* söylerseniz, biri ispiyonlayacakmış gibi hissettim."

"Aaron annesi ve Cassius'la pub'da öğle yemeği yiyor," diye fısıldadı Joan. "Bence orada tekrar denemeliyiz. Kurtlar ve Eleanor hakkında hala bilgiye ihtiyacımız var, ona ulaşmalıyız. Halka açık yerlere çıkıyor mu? Çıkıyorsa, ne zaman ve nerede?"

"Konuşmayı başlatmaya çalışacağım," dedi Ruth.

"Sen çıkar, ben hatırlarım," dedi Jamie Ruth'a.

Pub'ın kapısının üstündeki direğe resimli bir pelikan işareti asılıydı. Bina, aşağıdan göründüğünden çok daha eskiydi. Zemin, yaştan dolayı düzensiz taş döşemeydi ve sayısız ayak izleriyle parlak bir hal almıştı. Nick, eşiği geçerken içgüdüsel olarak eğildi; kapı çerçevesi ondan sadece biraz daha uzundu.

Marguerite, pub'ın ön tarafındaki bir masayı işaret etti. Pencerelerden, eğrelti otları ve sarmaşıklarla kaplı Wapping Wall'un güzel manzarası görünüyordu.

Joan, Aaron'un yanına oturmak için hareket etti ve Cassius ona tuhaf bir bakış attı. Joan, kolye takan herkesin ayakta olduğunu fark etti; ya pub'ın üniformasını giymiş servis yapıyorlardı ya da masaların arkasında duruyorlardı. Tereddüt etti.

Aaron, zeminde boyanmış ayak izlerini gösterdi ve Joan, kendisinin ve Nick'in bunların üzerine basması gerektiğini fark edince ağzı açık kaldı. Nick, sanki bu kuralı kendisi koymuş gibi Aaron'a dar bir bakış attı.

Aaron bu durumdan daha rahat olamazdı, ama Nick sandalyesinin hemen arkasına oturduğunda irkildi. Aaron'un dün geceki keskin yorumlarına rağmen, Joan onun Nick'ten çekindiğini, hatta belki biraz korktuğunu hissediyordu. Tüm canavarlar gibi Aaron da, insanları koruyan ve canavarları öldüren efsanevi bir canavar avcısının yatak hikâyeleriyle büyümüştü. Ve şimdi Nick karşısındaydı, kurgusal bir karakter değil, birçok zaman diliminde avcı olarak yaşamış gerçek bir insan. Muhtemelen kafasına koyarsa bu odadaki tüm canavarları öldürebilirdi.

Joan yerine geçerken, Ruth bu garip anı neşeli bir "Merhaba!" ile kapattı. Cassius'un elini sıkmak için eğildi. "Ben Ruth, bu da Jamie!"

"Eski okul arkadaşları," diye yalan söyledi Aaron. "İdamları izlemeye geldiler."

Marguerite, daha fazla misafirin gelmesine açıkça şaşırmıştı. "Daha büyük bir masa isteyeceğim!"

"Yok, hepimiz sığarız," dedi Ruth. O ve Jamie, Frankie ile birlikte Cassius'un bankına oturdular. "Siz Aaron'un annesi olmalısınız!" dedi. Aaron ona uyarıcı bir bakış attı ve Ruth ona sırıtarak karşılık verdi. "Onunla ilgili komik çocukluk hikayeleri var mı?"

"Şey, *çok* zeki bir çocuktu," dedi Marguerite. "Bir keresinde..."

Aaron öksürdü. "O konuyu açmayalım." Bir garsonu çağırdı ve garson, siparişlerini almak için bir sepet sıcak ekmek ve bir not defteri ile aceleyle geldi. "Ördek," dedi, tebeşirle yazılmış menü panosuna hızlıca bakarak.

"Uh..." Cassius, Aaron'un aceleci tavrından açıkça şaşırmıştı. "Biftek."

"Vejetaryen turta," dedi Marguerite.

Diğerleri siparişlerini verirken, Joan, kendisinin ve Nick'in uzun süre yemek yiyemeyeceğini fark etti. Karnı guruldadı ve iç çekmeyi bastırdı.

"*Eh!*" dedi Ruth neşeyle. "Daha fazla kurt ortadan kalktığına sevindim! O insanlara lanet olsun, ha?"

"Son yıllarda çok canımızı sıktılar," diye onayladı Cassius. Bir dilim ekmek alıp üzerine tereyağı sürdü.

"Newgate'teki son kaçış olayı kabul edilemezdi," dedi Marguerite. Jamie merakla bir ses çıkardı.

"Duymadın mı?" dedi Marguerite. "Ah, şey... Mahkeme saldırıları gizli tutuyor. İnsanların zaman yolcularını alt etmesi oldukça utanç verici."

Joan'ın yanında Nick ağırlığını değiştirdi. Marguerite arkasında iki insan olduğunu unutmuş gibiydi. Ya da belki de umursamıyordu.

"Anlat bize," dedi Cassius, Aaron'a merakla. "Nick Ward'ı nasıl yakaladın? Herkes merak ediyor. ....."

Aaron tereddüt etti. Hiçbir fikri yoktu.

Ruth onun yardıma ihtiyacı olduğunu gördü. "*Kurtlar* adının nereden geldiğini geldiğini bilmek istiyorum."

Cassius, Joan'ın tüylerini diken diken eden yağcı bir gülümsemeyle ona baktı. O, güzel kızlara bir şeyler açıklamaktan hoşlanan türden bir adamdı ve Ruth bunu fark etmişti. "Şey " Koltuğuna yaslandı. "Ward kaçtıktan sonra arenada, insanları hapishanelerden kaçırmaya başladı ve her zaman arkasında bir kurt sembolü bırakıyordu. Kurt olarak tanındı ve takipçileri kurtlardı.

"Arena mı?" dedi Ruth.

Cassius başını eğdi; bu, herkesin bilmesi gereken bir şey gibi görünüyordu. Ruth, cevaben şaşkınlık dolu bir ifadeyle baktı.

"Ward yıllarca gladyatördü," dedi Marguerite. "Oliver'ın bayrağı altında savaştı. Bilmiyor muydun?"

Joan'ın midesi bulandı. Serpentine Inn'de bulduğu jetonu hatırladı: arenadaki dövüşler için bir bilet. Nick'in muadili orada dövüşmeye zorlanmış mıydı?

"Aaron'un babası onu çocukken gecekondudan kurtarmış," dedi Cassius. "Çocukluğundan beri eğitilmiş." Aaron'a alaycı bir bakış attı. "Baban hakkında ne dersen de, gladyatörleri keşfetme konusunda yeteneği vardı. Ward, ailenin sahip olduğu en iyi dövüşçüydü."

"Mm," dedi Aaron, kesin bir şey söylemeden.

"Hapishaneden kaçması ne yazık," dedi Cassius.

"Ve sonra kimse onu bulamadı," diye düşündü Marguerite. "Aaron onu yakalayana kadar."

Bu sözler Joan'a tanıdık geldi. Bir gardiyan, Nick'e ve ona bir keresinde "*Sizi bulmak çok zordu*" demişti. Gardiyan onları tutuklamıştı ve kaçtıklarında, zaman yolculuğunun avantajına rağmen onları bir daha bulamamıştı. Nick ve Joan, gardiyanın beklediği zamanda ve yerde hiç bulunmamışlardı.

Joan dudağını ısırdı. Eleanor da dün gece benzer bir şey söylemişti .....Bunu Aaron'a da söylemişti: Tüm gücü ve zaman çizgisini denetleme yeteneğine rağmen
, kurtların *isyanlarını* her zaman önceden tahmin edemediğini söylemişti.

Joan şimdi Nick'e baktı. Eleanor onu zaman çizgisinden ayırmıştı ve Joan, bunun sonucunda zaman çizgisinin onun çevresinde garip davrandığından şüphelenmeye başlamıştı. Onun etrafında olduğunda normalden daha fazla dalgalanıyordu.

Nick'in muadili de aynı özelliğe sahip miydi? Zaman çizgisi onun varlığında daha fazla dalgalanıyor ve kurtların saldırılarını tahmin etmeyi zorlaştırıyor muydu?

Cassius, Joan'ın düşüncelerini böldü: "İnsanlar onu seviyordu, elbette. *Kurt bizi kurtaracak*," dedi alaycı bir şekilde. "Aaron buna son verdi."

Joan zorlukla yutkundu. Yanındaki Nick'in çenesi o kadar sıkıydı ki dişlerini gıcırdattığını neredeyse duyabilirdi.

"Onu Argent topraklarında öldürmediğin için yazık," diye ekledi Cassius, Aaron'a. "Bir ganimet odamız var, onu kulelerde sergilemek yerine orada sergileyebilirdik."

" Mükemmel bir örneği boşa harcadın, onu ölümsüzleştirebilirdik."

Aaron'un omuzları kalktı ve Joan, Nick'in hayatta, sağlıklı ve tehlikeli olduğunu çok iyi bildiğini anladı.

Joan kendini hasta hissetti. Yanında, Nick'in gözleri Cassius'a sabitlenmişti. Edmund onu şehrin eğlencesi için ölüm kalım dövüşlerine zorladığında, onun yaşıtı kaç yaşındaydı acaba? Kaç yıl arenada kalmıştı kaçmadan önce?

Cassius, sonraki bir saat boyunca konuşmayı sürdürdü ve liderlerinin ölümünden sonra kurtların pek bir şey yapamayacağını düşündüğünü söyledi. "Kurtların lideri kendisiydi," dedi. "Diğerleri sadece dağınık bir takipçi topluluğuydu." Aaron'a ekledi: "En azından Argent gladyatörleri artık Oliver'lara karşı mücadele edecek. Ward arenada olmadan, elinizde sadece Bull var. Takımınızın geri kalanı oldukça zayıf görünüyor. "

"Doğru." Aaron zor bir gülümsemeyi başardı. Joan ve Nick kadar bu işin bitmesini istiyordu.

Ancak, onun cevabı ne olursa olsun, Joan duymadı, çünkü odadaki tüm sesler kesildi. Bir korku dalgası onu sardı, ama bu sadece bir an sürdü, ardından tabaklarda çatal bıçak sesleri ve sohbetler yeniden başladı. Gözlerini sıkıca kapattı. Burada, konuşmak bile kendini tehlikeye atmak anlamına gelen bir yerde, bayılmak gibi bir şey yapamazdı.

Nick'in gözlerinin ona döndüğünü hissetti. Sanki bir terslik olduğunu fark etmiş gibi hafifçe kaşlarını çattı.

"Jubilee Oyunları'nın arenada şimdiye kadar düzenlenen en büyük ve en kanlı gösteri olacağı söyleniyor," dedi Cassius. "Ama tabii ki herkesin görmek istediği tek şey Kraliçe'nin kendisi."

Nick'in başı o sözlerle kalktı ve Joan onun karanlık bakışlarıyla karşılaştı. *Daha fazlasını*, Ruth'a hızlı ve gizli bir el hareketiyle işaret etti.

Beni ne sanıyorsun? Ruth'un ifadesi bunu söylüyordu. Cassius'a döndü. "Kraliçe jübileye katılacak mı?"

Cassius, Ruth şaka yapıyor gibi gülerek cevap verdi.

"Hayır, *o* oldukça aptal," dedi Aaron. "Gerçekten soruyor."

"*Aaron!*" dedi Marguerite. Aaron dönmüştü ve Joan onun ifadesini göremiyordu. Ruth'un sinirlenmesinden kendini beğenmiş bir eğlenceye dönüşmesinden, Aaron'un azarlanmış gibi göründüğü anlaşılıyordu.

"Jübile gününde her zaman görünür," dedi Cassius Ruth'a. "Hepimiz için bir mesaj kaydeder."

"Orada şahsen olmayacak mı?" dedi Ruth. Sesinden hayal kırıklığını gizleyemedi.

"O hiçbir *zaman* şahsen ortalarda görünmez. Ve arena biletleri yıllardır tükenmiş durumda. İçeri girmek istiyorsan, Aaron ya da benim gibi ailenin başı olan birine yakınlaşman gerekecek. Her birimizin bir tribün koltuğu var. "

Konuşurken sesi yine alçaldı. Joan'ın dehşetine, dün geceki yağmur fırtınasından daha kötü bir bayılma hissi onu sardı. Görüşü bulanıklaştı ve odadaki sesleri zar zor duyabiliyordu. *Sakin ol*, diye telkin etti kendine, yükselen paniğini bastırmaya çalışarak. Aaron'a neler olduğunu anlatmak istedi, ama dudaklarını, ağzını kıpırdatamıyordu.

Elinde kalan her şeye konsantre oldu. Boğazındaki hava hissi, göğsünün inip kalkması.

Serpentine'de olduğu gibi nefes almayı keserse ne olacaktı? Ya bu sefer kurtulamazsa?

Panik boğazına kadar yükseldi, ama yavaşça, korkunç bir yavaşlıkla oda yeniden aydınlandı. Joan bir nefes daha aldı ve etrafındaki ayrıntıları fark etmeye başladı. Tavan köşelerindeki pelikan oymaları. Düzensiz taş fayanslar. Ruth masaya yaslandığında masanın hafifçe sallanması. Aaron'un ayakkabılarındaki çamur lekeleri.

Cassius *hâlâ* konuşuyordu. "Griffiths'lerin bu yıl da yetenekli gladyatörleri var, sanırım. Argent olmasaydım, onlara para yatırırdım. Ya sen? Kim kazanacak sence?"

Aaron cevap vermedi. Joan, Aaron'un bakışlarının *kendisine* döndüğünü fark etti.

"Aaron?" dedi Cassius.

Aaron onu duymazdan geldi. Ekmeğinden bir parça kopardı, üzerine bolca tereyağı sürdü ve Joan'a uzattı. Aaron bu sessizliği nasıl fark etmişti? Joan hareket etmediğinden, ses çıkarmadığından emindi.

Joan herkesin bakışlarını hissedebiliyordu: Ruth'unki şaşkın, Nick'inki endişeli. Ekmeği aldı; duyularının yine kaybolmasından çok korkuyordu. Isırdı ve çiğnedi, ve dünya şükürler olsun ki tekrar yerine oturdu, ayaklarının altında zemin tekrar sağlamlaştı.

"Ne kadar hoşgörüsüz," dedi Cassius, kaşlarını kaldırarak. "Kendi tabağından ona yemek veriyorsun." Joan'a değerlendirici bir bakış attı; o ana kadar onu neredeyse fark etmemişti, ama şimdi bakışları Joan'ın vücudunu yavaşça yukarı aşağı geziyordu

Joan'ın tüylerini diken diken eden bir şekilde. Nick'in yanında hareket ettiğini hissetti, gerginlik onu sarmıştı.

Aaron'un çenesindeki bir kas seğirdi. Ancak herkesin dikkatini Joan'da tutmak yerine, zorla gülümsedi ve kadehini kaldırdı. "Majestelerine kadeh kaldıralım mı?"

Joan'ın rahatlamasına, Cassius anında dikkatini başka yere verdi. "Oh, düzgün bir şekilde kadeh kaldırmamız lazım!" Yaklaşık yirmi yaşlarında bir garsona parmaklarını şıklatarak onu yanına çağırdı.

O bunu yaparken, Joan Nick'in endişeli bir şekilde ona baktığını fark etti. Nick sadece Cassius'un sarkıntılı bakışlarından tiksinmiyordu; Aaron'un ona ekmek uzatmasından, Joan'ın yine bayılmış olabileceğini anlamıştı.

Joan, "*Ben iyiyim*" diye dudaklarını oynattı, ama Nick'in endişesi gözlerinden silinmedi. Aaron da hâlâ tedirgindi; Joan'ın kendine geldiğini anlamak için ona bir bakış attı. Joan ona güven verici bir bakış atmaya çalıştı.

Garson geldi. Küçük ve çekingen bir kadındı, sanki dikkat çekmemeyi öğrenmiş gibiydi. Kolyesinde, parmaklar gibi sarılmış solmuş siyah bir karaağaç vardı. İki rakam da aynıydı: 12 yıl, 3 ay, 2 gün. Joan yutkundu. Bu kadının hayatının geri kalanı Argent ailesine aitti. Cassius onu on iki yıl daha hizmet etmeye zorlayabilirdi ya da on iki yılını burada, bu masada tüketebilirdi. Buna hakkı vardı.

Eve döndüklerinde Ruth, buradaki insanların belirli bir görünüşü olduğunu söylemişti. Joan şimdi ne demek istediğini anlayabilirdi. Kızın yüzünde pek bir ifade yoktu, ama heykel gibi hareketsiz duruyordu, av hayvanları arasında durmaya zorlanmış gibi, zar zor nefes alıyordu.

Cassius onu çağırmış olmasına rağmen, onu fark etmemiş gibiydi. Kız bir sehpa bile olabilirdi. "Ne istiyorsun?" diye sordu Aaron'a.

Aaron kızın yüzünü inceledi. Onu fark *etmişti*. "Benim için sorun değil."

Cassius tereddüt etti. "Tanrım, unuttum, sen reşit *oldun*, değil mi?" diye Aaron'a sordu. "O da içebilir mi?" diye Marguerite'e sordu.

"On sekiz yaşındayım," dedi Aaron ve Joan bunu duydu. Tanıştıklarında Aaron on yedi, Joan on altı yaşındaydı. O zamandan beri ikisi de doğum günlerini kutlamıştı. Joan, birkaç ay önce kendi doğum gününü kutlarken pek kutlama havasında değildi.

"Güzel, Kurt'a karşı zorlu bir zafer kazandın, bunu kutlayamazsan çok üzücü olur," dedi Cassius. Parmaklarını şıklattı. "Şampanya!" diye emretti.

Kadın aceleyle uzaklaştı. Kısa bir süre sonra bir şişe ve uzun kadehlerden oluşan bir tepsiyle geri döndü ve her canavara bir kadeh doldurdu. Cassius ayağa kalktı ve

"Majestelerine!"

Aaron da ayağa kalktı, diğerleri de onu takip etti. "Kraliçe Eleanor'a." "Kraliçe Eleanor!" dedi Marguerite.

Jamie de bir şeyler mırıldandı. Ruth sadece dişlerini sıktı. "Ve sana," dedi Cassius Aaron'a. "Kurt'u yendiğin için." Aaron kadehini tekrar kaldırdı.

Bir saat sonra, *nihayet* her şey bitti.

Cassius hesabı ödedi. "Burası benim bölgem," diye ısrar etti. Ayağa kalktı ve Joan, Cassius'un yine ona baktığını fark edince sırtından bir ürperti geçti. Cassius'un bakışları ürkütücü ve soğuktu.

"Sen çok güzelsin," dedi Cassius, sanki bir noktayı kabul ediyormuş gibi. Aaron'a kaşlarını kaldırdı. "Sen ve insanlara olan zevkin... Oldukça skandal."

Joan'ın şokuna, Cassius masanın üzerinden ona dokunmak istercesine uzandı. Ama göz açıp kapayıncaya kadar bileği Aaron'ın elindeydi. Aaron, Nick kadar hızlı hareket etmişti. Joan'ın diğer tarafında Nick boğazından yumuşak bir ses çıkardı.

"Bizim olmayan şeylere dokunmayız." Aaron'un sesi buz gibi soğuktu, *tıpkı* onun muadili gibi.

Cassius, Aaron'un sahiplenici tavrına şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı.

Joan, Cassius'u geri itme dürtüsüne karşı koydu. Öfkesini kontrol etmekte zorlanan tek kişi o değildi. Şampanyayı servis eden kadın Joan'ın dikkatini çekti ve Joan, kadın duvar kenarındaki yerine dönmeden önce onun yüzünde anlık bir öfke ifadesi gördü.

Bu zaman çizgisinin insanları av gibi davranıyor olsalar da korkmuş değillerdi, fark etti Joan. Canavarlar arasındaki konuşma sona ererken, odadaki insanlardan daha fazla duygu patlaması algıladı: öfke ve kin, özellikle Cassius Nick'in muadili hakkında konuşurken; vücudunun sokaklarda sürüklendiğini, kafasının bir kuleye saplandığını anlatırken.

Nick burada insanlar arasında popülerdi.

Başka bir versiyonunun tam burada, aralarında olduğunu bilseler ne düşünürlerdi? Bir bakıma, ölümden geri döndüğünü?

"Şey...," dedi Cassius sonunda. "Kurt'u öldüren adamı ağırlamak büyük bir onur. Çok gurur duyuyor olmalısınız," dedi Marguerite'e.

"Onunla her zaman gurur duyuyorum," dedi Marguerite.

Sonra, Joan'ın rahatlamasıyla, Cassius pub'dan çıkıp gitti.

"Ward'ın sorgusu hakkında konuşalım mı?" diye sordu Marguerite Aaron'a. "Sana bazı bilgiler verdiğini söylemiştin. ....."

"Bana pek bir şey söylemedi." Aaron'un yumrukları yanlarında beyazlaşmıştı. Joan, onun sadece Oliver'ların evine geri dönüp kendini kapatmak istediğini görebiliyordu. O, duygularını başkalarının önünde gösteren biri değildi.

"Evet, evde olmak istediğini biliyorum." Marguerite de Aaron'ın vücut dilini okuyabiliyordu. "Çok uzun sürmez." Pub'ın arkasındaki bir odayı işaret etti.

Onu oraya götürürken, Joan ve diğerlerinin garip bir şekilde arkalarından gelmeye devam etmelerine açıkça şaşırmıştı. "Etrafında bir kalabalığa ihtiyacın yok, eminim," dedi Aaron'a.

"Onlar benim yanımda kalacaklar," dedi Aaron sert bir sesle. Joan ve Nick'i gözünün önünden ayırmak istemiyordu; böyle bir yerde olmazdı.

Joan nefesini tuttu, Marguerite'in onlara dışarıda beklemelerini söyleyeceğini düşünerek. Ama Marguerite sadece yorgun görünüyordu ve solgun saçlarını eliyle taradı. "Peki." Arka odanın kapısını açtı ve hepsi içeri girdi.

Küçük bir personel odasıydı, duvarların dibinde çalışanların çantaları duruyor, tekerlekli masaların üzerinde yarısı içilmiş çay bardakları vardı. "Ee?" Marguerite, Aaron kapıyı kapatırken bekleyerek sordu. "Nick sana ne verdi?"

Aaron, yanında duran Nick'e dikkatlice bakmadı. İnfaz videosunda, Nick'in muhatabı kayıt yapılmadan önce bir dizi sorgulama yapıldığını söylemişti. "Ben, şey... ....." Aaron tereddüt etti. Kendi karşısındaki kişi annesine ne söyledi? Açıkça, Nick önemli bir şeyi feda etmişti.

Marguerite'in görmediği bir yerde, Nick parmağını Aaron'un topuğuna hafifçe bastırdı. *Şu anda kötü ikizin olmalısın.*

Aaron hafifçe başını salladı, hatırlatma için minnettar görünüyordu. Kendini dönüştürmek için gözle görülür bir çaba gösterdi. "Dürüst olmak gerekirse," sesi muadiliinkine benzedi, "ondan aldığım şeyi abartmış olabilirim, çığlık atıp ağlaması dışında. Sonunda oldukça korkak davrandı."

Marguerite uzun bir süre cevap vermedi. "Bunlar arkadaşların mı?" dedi, sadece Ruth ve Jamie'yi değil, Joan ve Nick'i de işaret ederek. "Onlara güveniyor musun?"

Joan ağzının açık kaldığını hissetti. Garip sorular. Bu dünyada canavarlar ve insanlar arkadaş olamazdı. Aaron'a uyarıcı bir bakış attı, ama o çoktan başını sallamıştı.

"Güzel," dedi Marguerite. "Öyleyse kes şunu Aaron. Rol yapmayı bırak. Halka açık yerlerde gerekli olduğunu biliyorum, ama ben bunu çok kötü buluyorum." Derin bir nefes aldı ve odanın diğer tarafına döndü. "Çıkabilirsin!"

Kime konuşuyordu? Joan sadece bir saniye merak etti, sonra dolap kapısı açıldı. Ve sonra hayaletler odaya girdiler. Marguerite tarafından az önce idam edilen kızıl saçlı adam ve kız kardeşiydiler.

Kızıl saçlı adam Joan'ın şokunu fark etti. "Kurtarıldığımızda ben de aynı şeyi hissettim," dedi titrek bir sesle. "İnanamadım."

Joan donakaldı. İnfazları zihninde canlandırdı: Marguerite mahkumların boyunlarına vurmuş ve onlar yere yığılmıştı. O anda, kimsenin onların gerçekten öldüğünü kontrol etmediğini fark etti.

Marguerite'in yüzüne bir gülümseme yayıldı ve Joan, öğle yemeğindeki tavırlarının Aaron'unki kadar sahte olduğunu fark etti. Joan, onu ilk kez görüyormuş gibi hissetti. Gerçek gülümsemesi güneş ışığı kadar sıcaktı.

"Alfie ve Enid..." Marguerite insanlara seslendi. Aaron'ı işaret etti. "Oğlum Aaron. Sizin kurtarılmanızı o organize etti." Onların şaşkınlığına karşılık, açıklayıcı bir şekilde ekledi: "O direniş hareketinin lideri. Onu Kurt olarak tanıyor olabilirsiniz."

On beş

Joan, Marguerite'in söylediklerini anlamaya çalıştı. Bu dünyada birisi insanları kurtarıyordu, kendini Kurt olarak tanıtan bir adam. Büyükannesi Joan'a onu ve takipçilerini bulmasını söylemişti.

Görünüşe göre başından beri Aaron'un muadili olan kişiyi arıyorlardı.

Marguerite şimdi Aaron'a gülümsüyordu, yüzü sevgi ve gururla parlıyordu ve Joan'ı ani bir ürperti sardı. Marguerite'in gerçek oğlu yoktu. Onlar bu zaman çizgisine geldiklerinde onun yerine geçmişti. Bu Aaron yuvaya konan bir guguk kuşuydu. Hepsi öyleydi.

"Kurtarışımızı *sen mi* organize ettin?" Alfie, Aaron'a sordu. "Biri bize yardım ettiğini biliyorduk, ama senin olduğunu bilmiyorduk. Asla tahmin edemezdik."

"İtiraf satan kadın bize blokta ölü numarası yapmamızı fısıldadı," dedi kız kardeşi. "Ama..." Aaron'a bakarken gözleri doldu. "Bizi öldüreceğinden emindim. Herkes senin insanları Oliver'ın evine gönderdiğini ve oradan hiç çıkamadıklarını söylüyor. Herkes kaçan gladyatör Nick Ward'ı senin öldürdüğünü söylüyor. Diyorlar ki..."

Kız sözünü kesmişti ama Joan, insanların Aaron'un muadili hakkında başka neler söylediğini tahmin edebiliyordu. Bazı kelimeleri daha önce duymuştu. *Sadist. Zalim.* O da öyle düşünmüştü.

Aaron ağzını açtı ama hiçbir şey çıkmadı. Joan, onun da kendi muadili hakkında aynı şekilde düşündüğünü biliyordu.

"Aaron bir imaj yaratmak zorunda kaldı," dedi Marguerite nazikçe. "O ve Nick bir süredir Mahkeme'ye karşı birlikte çalışıyorlar.
Nick'in ölümü sahteydi.

Joan kendi kendine yumuşak bir ses çıkardığını duydu. Yanında Nick de onun kadar şaşkın görünüyordu. Aaron, Marguerite'in söylediklerini anlayamıyormuş gibi başını hafifçe salladı.

Ruth'un onu "*kötü ikiz*", "*seri katil*" olarak nitelendirmişti. Lucien ise onun insanları öldürdüğünü ve cesetlerini minibüslerle uzaklara götürdüğünü söylemişti.

Gerçek artık açıktı. Aaron'ın muadili insanları öldürmüş gibi göstermişti. O minibüsleri insanları güvenli bir yere taşımak için kullanmıştı.

Joan, Aaron'ın ikizinin bir işkenceci ve katil olduğuna inandığında, onların ikizlerini silme düşüncesine katlanamamıştı. Ama şimdi, dünyada iyilik yapan insanları silmiş gibi görünüyorlardı.

"Siz de güvenli geçişe ihtiyacınız var mı?" diye sordu Marguerite, Joan ve Nick'e.

Joan kendini toparlamak için bir saniyeye ihtiyaç duydu. Bu zaman diliminde ilk kez bir canavar tarafından eşit olarak hitap edildiğini fark etti. "Teşekkürler, ama hayır. Aaron'a yardım ediyoruz. Ben Joan." Diğerlerini işaret ederek sırayla tanıttı. Ruth. Jamie. "Ve... ve Nick."

Marguerite, Joan'a başıyla selam verdikten sonra Nick'e döndü. "Uğurlu bir isim. Bana onu hatırlatıyorsun." İçini çekti. "Hepiniz öğle yemeğini kaçırdınız, biliyorum." Çantasını açtı ve Joan ile diğer insanlara küçük kağıt torbalar uzattı. "Korkarım sadece badem ve kuru kayısı var, ama düzgün bir yemek yiyene kadar idare eder."

"Teşekkürler." Joan uzattığı poşeti aldı ve Aaron'un yüzünde bir hüzün, bir özlem septi. Joan, Aaron'un günlük hayatını, annesi öldükten sonra ailesinin ona yaptığı zulmü görmüştü. Marguerite hayatta olsaydı, Aaron'un hayatı ne kadar farklı olurdu?

Marguerite Alfie ve Enid'e döndü. "İkinizin bu olaya karıştığınız için çok üzgünüm. Sizin kurt olmadığınızı biliyorum."

Kurt değil mi? Joan, Marguerite'e şaşkınlıkla baktı.

Alfie bunu doğruladı. "Hiçbir şey bilmiyorduk. Muhafızlar bize sahte itirafname imzalatmaya zorladı. Kraliçe'ye karşı çalıştığımıza yemin ettirdiler. Ama..."

"Bu, Saray'ın son taktiği," dedi Marguerite, yüzü tiksinti ile kızardı. "Kurt saldırılarını durduramıyorlar ve suçluları bulamıyorlar, bu yüzden masum insanları günah keçisi yapıyorlar." Başını salladı. "Gerçek şu ki, kurtların sayısı Saray'ın inandığından çok daha az."

Onun bu sözleri, Joan'ın kurt hareketinin sadece Aaron ve Nick'ten ibaret olduğunu, Marguerite gibi güvenilir dostlarının yardımıyla hareket ettiklerini düşünmesine neden oldu.

Marguerite ona, sonra Nick, Ruth ve Jamie'ye meraklı bir bakış attığında, Joan bundan neredeyse emin oldu. Joan, Aaron'un

karşı tarafının pek kimseye güvenmediğini hissetti.

Kapının çalınmasıyla hepsi irkildi. Marguerite, Alfie ve Enid'e saklanmaları için işaret etti. Onlar güvenli bir yere geçtikten sonra sesini yükseltti. "Girin!"

Kapı aralandı ve pub'ın üniformasını giymiş genç bir kız ortaya çıktı. "Şoförünüz geldi, Leydi Nightingale. Sokağın içinde." Başıyla odanın yanındaki başka bir kapıyı işaret etti. Joan, o kapının doğrudan dışarıdaki yola çıktığını tahmin etti.

Kız gider gitmez Marguerite, Alfie ve Enid'i pelerinlere sararak Alfie'nin dikkat çeken saçlarını gizlemek için başlıklarını taktı. "Birkaç dakika sürer," dedi Aaron'a. "Şoförle konuşmam gerek." Yan kapıyı açtı ve Joan dışarıda bekleyen koyu renk camlı bir araba gördü. Sonra kapı tekrar kapandı ve Joan ve diğerleri geçici olarak yalnız kaldılar.

Joan, farkında olmadan tuttuğu nefesini verdi. Yanındaki Aaron'un omuzları titreyerek düştü.

"İyi misin?" diye fısıldadı ona.

Aaron hafifçe başını salladı. "Onu göreceğimi beklemiyordum. O öldürüldüğünden beri yıllar geçti..." Sesi kesildi. *O öldürüldüğünden beri.*

"Hoş bir kadın," dedi Nick. Sesi nazikti ve Aaron'a bakan gözleri eskisinden daha yumuşaktı.

Aaron uzun bir süre sessiz kaldı. "Hatırladığımdan daha yaşlı, ama diğer her yönden *tamamen* aynı." Sonra o kadar sessizce ekledi ki Joan onu duymak için kulaklarını kabartmak zorunda kaldı: "Ama ben onun oğlu değilim. Buraya geldiğimde onun oğlunu öldürdüm."

Joan'ın göğsü acıdı. "Bu senin suçun değil."

"Değil," diye Jamie yumuşakça onayladı.

"Anneme söyleyemem, öğrenirse ölür."

"Ona yalan söylemeye devam etmemizi mi istiyorsun?" Ruth'un sesi, sözlerinden daha anlayışlıydı. Belki de Joan gibi, Aaron'un annesine yalan söylemeyi dayanılmaz bulacağını tahmin etmişti.

"Buraya aitmiş gibi davranmaya devam etmeliyiz," dedi Aaron sertçe. "Dinle... benim muadilim açıkça Mahkeme'ye karşı çalışarak insanlara yardım ediyordu. Ama biz beşimiz" —Joan, Nick, Ruth ve Jamie'yi işaret etti — "daha fazlasını istiyoruz. Zaman çizgisini geri yüklemek, daha iyi bir dünya yaratmak istiyoruz. Ama bunu yapmak için *bu* dünyayı silip yeniden yazmamız gerekecek. Bu zaman çizgisindeki insanları silip yeniden yazmamız gerekecek. Söylediklerimize ve kime söylediğimize çok dikkat etmeliyiz."

Joan derin bir nefes aldı. Eleanor'u durdurmaktan, bu zaman çizgisini düzeltmekten bahsediyorlardı, ama o daha ötesini düşünmemişti. Aaron haklıydı, şimdi anlıyordu. Dünyayı geri getirmek, düzeltmek, bu zaman çizgisindeki herkesi silmek anlamına geliyordu.

Bu düşünce onu çok bunaltıyordu. Joan bunu kafasından atmak istedi. Çünkü aynı zamanda, bu zaman çizelgesi tamamen yanlıştı.

Nick, Joan söylemeden önce konuştu. "Yine de bu zaman çizgisini düzeltmeliyiz. Bu dünya ayakta kalamaz."

"Kaldıramaz," diye onayladı Joan. Boğazı düğümlenmişti.

Aaron iç geçirdi. Başı hala eğikti, ama Nick'e baktı, gözlerinde tuhaf bir ifade vardı. "Burada bizim muadillerimizin birlikte çalıştığını hayal edemiyorum," dedi ona. "Gerçekten anlayamıyorum. Nasıl tanıştılar ki?"

"Şu anda birlikte çalışıyoruz ve ben bile buna inanamıyorum," dedi Nick alaycı bir şekilde.

Joan dudağını ısırdı. Aaron ve Nick birlikte çalışıyorlardı, ama bunun geçici bir ateşkes olduğunu açıkça belirtmişlerdi. Karşı taraflar için de durum aynı mıydı? Eleanor yenilene kadar birbirlerine yardım etmeye mi karar vermişlerdi? Ondan sonra ne olacaktı?

Yan kapı açılıp Marguerite sokaktan geri döndüğünde tekrar sessizleştiler. O odaya girmesiyle oda aydınlanmış gibiydi. O ve Aaron aynı göz alıcı havaya sahipti; ekranda mantıklı gelen ama gerçek dünyada şaşırtıcı olan aynı güzelliğe.

"Güvenli bir şekilde kaçtılar," dedi.

"Harika," dedi Aaron.

Marguerite'in kaşları çatıldı. "İyi misin?" diye sordu Aaron'a. "Bugün keyifsiz görünüyorsun."

"Ben..." Aaron başını salladı. "Üzgünüm."

Marguerite, Aaron'ın yüzünü o kadar uzun süre inceledi ki Joan, Aaron'ın oğlu olmadığını anlayacağından korktu. Ancak sadece, "Nick olmadan her şey çok daha zor, biliyorum. Ama onu buradan çıkarmak zorundaydın. Eleanor burada kalsaydı onu öldürürdü, neredeyse öldürüyordu. Onsuz da iyi işler yapabilirsin." dedi.

Aaron, Nick'e baktı, yüzündeki ifadeyi okumak zordu. Marguerite bu bakışı yakaladı. "Arkadaşların *kim*?" diye sordu Aaron'a merakla.

"Bilmemen daha iyi. Ama onlara güveniyorum."

Joan'ın rahatlamasına neden olan Marguerite bunu kabul etmiş gibiydi. "Peki o zaman... Bana ne söylemek istiyordun?"

Aaron başını soru sorar gibi eğdi.

"Sen ve Nick, Kraliçe'ye ulaşmanın bir yolunu arıyordunuz," diye sordu Marguerite. "Nick'in bir yol bulduğunu söylemiştin. Aşkım, bu yüzden burada konuşmak için randevu ayarladık. Nick'in bulduğu şeyi bana anlatacaktın.

Kraliçeye ulaşmanın bir yolunu.

Joan, yavaş çekim bir korku içinde gerçeğin farkına vardı. Büyükannesi onları Aaron ve Nick'in muadillerini bulmaya göndermişti ve şimdi onlar önemli bir şeye sahipmiş gibi görünüyordu. Eleanor'a ulaşmak için kullanılabilecek bir şey. Ama muadiller artık burada değildi.

Aaron'un gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Karşıtının insanlara zarar vermek yerine yardım ettiğini öğrenmenin şokunu hala atlatamamıştı ve şimdi Joan'ın farkına vardığı şeyi de anlamıştı. Karşıtların Eleanor'a ulaşmak için kendi planları vardı. Artık bozulmuş planlar...

"Ben... ben..." Aaron, annesine yalan söylemelerini söylemiş olsa da, Joan onun ne kadar üzüldüğünü görebiliyordu.

"Aaron .....iyi misin?" diye sordu Marguerite.

"Sadece başım ağrıyor," diye cevapladı Aaron. "Cassius Argent ile konuştuğun için, şüphesiz."

"Nick'in yüzüğüyle doğrulanmış bir mesaj aldığını söylemiştin," diye hatırlattı Marguerite.

"Evet, elbette," dedi Aaron. Joan'a bir bakış attı, gözlerinde hafif bir panik vardı. Mesajın ne olduğunu veya onu nasıl bulacağını bilmiyordu.

Joan, Nick'in idam emrine bir yüzük bağlandığını hatırladı. Yüzüğü cebine koymuştu; onu masada, fark edilmeden ve bakımsız bir şekilde bırakmak hoşuna gitmemişti. Yüzükle birlikte bir mesaj da var mıydı? Masada her yer kağıtlarla doluydu. Joan onlara bakmamıştı bile.

Şimdi yüzüğü çıkardı. Pürüzsüz ve dikişsizdi, kare şeklindeki mühür süslemesiz siyah renkteydi. Joan zorlukla yutkundu. Nick'in onu ilk tanıştığı zaman diliminde taktığı yüzüğün aynısıydı.

Nick keskin bir nefes aldı. Yüzü solmuştu. "Alabilir miyim?" Elini uzattı.

Joan, onun neden istediğini anlamadan yüzüğü ona uzattı. Yüzüğü uzatırken, siyah metalin üzerinde çizikler olduğunu ilk kez fark etti.

sayılar olabileceğini fark etti. Gözlerini kısarsa, çizikler
317 yazıyor olabilirdi. Mesaj *bu* olabilir miydi?

Nick başparmağıyla mührün kenarını hafifçe vurdu. Joan'ın şaşkınlığıyla, mühür açıldı ve içinde gizli bir bölme ortaya çıktı.

"Bu mekanizmayı nasıl gördün?" Ruth, Nick'e şaşkınlıkla sordu. "Menteşe tamamen görünmezdi."

"Kız kardeşimde de aynı yüzük var." Nick'in başı eğikti ve Joan onun *neden* solduğunu anladı. Dün gece yüzüğü görmemişti; kendi yaralı yüzünün fotoğrafına dalmıştı. Ama şimdi, kız kardeşinin yüzüğünün neden onda olmadığını merak ediyor olmalıydı.

Bu zaman diliminde ona bir şey mi oldu acaba diye merak etti. Derin bir nefes aldı ve Joan onun göreve odaklanmaya çalıştığını anlayabildi. "İçinde bir parça kumaş var," dedi. "Ve biraz plastik." Kumaş, yüzüğün oyuğunda bulunan küçük bir parça idi ve neredeyse kan gibi görünen pas benzeri bir şeyle renklenmişti. Nick, yanında bulunan plastik parçayı çıkardı.

"Bu bir projektör," dedi Aaron. Dün gece Nick'in sahte infazını izlemek için kullandıkları gibi.

Joan'ın dudakları kurumuştu. Marguerite, *Kraliçe'ye ulaşmanın bir yolu olduğunu* söylemişti.

Bu küçük plastik parçası Eleanor'a ulaşmanın anahtarı olabilir miydi? Onunla tekrar yüzleşme olasılığını konuşuyorlardı, ama birdenbire bu çok daha gerçekçi gelmeye başladı.

"Harika." Marguerite, hepsinin ne kadar telaşlı olduğunu fark etmemiş gibiydi. "Mesajı izleyelim mi?"

Aaron plastik parçayı koltukların arasındaki koridora koydu. Sonra geri çekilip bekledi.

Jamie öksürdü. "Şifre."

Aaron, farlara bakmış geyik gibi görünüyordu. Karşı tarafın şifresinin ne olabileceğini hiç bilmiyordu. "Ben... ben bilmiyorum..." diye başladı. Sonra tereddüt etti ve emin olamadan "*Clavis aurea*?" dedi.

Marguerite'in Aaron'a değil plastik etikete baktığı için şanslıydı, çünkü boş alanın bir kısmı küçük tuğla duvarlı bir odaya dönüştüğünde açıkça şaşırdığını gizleyemedi. Şifre işe yaramıştı. Oynatma başlamıştı.

Bir sürtünme sesi duyuldu ve ardından büyük bir siluet belirdi. Joan'ın yanında Nick'in nefesi kesildi. Bu, onun kendi muadiliydi. Gladyatör.

Sahte ölümünün kaydında, Nick'in muadili korkmuş gibi kıvrılmıştı. Ancak *bu* kayıtta, kendinden emin bir şekilde kameraya bakıyordu.

kamera bakıyordu.

Geçen sefer, yaraları onu yaralı ve zayıf göstermişti, ama yeni duruşunda, aynı yaralar ona eskiden olduğu gladyatörün varlığını ve ağırlığını veriyordu. Kısa kollu gömleği, kollarındaki sert ve keskin kasları gösteriyordu. Joan'ın tanıdığı tüm Nick'lerden daha büyük görünüyordu.

Konuştuğunda, ciddi sesi odayı doldurdu. "Ayrılırken son bir istihbarat aldım," dedi kameraya. Hafif resmi bir tonla, asker gibi konuştu. "Serpentine Inn'den Ronan, insanları mahkemeye ihbar ediyor. Onunla ilgilenmeniz gerekecek."

"Ronan mı?" Joan diğerlerine fısıldadı. "Hanın resepsiyonisti mi?" Ensesinde tüyler diken diken oldu. "İnsanları muhafızlara ihbar mı ediyordu?"

"Bir süredir ondan şüpheleniyorduk." Marguerite'in yüzü sertleşmişti. "Onun çevresindeki insanlar sürekli tutuklanıyor. Aaron onun icabına bakılmasını sağladı." Aaron'a baktı, Aaron da gözlerini kocaman açarak başını salladı. Ronan'ın icabına kesinlikle bakılmıştı.

Lord Oliver'ın hainlere karşı kesin emirleri vardı, demişti Lucien. Joan, dün ucuz atlattığını fark ederek titredi. Ronan, Joan'ı arananlar posterinden tanımış ve yardım etmeyi teklif etmişti. Joan ona güvenmişti — kurt armasıyla güvenini *kazanmıştı* — ama o başından beri onu ihanet etmeyi planlıyormuş. Onu para karşılığında Mahkeme'ye teslim edecekti.

Aaron'un muadili onun hayatını kurtarmıştı ve o bunu bile bilmiyordu. Ronan'ın ölüm emrini vermek, silinmeden önce yaptığı son işlerden biri olmalıydı.

"*Çal*," diye emretti Aaron ve Joan, kendi konuşmasının kaydı duraklattığını fark etti. Kayıt yeniden başladı.

"Hasar giderek kötüleşiyor," dedi Nick'in meslektaşı. "Ve onu durdurmak için zamanımız azalıyor." Joan bir sarsıntı hissetti. Büyükannesi de zamanın azaldığını söylemişti. Nick *hasar* derken neyi kastetmişti? "Onun her şeyi kilitlemesini engellemek için elimizden geleni yaptık," diye devam etti, "ama onun kendi planları vardır ve bizi yine alt edebilir." Bir an durakladı, gözleri kameraya sabitlendi. "Keşke sana yardım edebilseydim, ama artık bu işte yalnızsın. Ona ulaşabilirsin. İhtiyacın olan her şey sende var.
İyi şanslar....."

Sonra kayboldu. Onun yerine, havada bir dizi sayı belirdi, net, üç boyutlu ve siyah.

9 1894 1, 9 1671 6, 7 161 7, 12 108 6, 2 2229 4, 14 56 6, 11 2141 5, 3 3199 6

"Bu mu?" dedi Joan. Nefes nefese kalmıştı. Marguerite haklıymış. Karşıtlar Eleanor'u durdurmak için açıkça bir plan yapmıştı. *Ona ulaşabilirsin. İhtiyacın olan her şey sende.* Ama plan neydi? Ve... "Bu rakamlar ne anlama geliyor?"

"Aaron?" dedi Marguerite.

"Ben... bilmiyorum," dedi

Aaron.

"Ama Nick bunu *sana* gönderdi," dedi Marguerite şaşkın bir şekilde.

Aaron başını sallamak zorunda kaldı. "Sanırım bunu anlayabileceğimi düşündü, ama ben anlamıyorum." Endişeli görünüyordu ve Joan da bunu hissetti. Karşı tarafı bunun ne anlama geldiğini bilirdi. Joan, numaralı satırın mesajın en önemli kısmı olduğunu hissediyordu. Belki Eleanor'a ne zaman ve nerede saldırılacakları.

"Sayılar koordinat olabilir mi?" dedi Ruth. "Gitmemiz gereken yerler mi?"

"Bence daha çok bir şifreye benziyor," dedi Jamie. "Çözmemiz gereken bir şey."

"Gerçekten bilmiyor musun?" diye sordu Marguerite,

Aaron'a. "Üzgünüm," dedi Aaron.

Joan Nick'e baktı, ama o hafifçe başını salladı. O da bilmiyordu — bu versiyonu hiç umutsuz bir mesaj şifrelemek zorunda kalmamıştı. O da Joan gibi sakin bir dünyada büyümüştü.

"Kurtlar arasında şifreleri kırabilecek biri olmalı," dedi Joan Marguerite'e.

Marguerite tereddüt etti. "Kurtlar arasında bir hareket yok," dedi, Joan'ın önceki şüphelerini doğrulayarak. "Organize bir hareket değil. Sadece Aaron, Nick ve güvendikleri birkaç kişi var." Düşünceli bir ifadeyle ekledi. "Ama sayılarla arası iyi olan birini tanıyorum. Daha da iyisi, o da Saray'ı sevmiyor."

Marguerite onları Wapping Wall boyunca kısa bir yürüyüşe çıkardı. Bir dakika geçmeden Frankie yolun ortasında durdu, keskin burnuyla tuzlu havayı kokladı.

"Ne oldu?" diye sordu Jamie.

Frankie küçük bacaklarıyla koşarak ilerledi. Jamie şaşkınlıkla küfretti ve onu yakalamaya çalışarak koşmaya başladı. Frankie atletik bir köpek değildi, Joan onu hiç koşarken görmemişti.

Joan ikisinin peşinden koştu ve bir saniye sonra, her tarafı karanlık binalarla çevrili küçük bir iskele göründü.

Frankie yürüyüş yolundan atlayarak rıhtıma bağlı dar bir tekneye doğru koştu.

"Frankie!" Jamie dehşetle bağırdı.

Teknede bir adam güverteyi siliyordu. Mopunu yere bırakıp, Frankie suya düşmeden onu havada yakalamak için daldı.

"Çok üzgünüm!" Jamie nefes nefeseydi. "O daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı! O..." Adamı görünce sözleri kesildi.

Joan, onun neden baktığını anlaması uzun bir saniye sürdü. Adam, kocası Tom Hathaway'di.

On altı

Tom örgü bere takmıştı ve sakalları uzamıştı, yanaklarında kum rengi sakal izleri vardı.

Frankie'nin kafasını dalgın dalgın okşadı. Frankie, Tom'un çenesini yaladı, onda farklı bir şey fark etmemiş gibi görünüyordu. Joan, Frankie'nin bakış açısından Tom'un sadece bir günlüğüne gitmiş olduğunu düşündü.

Yakınlarda, Hathaway'lerin gizli dili olan, müzikten uzak bir ıslık sesi duyuldu. Islık kısa sürede yayıldı ve bir dakika içinde yabancılar geldiği haberi küçük limanda yayıldı. Kaslı Hathaway'ler teknelerinin güvertesine tırmandılar ve Joan ve diğerlerine hoşnutsuz bakışlarla baktılar.

Tom o kadar düşmanca görünmüyordu. Bakışları Jamie'ye sabitlenmişti. "Bu senin köpeğin mi?" diye tanıdık, alçak sesle sordu.

Jamie'nin yüzünde bir acı ifadesinden geçip gitti ve Joan yutkundu. Sevdiği birinin onu tanımadan bakmasının nasıl bir his olduğunu bilirdi. Jamie'nin Tom'un onu hatırlamayacağını akıl olarak bilmesi bir şeydi, ama bunu doğrudan duymak bambaşka bir şeydi.

"Adı Frankie," dedi Jamie, ve Tom sanki bu isim ona tanıdık gelmiş gibi durakladı. Frankie'yi birinden mi esinlenerek mi isimlendirmişti?

Dar teknenin çatısında bir gölge hareket etti. Pembe bir ağız belirdi, ardından iki altın rengi göz. Siyah bir kedi bacanın etrafına kıvrılmış uyuyordu; şimdi uyandı, gözlerini kırpıştırıp esnedi, sonra Tom'un kollarında Frankie'yi görünce öfkeyle ayağa fırladı. Pençeli bir patisi çatıyı sıyırdı, Frankie'nin burnunu kıl payı ıskaladı.

"Oops!" dedi Tom. Kediyi kucaklayıp diğer kolunun altına sıkıştırdı. "Çok hoş değil, Sylvie!" Şimdi öfkelenen Frankie'nin sırasıydı.

Kediye tırmaladı, başını salladı ve tekrar tırmaladı. "Üzgünüm," dedi Tom Jamie'ye. "Beni hep kendine ait sanıyor."

"Yani yalnız mı yaşıyorsun?" Jamie nefesini tutarak sordu. Tom ona gözlerini kırptı. "Yani...," Jamie'nin yüzü kızardı.

"Sadece ben ve benim tanıdığım," dedi Tom. Hathaway ailesi evcil hayvanlarına böyle diyordu. Gözleri yine Jamie'nin üzerinde kaldı, aşağıya kaydı, sonra tekrar yukarıya. Sonra, ne kadar açıkça baktığını fark edince o da biraz kızardı.

Marguerite boğazını temizledi. Tom, Jamie dışında iskelede başka kimse olmadığını unutmuş gibi birdenbire döndü.

"Nightingale bölgesine geri dönmemiz gerekiyor," dedi Marguerite. Çantasından birkaç banknot çıkardı ve Aaron *ile* Tom'un kaşlarını kaldırmasına neden oldu.

Tom ise soğukkanlılığını korudu. "Altı kişiyi taşımak için bundan biraz daha fazlasına ihtiyacımız olacak, canım."

Marguerite omuz silkti ve daha fazla not aldı. "Köpek için de yeter."

Tom elini geniş bir hareketle onları tekneye davet etti. "Köpekler her zaman bedava biner."

Joan, dar teknenin yaşam bölümüne inen kısa merdivenlerden inerken başını eğdi. Tom'un önceki zaman çizgisinde Jamie ile paylaştığı tekneye kıyasla burası çok küçüktü ve Jamie'nin eli olmadan sade ve düzenli bir yerdi. Joan, bir zamanlar tavanın altında bir şerit oluşturan Jamie'nin sanat eserlerini özledi. Eser, Thames Nehri boyunca bir teknenin yolculuğunu kesintisiz olarak resmediyordu.

Tom dışında tek yaşam belirtisi, yan masanın üzerindeki küçük bir kedi yatağıydı. Sylvie şimdi oraya düzgünce atladı ve ona havlayan Frankie'ye dönerek haşmetle baktı.

"O bir misafir," dedi Tom, Sylvie'yi nazikçe azarlayarak. Başparmağını kedinin yumuşak kulaklarının arkasına geçirdi. "Misafirlere nazik davranırız."

Kedi ona inanmaz bir bakış attı.

Bir kedi... Joan ona bakakaldı. Nedense, bu, bu dünya ile önceki dünya arasındaki en tuhaf değişiklikti. Joan, Tom'un bu zaman diliminde farklı bir familiar'ı olacağını hiç beklemiyordu.

Tom oturmaları için bankları indirdi. Aaron, Joan ve Nick bir tarafa, Marguerite, Jamie ve Ruth diğer tarafa oturdular. Tom teknenin arkasına doğru yürüdü ve

"Bir dakika bekleyin," diye seslendi. "Kilidi açmam lazım, biraz zor."

Tekneyi nehre çıkarmak yaklaşık on beş dakika sürdü. Sonra, Joan'ın sürprizine, Tom birkaç nota ıslık çaldı ve geri dönerek kabin kapısına yaslandı.

"Tek başına mı gidiyor?" diye sordu Joan Tom'a.

"Otopilotin büyüsü," dedi Tom kuru bir şekilde. Ve bu, Eleanor'un bu zaman çizgisine sürüklediği bir başka teknolojiydi — en azından dar tekneler için. "Peki o zaman," diye ekledi Tom sert bir şekilde. "Bütün bu parayı tam olarak nasıl kazandım?"

"Çözmen gereken bir şifre var." Marguerite, Joan'a başıyla işaret etti. "Kaydı çalar mısın?"

"Ona rakamları vermemiz gerekmez mi?" dedi Joan. Mesajda Eleanor'un adı geçmiyordu, ama yine de hassas bir bilgiydi.

"Sorun yok," diye Marguerite onu rahatlattı. "Tom'a güvenebiliriz. Şifreyi çözmek için tüm bağlamı bilmesi gerekebilir."

Tom'un sağduyusuna tam güvenerek söylediği bu sözler, Joan'a bu zaman dilimine gelmeden önce burada büyük bir operasyonun yürütüldüğünü bir kez daha fark ettirdi. Küçük bir operasyon olabilir, ama etkili bir operasyondu. Ve Joan ve diğerleri bu operasyonu bozmuştu...

Bu kez, mesaj çalarken Joan, Nick'in sözlerini dinlerken, onun karşısındaki adamı da izliyordu. Onun ciddiyeti ve duruşu, Joan'a ilk tanıştığı kahraman versiyonunu hatırlattı.

Nick'e baktı. Gözlüklerinin arkasında, farklı bir saç stiline sahip olan Nick, gerçekten başka biri gibi görünüyordu. İzlerken hafifçe kaşlarını çatmıştı; Joan, onun muadili Nick'in yaralarını mı düşündüğünü merak etti. Ona bunu kimin yaptığını merak etti.

"Hmm," dedi Tom, sonunda rakamlar ekrana geldiğinde.

9 1894 1, 9 1671 6, 7 161 7, 12 108 6, 2 2229 4, 14 56 6, 11 2141 5, 3 3199 6

"Ben yazabilirim," dedi Marguerite.

"Gerek yok." Tom, Marguerite'e verdiği para destesini geri verdi.

"Çözemiyor musun?" diye sordu Marguerite hayal kırıklığıyla.

"Bu bir kitap şifresi. Bahse girerim. Her gruptaki ilk sayı bölüm, ikinci sayı satır, üçüncü sayı kelime. Şifreyi kırmak için, şifrelemek için kullanılan kitabın bir kopyasına ihtiyacımız var. Sadece kitap değil, tam olarak aynı baskı."

Joan tekrar Nick'e baktı. Nick omzunu kaldırarak ona baktı. Kitabın ne olabileceğini bilmiyordu.

"Uzun bir kitaba benziyor, yardımcı olur mu?" diye sordu Tom. "Rakamlar büyük."

"Zamanımız azalıyor ....," dedi Marguerite. "Neden böyle bir şey söylesin ki?
Ve *hasar* ne anlama geliyor?"

"*Ve her şeyi kilitlemek* ....," dedi Jamie. "Bu sana tanıdık geliyor?" diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine.

"Numaralı satır tüm bağlamı sağlamalı," dedi Ruth. "Ya da belki bir şeyi yanlış anlıyoruz," dedi Tom.

Ama Marguerite kaşlarını çattı ve Aaron'a uzun uzun baktı, sanki onun kendisinden kasten bilgi sakladığından, belki de onu korumak için, şüpheleniyormuş gibi.

Ve belki de onun muadili, Joan'a göre mesajın ifadeleri Marguerite'in dahil olmadığı gelişmiş bir planı ima ettiği için onu koruyordu. *Artık bu işte yalnızsın. İhtiyacın olan her şey sende var.*

"Neden Nightingale kütüphanesine bakmıyorsun?" dedi Aaron Marguerite'e. "Ben Oliver'ınkine bakacağım."

"Lius'larla da konuşmalıyız," dedi Jamie. "Aramızdan biri kitabı okumuşsa, fiziksel kitaba ihtiyacımız olmaz. Şifreyi hafızamızdan çözebiliriz."

"Lius ailesi kim?" diye sordu Tom merakla.

Sessizlik oldu. Dışarıda, su tekneye çarparak onu sallıyordu. Jamie kendini dengelemek için duvara uzandı. "Liu ailesini tanımıyor musun?" dedi yavaşça.

Tom başını eğdi; Jamie'nin sesindeki dehşeti duymuştu ama anlamamıştı. "Özür dilerim, onları tanımam mı gerekiyor?"

Joan'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Dün gece Liu bölgesini aramışlardı ama bulamamışlardı. Liu'ların şehirde başka bir yere taşındığını varsaymışlardı. Bugün daha sonra onlarla iletişime geçmeyi planlıyorlardı. Ancak Marguerite ve Tom'un kafalarındaki karışıklık, bir şeylerin ters gittiğini gösteriyordu.

"Onlar bir canavar ailesi," dedi Jamie.

"O isimde bir canavar ailesi duymadım hiç." Marguerite'in sesi yumuşaktı. Jamie'nin üzüldüğünü görebiliyordu, ama

Tom gibi, nedenini bilmiyordu.

"Ama..." Jamie'nin sesi boğazında düğümlendi. Joan, yüzünde yazan soruyu görebiliyordu. *O zaman ailem nerede?*

"Nightingale rıhtımına neredeyse vardık," dedi Tom yumuşak bir sesle. Nehri geçmek uzun sürmemişti.

"Gitmeliyim," dedi Marguerite, hala o nazik ses tonuyla, Tom tekneyi bağlamak için dışarı atlarken. "Projektörü kapat!" diye ekledi ve yüzen rakamlar kayboldu.

Aaron da onunla birlikte ayağa kalktı ve annesi ona sarılıp her iki yanağına hızlıca öptü. Bir an için sarsılmış gibi göründü, belki de kendi annesinin sevgisini hatırlamıştı. Joan, annesi öldüğünden beri ailesinden hiç kimse tarafından kucaklanmadığını hissetti.

Aaron yutkundu. "Dikkatli ol," dedi annesine
yumuşak bir sesle. "*Sen de* dikkatli ol," dedi annesi,
yanağına dokunarak.

Aaron, annesi ayrılırken onu rıhtıma kadar gözleriyle takip etti. Dışarıda rüzgâr şiddetlenmişti. Marguerite eteğinin kenarını tutarak park edilmiş bir arabaya doğru yürüdü. Saçlarının bukleleri, düzgün topuzuna meydan okuyarak yüzünün etrafında uçuşuyordu. Joan, Aaron'ın nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordu.

"Bizi Oliver'ların evine götürebilir misin?" Aaron, Tom geri geldiğinde sordu.

"Tabii ki," dedi Tom rahat bir şekilde. Ancak tekneyi tekrar çalıştırmak için hiçbir hareket yapmadı. Bunun yerine, teknenin duvarına yaslandı. "Ama önce bir şeyi bilmem gerek," dedi. "Siz kimsiniz? Çünkü siz″ — Aaron'a başıyla işaret etti — "benim tanıdığım Aaron Oliver değilsiniz. Ve sen," dedi Nick'e, "gladyatöre tıpatıp benziyorsun." Joan'ın gözlerine baktı. "Ve yüzünü arananlar posterinden tanıyorum. *Joan Chang-Hunt.* Garip olan şey, yaklaşık on yedi yıl önce çok benzer bir isme sahip bir kız bebek ölmüş."

On yedi

Joan bir adım geri attı. *Çok benzer bir isme sahip bir kız bebekken ölmüş.* Diğer benliğinin nerede olduğunu merak etmişti ve şimdi görünüşe göre burada bebekken ölmüş. Buradaki adı Joan Chang-Grave olacaktı.

Ama nasıl ölmüştü? Ne olmuştu?

Joan'ın pek çok sorusu vardı, ama Tom hâlâ hepsinin üzerinde durmuş, çıkış yolunu kapatıyordu.

"Siz kimsiniz?" dedi. "Gerçekte kimsiniz? Çünkü yanlış davranan tek kişi Aaron değil. Siz insanlar, sanki bu alışkanlığınızı hiç kaybetmemiş gibi gözlerimin içine bakıp duruyorsunuz."

Joan titredi. Ruth haklıydı, o ve Nick buradaki diğer insanlar gibi davranmıyorlardı. Tom, Joan'ın pencereye attığı dikkatsiz bakışını takip etti ve başını eğdi. "Hepiniz manzaraya sanki şok olmuş gibi bakıyorsunuz.
Ne görmeyi bekliyorsunuz?"

Joan kendi şehrini tekrar hayal etti—tüm canavar amblemleri ufuktan silinmiş, St. Paul's yumuşayarak tekrar bir kubbeye dönüşmüştü. Aklında olası cevapları düşünürken vatan hasreti onu sardı. *Yanılıyorsun. Biz tam olarak göründüğümüz gibiyiz.*

Sorun şu ki, Tom akıllı biriydi. Hiçbir şey ondan gizli kalmazdı. Yine de, Joan'ın tanıdığı diğer Tom'lara pek benzemiyordu. Onunla ilk tanıştığında, Tom Jamie'yi umutsuzca arıyordu. İkinci kez gördüğünde ise Jamie ile sakin bir nehir teknesinde yaşıyordu.

Ancak bu Tom farklıydı. Kendine güvenen, temkinli bir havası vardı. Jamie'yi kaybetmiş Tom'dan bile daha kapalı biriydi.
Bu Tom, onu hiç tanımıyordu.

Aaron ellerini kaldırdı. "Sakin olalım."

"Ben bu *halimle* sakinim," dedi Tom. "İnan bana, sinirlenirsem anlarsın." Kocaman vücudu, o kadar geniş bir alana sığmayacak kadar büyüktü; tekneyi etrafında bir oyuncak gibi gösteriyordu.

Jamie konuştu. Sesi sakindi, sanki Tom'dan korkacağını hiç hayal edemiyormuş gibi. "Başka bir tekne geliyor." Frankie'yi yerden kaldırmak için yanına gitti. Frankie ve Sylvie birbirlerine kötü kötü bakıyorlardı. Frankie kollarının arasına yerleşip Tom'a öfkeyle nefes nefese bakıyordu. O da Tom'dan korkmuyordu.

"Hmm." Tom'un boğazından bir ses çıktı. Dışarıda, nehrin ritmik şapırtısının üstüne daha yüksek bir gürültü yükseldi. Doğu yönünden siyah ve parlak bir mahkeme devriye botu ortaya çıktı. Suyun üzerinde bir petrol lekesi vardı. Arkasında, Londra silüeti dün olduğundan daha da ürkütücüydü, karanlık binalar mağaradaki dikitler gibi gökyüzüne uzanıyordu.

Nightingale iskelesinde öylece oturamazlardı. Muhafızların durup soru sormasına *gerçekten* tahammül edemezlerdi. Tom da burada olduğu için, son zaman çizgisinin sonunda Eleanor'a karşı savaşan grubun neredeyse tamamı buradaydı. "Tom, bizi Oliver'ın evine götürmelisin," dedi Joan. "Buradan gitmeliyiz."

"Bir teknedesiniz, Hathaway bölgesindesiniz," dedi Tom. "Nereye gideceğimize ben karar veririm." Bunu söylerken bakışları saray teknesini takip ediyordu.

"Ne yani, Oliver ailesinin reisini kaçırıyor musun?" dedi Aaron.

Tom gözlerini devirdi. "İkimiz de öyle olmadığımı biliyoruz." Yine de birkaç nota ıslık çaldı ve tekne yeniden canlanarak doğuya, devriye teknesinden uzaklaşmaya başladı. Oliver'ların evinden uzaklaşıyordu.

Joan, Nick ile bakıştılar. Tom'a saldırmayı düşünebilirlerdi.
Beş kişiye karşı bir kişiydiler ve Nick de yanlarında idi. Ama... Joan fark etmeden, Jamie kendini Tom ile diğerlerinin arasına ustaca sokmuştu. Yani aslında dört kişiye karşı iki kişi olacaktı.

Joan iç geçirdi. Doğrusu, o da Tom'la kavga etmeye niyetli değildi. O onun arkadaşıydı; Jamie'nin kocasıydı.

Tom onlara tek tek baktı. "Ölü kız," dedi, Joan'ı işaret ederek. "Aaron Oliver *değil*. Gladyatör *değil*. Seni tanımıyorum" — bu Ruth'a yönelikti.
—“ama sanırım sen de pek iyi *değilsin*.” Jamie'nin önünde durdu. “Ve bir de *sen* varsın. Seni de tanıyamadım.”

Jamie'nin yüzünde bir anlık acı belirdi. Ancak Tom'un tehditkar bakışlarına rağmen hala korkusuzdu. Joan, Tom'un yavaşça gözlerini kırparak Jamie'nin burada tek başına

korkmadığını fark ettiğini gördü.

"Benim adım Jamie. Liu ailesindenim. Ailemizin arması anka kuşudur. Mottomuz: *bà jī* kuǐ *bà, wá* yǐ *zhì qiān* lǐ*; bà jī xiǎo liá, wá* yǐ *chéng jiāng hăi*."

"Bu ne anlama geliyor?" Tom, neredeyse kendi kendine sordu ve Jamie'nin nefesi kesildi. Tom artık Mandarin dilini anlamıyordu.

Jamie'nin sesi pek sabit değildi. "Bu gerçekten doğru mu? Liu ailesini hiç duymadın mı?"

Tom başını salladı, ama Jamie'nin yüzünü, sanki onda tanıdık bir şey *varmış* gibi, kaşlarını çatarak aradı.

Joan kollarını kavuşturdu. Liu ailesi her neredeyse, artık Londra'da değillerdi. Bir saat önce, burada, bir yerlerde müttefikleri varken, tüm dünya daha soğuktu.

"Bizi nereye götürüyorsunuz?" diye sordu

Aaron. Tom ona bakarak gözlerini kırptı, hala

kaşları çatık.

"Ee?" Aaron sabırsızlanıyordu. Gri gözleri Joan'a kaydı ve Joan onun kendisi için endişelendiğini anladı. Fındık ve meyvelerin

—ve bir parça ekmek—onu ayakta tutmaya yetmişti. Oliver malikanesine bir an önce dönmeyi umuyordu.

Ona güven verici bir gülümseme attı. İyiydi. Parmaklarını yumruk haline getirdi — kendini sakinleştirmek için öğrettiği tekniklerden biri. Gözleri eline kaydı, ama daha mutlu görünmüyordu.

"Seni bir nöbetçi kulübesine bırakayım," dedi Tom. "Mahkeme için değerli olabileceğini hissediyorum."

"Annem bize senin ispiyoncu olmadığını söyledi," dedi

Aaron. "O senin annen değil."

Yakınlarda bir nöbet kulübesi var mıydı? Önlerinde, su üzerinde, nehri geçen ince bir yürüyüş köprüsü vardı; önceki zaman çizgisinde olmayan bir köprü. Joan, köprünün Rotherhithe Tüneli'nin olması gereken yerde olduğunu tahmin etti.

"Gözlüklerini çıkar," diye emretti Tom Nick'e. "Ve o aptal saç stilini de değiştir."

Nick'in kaşları kalktı, ama itaat etti, gözlüklerini cebine koydu ve kalın saçlarını eliyle taradı.

Tom, Sylvie'nin başını okşadı. Kız, yan masadaki küçük yatağında uyuyakalmıştı. Şimdi birden uyanarak başını kaldırdı ve şaşkın bir soru *sordu*. Tom'un dokunuşuyla tekrar sakinleşti.

"Onun ikizi olabilirdin," dedi Tom Nick'e. "Yaraların olmasa, tam *onun* gibi olurdun. ....."

"Belki ikizdirler," dedi Aaron. "İşte açıklaman." "Aynı isimde ikizler mi?"

"Ailelerimiz pek yaratıcı değildi," dedi Nick.

Jamie elini yüzünde gezdirdi. "Dinleyin....."

"Sen başka bir zaman diliminden geldin," dedi Tom aniden. Herkes ona bakınca homurdandı. "Hadi ama. Bu çok açık."

"Öyle mi?" Joan biraz zayıf bir sesle sordu. Aynı durumda olsa, ona da açık gelmezdi.

"Aaron ve Nick en son gördüğümde aynı yaştaydılar, yani geçmişteki ya da gelecekteki halleri değiller," dedi Tom. "Ama ikisi de değişti —özellikle Nick. Tek varabileceğim sonuç, onların aynı kişiler olduğu, sadece farklı koşullarda doğup büyüdükleri. Aynı doğa, farklı yetiştirilme."

"Peki, eğer zaten çözdüysen ....," dedi Aaron.

Tom'un çenesi gerildi. "Bu, neden burada olduğunuzu açıklamıyor. Buraya nasıl geldiniz? Niyetiniz nedir? Eleanor'un casusları mısınız? Sizi kurt operasyonuna sızmak için mi gönderdi?" Kapının önünde duran Tom, heybetli bir varlık gibiydi. Joan, onu geçmeden bu tekneden inmenin imkânsız olduğunu bir kez daha fark etti.

"Biz casus değiliz," dedi Joan.

Tom'un gözleri bıçak gibi keskin. O bir Griffith değildi, ama Joan onun yalanlardan gerçeği ayıklamakta iyi olduğunu hissediyordu.

Onun arkasındaki pencereden köprü ve ardından uzun, boş bir su alanı görünüyordu. Joan, hayal bile edemeyeceği kadar çok kez ve farklı zamanlarda Londra'yı görmüştü. Thames, tek birleştirici unsurdu. Binalar ve köprüler gelip geçmişti, ama nehir her zaman oradaydı.

Joan, Jamie'ye baktı, o da ağzını bükerek cevap verdi. Tom çoktan anlamıştı ve onlar da bunu biliyorlardı. Ona yalan söylemeye çalışmak, onu daha da şüphelendirecek ve güvensiz hale getirecekti.

"Kötü niyetimiz yok," dedi. "Haklısın, biz farklı bir zaman diliminden *geliyoruz*."

Tom keskin bir nefes aldı. Bu kendi fikri olabilirdi, ama onların bunu doğrulayacağını beklemiyordu.

"Bundan önce başka bir zaman çizgisi vardı," dedi Joan Tom'a. Bu sözler ağzından tanıdık geliyordu, daha önce Aaron'a ve Nick'e de söylemişti. "Bizim zaman çizgimizde insanlar korku içinde yaşamıyordu. Kolye takmaya veya

sokağa çıkma yasağına uymak zorunda değildik. Bunu isteyen hiçbir canavara boyun eğmek zorunda değildik."

Tom sessizdi, yüzü kapalıydı. Joan onun ona inandığını bilmiyordu. Ne düşündüğünü hiç bilmiyordu.

"Eleanor bu zaman çizgisini yarattı," diye açıkladı Joan. Üzerlerinde gökyüzünün yarıklar açtığı, Eleanor'un gücünün üzerlerine çöktüğü anı canlı bir şekilde hatırladı. Dünya paramparça olmuştu ve Eleanor'un zaman çizgisi kendilerine zorla kabul ettirilmişti. "Onu durdurmaya çalıştık, ama başaramadık. Kaybettik."

"Herkes kaybetti," dedi Nick ağır bir sesle. "Her insan." Tom, sesindeki suçluluk duygusunu duyabiliyor muydu? Pişmanlığı? Joan, içinde boğuluyormuş gibi hissetti.

"Sevdiğimiz insanları kaybettik." Jamie'nin sözleri acıdan boğuktu. "Bizi değişikliklerden koruyan bir tür balonun içindeydik. Ailem artık burada değilse, olanları bilen tek kişiler biziz."

Joan'ın göğsü sıkıştı. Jamie, Tom ve Lius'ları tek bir günde kaybetmişti. Peki Lius'lar *neredeydi*? Yoklukları çok garipti. Bu zaman diliminde buraya hiç göç etmemişler miydi? Birdenbire, "Hathaway'ler burada kiminle ittifak halinde?" diye sordu. Lius'lar yokken topraklar değişmişti; ittifaklar da değişmiş olmalıydı. Hathaway'ler şimdi kiminle bağlantılıydı?

Tom ona tuhaf bir bakış attı. "Hathaway'ler kimseyle ittifak halinde değil. Biz her zaman yalnızdık."

Joan, daha önce Jamie'nin yokluğunu hissetmişti, ama şimdi rafta duran tek fincanı, tek tabağı fark etti. Bütün tekne sade ve işlevseldi, bu boşluk Tom'a da yansımıştı, bu zaman diliminde korkunç bir yalnızlık yayıyor gibiydi. Hayatında önemli bir şeyin eksik olduğunu bir parçası biliyor muydu acaba?

Aaron sessizliği bozdu. "Tamam o zaman," dedi sert bir sesle. "Sorularını cevapladık." Sıcak elini Joan'ın elinin üzerine koydu ve Joan, hala bilinçsizce ayaklarını yere basmaya çalışırken yumruğunu sıkıp açtığını fark etti. Aaron elini bastırdı ve dokunuşunun baskısı *gerçekten* yardımcı oldu. "Bizi Oliver'ların evine götür."

"Nick ve Aaron nerede?" Tom, Aaron konuşmamış gibi sordu. "*Gerçek* Nick ve Aaron mu?"

Bu, hepimizin kaçındığı soruydu. Aralarındaki sessizlik ağırlaşmıştı.

"Üzgünüm," dedi Joan sonunda. Onları düşündüğünde midesi bulandı — Nick, Aaron, bu korkunç dünyada yaşamış, bu dünyanın üstesinden gelip insanlara yardım etmek için mücadele etmiş insanlar. "Onların öldüğünü düşünüyoruz."

"Teoriyi biliyorsun, eminim," dedi Jamie yumuşak bir sesle. "Zaman çizgisi, onların iki versiyonunun var olmasını izin vermez. Biz geldiğimizde yerlerine başkaları geçmiştir."

Tom kollarını kavuşturdu, aniden Joan kadar hasta görünüyordu.

"Onları kasten silmedik," diye açıklamaya çalıştı Joan. "Daha önce söylediğin gibi. Biz onlarız, sadece farklı koşullarda doğduk."

Dışarıda gökyüzü sahte bir alacakaranlığa bürünmüştü. Teknenin sesleri de sönükleşmişti; suyun şapırtısı neredeyse duyulmuyordu. Joan, duyularının yine kaybolmaya başladığını fark edince bir korku duydu.

Aaron'un eli onun elini daha sıkı kavradı. O da ona baktı ve onun da kendisine sert bir şekilde baktığını gördü. Bu ona ne zaman oluyordu da o her zaman biliyordu? Elinin sıcaklığı, her şeyin kararmaya başlamasını durdurdu ve dünya yeniden aydınlanmaya başladı. Uzakta bir tren kornasını çaldı.

"Bizi nöbetçi kulübesine *mi* götürüyorsun?" Aaron gergin bir sesle sordu. "Hayır," dedi Jamie.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü... *Çünkü onu tanıyorum.*" Jamie bunu söylemedi. Sadece Tom'un iri vücudunun etrafından başını uzatıp beş nota ıslık çaldı. Bu bir melodi değildi, müzikle alakası bile yoktu. Dışarıda, teknenin konsolu aydınlandı ve tekne kendi yapay triliyle cevap verdi. "Gördünüz mü?" dedi Jamie, sonra hiç kimsenin ıslığı anlamadığını fark etti. "Uzaklara gitmiyoruz," diye tercüme etti. "Hedefini önümüzdeki köprü olarak belirlemiş."

O konuşurken Tom konsoldaki bir düğmeye bastı, ışıkları kararttı ve Jamie'nin ıslığıyla açılan kanalı kapattı. "*Sinirlenirsem anlarsınız*," demişti ve şimdi yüzündeki ifade tehlikeliydi.

"R2-D2'de ne oldu?" Ruth, Jamie'ye fısıldadı. "Az önce tekneyle konuştun!"

Tom bir an için dikkatini kaybetti. "R2-D2 ne?" "Oh, bu gerçekten en kötü zaman çizgisi," diye mırıldandı Ruth.

Tom Jamie'ye döndü. "Bu özel bir Hathaway diliydi," dedi. Bu sert sözler Joan'ı titretti. "Bunu yabancılara öğretmiyoruz."

"Ben casus değilim, Tom," dedi Jamie yorgun bir sesle. "Eğer öyle düşünüyorsan, telsiz konuşmalarınızı dinlemedim." Ruth'a da ekledi:

"Ve ben tekneyle konuşmadım. Sadece konsolu çalıştırıp bir sorgulama yaptım."

"Şifremi kullandın!" diye bağırdı Tom.

Jamie gözle görülür şekilde yutkundu. Joan, kendini tutmak için ne kadar uğraştığını görebiliyordu. "Geçen zaman çizgisinde birbirimizi tanıyorduk. Şu anda inanmadığını biliyorum, ama eskiden bize güvenirdin. Ben hala sana güveniyorum."

"Şifremi paylaşacak kadar *kimseye* güvenmem. Sen..." Durdu, cümlenin geri kalanını söylemeden, Joan onun gözlerinin Jamie'nin birbirine dolanmış anka kuşu ve köpek figürlü yüzüğüne takıldığını fark etti. Bakışları tekrar Jamie'nin yüzüne döndü.

Her şeyi birleştiriyor muydu? Frankie'nin ona doğru koşması, Tom'un kollarına atlayarak onu yakalamasını beklemesi. Jamie'nin ona bakışı. Jamie'nin tanıdık geldiğini hissedebiliyor muydu?

Karşılıklı kimliklerini silmekten bahsediyorlardı, ama gerçek o kadar basit değildi. Anılar zaman çizgileri arasında tam olarak aktarılmazdı, ama Joan'ın bir parçası Nick'i ilk gördüğünde onu tanımıştı. Orijinal zaman çizgisinde birlikteydiler ve bir parçası onu tanıyordu, ona özlem duyuyordu, hiç tanışmamış olsalar bile.

Tom şimdi Jamie'ye o kadar yoğun bir şekilde bakıyordu ki, Joan kendini bir davetsiz misafir gibi hissetti.

″Hatırladığım zaman diliminde, sen ve ben eskiden... " Jamie tereddüt etti. "Şey, yakındık."

Tom'un gözlerinde hâlâ biraz şüphe vardı. "Yakındık mı?" Sanki bu ona yabancı bir kavrammış gibi söyledi. Joan, Tom'un yine susup kalacağı hissine kapıldı. Ya da onların gerçekten casus olduklarına karar verecekti. Belki bir radyo kanalı açıp Hathaway'lere sarayı uyarmalarını söyleyecekti. Ya da Marguerite'e. Ama Tom'un gözleri, hala Jamie'nin kollarında olan Frankie'ye kaydı. "Köpeğinin adı ne demiştin?"

"Frankie," dedi Jamie. Frankie, adını duyunca uyandı, uykulu ve şaşkın bir ifadeyle.

"Bir zamanlar Frankie adında biri tanıyordum," dedi Tom.

Jamie'nin gözlerinde bir duygu parıltısı belirdi. Gözlerini kırpıştırarak onu gizledi.

Tom onun yüzünü inceledi. "Neden buradasın?" Daha önce sorduğunda sesinde suçlama vardı, ama şimdi sesi biraz daha yumuşak geliyordu.

"Gelmek istemedik," dedi Jamie. "Söylediğimiz gibi. Eleanor'u durdurmaya çalıştık, ama..."

"Hayır, neden buradasınız demek istedim... Bu teknede? Aaron neden Aaron gibi davranıyor? Nick neden Nick değilmiş gibi davranıyor? Yüzükteki mesaj neden bu kadar önemli?"

Jamie derin bir nefes aldı. Elini Frankie'nin başına koyarak onu tekrar yatıştırdı. "Nick ve Aaron'ın muadillerinin sadece insanlara yardım etmedikleri açık. Eleanor'u durdurmak için daha büyük bir planları vardı. Biz de aynı şeyi istiyoruz."

"Bu dünya *yanlış*," dedi Joan Tom'a. "Buraya gelir gelmez hepimiz bunu hissettik. *Sen* hissetmiyor musun?"

"İnsanlara yapılan muamele..." diye başladı Tom.

"O değil," dedi Joan. "Ya da sadece o değil. Zaman çizelgesinde bir terslik var, bir şey eksik. Sanki..." İçindeki canavar hissine uzandı. "Zaman çizelgesi bozulmuş gibi. Çürüme kokusunu neredeyse alabiliyorum."

Jamie, Tom'a ciddiyetle yaklaştı. "Bunu düzeltmeliyiz."

Joan, Aaron'un yanında çok hareketsiz kaldığını hissetti. Onlara buradaki görevlerini kimseye söylememeleri konusunda uyarmıştı.

"Bu ne demek?" dedi Tom. "Düzeltmek mi?" Ama zaten biliyordu. Jamie cevap veremeden o cevapladı. "Kendi zaman çizelgenizi geri getirmek istiyorsunuz. Aaron ve Nick'in muadillerinin *bunu* planladığını sanmıyorum."

O an çok hassas bir andı. Tom hâlâ onların üzerinde duruyordu; hâlâ çıkışlarını engelliyordu. Ne yapacaktı?

"Tom, bu dünya *yanlış*," dedi Jamie ciddiyetle. "Böyle olmamalı. Bizim zaman çizgimiz mükemmel değildi, hatta mükemmelden çok uzaktı. Ama buradan daha iyiydi."

"Bu zaman çizgisini silmekten bahsediyorsun. Sen..." Tom durdu, ama hepsi cümlenin geri kalanını duydular. Bu zaman çizgisinde yaşayan insanları silmek istiyorlardı.

Jamie gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Tam olarak ölüm değil."

Tom, bu sefer kasıtlı olarak Jamie'nin yüzüğüne baktı. "Değil mi?"

Jamie'nin gözleri yaşlarla doldu. "Öyle olmadığını biliyorum. Ailemin gücü bana önceki zaman dilimlerinin anılarını veriyor. Başka hayatlar yaşadığımı hatırlıyorum, ama ben hep *kendimdim*."

Tom, Jamie'nin yüzünü inceledi. Tom, aynı durumda Joan'a şöyle demişti: "*O seni* tanımıyor. *Sen onun hakkında, onun senin hakkında hissetmediği şeyler hissediyorsun. Onu özlüyorsun ve bu yüzden ona güvenmek istiyorsun."*

Şimdi dışarıdan bakınca, Joan Tom'un haklı olduğunu görebiliyordu. Jamie bu Tom'a güvenmek istese de, onu tanımıyordur. Tom için Jamie, tüm dünyasını silmek istediğini söyleyen bir yabancısıdır.

"Ya seni durdurursam?" dedi Tom, Jamie'ye. Sesi garip bir şekilde nazikti. "Eleanor'a senin planını anlatsam ne olur? *O* seni durdurur."

"Deneyebilir," dedi Nick yumuşak bir sesle. Ancak sesinde bir ağırlık vardı, bu da Tom'un belki de ilk kez ona düzgün bir şekilde bakmasına neden oldu.

"Ona söylemeyeceksin," dedi Jamie, Tom'a. Sesinden emin olduğu belliydi. Tom'dan daha emin. "Sen de bu dünyanın yanlış olduğunu biliyorsun."

Tom'un ağzı sıkılaştı ve Joan, onun bir şeyden endişelendiğini fark etti. Nick'in kayıtlı mesajını dinlediğinden beri bir şeyden endişelendiğini.

Tekne yavaşlamaya başladı; Tom'un belirlediği varış noktasına, Rotherhithe yürüyüş köprüsüne ulaşmışlardı. Tom bir nota ıslık çaldı ve motor durdu. Ani sessizlik, Joan'a teknenin ne kadar küçük olduğunu, herkesin hareketlerinin ahşabı nasıl gıcırdatığını fark ettirdi.

"Bekle... Gerçekten burada duracak mısın?" dedi Jamie. Tom'un belirlenen varış noktasına ulaştığında tekneye ilerlemesini söyleyeceğini düşünmüştü. "Nehir ortasındayız. Akıntıya kapılacağız."

"Bizi denize atacak," diye mırıldandı Ruth.

"Beni kışkırtma," dedi Tom. Mutfaktan kapıyı açtı ve güverteye çıktı.

Köprünün ayaklarından birine küçük bir yüzen ponton bağlıydı. Tom kenarından tuttu ve tekneyi ona bağladı.

"Ne *yapıyorsun*?" dedi Jamie. "O köprünün altında neden bir ponton var ki?"

"Buraya gel," dedi Tom.

"Bizi suya mı atacaksın?" Aaron temkinli bir şekilde sordu.

"Size bir şey göstermek istiyorum." Tom kendini dar teknenin çatısına çıkardı.

"Neden *çatıda* görmemiz gerekiyor?" diye mırıldandı Aaron. Ama Joan Tom'un peşinden çıkınca, o da onun arkasına takıldı.

Köprüde su dalgalıydı ve güverte ayaklarının altında sallanıyordu. Joan çatıya tırmanırken saçları uçuşuyor, tuzlu nehir suyu yüzüne sıçrıyordu.

"Tutunacak yerler var." Tom, çatıda düzenli aralıklarla çıkıntı yapan metal halkaları gösterdi. "Çömelirsen daha dengede durursun."

Diğerleri tek tek yukarı çıktılar. Altı kişi için yer çok dardı ve dengede kalmaya çalışarak sıra halinde diz çökmek zorunda kaldılar.

"Şey..." dedi Aaron. "Şehri görüyorum. Ama pencereden de görebilirdim."

Tom gülümsemedi. Gerçekten bir şeyden endişeleniyordu. Joan'ın içini bir tedirginlik kapladı.

"Bakın..." dedi Tom. "Burada iyi niyetle bulunduğunuzu söylediğimden değil. Ve size yardım edeceğimi de kesinlikle söylemiyorum. Ama... Nick o kayıtta hasardan bahsetmişti ve sanırım ne demek istediğini anladım."

"Anlamıyorum," dedi Aaron. Tom

gökyüzünü işaret etti. "*Bak*."

Joan onun bakışını takip etti. Gökyüzü bulutluydu, güneş gri bulutların arasından zayıf bir şekilde görünüyordu. Yakında yine yağmur yağacaktı. Gökyüzünde olağandışı bir şey göremiyordu, ama şimdi daha da tedirgin hissediyordu.

"Başını eğmelisin," dedi Tom. "Sadece belirli bir açıdan görebilirsin."

Joan başını eğdi. Gökyüzünden başka bir şey göremiyordu. Dizlerinin üzerinde sürünerek, Tom'un işaret ettiği yere bakmaya çalıştı. "Ne olduğunu bilmiyorum..." dedi, ama sözleri boğazında takıldı.

Uzakta Aaron'un dehşete kapılmış bir ses çıkardığını ve Jamie'nin kusacakmış gibi inlediğini duydu. *O da* kusacaktı.

Üstlerinde gökyüzü aniden örümcek ağı gibi karardı ve karanlıkta bir şey *hareket ediyordu*, çürümüş ete saldıran kurtçuklar gibi kıvrılıp sürünüyordu.

Joan, bu zaman dilimine geldiği andan itibaren yolsuzluk ve çürüme hissediyordu. Ama şimdi bu his o kadar güçlüydü ki midesinde kusma hissi uyandırdı. Dizlerinin üstünde olmasaydı düşebilirdi. Arkasında birinin kusma sesi duydu. Jamie olabilir.

"O *ne*?" Aaron boğuk bir sesle sordu.

"Gökyüzü," dedi Tom. "*Gerçek* gökyüzü."

"Anlamıyorum," dedi Joan.

"Orada bir Ali mührü var," dedi Tom. "Ama bir zayıf noktası var. Tam doğru açıdan bakarsan, dünyayı olduğu gibi görebilirsin."

"Bu ne *anlama* geliyor?" dedi Nick.

Tom ona baktı. "Senin muadilinin hasardan bahsettiğini duydum, Eleanor'u durdurmak için zamanın kalmadığından. Sanırım *bundan* bahsediyordu. Bu dünya delik deşik ve hasar giderek artıyor."

"Ne?" Joan'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu, çünkü anladığı şey, üstlerindeki manzarayı yeniden şekillendirdi. Gece gökyüzünde soluk örümcek ağları gördüğünü sanmıştı, ama şimdi o ağların deliklerin izleri olduğunu fark etti. Üstlerindeki karanlık, zaman çizgisinin ötesinde var olan uçsuz bucaksız boşluktu.

O zaman, bu zaman çizgisine geldiğinden beri neden çürüme ve yozlaşma hissettiğini anladı.

Bu dünya parçalanıyordu.

On sekiz

Joan yukarı baktı. Bu zaman çizgisini yanlış buluyordu ve şimdi nedenini anladı. Bu dünya kurtçukların yediği bir elmaydı. Yukarı baktığında, gözyaşları neredeyse tatlı bir çürüme kokusu yayıyor gibiydi.

"Hasar daha da kötüleşiyor demiştin?" Nick, Tom'a sordu.

"Şehrin her yerinde gözyaşları var. Gece yarısı Ali mühürlerinin yerleştirildiğine dair fısıltılar duydum. Son aylarda bu olaylar giderek sıklaşıyor."

"Tanrım," dedi Aaron titreyerek.

Jamie gözlerini kapattı, o kadar solgundu ki Joan düşmesinden korkarak ona uzandı.

"Buraya..." Tom endişeli bir sesle konuştu. Güverteye kayarak Jamie'yi tuttu, onu indirip bir bankın üzerine oturttu. "Başını dizlerinin arasına al," diye fısıldadı.

Joan kuru dudaklarını ıslattı. Tüyleri diken diken olmuştu. "Neden bu kadar çok delik var? Bu zaman çizgisinde ne sorun var?" Ve neden hasar gittikçe kötüleşiyordu?

Covent Garden'daki kafede bulduğu yırtığı hatırladı, Holland House'daki kütüphanede bulduğu yırtığı. O delikleri kendisinin açtığından neredeyse emindi; Grave'lerin yok etme gücünde bir sorun vardı. İlk kez değil, merak etti... Kral, zaman çizgisine tehlike oluşturdukları için mi Grave'leri silmişti? Onlar zaman çizgisini yok edebilecekleri için mi?

Jamie derin bir nefes aldı ve zorlukla başını kaldırdı. "Bir teorim var." Joan ona odaklandı. Onunla aynı şeyi mi düşünüyordu? Ama Jamie, "Bence Eleanor bu zaman çizgisini çok ileri götürdü," dedi.

Tom, tekneyi pontondan çözüyordu. Şimdi durdu ve kumlu çenesini eliyle okşadı. "Çok mu ileri götürdü?"

"Senin zaman çizelgen *zhēnshí* de lìshǐ'yi biliyor mu?" Jamie ona sordu. Tom'un şaşkın bakışları karşısında dudaklarını ısırdı. *Zhēnshí de* lìshǐ, görünüşe göre Liu'nun uydurduğu bir terimdi. "Gerçek ve orijinal zaman çizelgesi," diye açıkladı. "*Vera historia*."

Tom arkasına baktı; teknedeki tek kişi onlardı ve köprüde kimse yoktu. "Buradan gidelim," dedi. İpi bitirip Jamie'ye yardım etti. Diğerleri de çatıdan atladılar ve Tom hepsini kabine geri götürdü.

Tom bir ıslık çaldı, motor çalıştı ve tekne doğuya doğru yola çıktı. "O ifadeyi kullanırken dikkatli olmalısın," dedi Jamie'ye. "*Gerçek zaman çizelgesi.* Yanlış kişi duyarsa, tutuklanabilirsin."

"Bazı şeyler hiç değişmez," dedi Aaron alaycı bir şekilde ve Tom'un kaşları kalktı.

Jamie ellerini açtı. "Şey... Bilim adamlarına göre, zaman çizgisi her zaman gerçek haline, yani orijinal zaman çizgisine dönmeye çalışır."

Tom kapıya yaslandı. "Gerçek zaman çizgisi" terimine itiraz etmiş olabilir, ama ifadesinden bu teoriyi bildiğini anladı. "Devam et."

gerçek zaman çizgisi terimine itiraz etmiş olabilirdi, ama ifadesinden bu teoriyi bildiğini anladı. "Devam et." "Ya Eleanor, orijinal zaman çizgisinden çok uzak bir zaman çizgisi yaratmışsa?" dedi Jamie dedi. "Ya bu zaman çizgisi kendini onarmaya çalışıp da başaramazsa? Ya bu onu parçalara ayırıyorsa?"

Eleanor zaman çizelgesini tanınmayacak hale getirdi, demişti büyükanne. *Asla var olmaması gereken bir dünya yarattı.*

Öte yandan, Joan zaman çizgisini bozan sadece iki kişi tanıyordu: kendisi ve Eleanor. "Ya da," dedi tereddütle, "bunu yapan *benim* ailemse? Ya Graves'ler yapıyorsa? Ben daha önce gücümle zaman çizgisini bozmuştum. Ve şimdi ailem geri döndü. .....Eleanor onları geri getirmişti.

"Sen bir Graves misin?" dedi Tom yavaşça. "Graves'lerin gücüyle mi?"

Joan'ın kalbi sank. Bir an için bunun *onların* Tom olmadığını unutmuştu. "Uzun hikaye. Ben Hunt olarak yetiştirildim, ama..."

"Zaman yolculuğu yapabilir misin?"

Joan bu soru karşısında şaşırdı. "Şey.....evet." Ne önemi vardı ki?

"O zaman neden o kolyeyi takıyorsun?"

Joan gözlerini kırptı. Takmış olduğunu unutmuştu. "Ben yarı insanım," diye açıkladı. "Oliverlar anlayabilirdi."

"Yarı insan mı?" Tom hafifçe şok olmuş gibiydi.

"Bu bir sorun mu?" Ruth, agresif bir tonla sordu. "Benim için değil," dedi Tom. "*Benim için*" kısmında hafif bir vurgu vardı.

Joan kollarını kendine doladı. Bu zaman diliminde karışık insanlar hoş görülmüyor gibi görünüyordu. Bunu zaten tahmin etmişti, ama yine de... Eleanor'a teşekkür edecek bir şey daha vardı.

"Graves'lerin işi olduğunu sanmıyorum," dedi Jamie, Joan'a kararlı bir şekilde. "Nick'in mesajında bir şey vardı..." Nick'in ses tonuyla mesajı tekrar okudu:

"*Hasar giderek kötüleşiyor ve onu durdurmak için zamanımız azalıyor. Onun her şeyi kilitlemesini engellemek için elimizden geleni yaptık, ama kendi planları vardır ve bizi yine alt edebilir. Keşke sana yardım edebilseydim, ama artık bu işte yalnızsın. Ona ulaşabilirsin. İhtiyacın olan her şey sende var. İyi şanslar.* "

"İyi hafızan var," dedi Tom ona.

"Aile özelliği," dedi Jamie. Ama dikkati dağılmıştı. "Bir şeyleri kilitlemek....." diye mırıldandı. "Bu neden tanıdık geliyor?"

Bunu daha önce de söylemişti. Joan'ın zihninde rahatsız edici bir düşünce belirdi. "Ne zamandır hafıza sorunların var?"

Jamie'nin gözleri büyüdü; önceki zaman dilimlerine ait anıları dışında hafızası mükemmeldi.

Geçmiş yaşamlarından birinde, penceresiz bir hücreye kilitlenmişti ve Kraliyet Arşivi olarak sarayın sırlarını saklamak zorunda kalmıştı. Dünyadaki tüm bilgiye sahipti. "O cümle...," dedi. "Bir şeyleri kilitlemek....." Gözlerini kapattı, bir zamanlar bildiği şeyi hatırlamaya çalıştı. "Ben Arşivciyken, Kral *bir şeyleri kilitlemeyle* ilgili bir şey araştırıyordu."

Liu gücü garip bir şeydi. Sıradan Liu gücü mükemmel hafızaydı, ama *güçlü* Liu gücü onlara ek bir şey daha veriyordu: önceki zaman çizgilerinin parçaları. Burada mükemmel hafıza, orada parçalar. Jamie bunu hiç delirtici bulmuş muydu?

Jamie elini ağzına kapattı. "Ohhh." Ses uzadı. Çukurlu gökyüzüne baktığı zamanki kadar hasta görünüyordu. "Eleanor yine de yapmak isteyecektir," diye mırıldandı kendi kendine, "ama zaman çizelgesindeki yırtıklar onu buna zorlayacaktır. Ama *ne kadar* çabuk harekete geçmesi gerekecek? Ne kadar zamanımız var?"

"Jamie?" Joan endişeyle sordu.

Jamie ona odaklanamadan baktı. "Bu zaman çizgisi bozulmuş," dedi. "Eleanor, işleri çok ileri götürdüğünü bilmeli, şimdi her şey parçalanıyor

kendini parçalıyor. Zaman çizgisini kilitleyerek hasarı onarmalı." "Ne demek?" diye sordu Nick.

"Zaman çizelgesinin önceki hallerini unutmasını sağlamanın bir yolu var," dedi Jamie. "Eleanor bunu başarabilirse, bu zaman çizelgesini sabitleyebilir. Boşluklar kapanacak ve zaman çizelgesi orijinal haline dönmeye çalışmayacak."

"Kulağa fena gelmiyor," dedi Ruth. "Boşlukları kapatmak..."

Jamie'nin bakışları keskinleşti. "Anlamıyorsun. Eleanor başarırsa, zaman çizelgesini bir daha asla değiştirmek mümkün olmayacak. Ne Eleanor için, ne de bizim için. Bu zaman çizelgesi *son* zaman çizelgesi olacak."

Joan'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Son zaman çizgisi..." Jamie'nin arkasında, pencereden kuzey yakası görünüyordu. Eleanor'un Londra'sı fırtına kadar kasvetliydi. Bulutlar ufku kaplamış, cam kuleleri çevrelerindeki taş binalarla aynı gri tonlara boyamıştı. "Onun yaptığını düzeltemeyiz."

Jamie başını salladı. "Yeni bir zaman çizgisi oluşturmanın imkânı yok. Sonsuza kadar burada mahsur kalacağız."

Joan titredi. Hayal ettiği tüm korkunç senaryolar arasında bu yoktu. Zaman çizelgesi ona her zaman esnek gelmişti.

Ama şimdi Eleanor, hükümdarlığını sonsuza kadar sağlamlaştırmış gibi görünüyordu.

On dokuz

"Semper Regina," dedi Aaron. "Eleanor gerçekten sonsuza kadar kraliçe olacak."

Nick, her zamanki gibi kusursuz ve sert çeneli yüzüyle soğuk manzaraya bakıyordu. Sahte gözlüklerini çıkardığında, yine Clark Kent'ten çok Superman'e benziyordu. Joan, tanıdık bir aşk ve kayıp duygusu arasında gidip geldi. Onu kaybettiğini biliyordu, çok iyi biliyordu. Londra silüetinde canavarın amblemini gördüğü andan beri biliyordu. Ona "*Evde değiliz*" dediği andan beri biliyordu.

Ama onu kaybetmek ve onu kaybetmek farklı şeylerdi. En azından şu anda fiziksel olarak hala yanındaydı. En azından hala dünyanın bir yerindeydi.

Ama Eleanor başarılı olursa...

Joan, hepsinin burada sonsuza kadar mahsur kaldığını, eve dönme umudu olmadan hayal etti. Nick'in bu durumda ne yapacağını biliyordu: Karşı tarafın yaptığı gibi, Mahkeme'ye karşı savaşacaktı. Bu onun doğasında vardı. Elinden geldiğince insanlar için savaşacaktı. Ama kimse sonsuza kadar savaşamazdı. Nick bile sonsuza kadar hayatta kalamazdı.

Joan'ın nefesi aniden boğazında sıkıştı. *Hayır*, dedi kendine, bu duyguyu silkelemeye çalışarak. Eleanor başaramayacaktı.

"Onu durdurmalıyız," diye dişlerini sıkarak söyledi. Acil bir durum hissi onu sardı. *Zamanın azalıyor*, demişti büyükannesi. Joan bunun doğruluğunu hissedebiliyordu

—etraflarındaki çürüme giderek kötüleşiyordu. "Eleanor'un yakında harekete geçmesi gerektiğini söylemiştin," dedi Jamie'ye. "*Ne kadar* yakında? Ne kadar vaktimiz var?"

"Gördüğümüz hasar çok büyüktü," dedi Jamie. "Eleanor, Ali mühürlerini kullanarak sorunu örtbas etmeye çalışmış gibi görünüyor, ama mühürlerin işe yaramayacağı bir an gelecek ve o zaman..." Titredi. "Yırtıklar zaman çizgisini parçalayacak ve hepimiz, her şey boşluğa düşecek. Tarihin her anı, yaşamış olan her insan yok olacak."

Bu sözler tanıdıktı. Dünyanın nasıl sona ereceğine dair bir canavar efsanesi vardı. Bazı insanlar, boşluğun sonunda zaman çizgisini yutacağına inanıyordu.

"Bunun gerçekleşmesi ne kadar sürer?" Nick, Joan'ın sorusunu tekrarlayarak sıkıca sordu.

"Bilmiyorum," dedi Jamie, ama ses tonu *çok geçmeden söyleyeceğini* ima ediyordu.

"Bize bildiğin her şeyi anlatmalısın," dedi Joan. "Hatırladığın her şeyi. Kral zaman çizgisini nasıl kilitlemeyi planlıyordu?"

Jamie hatırlamadığını belirtmek için ellerini açtı.

Nick ağırlığını değiştirdi. "Bu teknede hiçbir şey öğrenemeyeceğiz," dedi ve Joan herkesin ona döndüğünü fark etti. Sesindeki sert, askervari ton. Bu ona muadili olan kişiyi hatırlattı. "Tom, bizi Oliver'ın evine geri götürmelisin. Muadilimden gelen mesajı analiz etmeliyiz. Ve o şifreyi kırmalıyız."

Haklıydı. Nick ve Aaron'ın muadilleri, Eleanor'un planlarını ve onu nasıl durduracaklarını bulma konusunda açıkça birkaç adım öndelerdi. Şifreyi kırmanın gerekliliği konusunda da haklıydı. Joan, Eleanor'a fiziksel olarak ulaşmanın anahtarının şifrede olduğuna emindi.

Tom hepsine baktı. "Gerekli mi?" Duruşu birdenbire fazla rahatlamıştı.

Joan, nedenini bile anlamadan kalbi bir an durdu. Bunun onların Tom'u olmadığını, onu henüz kendi taraflarına çekemediklerini unutuyordu.

"Tom..." dedi Jamie.

"Hepinizi dinledim." Tom boynunu kaşıdı, hala sahte bir rahatlık içinde. "Kraliçe'nin dünyayı kurtaracağını söylediğinizi duydum. Zaman çizgisine verilen zararı düzeltecekmiş. Ve siz beşiniz onu durdurmak istiyorsunuz."

Joan başını salladı. Neden böyle düşündüğünü anlayabilirdi. *"Biz* de zaman çizgisini düzeltmeyi planlıyoruz," dedi, Tom'un ona inanmasını umarak. "Jamie haklıysa, o gözyaşları Eleanor'un zaman çizgisini gerçek olandan çok uzaklaştırdığı için var."

"Zaman çizgisini geri getirirsek, o yırtıklar kaybolmalı," diye onayladı Jamie.

Hepsi hala dar teknenin mutfağının ötesindeki küçük alanda ayakta duruyorlardı ve Jamie yine Tom ile diğerlerinin arasında kalmıştı.
Joan, onun bunu kasten yaptığından emindi.

"Bu yerin ne kadar kötü olduğunu anlamıyorsun," dedi Jamie ona ciddiyetle. "Bunu karşılaştıracak bir şeyin yok. Yanlış olduğunu hissedebiliyorsun

bunun yanlış olduğunu hissedebiliyorsun. Bu dünyanın değişmemesi gerektiğini biliyorsun." "Ben bunu mu biliyorum?" dedi Tom yumuşak bir sesle.

"Hissedebiliyorsun," diye ısrar etti Jamie. "Bu zaman çizgisinde bir terslik var. Bize gösterdiğin hasar ya da insanlara davranış şekli değil. Bunu kendi içinde hissediyorsun. Yaşaman gereken hayatı yaşamadığını biliyorsun."

Tom ona uzun uzun baktı, ama yüzünde bir anlık kırılganlık belirdi. Jamie'nin sözleri yankılanıyordu.

"Bir şeyin eksik olduğunu hissediyorsun," dedi Jamie. Joan, sesinde yalvaran bir ton duyabiliyordu.

Tom kollarını göğsüne kavuşturdu. "Sen olduğunu mu söyleyeceksin?" Ses tonu alaycı değildi, ama meydan okurcaydı.

Jamie hiç çekinmedi. "Kim olduğumu tahmin ettiğini biliyorum, Tom."

"Ne tahmin etmemi istediğini biliyorum. Beni tahmin etmeye yönlendirdiğin şeyi." "Bu gerçek."

"Senin bir amacın var. Bana güvenmemi *istiyorsun*. Bu da sana yalan söylemek için bir neden veriyor."

Jamie gözle görülür bir şekilde yutkundu. Joan, onun biraz arkasında durmasına rağmen, sert duruşunda ve gergin omuzlarında acısını görebiliyordu. Şimdi eğilip parmağından dikkatlice alyansını çıkardı.

"Gerçekten mi?" dedi Tom. "Evlilik teklifi mi? Daha yeni tanıştık."

Jamie'nin çenesi, gülümsemeye çalışırken seğirdi. Yüzüğü Tom'a uzattı. "İçinde bir yazı var," dedi. "Senden sana. Böyle bir şey olursa diye yazdırmıştın. Her zaman paranoyak olduğunu düşünmüştüm. Ama..." Yumuşak bir kahkaha attı. "Her zamanki gibi, ileriyi düşünmüş, her ihtimali hesaba katmışsın."

"*Ben* hiçbir şey yazmadım," dedi Tom. "Ve burada bir yazı yoksa, beni ikna edemezsin." Ama isteksizce yüzüğü aldı ve ışığa tuttu.

Joan, iç tarafta kazınmış kelimeleri okuyacak kadar yakın değildi, ama Tom'un tepkisini gördü. Tom'un nefesi titredi.

Tom parmağını yüzüğün etrafına kapatarak onu gizledi. "Bunu neden daha önce göstermedin?" diye sordu Jamie'ye. Sesinde pek duygu yoktu.

"Çünkü...," dedi Jamie çaresizce, "Bunun kafanı karıştıracağını biliyordum. Çünkü birbirimizi daha iyi tanımak için daha fazla zamanımız olmasını umuyordum.

Konuşmak için. Ama zaman yok, Tom. Dünya parçalanmadan önce yardımına ihtiyacımız var.

Tom başını salladı. "Bak..."

Jamie geri çekildi, yüzü düştü. "Eğer bu yetmezse, ben... birbirimiz için ne ifade ettiğimizi kanıtlayabilirim." Sözleri hızlı ve çaresizce birbirinin üzerine düştü. "Bana kendinle ilgili her şeyi sor. *Her şeyi.* İzin verirsen seni ikna edebilirim! Ben..."

"*Dur*," diye homurdandı Tom, Jamie de durdu, gözleri fal taşı gibi açılmış, dudakları aralanmıştı. "O sözleri ben yazdım," dedi Tom düz bir sesle, Joan o sözlerin ne olduğunu merak etti. Onu bu kadar çabuk ve kesin bir şekilde ikna eden ne olabilirdi? Ama Tom paylaşmaya niyetli görünmüyordu; evlilik yüzüğü hala güvenli bir şekilde yumruğunda sıkılıydı. "Bunları konuşmalıyız," dedi Tom biraz daha yumuşak bir sesle. Jamie nefes alırken, "Sana yardım edeceğim demiyorum, ama sen ve ben konuşmalıyız, bunu Oliver'ların evinde yapabiliriz," diye ekledi.

Jamie'nin omuzları düştü ve gözle görülür bir şekilde yutkundu.

Tom kısa ve keskin birkaç nota ıslık çaldı ve tekne dönmeye başladı. Joan kendi çenesinin gevşediğini hissetti; Tom onları geri götürmeyi kabul edene kadar ne kadar gergin olduğunu fark etmemişti.

Oliver malikanesi görünmeye başladığında güneş batmak üzereydi. Nehir kenarındaki söğüt ağaçları sarkmış, yaprakları suya değiyordu. Onların ötesinde, yemyeşil çimenler ufka kadar uzanıyor ve yuvarlak tepeler tarafından yutuluyordu. Malikane, en yüksek tepenin üzerinde duruyordu ve bir deniz feneri gibi gözleri üzerine çekiyordu. Bu açıdan bakıldığında, gerçekten bir kale gibiydi. Oliver toprakları kendi başına bir krallıktı.

Tom, malikanenin iskelesinde durdu: ağaçların yarısını gizleyen küçük bir ahşap platform.

"Tam zamanında," dedi Aaron. "Joan ve Nick sokağa çıkma yasağına geç kalacaklar."

Joan yanağının içini ısırdı. Aptalca sokağa çıkma yasağını neredeyse unutmuştu. Elini kolyenin keskin kenarlarına koydu. Parmakları zinciri koparmak için can atıyordu.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Aaron. "Ailem onu çıkarmanı kabul etmez."

Joan, onun ne düşündüğünü tahmin etmesine şaşırarak ona baktı. Nick homurdandı ve Joan, Nick'in de onu izlediğini fark etti.

Nick şimdi Aaron'a döndü. "Sen ailenin reisin," dedi sert bir sesle. "Sen ne dersen onu yaparlar."

Aaron başını salladı. "Ailemin, benim muadilim olan kişinin işinden haberi olmadığı çok açık. Evde bile bir maske takmak zorunda kaldığı çok açık." Bu, Joan'a çok yalnız gelmişti; Tom'un burada olduğu kadar yalnız. "Endişelenmenize gerek yok," diye Joan ve Nick'e ekledi. "Ailem benim olan şeylere dokunmaz. İkinizin de onlardan korkmanıza gerek yok."

Nick'in cevabı buz gibiydi: *Belki de senin ailen benden korkmalı*.

Aaron bunu fark etti ve çenesini meydan okurcasına kaldırdı.

"İçeri girelim," dedi Joan. Dünya zaten parçalanıyordu; *onlar* da parçalanamazdı. En azından Eleanor'u yenene kadar.

Tom teknenin kapısını açtı ve Joan, Aaron'un rahat bir nefes aldığını duydu, sanki Tom'un son ana kadar onları esir tutacağını düşünmüş gibi.

"Halatlara yardım edeyim," dedi Jamie, atlayarak.

Tekneyi iskeleye bağlamayı çabucak halletti ve Joan, Tom'un bakışlarının düzgün, tecrübeli düğümlerden Jamie'nin yüzüne kaymasını izledi.

Jamie işini bitirince, hepsi tekneden indi. Tom, Jamie eve dönmeden önce koluna dokundu. "Bilmen gereken bir şey var," dedi sert bir sesle. "Dışarı çıkmadan önce." Etrafına bakındı, sanki burada yalnız olduklarından emin olmak istercesine. Sonra sesini alçaltarak, Joan'ın nehrin sesinden duyamayacağı kadar fısıldadı. "Daha önce hafızan güçlü olduğunu ima etmiştin."

Jamie şaşkın görünüyordu, ama Joan içini bir tedirginlik kapladı. "Evet," dedi Jamie. "Ailem mükemmel bir hafızaya sahiptir."

"Bunu başka kimseye söyledin mi?"

"Buraya geleli sadece bir gün oldu. Kimseyle neredeyse hiç konuşmadım."

Tom gözlerini kırptı; bunların ne kadar yakın zamanda değiştirildiğini fark etmemişti. "Söyleme. *Kimseye* söyleme."

Joan soğuk havayı ciğerlerine çekti. Gelgit o kadar yüksekti ki, tahta iskelenin boşluklarından su ayaklarına kadar geliyordu. "Neden?"

"Çünkü burada mükemmel hafızaya sahip insanlar avlanır ve Mahkeme tarafından idam edilir."

"Ne?" Joan'ın içini korku kapladı. Liu topraklarında olması gereken yerde, pazarda, infazları izleyenlerin arasında tek bir anka kuşu amblemi bile görmediğini fark etti.

Şimdi, Liu topraklarına girip Argent amblemleri bulduğunda bilmesi gereken şeyi anladı. Liular, Eleanor için bir tehdit oluşturuyordu.

Eleanor için bir tehdit oluştururdu; önceki zaman çizgilerini hatırlıyorlardı; Eleanor'un ne yaptığını biliyorlardı.

Eleanor, Kral'ın geçen sefer Graves'leri sildiği gibi, onları bu zaman çizgisinden silmişti.

Jamie titrek bir eliyle ağzını kapattı, mide bulantısı hissediyordu. O an geçene kadar soğuk nehir havasını hızlıca soludu.

"Ama... bu sabah Oliver'ların evindeydin," dedi Joan Jamie'ye. "Ve dün gece de." Şimdi Oliver'ların evine gidiyorlardı. Ruth ve Nick'in, hatta Tom'un bile kafasının karıştığını hissedebiliyordu. Oliver'ların gerçek gücünden habersizdiler; birinin gözlerine bakarak aileleri birbirinden ayırt edebilme gibi nadir bir yetenek. Geçen sefer Oliver ailesi, Grave ailesinin kalıntılarını temizlemekle görevlendirilmişti. Burada da Liu ailesi için aynı şey olmalıydı.

Aaron hemen anladı. "Evde kiminle konuştun?" diye Jamie'ye acilen sordu.

Jamie ağzını açıp kapattı. Kendini zor tutuyordu. "Sadece uşağınla," diye cevapladı.

Aaron içinden küfretti. Geoffrey, görünüşe göre gerçek Oliver gücüne sahipti.

"Neler oluyor?" dedi Ruth. "Uşağın kimin umurunda?"

Aaron elini ona küçümseyerek salladı. "Sana ne kadar yaklaştı?" diye sordu Jamie'ye.

"Yakın."

"Gözlerine baktı mı?"

Jamie bir an tereddüt etti. "Hayır." "*Emin*

misin?" dedi Aaron.

"Hafızan çok iyi," diye hatırlattı Jamie. "Eminim." "Tam

olarak neler oluyor?" dedi Ruth.

"Seni ilgilendirmez," dedi Aaron, öfkeden çok alışkanlıktan. Ruth buna karşılık kaşlarını çatınca, dişlerini sıkarak "Oliver'la ilgili," dedi. Ruth gözlerini kırptı, ama şaşırtıcı bir şekilde bunu kabul etti. Tüm ailelerin sırları vardı.

"Başka nereye gidebiliriz?" dedi Joan. "Serpentine'e geri mi?" "Hayır,"

dedi Aaron. "Burada başka yerde olmayan kaynaklarımız ve gücümüz

var."

Başka yerde yok." Jamie'ye dönerek, "Geoffrey'in yanında dikkatli ol. Benden işaretleri bekle. Başka birinden endişelenmen gerekirse sana söylerim."

Joan, Jamie sarsılmış bir şekilde tepeye doğru yürürken Tom'un ifadesini tekrar yakaladı. *Sana yardım edeceğim demiyorum*, demişti Tom ona daha önce. Ama şimdi bakışları karanlık ve koruyucuydu, sanki kemiklerine kadar işleyen bir parçası Jamie'nin kendisi için ne olduğunu hatırlamaya başlamış gibiydi.

Evde Aaron, hepsini Oliver kütüphanesine götürdü. Kütüphane, evin üst katında, özel kanadında bulunan yuvarlak bir odaydı. Geoffrey'e bu gece izin verdiğini söylemişti. "Yatmadan önce yukarıya yemek gönderin," demişti, Joan'a bakarak. "Ne varsa, hemen."

Geoffrey, bu grubun dün geceden daha da tuhaf olduğunu düşünse de, bunu dile getirmedi. Sadece saygıyla başını salladı.

Yemekler kısa süre sonra gümüş tepsilerde geldi: soğuk ördek rosto dilimleri, taze ekmek ve tereyağı ile ekşi vişneli sosun olduğu seramik bir kase.

Birkaç lokma yedikten sonra Joan, dünyanın yeniden sağlamlaştığını hissetti. Yemek yiyene kadar ne kadar kendinden geçmiş olduğunu fark etmemişti. Zihni netleştikçe oda da netleşmeye başladı. Kütüphane ilk gördüğünden daha büyüktü. Aaron'un evin kanadını pek keşfetmemişlerdi, dün gece doğrudan yatak odasına gitmişlerdi.

Burada, kitaplar zeminden tavana kadar kavisli duvarları kaplıyordu ve üst raflara ulaşmak için kayar merdivenler vardı. Cam kubbe, maviye bürünmüş altın rengi bir gün batımını ve parıldayan yıldızların ortaya çıkmaya başladığını gösteriyordu.

Jamie gözlerini kapattı. "*Hasar giderek kötüleşiyor*," diye mırıldandı, mesajı tekrar alıntılayarak. "*Onu durdurmak için zamanımız azalıyor. Onun her şeyi kilitlemesini engellemek için elimizden geleni yaptık, ama kendi planları vardır ve bizi yine alt edebilir. Keşke sana yardım edebilseydim, ama artık bu işte yalnızsın. Ona ulaşabilirsin. İhtiyacın olan her şey sende var.*
İyi şanslar. ....."

"Onlar da Eleanor'un zaman çizgisini kilitlemesini engellemeye çalışıyorlardı," diye düşündü Ruth. "Tam olarak ne yapmayı planladıklarını merak ediyorum."

"Bence mesajın son kısmı daha önemli," dedi Joan. Nick'in dediği gibi, Eleanor'un yine onları alt edeceğini varsaymak zorundaydılar. Karşı taraf ne yaparsa yapsın, zaman çizgisini kilitleyecekti. "Nick, Aaron'ın ona ulaşmak için *gereken* her *şeye sahip olduğunu* söyledi. Onu durdurmak için."

"Şifre hakkında konuşuyor olmalı," dedi Nick. "Mesajın sonundaki sayılar. Onun nerede ve ne zaman yakalanabileceğini anlatıyor olmalı."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Joan.

"Rakamları tekrar söyler misin?" diye sordu Ruth, Jamie'ye. Masada boş kağıtlar ve herkese yetecek kadar kalem bulmuştu. Jamie'nin dikte ettiği rakamları herkesin yazabilmesi için kağıtları dağıttı.

"Tamam," dedi Joan. "Şu şifreyi çözelim. Nick'in kullandığı kitabı bulmamız gerekiyor."

Saatler sonra Joan, hayal kırıklığından çığlık atmak istedi. Hep birlikte kütüphanedeki kitapların çoğunu ve Aaron'un odasına giden koridordaki tüm kitapları kontrol ettiler.

Önünde, son kitabın sayfası odaklanıp odaklanamıyordu.
Şifrede bazı garip rakamlar vardı: ilk üçü 9 1894
1. Tom bunların bölüm, satır ve kelimeyi temsil ettiğini öne sürmüştü, ancak kitap bölümlerinin o kadar uzun olmadığı kısa sürede anlaşılmıştı. Bunun yerine bölüm, kelime ve harf numaralarına geçtiler. Joan gözlerini ovuşturdu. Şifrenin nasıl kodlandığı konusunda hâlâ yanılıyorlar mıydı? Nick'in muhatabı, Aaron'ın bu kadar yüksek sayıları doğru sayacağını beklemiyordu elbette.

Yanındaki Jamie'ye baktı. O, Frankie ve Tom'un kedisi Sylvie dışında odada kalan tek kişiydi. Sylvie, masanın üzerinde uyukluyordu, aralarındaki husumet uykuyla geçici olarak sona ermişti.

Diğerleri evin geri kalanında kitap aramak için dağılmışlardı. Joan, onların kendisinden daha şanslı olmasını umuyordu.

"Artık hiçbir şey göremiyorum," diye itiraf etti.

Jamie inledi ve burnunun köprüsünü sıktı. "Ben de." "Başın ağrıyor mu?"

Jamie gülümsemeye çalıştı ama gülümsemesi solgundu. "Hayır, ben iyiyim." Lamba ışığı yüzünü gölgelemiş, yanaklarını çökertmişti. Hiç de iyi değildi.

"Jamie..." Joan ne söyleyeceğini bilemiyordu. Nick, Huntları öldürdüğünde, sanki onu da öldürmüş gibi olmuştu. O acının derinliğini asla unutamayacaktı. Bunu kelimelerle ifade edemezdi. "Ailen için çok üzgünüm. Eleanor'un yaptığı şey için çok üzgünüm."

Jamie'nin ağzı büzülmeye başladı. Bununla mücadele etti ve kazandı. "Onları bulamadığımızda öldüklerini anlamalıydım." Gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Ben sadece... Sürekli merak ediyorum... Ya bu şifreyi kıramazsak? Ya onun bu zaman çizgisini kilitlemesini engelleyemezsek?"

Joan içgüdüsel olarak elini Jamie'nin elinin üzerine koydu ve Jamie kendi elini çevirerek Joan'ın elini sıktı.

"*Düşünemiyorum*," diye fısıldadı Jamie. "Bu kitaplarda ne aradığımın önemi yok — harfler ya da kelimeler. Bir anlam bulamıyorum. Yorgun olduğum için bir şeyi kaçırmaktan çok korkuyorum. Ve — ve çünkü..." Çünkü ailesini düşünüyordu.

"Biraz dinlenmeye ne dersin?" Joan ona fısıldadı. "Sadece gözlerini kapat."

Jamie titrek bir nefes aldı ve başını salladı. "Sen de biraz dinlenmeye ne dersin?" diye önerdi.

Joan çok gergindi, uyuyamazdı, ama Jamie'nin haklı olduğunu biliyordu, kendi tavsiyesine uymalıydı. Yorgunluktan bir şeyi kaçırmaktansa dinlenmek daha iyiydi. "Dışarı çıkacağım," dedi başını sallayarak. "Biraz temiz hava alacağım."

"Ama araziden çıkma," dedi Jamie, esnemesini bastırarak. "Oliver'ın bölgesinden çıkarsan Aaron seni koruyamaz."

Joan merdivenlerden aşağı indiğinde ev sessizdi, ardından duvarlarda Oliver ailesinin portrelerinin asılı olduğu uzun bir koridordan geçti. Böylesine büyük ve lüks bir evde tek başına dolaşmak garip bir duyguydu. Soğuk bir gece olmasına rağmen nemli ve sıcak olan serayı geçti, gece açan yaseminlerin tatlı kokusu burnuna geldi.

Joan, dışarıdaki resmi bahçeye açılan kapıyı iterek açtı. Soğuk hava gözlerini acıttı. Yüzüne soğuk su serpilmiş gibi iyi geldi.

Nehre doğru yürürken başını kaldırıp rüzgarı hissetti. Tepeden aşağıya doğru eğimli bir yer seçti, böylece ev ve tüm Oliver'lar onu göremezdi. Sonra nemli çimlere oturdu ve soğuğun içine işlemesine izin vererek zihnini boşalttı. Nehir aşağıda akıyordu, yavaş hareketi yatıştırıcıydı.

Yukarıdan yumuşak ayak sesleri duyduğunda, ne kadar süredir orada olduğunu bilmiyordu. Güvenlik görevlisi olduğunu düşünerek hızla döndü. Ama siluet acı verici derecede tanıdıktı. Ve görmeyi en son beklediği kişiydi.

Nick.

Uyanıkken ve rüyalarında onu rahatsız eden çocuk. Şimdi ona doğru yürüyordu, elleri cebinde, gölgede bile fark edilebilen kare omuzları.

Joan'ın göğsü, her zaman onun yakınında olduğu zamanlarda olduğu gibi çarpıyordu. Vücudu, onun artık ona ait olmadığını anlamıyordu. Asla olmayacağını da.

Yine. Neden buraya geldiğini merak etti. Belki o da kendine biraz zaman ayırmak istemişti...

Yerden kalktı. "Gitmeliyim."

"Hayır, lütfen." Oturması için işaret etti. "Seni aramaya geldim. Konuşabilir miyiz?"

"Konuşmak mı?" O, yanına çimlere otururken, karanlıkta onu pek göremezdi. Kalbi acı bir şekilde çarpıyordu. İşte buradaydılar. Buraya geldiklerinde aralarında söylenmemiş olanları açıkça söyleyeceklerdi.

Artık sana güvenmiyorum. Senin için yaptıklarımdan nefret ediyorum. Şimdi benden nefret etmeni kaldıramıyorum. Ayrılmamız gerek. Buna hazır değildi; çok yorgundu ve bugün o sönük anına çok yakındı, bununla başa çıkamazdı.

Nick sessizdi. Uzun parmaklarıyla önlerindeki çimleri düzeltti.

Joan, onun söyleyeceği şeyi beklerken gerildiğini hissetti. Sonra Nick fısıldadı: "Seni özledim."

Joan kendi keskin nefesini duydu. "*Senden nefret ediyorum" demesini* bekliyordu.

Ona bunu bir kez söylemişti — ailesini öldürdükten sonra. "*Biliyorum*," demişti.

Hayır, o değil. Onun başka bir versiyonu. Bazen, onun tüm versiyonları kafasında birleşiyordu.

"Seninle konuşmayı özledim," dedi Nick.

"Ben de seni özledim," dedi içtenlikle. Onunla birlikte olmayı özlemişti. Onu her zaman özlemişti. Günün her anında. Bir zamanlar onun olduğu yerde, içinde bir boşluk vardı.

Ama sorun özlem değildi. *Onu avcı yaptım çünkü sen onu seviyordun ve o da seni seviyordu*, demişti Eleanor. *Çünkü en çok sevdiğin insanları öldürürse, ona bir daha asla güvenmezsin. Çünkü karşılık verdiğinde, senin bir canavar olduğunu görür.* Sana *asla güvenmez. Ve işe yaradı, değil mi? Birbirinize karşı bir daha asla aynı şekilde hissetmeyeceksiniz.*

Nick başını eğmiş, aralarındaki çimleri koparıyordu. "Eleanor bize Holland House'da olanları gösterdiğinde çok kızmıştım," dedi yumuşak bir sesle.

Joan yutkundu. Nick, Joan'ın önceki halini öptüğünü görmüştü. Eleanor'un ilk aşık olduğu Nick'i. Ağızlarının birbirine değdiği anın sıcaklığını hâlâ hatırlıyordu. Eleanor ona onu sevdiğini söylemiş, sonra da onu yok etmişti. Canavar avcısı olan çocuğu öldürmüştü. Ve bu Nick onun yerine yeniden doğmuştu.

Eleanor, Nick'e her şeyi göstermişti. Öpücüğü. İhaneti.

Joan gözlerini kapatarak bu anıyı kafasından silmeye çalıştı. O izlerken hissettiği dehşet. "Çok üzgünüm," dedi. Sözleri yetersiz geliyordu. "Nick, ben..."

"*Sak*ın..." Nick o kadar sert bir şekilde konuştu ki Joan irkildi. Sonra durakladı. Tekrar konuşmaya başladığında sesi daha yumuşaktı. "Özür dileme. Lütfen."

Joan karanlıkta onun ifadesini anlamaya çalıştı. Özür dilemesi dışında ondan ne istiyordu?

"Neden bana aileni öldürdüğümü söylemedin?" dedi boğuk bir sesle. "Kahramanı tahtadan kaldırmak için öldürdüğünü düşünmeme izin verdin. Önce Hunları öldürdüğümü söylemedin. Onları geri getirmek için beni öldürdüğünü söylemedin."

Joan'ın gözleri yaşlarla doldu. Gözlerini kırpıştırarak yaşları geri tuttu ve ellerini kucağında sıkıca birleştirdi. "*Sen* ailemi öldürmedin." Bu Nick ona hiç zarar vermemişti.

"Benim bir versiyonum öldürdü. Ve bunu *sana* yaptı. Ailene. Onların öldüğünü hatırlıyorsun."

Joan boğazında gözyaşlarının tadını aldı. Bu konuyu gerçekten konuşmak istemiyordu. "*Sen* yapmadın," dedi tekrar. "Sen o değilsin."

"Ama ben *öyleyim*. Ben farklı koşullarda o adamım. Sürekli bunu söylemiyor muyuz?" Parmakları huzursuzca bir çim yaprağını kopardı. "Özür dilerim. *Çok* üzgünüm. Arabada sana söylediklerimi durmadan düşünüyorum. Eleanor'un bize o sahneyi neden gösterdiğini biliyordum. Beni manipüle etmek istiyordu. Seni incitmek için. Ne yaptığını *biliyordum*. Sana gerçekte ne olduğunu sormalıydım, ama yerine seni uzaklaştırdım. Sanırım seni o zaman kaybettim."

Neden bahsediyordu? "*Seni* kaybettim," diye fısıldadı Joan. "Canavarların zararsız olduğuna inanmana izin verdim, oysa onlar insan hayatlarını çalıyordu. Sana gerçeği söyleyebilirdim, ama söylemedim. Sonra bir Argent'tan zihnini kontrol etmesini istedim." İşe yaramamıştı bile. Nick, zorlamayı kırmıştı. Ama denemişti. "Zihnini ihlal ettim. *Seni* kaybettim!"

Nick başını eğdi, koyu renk saçları yüzüne düştü. "Benden korkuyordun. Eleanor, aileni öldürdüğümü söyledi. Orada olduğunu söyledi. Hayatını kurtarmak için kaçmak zorunda kaldığını söyledi."

Joan aniden yine oradaydı. Havada kasap dükkanındaki gibi yoğun bir kan kokusu vardı. Büyükannesi Joan'ın ellerinde can çekişirken acı içinde inliyordu. Joan gözlerini sıkıca kapattı, ama bahçede dağılmış cesetleri görebiliyordu. Koşarken ezilmiş ortancaların iğrenç kokusunu alabiliyordu.

Bazen, her şey hâlâ oluyor gibi hissediyordu; sanki hâlâ büyükannesinin göğsündeki yarayı kapatmaya çalışıyor, hâlâ labirentte kaçıyor gibi. O labirentten hiç çıkmamış gibi. Ama bu iki zaman önce olmuştu. İki hayat önce. Ve bunu hatırlayan tek kişi Joan'dı. Şimdi nefes aldı, ıslak çimlerin kokusuna odaklandı. "Sonunda huzur bulmak için bana geldi."

Nick ona uzun uzun baktı. Onun söylediklerini duymazdan geldiğini biliyordu. "Bana onun bir kahraman olduğunu söylemiştin."

Joan o konuşmayı hatırladı. Ona *sadece bir kahraman olmadığını* açıklamıştı. *Sen kahramandın*. *Kral Arthur gibi*. *İnsanlar senin hakkında hikayeler anlatıyordu. Seni resmediyorlardı.* "*Bu* zaman dilimindeki gladyatör halinden çok da farklı değildi. İkisi de avcılarla savaşıyor ve zayıfları koruyordu." Tereddüt etti. Bütün Nick'ler aynı iyilik aurasına sahipti. Nerede olursa olsun, kendini ona doğru dönüyor gibi hissediyordu, sanki o gerçek kuzey gibiydi. "Beni kaybettiğini söylemiştin, ama ben seni ne zaman kaybettiğimi biliyorum. Dünyanın geri kalanını kurtarmak yerine beni kurtarmayı seçtin ve pişman olduğunu biliyorum."

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Nick.

"İnandığın her şeye karşı geldin. Ve şimdi buna dayanamıyorsun. Artık bu dünyayı gördün."

Nick, duyduklarına inanamıyormuş gibi güldü. "Biliyor musun... bazen, bana baktığını fark ediyorum ve sanki... " Başını salladı. "Sanki kendini benimle karşılaştırıyor ve yetersiz buluyorsun. Sanki kendinden utanıyorsun. Ama ben kendimi öyle görmüyorum. *Seni* öyle görmüyorum."

"Nick, şimdi beni nasıl kaçındığını *görüyorum*. Eleanor sana bir seçim sundu: ben ya da dünya. Sen beni seçtin. Yaptığın şeyden nefret ettiğini biliyorum." Ve dolayısıyla, onu da nefret etmek zorundaydı.

"Hayır," dedi sertçe. Bu kelime sağlam bir duvar gibiydi. Joan sanki o duvara çarpmış gibi hissetti. "Eleanor bana yine aynı seçeneği sunsa, yine seni seçerdim. Her seferinde." Koyu renkli gözleri kararlıydı ve sesi sarsılmazdı. Sanki bu sözlerin kilometrelerce uzanan bir temeli varmış gibi. "Ne nefret ediyorum biliyor musun?" dedi. "Diğer benliğimin sana zarar vermesinden nefret ediyorum. Eleanor'un beni kullanarak sana *tekrar* zarar vermesinden nefret ediyorum. Ve haklısın, bu dünyayı yarattığım için nefret ediyorum. Ama senden nefret etmiyorum. Asla edemem. Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum."

Joan başını salladı. Bunun doğru olmasını o kadar çok istiyordu ki.

"Bir keresinde bana, sana olan hislerimin başka bir zaman diliminden kalma bir kalıntı olduğunu söylemiştin," dedi Nick. "Bir yankı. Başka birinin bir zamanlar hissettiği bir şey. Ama yanılıyorsun. Hislerim başka kimseye ait değil. Onlar benim. *Senin için*. Her zaman seni seçerdim."

"Nick..."

"*Benden* nefret etmelisin," dedi yumuşak bir sesle. "Aileni öldürdüm. Seni kaçırdım. Sana çok acı çektirdim. Defalarca. Eminim sana —seni incittiğim şeyler—ki sen şimdi bile bana söylemiyorsun."

Joan'ın gözleri yine doldu ve bu sefer gözyaşlarının aktığını hissetti. "Seni seviyorum. Hiç vazgeçmedim." Titrek bir nefes aldı. "Ölene kadar seni seveceğim," dedi ona içtenlikle.

Nick bir eliyle Joan'ın yanağına uzanıp gözyaşlarını sildi, sonra dizlerinin üzerine çöküp ona yaklaştı, bir kolunu beline dolayarak onu kendine çekti. Joan'ın kalbi hızla çarptı. Nick onu öpecekti.

Arkalarında, kuru bir yaprak *sesi* onu irkitti. Korkarak geri çekildi.

Aaron, ay ışığının saçlarına yansıyan gümüş rengiyle, yokuşun üzerinde duruyordu. Joan, onun ifadesinden, konuşmalarının en azından bir kısmını duyduğunu, neredeyse öpüşeceklerini gördüğünü anlayabilirdi. Daha önce çok hoş gelen serin hava, aniden acı verici bir şekilde ısırmaya başladı.

"Jamie içeri girmeni istiyor," dedi Aaron. "Bir şey anladı."

"Aaron..." Joan başladı, ama Aaron çoktan arkasını dönmüştü. Aniden bir mutsuzluk dalgası onu vurdu, Aaron'un beklenmedik ortaya çıkışı kadar onu şaşırttı. Göğsü acı bir şekilde sıkıştı, sanki kalbi tam ortasından çatlamış gibiydi. Onun peşinden gitmek istedi. Nick'i kendine çekmek istedi. Kendini... Nasıl hissettiğini bilmiyordu.

Yanında Nick'in ayağa kalktığını duydu. Gözlerini ona çevirdi ve Aaron'ı anlayamadığı bir ifadeyle izlediğini gördü.

Joan eve geri dönerken göğsü yine sıkıştı. Duyguları karmakarışıktı. Neredeyse öpüşecekleri anın etkisiyle kalbi hâlâ deli gibi çarpıyordu. Yine de... kendini çok garip ve tedirgin hissediyordu.

Nick yanında sessizdi. Aaron'la tepedeki tuhaf anı kesinlikle fark etmişti, ama Joan'a bu konuda soru sormadı. Joan, sorsaydı ne cevap vereceğini bilmiyordu.

Elini rahatlatıcı bir şekilde Joan'ın eline koydu. Joan ona yaslanmak istedi. Ama aynı zamanda, aklını başına toplaması gerektiğini biliyordu. Şansları yaver giderse, Eleanor'u yakında bulurlardı. Ama son karşılaşmalarında, Eleanor onları yenmişti.

Bu sefer kazansalar bile... Joan ve Nick bu gece neredeyse öpüşeceklerdi, ama ikisi de Eleanor'u durdurduktan sonra ne olacağına dair hiçbir söz vermediler. Nick "*Seni seçeceğim*" demişti, ama Joan onun kalbini biliyordu. İnsanlar av olarak tüketilmeye devam ederse, o kenarda durmayacaktı.
Joan'ın tarafında olabilir, ama canavarların değil—ve Joan hala yarı canavardı, her iki tarafta da sevdiği insanlar vardı.

Bu durumda onlar ne olacaktı? Bundan sonra nereye gidebilirlerdi?

Ön kapı açıldığında, siyah giysili bir adam onlara dik dik baktı. Oliver'ın güvenlik görevlilerinden biriydi. Başını Joan'a doğru eğdi ve Nick irkildi.

Joan, Nick'in bileğini uyarıcı bir şekilde sıktı. Aaron'un evindeki kontrolünü sınamanın sırası değildi. "Lord Oliver bizi yukarı çağırıyor," dedi adama.

Adamın alaycı gülümsemesi hırçın bir ifadeye dönüştü, ama geçmelerine izin vermek için kenara çekildi.

Yirmi

Nick, kütüphaneye doğru koridorda yürürken Joan'ın eline tekrar dokundu.

Eleanor bana yine aynı seçeneği sunsa, yine seni seçerdim. Her seferinde.

Bahçede söylediği şeyin doğru olduğunu biliyordu. O da onu, onun onu sevdiği gibi seviyordu. Aniden kendini çok duygusal hissederek elini yüzüne koydu. O onu *seviyordu*. Gelecekle ilgili belirsizliği biraz azaldı. Bunu çok uzun zamandır istiyordu...

"İyi misin?" diye fısıldadı. Onu kendine çekti ve Joan, yüzünü bir anlığına omzuna dayama isteğine yenik düştü, onun sıcak kokusunu içine çekerek.

Onlar geldiğinde herkes kütüphanedeydi, yorgun görünüyorlardı, gözlerinin altında kocaman halkalar vardı.

"Sonunda!" Ruth, Joan ve Nick'i görünce dedi. "Tüm heyecanı kaçırdınız!"

Nick boğuldu ve Joan'ın yüzü kızardı. Hâlâ onun yanağına dokunan başparmağının izini, ona yaklaşırken aralarındaki sıcaklığı hissedebiliyordu. "Öyle mi?" diye sordu.

"O kadar heyecanlı bir şey değil," dedi Jamie. "Kral'ın zaman çizgisini nasıl kilitlemeyi planladığını hatırladım. Sonra Tom ve ben birkaç noktayı birleştirdik." Ruth kadar heyecanlı görünmüyordu.

Nick, Joan'ın yanına bir sandalye çekti, tahta ayakları yere sürtündü.

"Lütfen parkeye çizme," dedi Aaron. Şık sesi herkesin dikkatini çekti. Odanın arkasında duruyordu, elleri cebinde. Gri takım elbisesi hala ütülü ve temizdi. Joan, bahçede gördüğünden beri zaman yolculuğu mu yaptı diye saçma bir şekilde merak etti. Kıyafetleri nasıl her zaman yeni ütülenmiş gibi görünüyordu? "Bu dünyada, o parke senin değerinden daha pahalı," dedi Aaron Nick'e.

Nick'in gözleri yavaşça, neredeyse şaşkın bir şekilde kırpıştı, ama konuşan Ruth'du. "İnsanlığı kurtarmak için planlar yapıyoruz ve senin ilgilendiğin *parke* mi?"

"Dünyayı ve zemini aynı anda kurtarabiliriz," dedi Aaron. "Elbette." Joan'ın karşısındaki koltuğa doğru yürüdü ve koltuğun zemini çizmemesi için abartılı bir şekilde kaldırdı.

Aaron ona dönükken, Joan kendini Nick'in sağlam yapısının ve Aaron'un hakaretini zihninde tekrar tekrar düşünürken hafifçe kaşlarını çatmış halinin farkında buldu.

Aaron ise yere bakarak öfkeyle bakıyordu. Bahçedeki konuşmalarından ne duymuştu? Nick'e yönelik alaycı sözleri her zamanki tarzından çok daha sert olmuştu. Bu düşünceyle, bahçede hissettiği tedirginlik geri geldi ve Joan'ın midesinde mide bulantısı gibi kabardı.

Jamie boğazını temizledi.

"Devam et," dedi Joan. "Sarayda geçirdiğin zamanlardan ne hatırlıyorsun?"

Jamie, Aaron ve Tom'un arasına oturdu. İkisi ona yer açmak için hafifçe kaydı. Cevap vermek için öne eğildi. "Kral ilk kişi "Zaman çizgisini kontrol altına almak için," dedi, "ama gerçekte o hiçbir zaman tam olarak kontrolünde değildi. Bir kısmı her zaman orijinal haline, yani gerçek zaman çizgisine dönmeye çalışıyordu."

Joan başını salladı. Bunların çoğunu zaten biliyordu.

"Ben Arşiv'deyken," diye devam etti Jamie, "Kral, tasmayı sıkılaştırmanın bir yolunu arıyordu. Zaman çizgisini tamamen kontrol altına almak istiyordu. Onu o kadar sıkı bir kafese kapatmak istiyordu ki, onun için yarattığı şekilden başka bir şekil alamayacaktı."

Joan, zaman çizgisini sık sık kendi iradesi olan, istemeden zincirlenmiş bir yaratık olarak algılamıştı. Köprüde hapsedilmiş, çok küçük kafeslere sıkışmış adamları düşündü ve titredi. "Bir yolunu buldu mu?"

"Evet, ama..." Jamie gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Bunu gerçekleştirecek kadar acımasız değildi."

"Yeterince acımasız değil mi?" dedi Nick. Koltukların arasında, eli yumruk haline geldi. Joan elini onun elinin üzerine koydu ve onun yavaşça nefes aldığını hissetti. "Yöntem

yöntemdi?"

"Zaman çizgisini kontrol altına almak için," dedi Jamie, "onu hareket edemeyecek kadar sıkı bir kafese kapatmak için, Kral önce onu zayıflatmak zorundaydı. Onu çöküşün eşiğine kadar itmek. Ancak o zaman kafesi etrafına sabitleyebilirdi."

Joan, gökyüzündeki gözyaşlarını, içlerindeki boşluğu, dünyayı yutmak üzere olan boşluğu düşününce ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Eleanor zaman çizelgesini *kasten* zayıflatıyor mu sence?"

"O gözyaşlarını gördüğümde, Eleanor'un zaman çizgisini gerçeklerden çok uzaklaştırmasının bir sonucu olduğunu düşündüm. Ama şimdi, Kral'ın asla cesaret edemediği şeyi yapmak istediğini düşünüyorum. Zaman çizgisini başarısızlığın eşiğine, boşluğun onu yutmak üzere olduğu noktaya zorlamak istiyor. Zaman çizgisinin iradesini kırmak istiyor. Ve onu diz çöktürdüğünde, tam kontrolünü ele geçirecek."

"Ama... bu zaman çizgisi çok hasar görmüş. Sanki onu yok ediyor gibi."

Jamie başını salladı. "Bir kez hapsedildiğinde, zaman çizgisi orijinal haline dönmek için mücadele etmeyi bırakacaktır. O noktada, enerjisini kendini iyileştirmeye yönlendirebilmelidir. Yırtıklar onarılacak ve zaman çizgisi de düzelecektir. Eleanor'un onun için yarattığı şekil, yani kafes içinde sonsuza kadar sabitlenecektir."

Aaron solgun görünüyordu. "Peki bu durumda biz ne olacağız? Neden bunu daha önce yapmadı? Her an harekete geçebilir gibi görünüyor."

"Sizi buraya getirmeden hemen önce," dedi Jamie, "Tom'a Kral'ın planları hakkında hatırladıklarımı anlattım. Eleanor'un zaman çizgisini henüz kilitlemediğinin bir nedeni olması gerektiğini söyledim. Onun için henüz kontrolü ele geçirmek için yeterince zayıf olmadığı açıktı. Ve... gözyaşları kendiliğinden daha da kötüleşene kadar bekleyebilirdi. Ama onu yeterince iyi tanıyorum, bundan daha fazla kontrol istemeyeceğini biliyorum. Onu uçurumun kenarına itecek bir şey yapmayı tercih eder. Ve..." Tom'a bir bakış attı ve Tom mutsuz bir şekilde ağzını bükerek yanıt verdi. "Tom anladı."

Ruth, Tom'a baktı. "Şifreyi kırdın mı?"

Tom'un devasa vücudu kütüphane koltuğuna sığmıyordu; tahta kolçaklar ona çok dar geliyordu. Sonunda koltuğun ucuna oturmuş, dengeyi sağlamak için ön kollarını masaya dayamıştı. "Şifreyi değil," dedi. "Ama Eleanor'un zaman çizelgesini kilitleme planını anladım. Ve nerede olacağını da."

Joan daha dik oturdu. "Nerede?"

"Jübile gününde her zaman büyük bir gösteri olur," dedi Tom. "Jübile Oyunları diyorlar. Ama bu yıl, eşi görülmemiş bir gösteri planlıyorlar. Londinium koloseumunda şimdiye kadar görülen en büyük ve en kanlı gösteri: insan esirler gladyatörlere karşı. Hayvanlar insanlara karşı... Anladın sen."

"Kanlı sporlar," dedi Nick düz bir sesle. "İdamlar."

"Evet," dedi Tom.

Joan kollarını kendine doladı. Nick'in muadili, gladyatör olarak arenada savaşmıştı. Bunu düşünmeye bile tahammül edemiyordu; kalabalık, o hayatı için savaşmaya zorlanırken alkışlıyor ve yuhalıyordu. Öldürmek için.

"Bunun Eleanor'un planıyla ne ilgisi var?" dedi Ruth.

"Anlamıyor musun?" dedi Jamie. "Önceki zaman çizgisinde ölmeyecek yüzlerce, belki binlerce insan ölecek. Hepsi bir günde, tek bir yerde. Bu ölümler zaman çizgisini gerçek halinden o kadar uzaklaştıracak ki, kırılma noktasına ulaşacak. Zaman çizgisi sonunda Eleanor'un tam kontrolü ele geçirebilecek kadar zayıflayacak."

Joan bu düşünceye titredi. Jamie, Kral'ın zaman çizgisini tamamen hapsetmek için yeterince acımasız olmadığını söylemişti. Ancak Eleanor o kadar acımasızdı.

"Eleanor'un asla halka açık yerlere çıkmadığını söylediler," dedi Ruth. "Hiçbir yere şahsen gitmezmiş."

"O, koloseumda olacak." Jamie emin bir sesle konuştu. "Olmak zorunda. Monster Court'tan zaman çizgisini kilitleyemez. Zaman çizgisi zayıfladığında, olabildiğince merkezine yakın bir yerde, dışarıda olması gerekiyor. Orada olacak, izleyecek ve bekleyecek."

"Jübile *ne zaman*?" diye sordu Ruth.

"İki hafta sonra," dedi Tom.

"İki *hafta* mı?" Joan, korkuyu bastırmaya çalıştı ama başaramadı. *Zamanın azalıyor*, demişti büyükannesi, ama Joan hazırlık için çok daha fazla zamanı olacağını ummuştu.

Eleanor uzun vadeli düşünen biriydi. Joan, Nick ve Kral'dan intikamını almak için yıllarını harcamıştı. Burada da planlar ve yedek planlar yapmış olmalıydı.

"Bunu yavaşlatmalıyız," dedi Joan. "Düzgün planlar yapmak için daha fazla zamana ihtiyacımız var."

"Şey...," dedi Ruth. "Aaron'da hala o seyahat jetonları var."

Joan yutkundu. Aaron'un 150 yıllık jetonu vardı. Onları kullanmak istemiyordu, ama gerçekçi olmak zorundaydılar. Plan yapmak ve düşünmek için zamana ve alana ihtiyaçları vardı.

Ama Jamie, Aaron cevap veremeden başını salladı. "Geri dönmek bize daha fazla zaman kazandırmaz. Eleanor zaman çizgisini kilitlediğinde, hepsini birden kilitleyecek. Nerede olursak olalım, ne zaman olursak olalım, zaman çizgisi olduğu yerde donacak. Tıpkı *bu* zaman çizgisini yarattığı zamanki gibi."

Joan hatırladı: yeni zaman çizgisi, eskisini bir anda, baştan sona yutmuştu. Nefes aldı ve büyükannesinin yapacağı gibi düşünmeye çalıştı. *Tanrım*, büyükannesinin burada olmasını ne kadar da istiyordu. "Tamam. Öyleyse... Eleanor'un iki hafta sonra Jubilee Oyunları'nda olacağından oldukça eminiz. Ve koloseumda *olacağını* düşünüyoruz."

Nick koluna sıcak elini koyana kadar sesindeki gerginliği fark etmedi. Dokunuşu her zamanki gibi sağlam ve sakinleştiriciydi. "Tom..." dedi. "Colosseum'a daha önce gitmişsindir, orayı biliyorsundur, değil mi?"

"Kanlı sporlara midem dayanmaz," dedi Tom. "Onca insan ve hayvan..."

"Londinium kolosseumuna gitmiştim," diye araya girdi Aaron. Gözleri Nick'in Joan'ın koluna dokunan eline kaydı, sonra da başka yere. "Bir keresinde en parlak döneminde görmek için geçmişe gitmiştim."

"Dört bin yıllık bir yolculuk..." dedi Nick yavaşça. "Öyle bir şey." Aaron'un sesinde iğneleyici bir ton vardı. "Oldukça

Gerçekten çok pis. Londinium, Roma İmparatorluğu'nun en uç köşesindeki bir taşra kasabasıydı. Eve dönmek için sabırsızlanıyordum.

“Bu tatlı anıların bir anlamı var mı?” Nick sertçe sordu.

Aaron'ın ifadesi neredeyse hiç değişmedi, ama Joan onun gözlerinde memnuniyet parıltısı gördü. Nick'i kızdırmak istemişti. Soğuk görünüşünün aksine, şu anda her zamankinden daha heyecanlı görünüyordu.

Tom ağırlığını değiştirdi. “Konuya dönelim. Esas olarak, ona fiziksel olarak ulaşmamız gerekiyor.”

“Sonra da zaman çizgisini kilitlemesini engellemeliyiz,” dedi Ruth, “böylece kontrolü kendimize alabiliriz.”

"Ve daha iyi bir şeye geri döndürmek," dedi Nick.

Joan derin bir nefes aldı. Bu, Eleanor'u öldürmek anlamına geliyordu. Eleanor zaman çizelgesinin kontrolünü ele geçirdiğinde, Kral'ı öldürmek zorunda kalmıştı. Joan

Şimdi, vücudunun altında kanın nasıl biriktiğini hatırladı; ölümünden sonra zaman çizgisinin ondan uzaklaşarak Eleanor'un etrafında kıvrıldığını hatırladı.

Ama Tom'un *araya* girmesi — *ona fiziksel olarak ulaşmamız lazım* — onun başka bir şeyi de düşünmesine neden olmuştu. Tom henüz tarafını açıklamamıştı.

"Bu bizimle çalışacağın anlamına mı geliyor?" diye sordu Tom'a. "Karar verdin mi?"

Tom, Joan'ın istediğinden biraz daha uzun süre tereddüt etti. "Sanırım öyle yapacağım."

"O yardım edecek." Jamie yorgun sesliydi. Tom ona baktı. "Hadi ama, yardım edeceksin," dedi Jamie. "Bunun onu durdurmak için tek şansımız olduğunu biliyorsun. Zaman çizgisini kilitlerse, her şey biter. Bir daha fırsatın olmaz çünkü zaman çizgisi kilitlenmiş olur ve o kraliçe olur. Bu dünya bir kabusa dönüşür."

"Sanki aynı davayı paylaşıyormuşuz gibi konuşuyorsun," dedi Tom ona. "Benim davam yok."

"Elbette var. Marguerite'e yardım ediyorsun, onun Mahkeme'ye karşı çalıştığını *biliyorsun*."

"İyi para veriyor," dedi Tom. Ama kaşlarını çatarak, içe dönük bir bakışla, sanki Mahkeme'ye karşı çalışmasının gerçek nedenini hiç düşünmemiş gibi.

"Tom... Sen takımlara katılabilecek biri değilsin," dedi Jamie. "Kendi başına kalmayı tercih edersin. Ama öyle yapmadın."

Tom'un kaşları daha da çatıldı. "Hiçbir Hathaway Saray'ı sevmez," dedi. "Ve... Sanırım bazen kendimi... gibi hissediyorum." Ne hissettiğini bilmiyormuş gibi sözünü yarım bıraktı. Sonra başını salladı. "Senin dediğin gibi: Hathaway'ler yalnız kalmayı tercih eder."

"Yine de, hayatında bir eksiklik olduğunu hissediyorsun," dedi Joan. Tom'un gözleri ona çevrildi. Joan dudağını ısırdı. Bunu söylemek istememişti, ağzından öyle çıkmıştı. Ama o hissi çok iyi biliyordu. Nick'le tanıştığında, sanki onu hayatı boyunca özlemiş gibi hissetmişti. "Jamie'yi bir kez kaybettin.
Onu ilk tanıştığımda kaybetmiştin ve onu geri almak için dünyanın sonuna kadar gittin. *Her şeyi* yapardın. Monster Court'a girmeme yardım ettin. Ve... Sanırım şimdi hayatında bir şeylerin eksik olduğunu hissediyorsun. Sanırım bir parçan da onu burada arıyor."

Joan'ın sözleri Tom'un kalbine dokunmuş gibi, yüzünde şüphe ve inanç savaşıyordu. Joan bunu da anladı. Bilinçsizce bir şeyi hatırlamak çok garipti. Anıları zihinde değil, vücutta hissetmek. Bilinmemesi gereken şeyleri bilmek.

Aaron yavaşça konuştu: "Daha önce Hathaway'lerin müttefiki olmadığını söylemiştin. Ama bizim dünyamızda Liu ailesi vardı. Onlar, tüm müttefik aileler arasında size en yakın olanlardı. Su yollarında birlikte evleriniz vardı. Hathaway'ler asla yalnız değildi."

Tom gözle görülür bir şekilde yutkundu ve gözleri Jamie'ye kaydı. Hâlâ şüphe vardı, ama şimdi Jamie'ye sordu: "Senin evinin sloganı neydi? Daha önce söylemiştin. ."

"Bà jī kuǐ *bà, wá* yǐ *zhì qiān* lǐ*; bà jī xiǎo liá, wá* yǐ *chéng jiāng hǎi.*

Bu, küçük adımlar atmadan bin mil yol kat edemezsin anlamına geliyor. Ve küçük akarsular birleşmeden, okyanus ve denizler oluşamaz..."

"—okyanus ve denizler," dedi Tom ve Jamie keskin bir nefes aldı.

"Evet," diye fısıldadı Jamie. "Senin ailen ve bizim ailemiz o kadar bağlı ki, sloganımız bile sizinkine atıfta bulunuyor."

"O dili bilmiyorum."

Jamie yutkundu. "Eskiden konuşuyordun. Tom, sana yemin ederim, bu dünya var olmamalı. Bu zaman çizgisi *yanlış*."

Tom tereddüt etti, sonra yavaşça konuştu, "Kraliçe'nin üç kat güvenlik önlemi olduğunu varsayıyorum. Binanın fiziksel güvenliği, sonra kendi kişisel muhafızları ve son olarak da kendi güçleri." Jamie ona minnettar bir bakış attı ve Tom iç geçirdi. "Bu kolay olmayacak," dedi Tom. "Daha önce koloseuma gitmiştim, ama jübile sırasında değil. Ben de ne bekleyeceğimi bilmiyorum."

Kolay olmayacak demek yetersiz kalırdı. Binanın fiziksel güvenliği, sorunlarının en küçüğü olacaktı. Eleanor şu anda Kral'ın gücüne sahip olsaydı, Joan onun zaman çizgisini yırtıp hepsini boşluğa atacağını ya da elini sallayarak onları Paleolitik döneme geri göndereceğini hayal edebiliyordu. Ve tüm güvenlik önlemlerini aşsalar bile, zaman çizgisini kilitlemesini engellemeleri gerekecekti. Bir şekilde zaman çizgisini geri yüklemeli ve burada yaptıklarını düzeltmeleri gerekecekti.

"İki haftamız var," dedi Ruth. "Biraz dinlenmeliyiz."

Tom başını salladı, ama bakışları kaçınılmaz olarak Jamie'ye döndü. "Seninle konuşabilir miyim?" diye mırıldandı. "Yalnız?"

Jamie başını salladı, gözleri loş ışıkta parıldıyordu.

Tom başını eğdi. "Benimle yürüyüşe çıkar mısın?"

Joan yorgun bir şekilde ellerini yüzüne sürdü. Tekrar başını kaldırdığında Ruth ve Aaron'ın da ayrıldığını fark etti. Odada sadece o ve Nick kalmıştı, hâlâ masada birlikte oturuyorlardı.

"Merhaba," diye mırıldandı.

"Merhaba," dedi Joan. Yakışıklı, köşeli çeneli profiline bakarken karnında kelebekler uçuyordu. Her zaman ona karşı bir çekim hissetmişti ve şimdi burada, onun yanında otururken, aralarındaki mesafe birdenbire daha sıcak hissedildi. Bir saat önce neredeyse öpüşeceklerdi...

O küçük bir gülümsemeyi bastırdı. "Seni özledim."

"Birbirimizin yanında oturuyorduk," dedi Joan, kendisi de biraz gülümseyerek. Ama onun ne demek istediğini biliyordu. *Hayatında bir eksiklik hissediyorsun*, demişti Tom'a.

Bunu biliyordu çünkü o da aynı şeyi hissetmişti. Nick'in yokluğu, tanışmadan önce bile içinde bir boşluk yaratmıştı. Onu ilk gördüğü andan itibaren sevmişti. Ve sonra... ayrıldıklarında... onu hala özlemişti, onunla birlikte olabileceğine asla inanmamıştı.

Ama işte buradaydı. Bir şekilde birbirlerine geri dönmenin yolunu bulmuşlardı.

Joan, bunun fiziksel kanıtına ihtiyaç duyarak ona uzandı ve Nick onu kollarına çekti. Nick'in derin bir nefes aldığını hissetti, sanki o da onun kanıtına ihtiyaç duyuyormuşçasına kolları sıkılaştı.

Nick tekrar nefes alıp biraz isteksizce "Konuşmamız gereken bir şey var" diyene kadar öylece oturdular. Tonu o kadar ciddiydi ki Joan kendini kaskatı kesilmiş hissetti. "Kötü bir şey değil" dedi Nick çabucak. "Sadece..." Gözlerine bakabilmek için biraz geri çekildi. "Eleanor'u durdurduktan sonra ne olacağı hakkında konuşmadık."

Joan'ın kalbi garip bir şekilde takıldı. Bunu konuşmuşlardı. O, yollarının ayrılacağını söylemişti. O insanlar için savaşacak, Joan ise yarı canavar olarak kalacaktı.

Gözleri çok yumuşaktı. "Joan... Eleanor'u öldürürsek, yeni bir zaman çizgisi oluşturabiliriz. *İyi* bir şey yapma fırsatımız olur. Canavarlar ve insanların barış içinde yaşadığı, orijinal benliğimizin hayal ettiği türden bir dünya."

Joan ağzının açık kaldığını hissetti. Bir parçası, zaman çizgisini mümkün olduğunca öncekine yakın bir şeye geri döndüreceklerini düşünmüştü. Onu kasıtlı olarak şekillendirebileceklerini düşünmemişti.

O haklıydı, fark etti. Daha iyisini yapabilirlerdi.

Ama... bu düşünce onu derinden ürpertti. "Zaman çizelgesini kendi isteğine göre şekillendirmek, *insanları* şekillendirmek demektir," diye fısıldadı. "Eleanor da bunu yaptı. Bu yanlış geliyor."

"Ama çok daha iyisini yapabiliriz," dedi Nick, hâlâ ciddiyetle. "Bunu çok net görebiliyorum. Çok fazla hayat kurtarırız, çok fazla insana yardım ederiz."

"Ben..." Duyguları şu anda bir kasırga gibiydi. Onu çok seviyordu. Ama çok yorgundu. Söylediklerinin anlamını düşünmek zordu. "Bunu yarın konuşabilir miyiz?"

Nick'in gözleri daha da yumuşadı. "Tabii ki." Saçlarını yüzünden çekip Joan, yorgunluk onu sararken gözlerini kapatarak Nick'in dokunuşuna döndü. "Bir gece uyuyalım."

Joan çok yorgun olmasına rağmen, Nick yatmaya gittikten sonra bile kütüphanede kalmaya devam etti.

Jamie ve Tom'un Eleanor'un planları hakkında haklı olduklarından emin olmasına rağmen, çözülemeyen şifre hala kafasını kurcalıyordu. Nick'in muhatabından gelen mesajın bir şekilde çok önemli olduğuna dair güçlü bir hisse kapılmıştı. Eleanor'la yüzleşmeden önce şifreyi kırmaları gerekiyordu.

Yorgunluk onu tamamen yenene kadar üç raf daha kitap inceledi. *Yarın*, dedi kendi kendine. Yarın o şifreyi çözeceklerdi.

Aaron hepsine ayrı odalar ayarlamıştı. Joan bunu ne zaman yaptığını bilmiyordu ama minnettardı. Dün gece herkesin yanında olmasına sevindi ama bu gece kendine biraz zaman ayırması gerekiyordu.

Yatak odaları, malikanenin batısına bakan bir koridor boyunca uzanıyordu. Joan koridorda yavaşça yürüdü, yorgunluk bacaklarını kurşun gibi ağırlaştırıyordu. Kapısına ulaştığında, arkasında ayak sesleri duyuldu — başka biri de yatmaya gidiyordu. Kütüphanede değillerdi; dışarıda yürüyüşten dönmüş olmalılar.

Aaron'du. Onu görünce bir an durakladı, sonra gözlerini kaçırarak yanından geçip gitti.

Joan tereddüt etti, elini kapıyı açmak için kaldırmış halde. Bir an için odasına girip, Aaron onu ve Nick'i tepede gördüğünden beri midesinde hissettiği rahatsız edici duyguyu görmezden gelmek istedi. Ama Aaron koridorun sonuna ulaştığında, kendini "Aaron, *bekle*" derken buldu.

Aaron yavaşlayarak durdu ve ona döndü. Duvar boyunca, aplik lambalar koridora yumuşak bir ışık saçıyordu. Duvar kağıtları koyu yeşil ve kenarları altın rengi, halı ise siyah ve yumuşaktı. Aaron, sokakta dolaşırken genellikle buraya ait değilmiş gibi görünürdü, ama burada değil. Etrafındaki zenginlikle uyumluydu, ışık saçlarını parlak altın rengine çeviriyordu.

"İyi misin?" dedi sert bir sesle. "Hala cezalı mısın?"

Joan aniden onu durdurmamış olmayı diledi. Havayı temizlemek istemişti, ama şu anda koridorda hiç hava yokmuş gibi hissediyordu. "Evet," dedi. "Sanırım sadece yemek yemem gerekiyordu."

Gözleri yüzünde dolaştıktan sonra halıya indi. "Bir değişiklik olursa bana söylemelisin. En ufak bir ses değişikliği, ya da dokunma değişikliği bile önemli olabilir."

Joan yutkundu. O her zaman ona göz kulak olmuştu. Bunu anlaması uzun zaman almıştı. İlk başta, sanki bir borcunu ödüyor gibi görünüyordu, ama sonra çok daha uzun süre ona göz kulak olmaya devam etti.

O tepede gördüğü ifadesini tekrar düşündü. *Bana karşı hislerin var mı?* demek istedi. İlk tanıştıklarında bu çok imkansız görünüyordu. O ve Aaron hiç anlaşamıyorlardı. Çok farklı geçmişleri vardı. Joan sıradan bir banliyöde büyümüş, Aaron ise canavarların dünyasından ve hayal bile edilemeyecek bir servetten geliyordu. Joan'ın bir kısmı hala bunun imkansız olduğunu düşünüyordu. Serveti bir yana, güzelliği şaşırtıcıydı. Gerçek hayatta ya da filmlerde onun gibi birini hiç görmemişti. Aaron *istediği herkesi* elde edebilirdi.

Son zamanlarda ise, onun keskin kenarlarının onunla birlikteyken nasıl yumuşadığını fark etmeye başlamıştı. Bir odaya girdiğinde ilk olarak ona dönmesini. Ve sonra tepede... ona bakışını...

"Aaron..."

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Göğsünde beklenmedik bir spazm hissetti. "Tamam."

Ağırlığını değiştirdi ve kız, hiçbir şey söylemeden yatak odasına gitmesini bekledi. Ama o, dengede durmak için dikkatlice elini duvara koydu. "Onunla barışmana sevindim," dedi. Gri gözleri tekrar kızın gözlerine baktı ve ifadesi kızın kalbini sızlattı. "Eleanor'un son sözlerini duydum. Sen ve Nick, *zhēnshí de* lìshǐ'de birlikteydiniz. Zamanın akışı sizi her zaman bir araya getirecek. Ve... Seni onunla gördüm; ona nasıl baktığını gördüm. Kendimi kandırmıyorum. Senin için her zaman

Nick olacağını biliyorum. Eleanor'u yendikten sonra bize karşı dönse bile, senin için her zaman o olacak."

Yirmi Bir

Joan, Oliver'ların resmi bahçesinde volta atıyordu. Bütün gece yağmur yağmıştı ve gökyüzü lekeli ve griydi. Oyulmuş çitlerden su damlıyordu: deniz kızları, kılıç balıkları ve spiral kabuklar. Joan'ın başı yorgunluktan hala ağırdı. Soğuk havayı derin bir nefesle içine çekerek kendini düşünmeye zorladı. "Jamie'nin teorisi doğruysa, Eleanor cinayetlere yakın olmak zorunda kalacak..."

"Ben haklıyım," dedi Jamie kararlı bir sesle.

Joan başını salladı. "O zaman koloseum hakkında öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmeliyiz. Binanın bir haritasına ihtiyacımız var. Planlara." Şifreyi zamanında kırıp, muadillerinin Eleanor'a nasıl ulaştığını bulmaları mümkündü, ama buna güvenemezlerdi. Kendi planlarını yapmaları gerekiyordu.

"Mahkeme planlarını ortalıkta bırakmaz." Tom ağır bir taş bankta oturuyordu, Frankie yanında, ikisi de ıslak koltukları umursamıyor gibiydi. Jamie eldivenli elinde bir şemsiye sapı tutuyordu ve Sylvie güvenli bir şekilde göğsüne sokulmuştu. Üzerinde tek bir damla su yoktu, Sylvie'nin siyah kürkünde de.

"O zaman keşfe çıkmalıyız," dedi Joan. "Kendi haritamızı yapmalıyız." Önlerinde kalan iki hafta giderek daralıyordu.

"İçeri girmek kolay olmayacak," dedi Tom. "Kolezyumun güvenliği çok sıkı. Aileler gladyatör dövüşlerini çok ciddiye alıyor, dövüşçülerinin sabote edilmesinden paranoyakça korkuyorlar. Orada çalışmıyorsan kolezyuma girmek neredeyse imkansız."

"Nick'in muadili kaçtı," diye işaret etti Ruth. "Güvenlik o kadar sıkı olamaz."

"Kaçan tek kişi o," dedi Tom. "Ve kimse nasıl yaptığını bilmiyor."

Joan şimdi Nick'e baktı. Nick, seranın kapısının hemen dışında duruyordu. Onun kaslı vücudunu ilk kez fark etmiyordu. Karşısındaki adamın gladyatör kafesinden kaçması kolay olmamıştı.

Dudaklarını ısırdı. "İşçi kılığına girip içeri sızabilirim." Aaron'a dönerek, "Beni Oliver'ın gladyatörleriyle çalışmak üzere görevlendirin. Beni içeri sokabilirseniz, binayı keşfe çıkarım," dedi. Joan, binanın tamamını keşfetmek için üç gün kadar süreceğini tahmin ediyordu. Ama buna değecekti.

Aaron'un yüzündeki ifade, onun bu konuda ne düşündüğünü açıkça gösteriyordu. "Sonraki öneri," dedi düz bir sesle.

"Zaman ayırmaya değer! Yoksa insan olarak görmezden

gelinirim!" "Benim korumamdan çıkarsın!"

"Biliyorsun..." Tom, Joan'ın bir sonraki argümanını keserek, "Aslında fena bir fikir değil." Aaron itiraz ederken elini kaldırdı. "Biz kendimiz girmek zorunda değiliz, arenada eskiden çalışan biri var. Nick'e güvenen biri."

Nick merakla başını eğdi. "Kardeşin,"

dedi Tom.

"*Kardeşim* mi?"

"Robbie'den mi bahsediyorsun?" Joan onu zihninde canlandırdı, Nick'in minyatür bir versiyonu, gözlüklerinin arkasından kocaman kahverengi gözleri, dağınık siyah saçları. "O daha küçük bir çocuk. Altı yaşında."

"Hayır, bu daha büyük olan," dedi Tom. "Sandy sarışın, on üç yaşlarında..."

"*Finn mi?*" dedi Nick. Joan, Nick'in yüzündeki ifadeyi görünce göğsü sıkıştı.

Yarı

Sanki içgüdüsel olarak kardeşine ulaşmak, onu korumak istiyormuş gibi döndü. "O arenadan ne bilir *ki*?"

"Senin muadilin için şövalye yardımcısıydı," dedi Tom. "Colosseum'un her yerini gezdi, savaş alanı hariç." Nick'in yüzünü görünce tereddüt etti. "Savaş eğitimi alıyor," itiraf etti. "Savaşacak yaşa gelmesi için birkaç yıl daha var, ama insanlar şimdiden onu bekliyor. Eğitimde *çok* başarılı olduğu söyleniyor."

“Hayır,” dedi Nick. *“Hayır.* Kardeşlerimi arenaya asla yaklaştırmam. Hiçbirini.”

Tom'un yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Joan, bu ifadeyi kültürel farklılıklarıyla ilişkilendirmeye başlamıştı. "Senin muadilin izin vermedi," dedi Tom yavaşça. "Başka seçeneği yoktu. Ailesi Oliver topraklarında yaşıyor. Oliverlar onu arenaya çıkmasını emrettiğinde, o da arenada dövüştü. Kardeşine şövalye yardımcısı olmasını emrettiklerinde, o da şövalye yardımcısı oldu."

Nick kasıtlı olarak Aaron'a döndü, yüzünde tehlikeli bir ifade vardı.

"*Ben* onları oraya göndermedim," dedi Aaron, savunmaya geçerek bir adım geri çekildi. "Benim muadilim insanlara *yardım ediyordu*. Hatırladın mı?"

"Edmund Oliver, Nick'in muadilini gladyatör yaptı," dedi Tom. "Potansiyel şampiyonları gözüyle görürdü." Onların boş bakışları karşısında kaşları çatıldı. "Tüm aileler, vasalları aracılığıyla arenada yarışır. Tüm aile reisleri, kendilerini temsil edecek uygun savaşçılar arar."

"Gerçekten mi?" dedi Nick düz bir sesle.

"Hathaway'ler hariç, biz takım sporlarıyla ilgilenmiyoruz," dedi Tom. Hâlâ onlara sanki uzaylıymış gibi bakıyordu. "Her neyse, Aaron geçen yıl Edmund'u tahttan indirdi, Nick arenadan kaçtığı sıralarda."

Aaron ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı. Joan, Tom'a babasıyla olanlar hakkında ne kadar çok soru sormak istediğini görebiliyordu.

"O zaman kardeşimle konuşurum," dedi Nick. Ağzı büküldü ve Joan, onun kardeşine yalan söylemek zorunda kalacağını fark ettiğini gördü. Kardeşine yalan söylemek zorunda kalacaktı.

"Ben de sizinle geliyorum," dedi Joan. Onu yalnız bırakamazdı. Nick, Aaron gibi itiraz etmek için ağzını açtı, ama Joan'ın bakışları onu vazgeçirmiş olmalıydı, çünkü ağzını tekrar kapattı ve başını salladı.

"Sadece ikiniz," dedi Tom. "Buradaki insanlar canavarlara karşı koku alma yeteneği var.

Onlar da Oliverlar kadar iyi seçerler. Ve o evde kimse canavarın yanında konuşmaz.

Joan ve Nick, Covent Garden'ın kuzeyindeki bir mahalleye giden yolu ezberleyerek o sabah geç saatlerde yola çıktılar. Gri gökyüzünün altında Covent Garden kasvetliydi. Yine yağmur yağıyordu ve güneş bulutların arkasında soluk bir çizgi halinde görünüyordu.

Nick, Joan'ın yanında yürürken sağlam bir varlık gibiydi. Joan, bu garip koşullarda bile onunla yalnız kalma fırsatına sevindi.

Hiç ilk randevuya çıkmamışlardı; bu zaman diliminde öpüşmemişlerdi bile

ve yine de işte buradaydılar — "*seni seviyorum"* dedikten sonraki sabah, Covent Garden'da birlikte yürüyorlardı, sanki işlerin nasıl olabileceğinin garip bir parodisi gibi.

Nick de bunu açıkça hissetmişti. "Seni eve ailemle tanıştırmak için hayal ettiğim gibi olmadı," dedi alaycı bir şekilde.

"Mary ile tanıştım," diye hatırlattı ona. "Robbie ve Alice ile de."

Gülümsemesi gerçek ve hüzünlü bir hal aldı. "Doğru. Neredeyse unutuyordum. Tanıştığımız gün. Telefonunu bulduğum gün. "

Joan elini uzattı ve o da elini tuttu. Keşke gerçekten sadece birlikte dolaşıyor olsalardı, birlikte olabilselerdi, düzgünce konuşabilselerdi. Ama önlerindeki göreve odaklanmaları gerektiğini biliyordu.

Nick, bir sonraki köşeyi dönerken elini sıktı. Covent Garden gündüz bile tehlikeli görünüyordu. Binaların çoğu boştu, koyu renk boyaları dökülüyordu ve pencereleri tahta ile kapatılmıştı. Joan, kırık cam parçalarının üzerinden dikkatlice geçti.

İleride, ucuz görünümlü bir içki dükkanı açık olan tek yerdi. Birkaç adam dükkanın dışındaki duvara yaslanmış, içki içip Joan ve Nick'in yaklaşmasını izliyorlardı. Hepsi canavarlardı — kolye takmamışlardı, ama Nick'in kaslı vücudu da yoktu.

Nick'in eli Joan'ın elinden kayarak onu korumak için sırtının alt kısmına yerleşti. Aynı anda, kendini Joan ile önlerindeki adamların arasına koydu.

Joan, kolyesini elbisesinin korsesinin altına saklama dürtüsünü bastırdı. Tom, kolyeleri görünür tutmalarını söylemişti.

İnsanlar, kendi bölgelerindeki canavarlara elli yılını vermek zorundadır, diye hatırlatmıştı. *Bu elli yıl emek ya da hayat olabilir, ya da ikisinin birleşimi*.

Yani sadece Oliver'ların hayatımızı almaması için mi endişelenmeliyiz? Joan sormuştu. *Madem Oliver topraklarından geliyoruz...*

Teoride Tom kabul etmişti. *Ancak pratikte kimse bunu denetlemiyordu. Herhangi bir canavar senden zaman alabilir ve alacaktır — kolyen, sadece iş için yeterince yüksek rütbeli olduğunu göstermedikçe.*

Peki bu ikisinin sıralaması ne? Aaron kaşlarını çatarak sordu.

Tom elini ağzına götürerek, az önce yüzünde beliren tuhaf ifadeyi yarı yarıya gizlemişti. *Nick gladyatörken değerliydi, ama*

o öldü, Joan da öyle. Kayıtlı değiller ve sıralamada yer almıyorlar. Herkesin avı sayılırlar sanırım.

Şimdi erkekler, Joan *ve* Nick'i hor görme ile açık bir açlık arasında bir duyguyla süzüyorlardı ve bu, Joan'ın tüylerini diken diken etti. Bunun hayatlarını çalmak için mi, yoksa hakimiyet kurup ezmek için mi bir açlık olduğunu bile bilmiyordu. Her neyse, bu onu başını eğip adımlarını hızlandırmaya itti. Nick'in yanında olduğu için çaresizce mutluydu.

Aaron'un koruması dışında ilk kez dış dünyaya çıktıklarını yeniden fark etti. Korkudan neredeyse kusacak gibi hissetti. Bu dünyadaki insanlar her zaman böyle hissederken günlük hayatlarını nasıl sürdürüyorlardı?

"Bu, catcall almak gibi bir şey mi?" Nick, duyulmayacak kadar uzaklaştıklarında fısıldadı.

"Şey... Evet, sayılır. Eğer ıslık çalanlar vampir olsaydı."....."

Nick boğazından bir ses çıkardı. Joan bunun eğlence olduğunu düşündü ama daha çok bir hırıltıya benziyordu. Joan, Nick'in o adamlarla çatışmayı, onları alt etme fırsatını neredeyse hoş karşılayacağını hissetti. Böyle kaçmak yerine bunu tercih edeceğini hissetti.

Burada doğup büyümüş, arenada eğitilmiş ve dövüşmeye zorlanmış olan onun muadili olan kişiyi hayal etti. Bu dünyaya karşı çok kızmış olmalıydı.

Daha kuzeyde, kaldırımlar sona erdi ve sokaklar yapışkan çamura dönüştü. Jamie burayı *kasabanın insanlık sonuna gelmiş yeri olarak* adlandırmıştı. Burada binalar herhangi bir plana göre inşa edilmemişti, bulabildikleri her boş alana rastgele yerleştirilmişti. Hepsi bir arada, çökmekte olan tuğla duvarlar ve açık pencerelerden oluşan bir karmaşa oluşturuyordu, tahtalar ve çırpınmış paçavralarla yamalanmıştı. Kuşlar çökmüş çatılarda yuva yapmıştı ve bacalardan çıkan koyu duman havayı keskin bir çorba gibi yoğunlaştırıyordu.

Joan, on sekizinci ve on dokuzuncu yüzyıllarda Londra'nın gecekondularının o kadar sefil ve kalabalık olduğu ki burada veba salgını başladığı zamanları hatırladı. Yürürken çamurda çamur içinde kalıyordu - en azından çamur olduğunu umuyordu. Aaron burada olsaydı ne derdi, tahmin edebiliyordu. Çıplak ayakla bir çift çocuk sokakta çömelmiş, ağır kolyeleri bu dünyadaki durumlarını hatırlatan iğrenç birer semboldü.

Nick, üç katlı olmaması gereken, tehlikeli bir şekilde eğilmiş bir binanın önünde durdu. Üstündeki kırık pencereleri ve tahta çatının deliklerini görünce omuzları düştü. "Sanırım burası."

Eleanor bana yine aynı seçeneği sunsa, yine seni seçerdim. Her seferinde öyle demiştir. Ancak, bu seçimin sonuçlarıyla çevrili olan Joan, bunun nasıl doğru olabileceğini merak etti.

Onun ifadesini fark etti ve elini dudaklarına götürerek parmak eklemlerini öptü. "Bunu düzelteceğiz," dedi yumuşak bir sesle. "Bu yüzden buradayız."

Joan gülümsemeye çalışarak başını salladı. Nick kapıyı çaldığında boynu ürperdi. Omzunun üzerinden baktığında, binaların arasındaki boşluktan onlara bakan bir adam gördü; bir diğeri de pencereden izliyordu. Nick onu kendine daha yakın çekti.

"*Burada* saldırıya uğrarsak ironik olur," diye fısıldadı Joan.

Nick cevap veremeden kapı açıldı ve zayıf, uzun bacaklı bir çocuk ortaya çıktı. Saçları Nick'inkinden daha açık renkteydi ama kaşları aynıydı. "Sizi pencereden gördüm!" Nick'in kolunu yakaladı ve onu içeri sürükledi. "Burada ne *yapıyorsunuz*? Çabuk!" Ayaklarının altında sallanan tahta merdivenlerden çıkmaya başladı.

Çocuk Tom'un tarifine uyuyordu: kumral saçlı ve yaklaşık on üç yaşında. O Finn olmalıydı.

Joan, Nick'in şok olmuş ifadesini görünce boğazı düğümlendi. Nick'in kendi evinin kapısını çaresizce yumrukladığını hatırladı. Ailesinden koparılmış ve canavarların dünyasına sürüklenmişti. Joan, Nick'in o günden beri onları görmediğini fark etti. Bir parçası, onları bir daha göremeyeceğine inanmıştı. Ta ki bu ana kadar.

Ailesi *birbirine* çok bağlıydı, bunu biliyordu. Bir keresinde Joan'a, *iki odalı bir dairede sekiz kişi yaşadıklarını* söylemişti. "*Yedi yaşına kadar kardeşlerimle birlikte televizyon odasında yatıyorduk."*

"Seni gördüler mi?" diye sordu Finn omzunun üzerinden.

Nick nefes aldı ve kendini toparlamaya çalıştı. "E-emin değilim. Kılık değiştirmenin yeterli olacağını ummuştum."

"Kılık değiştirmen mi?" Finn merdivenlerde durup ona baktı. "Huh. *Gerçekten* farklı görünüyorsun. Yara izlerine ne oldu? Bekle..." Ağzının köşelerinde bir gülümseme belirdi. "*Makyaj mı* yaptın?"

"Kapa çeneni," dedi Nick, öfkesi hissettiğinden daha otomatik bir şekilde.

"Arkadaşın kim?" Finn gülümsemesini Joan'a çevirdi. "Seni seviyor olmalı ki
Senin için kendini bu hale getirmişse, senden hoşlanıyor olmalı."

Joan, Finn'in bu kadar küçük bir kardeş olmasını beklemiyordu. Kendini biraz gülümserken buldu. "Ben Joan."

"Finn. Daha iyi kardeş," dedi ve Joan daha geniş bir gülümsemeyi zorla bastırdı.

Nick gözlerini devirdi. "Yürümeye devam et." Ancak Finn arkasını döndüğünde, Nick'in ifadesi daha sert bir hal aldı. Finn'in boynundaki kalın kolyeyi görmüştü.

Pelican'daki garsonun kolyesinde olduğu gibi, boynundaki iki rakam da aynıydı: 8 3 27. Hayatının geri kalan sekiz yıl, üç ay ve yirmi yedi günü.

Joan'ın midesi bulandı. Finn'den ne kadar zaman çalınmıştı?
Çünkü o kolyeye göre, yirmi ikinci doğum gününü asla göremeyecekti.

"İyi misin?" Finn yaklaşırken Nick'e sordu.

"*Ben* iyi miyim?" Nick kardeşine baktı. "Çok zayıflamışsın." "Zayıf mı?"

Finn burun kıvırdı ve Nick'in söylediklerinin mantıklı gelmediğini anlamlı bir şey söylemiyormuş gibi.

Merdivenler çıktıkça daha da sallanmaya başladı ve neredeyse her basamakta, Joan'a zaman çizelgesinde gördükleri yırtıklar gibi rahatsız edici, çürümüş delikler vardı.

"Merak etme," dedi Finn neşeyle. "Ayaklarını benimkilerin üzerine koy."

Joan, Finn'in sonunda üçüncü katın sahanlığındaki kapıyı açtığında rahatladı. "Mary!" diye seslendi.

"*Mary?*" diye fısıldadı Nick.

Joan, Finn'in peşinden küçük bir odaya girdi. İçeride, uzun siyah saçlı bir kız ocakta ateş yakıyordu. Onlar girince dikleşti.

Joan onun adını duymamış olsaydı, onu asla tanıyamazdı. Nick'in kız kardeşi, Joan onunla tanıştığında taze ve sağlıklı görünüyordu. Bu haliyle Finn'den bile daha zayıftı. Gri önlüğü üzerinde sarkık duruyordu, korkuluk gibi. Joan, onun altında sadece kemiklerin kaldığını hissetti.

Kolyesinde iki sıra halinde 9 3 18 yazıyordu.

Joan nefesinin hızlandığını hissetti. Nick'e döndü. Ailesini bu kadar kötü görmek onun için çok acı verici olduğunu biliyordu. O kolyeleri görmek ve onlardan bu kadar çok hayatın çalındığını bilmek.
Onları bu duruma *kendisinin* soktuğunu bilmek. Joan suçluluktan midesi bulandı. Bunu *onun* için yapmıştı. Joan ölseydi, bunların hiçbiri olmazdı.

Ona dokunmak isteyen Mary, elini onun yanına koydu ve Oliver derin bir nefes alarak bir anlığına ona yaslandı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Mary yumuşak bir sesle. "Lord Oliver'ın seni güvenli bir yere göndereceğini söylemiştin. Geri dönmeyeceğini söylemiştin. ....."

"Ben..." Nick başını salladı. Sonra bir adım attı ve kız kardeşini kucakladı. Titriyordu, o kadar çok ki Joan, bu zaman diliminde Mary'nin öldüğünü sandığını anladı. Mary'nin yüzüğünü Nick'in eşyaları arasında bulmuşlardı.

Ama...

Joan, Mary'nin *hala* mühür yüzüğünü taktığını fark etti.

Joan'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Sadece benzer değildi. *Aynı yüzük*, köşesinde aynı soluk beyaz çizik vardı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Zaman yolculuğu mu yapmıştı? Böyle bir şeyi klonlayabilir miydin? İçgüdüsel olarak hayır diye düşündü.

Sanki zaman çizgisi garip bir şey algılamış gibi, odada bir tedirginlik dalgası yayıldı. İnsanların hiçbiri bu rahatsızlığı fark etmemiş gibiydi ve Joan, bunu canavar duyularıyla hissettiğini fark etti.

Mary kucaklaşmadan çekildi. "Burada olmamalısın!" diye Nick'e fısıldadı. "Burası senin için güvenli değil!"

"Özür dilerim," dedi Nick. "Böyle eve geldiğim için özür dilerim."

"Saçmalama," dedi Mary. "Neye ihtiyacın var? Para mı? Yemek mi?"

Nick'in gözleri nemlendi ve bir anlığına başka yere baktı. Ailesini çok özlemişti, Joan bunu biliyordu. Ama aynı zamanda, bu onun ailesi değildi. Bu onun Mary'si değildi ve o da onun Nick'i değildi. O, onun Nick'ini silip yazmıştı. Ailesini bu korkunç duruma düşürmüştü.

"Özür dilerim," dedi Nick yine boğuk bir sesle ve Joan sesinde tüm suçluluk duygusunu duydu. Ona doğru bir adım attı.

Mary onu gördü ve kendini silkeledi. "Özür *dilerim*," dedi Joan'a. Nick'in ciddi konuşma tarzını almıştı. "Çok kaba davrandım. Ben Mary."

"Joan," dedi Joan. "Ben... " Nick'e baktı. Onun için ne *ifade ediyordu*? Göğsünde tanıdık bir acı yayıldı. Bilmiyordu. Dün gece bahçede neredeyse öpüşmüş olsalar bile.

Sürpriz bir şekilde Nick elini uzattı ve onu kendine çekti.

Mary'nin yüzü yumuşadı. "Daha önce hiç eve kız getirmedi. Sen özel biri olmalısın."

"Öyle," dedi Nick, o kadar içtenlikle ki Joan yanaklarının kızardığını hissetti.

Ona teselli etmek için elini sıkıca tuttu. Kendini de teselli ediyordu. "*Seni ailemle tanıştırmak için eve götürmeyi böyle hayal etmemiştim*," demişti Nick ve Joan boğazındaki ani yumruyu yutmak için yutkundu. Bunu düzelteceklerdi, diye düşündü yine. Mary için, Finn için. Hepsi için.

"Aç mısınız?" diye sordu Mary onlara.

"Hayır," dedi Joan. Mary ve Finn'den yemek almak, isteyeceği son şeydi. Odaya ilk kez iyice baktı. Oda küçüktü, mutfak ya da banyo yoktu. Joan, yerleri kaplayan on iki yatak örtüsü saydı. Dar bir pencere açık duruyordu ve soğuk hava içeri giriyordu. Joan, havalandırma için olduğunu düşündü. Şömine olmasına rağmen, içerisi dışarıdan daha soğuktu. "Ben... *Size* biraz para getirdik."

Bu tam olarak doğru değildi, Joan kasten bir şey getirmeyi düşünmemişti. Ama Serpentine Inn'den kalan birkaç bozuk parası vardı. Ceplerinde onları aradı, Nick de kendi ceplerini aradı.

Joan, Mary'nin reddedeceğini düşünmüştü, ama Mary paraları rahat bir nefes alarak aldı.

"Burada iyi misiniz?" Nick Mary'ye sordu. Sesi hâlâ kısık çıkıyordu. O ve Finn'in iyi olmadığı belliydi.

"Tabii," dedi Mary. "Sen kaçtığında buraya muhafızlar gönderdiler, ama bize öğrettiğin tüm direniş hilelerini kullandık. Onlara hiçbir şey söylemedik."

Nick bunu sindirdi, yumruklarını sıkıca yanlarına bastırdı. "Peki ya diğerleri...," diye sordu. "Alice, Robbie, Luke..."

Mary bir an sessiz kaldı, koyu renkli gözleri Nick'inkilere çok benziyordu. "Elimizden geldiğince onlar için mum yakıyoruz. Annem ve babam için de."

Dışarıdan keskin ıslık sesleri geldi, bu sesler Joan'a Hathaway'lerin gizli dilini hatırlattı.

"Muhafızlar," dedi Mary. Joan'ın yüzünü gördü. "Gitmenize gerek yok, sadece bir keşif eri bizi uyarıyor. Yuvaya girerlerse tekrar uyarırlar."

"Kalmayacağız," dedi Joan. "Seni tehlikeye atmak istemiyoruz. Sadece birkaç şema lazım." Getirdikleri kalem ve kağıdı aldı ve Finn'e ne aradıklarını açıkladı.

"Bunun ne için olduğunu sormayacağım," dedi Finn, kaşlarını kaldırarak. Yere diz çöküp planları çizmeye başladı. Nick'e, "Sanırım sen sadece kalemleri ve savaş alanını gördün," dedi. ....."

En alt kattan başlayarak hızlı ve ayrıntılı bir şekilde çizim yaptı.

Zemin katta, arena ve tribünlere geçmişti ki, yine düdük sesleri duyuldu.

"Muhafızlar Phoenix Caddesi'ndeki kuleye geldiler," dedi Mary gergin bir sesle. "Genelde bu kadar erken saatte devriye gezmezler."

Nick pencereye endişeli bir bakış attı. "Belki biri beni içeride gördü."

Hâlâ kılık değiştirmişti, Jamie'nin özenle uyguladığı makyajı ve gözlükleri takıyordu. Kendi ailesi onu hemen tanımıştı — Joan da tanıyacaktı — ama çoğu insan onu tanıyamayacaktı.

Ve eğer biri ispiyoncu olsaydı, Joan ve Nick çoktan gözaltına alınmış olurlardı. Sonuçta rakipleri zaman yolcularıydı.

Ama Joan aniden önceki zaman çizgisini hatırladı. O zaman, Nick etrafta olduğunda gardiyanlar olağandışı dalgalanmalardan bahsetmişti. Nick'in nerede olacağını veya ne yapacağını tahmin edemiyorlardı. Onu bulamamışlardı.

Eleanor, Nick'in Kral'ı öldürebilmesi için onu zaman çizgisinden ayırmıştı ve Joan, Nick'in artık zaman çizgisinde öngörülemez bir nokta olduğunu düşünmeye başlamıştı. Aaron ile yaptığı telefon görüşmesinde Eleanor, kurtların hareketlerinin onun görüşünden gizlendiğinden bahsetmişti.

Ancak Joan, bu özelliğin kusursuz olmadığını biliyordu. Nick sonunda Mahkeme tarafından yakalanmıştı.....Ve Joan, Nick'in ailesini ailesini bir önsezi yüzünden tehlikeye atmayacaktı.

"Gitmeliyiz," dedi şimdi.

"Muhafızlar hala dışarıda," dedi Finn. Çizim yapmaya devam ediyordu. "Vaktimiz var."

Ama daha fazla ıslık sesi duyuldu, bu sefer daha yakından. "Buraya geliyorlar," dedi Mary.

"İşimiz bitti," dedi Nick, Finn'e. "Teşekkürler. Tam da ihtiyacımız olan şeydi."

Finn ona bakarak gözlerini kırptı, yüzü biraz kızardı ve Joan, onun ağabeyini ne kadar sevdiğini ve ona ne kadar hayran olduğunu anladı.

Joan yutkundu. "Teşekkürler," dedi Nick'in sözlerini tekrarlayarak. Çizimlere baktı. "Bu harika. Büyük ekranların olacağı yerlere birkaç çarpı işareti koyabilir misin?" Tribünde saklanacak bir yer gerekirse, büyük ekranların arkasının mükemmel olacağını düşünmüştü.

"Ekranlar mı?" dedi Finn. "Ne ekranları?"

"Kraliçe'nin kaydedilmiş bir mesajı olacağı söylendi," dedi Nick. Cassius, Pelican'da bundan bahsetmişti.

"Doğru," dedi Finn. "Her jübile töreninde olduğu gibi, oyunları bir konuşma ile açacak. Ama kayıtlı konuşma üç boyutlu olanlardan biri."

Joan şaşkınlıkla baktı. "Yani... sanki tribündeymiş gibi mi görünecek?"

Finn başını salladı. "Personel, son jübile için imparatorluk locasını kuran yaşlı adamlara danışmak zorunda kaldı. Projeksiyonun gerçekçi görünmesi için bir sürü hesaplama yapmaları gerekti. Komik olan ise, saray personelin tüm locayı yeniden yapmasını istedi. Tüm minderleri ve perdeleri süslü ipek kumaşlarla değiştirmek zorunda kaldılar. İçeride muhafızlar bile olacak.
Ama koruyacakları *bir şey yok*. ."

Joan Nick'e baktı; o da ona bakıyordu. İkisi de aynı sonuca varmıştı.

Mary Nick'i kucakladı ve sonra Joan'ın sürprizine, Joan'ı da kucakladı. "Biliyorsun....." Başını eğdi. "Senin bana
tanıdık geldiğini" dedi Joan'a. "Nedenini şimdi anladım."

Joan, aptal aranıyor ilanı her yerde olduğunu kabul etmek için ağzını açtı.

Ama Mary, "Westminster yakınlarında yaşayan bir adam vardı.
Ona çok benziyorsun....."

"Sanmıyorum," dedi Joan yavaşça. Büyükannesi ara sıra Westminster'da yaşamıştı, ama Joan annesinin ailesine hiç benzemiyordu.

"Ah, neyse. Çok iyi bir adamdı. Rakamlarla arası iyiydi. Vergi zamanı geldiğinde insanlara yardım ederdi."

Joan kendini donmuş gibi hissetti. Babası memleketinde muhasebeciydi. Mary babasından bahsediyor olamazdı. O Milton Keynes'teydi, elbette. Joan doğmadan önce bir süre Londra'da yaşamıştı.
Annesiyle burada tanışmıştı.

"Onu uzun zamandır görmedim," diye ekledi Mary.

"Bir süre bizim hesaplarımızı yapan adam mı?" dedi Finn. "Gizlice Grave adlı bir kadınla evlendiğini duydum."

"Gerçekten mi?" Mary şüpheyle baktı. "Bir insan ve bir canavar mı?"

"Söylentiye göre yıllarca birlikte kaçak hayat sürmüşler, ama mahkeme onları bulmuş. Adam ortadan kaybolmuş. Kadın ise ....." Finn, kadının bir şekilde cezalandırıldığını ima etti.

Babamdan *mı* bahsediyorlar? Annemden *mi*? Joan'ın ağzı kurudu.

"Eğer doğruysa Graves ailesi için büyük bir skandal olurdu," dedi Mary.

Aaron, kollarını kavuşturmuş, şehrin canavarca kısmına döndüklerinde onları bekliyordu. Arabayı nehrin kenarına park etmişti. "Tanrıya şükür,

orada saldırıya uğradınız sandım." Nick'e baktı. "Ailenizi buldunuz mu?"

Nick başını salladı.

"Ve?"

"Onlar yok edildi," dedi Nick kısaca.

"Ah," dedi Aaron. Joan, Nick cevap vermeden önce Aaron'un sert bir şey söylemek üzere olduğunu hissetti. Aaron ensesini kaşıdı. "Peki bu gerçekten değdi mi, yoksa sadece acı çekmek için mi yaptınız?" Sesi neredeyse sempatik gibiydi.

"İstediğimizi aldık," dedi Nick. Kararlı bir şekilde ekledi, "Kardeşimin bu işteki rolü burada bitti."

Aaron'ın yüzündeki ifadeyi okumak zordu. Ama Nick hafifçe başını sallayarak yanıt verdi. Joan, aralarında sözsüz bir anlaşma yapıldığını anladı. *Artık senin ailesi bu işin dışında, benimki de öyle.*

"Peki elimizde ne var?" diye sordu Aaron.

"Bina için planlar," dedi Joan. "Ve başka bir şey daha." Nick'in kardeşinin imparatorluk kutusu hakkında söylediklerini ve geçmiş kutlamalarda Eleanor'un üç boyutlu bir kayıt olarak nasıl göründüğünü Aaron'a anlattı. "Sanırım bu yıl tribünde gerçekten olacak."

"O zaman işimiz var," dedi Aaron.

"Jübileye kadar hazır olacağız," dedi Joan. Olmak zorundaydılar.

Yirmi İki

Jübile, geldiklerinden beri ilk güneşli gündü; Eleanor'un detaylara verdiği önemi bir kez daha hatırlattı. Jübileyi asla yağmurlu bir günde yapmazdı.

Oliver ailesi, şenliklere katılmak için sabahın erken saatlerinde evden çıktı. Tom'a göre, insanlar bile o gün izinliydi — tabii ki, arenada yarışan gladyatörler ve mahkumlar hariç.

Dışarıda kaldırımlar güneşin altında kızarmıştı. Hafif bir esinti ağaçları tembelce sallıyordu.

Çiçek satıcıları, sepetlerinde taze kırmızı güllerle dolaşıyor, kokuları havayı bahar kokusuyla dolduruyordu.

Yukarıda, pencere kenarlarında vazolarda daha fazla gül sergileniyordu ve kaldırımlara yapraklar dağılmıştı.

İki haftalık planlama ve keşif çalışmalarının ardından Joan bu yolu yarım düzine kez yürümüştü, ancak artan kalabalık, midesini bulandıran bir belirsizlik unsuru eklemişti. Birkaç saat içinde bu sokaklar insanlarla dolup taşacaktı. Atlı muhafızlar şimdiden yolun ortasında dolaşarak insanlara kaldırımda kalmalarını emrediyorlardı.

Kolezyum henüz görünmüyordu, ama haritada Cheapside'dan Londra Duvarı'na kadar uzanıyordu ve orijinal tarihi versiyonundan çok daha büyüktü. Artık en az elli bin kişi alabiliyordu ve Tom, bugün tüm koltukların dolacağını söylemişti.

Aaron kalabalıktan nefret ediyordu ve itiş kakış onu rahatsız ediyordu. Joan'a ve hatta Nick'e sürekli bakarak boyunlarının ve boğazlarının hala kapalı olduğundan emin oluyordu.

Nick ise hiç itilip kakılmıyordu; yürürken kalabalık onun önünde açılıyor, insanlar sanki aralarında karizmatik bir varlık hissetmişçesine onu izliyorlardı.

. Nick, Joan'a sık sık eski moda bir kralı hatırlattığını söylerdi, ancak kendisinde bu özelliğin farkında değildi. Ancak Joan, biri onu ittiğinde bunu hissetti. Nick onu korumak için ona yaklaştı ve Joan önündeki yolun mucizevi bir şekilde açıldığını gördü.

Kalabalığın çoğu insandı ve kolyelerinde hiçbir şey yoktu. Ve herkes, insan da canavar da, düğme deliklerine takılmış, saçlarına ve yakalarına iğnelenmiş güller takmıştı.

"Bizim de güllere ihtiyacımız var," diye fark etti Joan. Yoksa göze batacaklardı.

"Ben alırım," dedi Ruth. Joan onun sabırsızlandığını görebiliyordu.

"Çalmayın," diye fısıldadı Joan.

Ruth, "*Hiç eğlenceli değilsin*" der gibi ağzını büzdü, ama cebinden birkaç bozuk para çıkardı. Aaron'un meslektaşı masasının çekmecesinde bol miktarda nakit para saklıyordu ve onlar da bu parayı aralarında paylaşmışlardı.

Bir dakika sonra, uzun saplarından dikenleri alınmış bir demet gülle geri döndü. Erkekler gülleri yakalarına takarken, Ruth gülleri saçlarına taktı.

Joan kendi gülünü eşarbına doladı ve çiçeği boynuna dayadı. Bunu yaparken, mezar sembolünü, gümüş gülü düşündü.

Kral, Graves'leri ortadan kaldırdıktan sonra Eleanor'a yeni bir amblem takmasını emretti: çiçeksiz, dikenli bir gül sapı. Bu, ona ailesine yaptıklarını her zaman hatırlatacaktı.

Joan, Graves'leri burada hala görmemişti, ama onları giderek daha fazla düşünüyordu. Bu yolu son kez keşfettiğinde, Londra Köprüsü'ne birkaç sokak daha ilerlemeyi düşünmüştü.

Belki gümüş iğneler takan insanlar görürdü.

Belki annesini görürdü, eğer annesi hala hayatta olsaydı. Joan onu tanır mıydı? Yoksa babası gibi ortadan kaybolmuş muydu?

Annesi düşüncesiyle, tanıdık bir duygu baskısı başladı. Joan onu otomatik olarak bastırdı, ama kıvrılan bir hüzün, bir acı hissi kalmaya devam etti. Bu duyguları her zaman kontrol altında tutabilmişti, ama son zamanlarda, kapaklı bir tencerenin kenarlarından buhar gibi sızmaya başlamışlardı.

Ancak onları kontrol altında tutmak zorundaydı. Çünkü gerçek şu ki, Graves ailesi yeni zaman çizgisinde muhtemelen yine ortadan kaybolacaktı. Ve bunu çok fazla düşünürse, gerçekten dayanamayacaktı.

Nick'e bir bakış attı. Eleanor'dan zaman çizgisinin kontrolünü ele geçirdiklerinde, nasıl bir dünya yaratacakları konusunda anlaşmazlıklarını hiç çözememişlerdi.

Nick, canavarların ve insanların barış içinde yaşadığı bir tür ütopya yaratma arzusundan hiç vazgeçmemişti.

Ancak Joan, bu dünyayı yaratmak için insanları şekillendirme fikriyle bunu bağdaştıramamıştı.

dünyayı yaratmak için *insanları* şekillendirme fikriyle bağdaştıramam

Diğerleri, zaman çizgisini eskisine döndürmeyi savunmuştu —ya da mümkün olduğunca yaklaştırmak için tartışmışlardı. Sonunda beş kişiye karşı bir kişi kalmıştı. Herkes Nick'e karşıydı.

Şimdi Nick'in yanına sıkışmış olan Joan, kendi pozisyonunda daha rahat olmayı diledi. Belki Nick haklıydı. O da barışı istiyordu, çaresizce... İnsanların zorlanmak yerine ikna edildiği, müzakere edilmiş bir barış. Ama ya bu mümkün değilse? Ya Nick'in yolu tek yolsa?

Nick onun tedirginliğini hissetmiş olmalıydı, çünkü onu kendine daha da yaklaştırdı. "Her şey yoluna girecek," dedi, kalabalığın gürültüsünün içinde sadece ona duyulacak kadar yumuşak bir sesle. "Yakında eve döneceğiz. *Her şey* yoluna girecek."

Joan başını salladı. Ona göre bu yeterince çabuk olamazdı. İleride, dumanlar koloseumun üzerinde süzülüyordu. "Cesetleri mi yakıyorlar?" dedi. "Şimdiden mi?"

Tom yukarı baktı. "Cesetleri değil," dedi. "Jübile günlerinde kraliçe adına kokulu yağlar ve kurutulmuş çiçekler yakarlar. Sadece koloseumda değil, evlerde de."

O söylediğinde, yanık odun kokusunun altında hafif bir tatlı yağ kokusu duyuldu. Ve başka bir şey daha. "Bu tütsü mü?" diye sordu Joan.

"Bütün gün tütsü yakacaklar," dedi Tom başını sallayarak. "Kan kokusunu bastırmak için."

Joan bunu titreyerek dinledi. Kendini Tom'a ikinci kez bakarken buldu. Jamie artık onun yanında tamamen rahat görünüyordu. Joan'ın kendisi hala şüpheleri vardı, ama Tom'un Jamie'ye karşı artan duyguları inkar edilemezdi. Nerede olursa olsun, bakışları her zaman Jamie'ye dönüyordu.

"Frankie ve Sylvie'yi getirmediğimize sevindim," dedi Jamie. "Burası kaos. "

Köşeyi dönüp A4'e, eski Roma yoluna girdiler. Eleanor yolu genişletip düzeltmiş, uzun bir geçit töreni yolu haline getirmişti. Eleanor'un artık tanıdık olan heykeli yolun sonunda görünce Joan'ın nefesinin kesildiğini duydu. Parlak beyaz mermerden yapılmış bir kule gibiydi

mermerden yapılmış bir kule gibiydi, ağzı acımasız bir gülümsemeye bürünmüştü. Gül yaprakları, kaidesine kadar yolu kaplamıştı.

"Sonsuz Kraliçe'ye selam olsun," dedi Nick kuru bir sesle.

Ürkütücü olan şey, etrafındaki herkesin Eleanor'a açıkça hayranlık duyuyor *olmasıydı*. Kolye takan insanlar, Eleanor'un şerefine yüzlerce insanın yakında öldürüleceği koloseuma doğru ilerlerken yolun üzerine gül yaprakları serpiyorlardı.

Tom, insanların stadyumun en üst katlarında oturmak zorunda kalacaklarını söylemişti. Ama biletler, diğer herkes için olduğu gibi onlar için de ücretsizdi.

Joan gözlerini kız kardeşinin heykelinden ayırdı. Heykelin arkasında, koloseumun devasa beyaz duvarları görünüyordu. Buradan bakıldığında, dış cephesi üç katlı ve girintili kemerlerle çevrili bir uçurum gibi görünüyordu. Roma'daki koloseumda olduğu gibi, her kemerde yaklaşan insanlara bakan mermer heykeller vardı.

"Onlar kim?" diye merak etti Joan.

"Canavar Mahkemesi'nin tüm üyeleri," dedi Tom ve Aaron şaşkın bir şekilde homurdandı.

"Çok fazla var," dedi Joan.

"Hepsi aynı dönemlerde hüküm sürmüyor," dedi Tom. "Prehistorik dönemden zamanın sonuna kadar Mahkeme'yi temsil eden yüz heykel."

"Lafı açılmışken," dedi Ruth. Önündeki girişe, üzerinde bulunan saate doğru başını salladı. Saat neredeyse sekiz olmuştu.

Kalabalık, düzinelerce kapıdan stadyuma akın ederken, Joan ve diğerleri, bir merdivenin aşağıya indiği küçük, göze çarpmayan bir kapıya yöneldi.

Bugün her şeyi doğru yapmışlarsa, Eleanor yaklaşık üç saat sonra imparatorluk locasına girecekti. Kalabalığın herkesin inandığı gibi onun kaydı değil, Joan'ın gerçek kardeşi.

Loge, tek bir yeraltı girişiyle, Eleanor'un en sadık muhafızları tarafından sıkı bir şekilde korunan ayrı bir binaydı.

Başka bir giriş yolu bulmaları gerekiyordu.

Finn'in özenle çizdiği haritada, koloseumun alt yapısı ayrı bir dünyaydı, odalar ve geçitlerden oluşan bir labirent.

Joan, koloseumun karanlık, mağara benzeri alt kısmına inerken, ilkel bir korku titremesi omurgasını sardı. Yukarıdaki güneşli caddeden sonra burası çok soğuktu. Havada vahşi hayvanların ve yıkanmamış, korkmuş bedenlerin kokusu

yıkanmamış, korkmuş bedenlerin kokusu. Ayaklarının altındaki derinliklerden hayvanlar kükrüyordu. Joan, aslanlar olduğunu tahmin etti. Belki de ayılar.

Yol, tuğla duvarlar boyunca elektrik lambalarıyla loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Yukarıda, tavan üzerlerine kemer şeklinde uzanıyordu. Joan, bir yeraltı mezarlığına giriyormuş gibi hissetti. Ve hala kullanılan eski bir binada olmaları ona tuhaf geldi.

Artık burada olmaması gereken bir binada.

Hayvanları ve insanları doğrudan arenaya kaldıracak platformlar ve elektrikli palangalarla uğraşan sahne görevlileriyle dolu geniş ilk odaya ulaştılar. Bazıları küçüktü, tek bir gladyatörü fırlatmak için tasarlanmıştı. Diğerleri ise yirmi kişi veya daha fazlasını alabilirdi.

Silahlı bir muhafız kalabalığın içinden çıktı. "Kimlikleriniz nerede?" diye bağırdı. "Buraya öylece giremezsiniz!"

"Buraya görmeye geldik... Ah!" Aaron, rugby oyuncusu gibi yapılı bir adamın onlara doğru koşarak gelip muhafızı uzaklaştırırken böyle dedi.

"Lord Oliver!" dedi adam. "Ben sizinle konuşan antrenörüm, Carvel. Oliver gladyatörlerini görmek istediğinizi sanıyordum?"

Carvel otuz yaşlarında bir adamdı. Boynunu tamamen koruyan ve ağır altın kolyesini gereksiz kılan, Drakula'ya benzeyen devasa bir siyah deri yaka takıyordu. Joan, Tom'un *yüksek rütbeli insan olarak* tanımlayacağı biriydi. Kolyesinin üstündeki rakam, yani kalan ömrü, 42 yıl, 3 ay, 2 gündü. Joan'ın buradaki zamanında gördüğü en büyük rakamdı. İkinci rakam 30 yıl, 3 ay, 2 gündü. Kalan hizmet süresi.

Eğitmen onlara takip etmeleri için işaret etti. "Bu büyük bir onur, efendim! Aşağıda ziyaretlerinizi çok özledik!"

Aaron, *Lord Oliver* moduna geri dönerek başını sertçe eğdi.

Carvel onları vahşi hayvanların bulunduğu ahırların önünden geçirdi: bir fil, bir kaplan, bir ayı. Joan, bu hayvanların yukarıdaki kalabalığın eğlencesi için kullanıldığını düşününce midesi bulandı.

Sonra bir sonraki kafesleri görünce midesi daha da bulandı. Gladyatörler de hayvanlar gibi zincirlenmişti, bacakları samanla kaplı zemine çakılmış metal direklere kelepçelenmişti.

Seçildikten sonra, onlar artık tutsak olurlar, Jamie onlara söylemişti. Kütüphanede gladyatörler hakkında kitaplar okumuştu. *Onlar kafeslerde tutulurlar, sadece antrenman yapmak, dövüşmek ve yemek yemek için dışarı çıkarılırlar.*

Carvel kapılardan birini sertçe açtı. "Patronunun önünde diz çök!" diye emretti içerideki adama. Joan, Carvel'in iri olduğunu düşünmüştü, ama bu adam

bir dağ gibiydi, kel, güçlü omuzlu ve boynu yoktu. Aaron'a uzun bir süre bakakaldıktan sonra isteksizce dizlerinin üzerine çöktü.

"Ona Boğa deriz," dedi Carvel Aaron'a. "Güçlü omuzları, mükemmel refleksleri var. Bugün arenada Oliver ailesine şeref getirecek."

"Durumu mükemmel," dedi Aaron soğukkanlılıkla Carvel'e. "Tebrik edilirsin."

Sözler arka plan gürültüsüne karıştı. Nick'in muadili böyle bir hayat yaşamıştı. Bu hücrelerden birinde zincirlenmiş olarak kalmıştı. Sonra, bağırıp çağıran kalabalığın önünde defalarca hayatı için savaşmak zorunda kalmıştı.

Yanında Nick öfkeliydi ve bunu gizlemeye çalışıyordu. Dikkat çekmemeye çalışıyordu. Joan eline dokundu ve Nick parmaklarını onun parmaklarının üzerine kapattı. Sadece bir anlığına. Nefes aldı ve öfkesi biraz yatıştı. Gözlerine baktı ve bu onu daha da sakinleştirdi.

Joan, yan odadan gelen garip seslerin farkına vardı: inlemeler, gürültüler ve homurtular. Bilmesaydı, hayvanlar olduğunu sanırdı. Ama o biliyordu. O odanın vagonlarla dolu olduğunu biliyordu.

"Bakabilir miyim?" Aaron mağara gibi odayı işaret etti.

"Tabii ki." Carvel onları odaya götürdü.

Hayır, vagonlar değil, diye düzeltti Joan. Onlar tekerlekli kafeslerdi, sergilemek için yapılmış, her kafesin çatısını süsleyen ahşaptan oyulmuş kanatlı aslanlar vardı.

Her biri insanlarla doluydu, o kadar doluydu ki herkes ayakta durmak zorundaydı. Joan her kafeste yaklaşık yirmi kişi saydı, hepsi sıradan giysiler giymişti.

"Bizi çıkarın!" diye Joan ve diğerlerine yalvardı biri. En yakın kafes, içindekiler onu devirmeye çalışırken sallandı. "Bunu yapamazsınız!"

Bir gardiyan yanlarından geçerek demir parmaklıklara copla sertçe vurdu. Joan kemiklerin kırılma sesine ve çığlığa irkildi — parmakları kırılmıştı.

"Bugünkü gösteri için hapishaneleri boşalttılar," dedi Carvel. "İki düzine arabada bin mahkum. İnan bana, lojistik açıdan tam bir kabus."

Joan, Ruth'un gözüne baktı ve Ruth hafifçe başını salladı. Dikkatleri başka yöne çekme zamanıydı.

Ve belki bazı mahkumların kaçma şansı da vardı.

Joan kendini Carvel'e doğru çevirdi. "Gladyatörler sağlıklı görünüyor," dedi. Ruth'un dikkatini çekmek için gladyatör odasına doğru yürüdü. "Onlara ne yediriyorsunuz?"

Bu dünyada karşılaştıkları çoğu insan, Joan Aaron'un yanında konuşunca rahatsız olmuştu.

Carvel ise onun ilgisinden memnun görünüyordu. "Her zamanki gibi. Fasulye püresi. Güveç." Ceketinin cebinden bir kağıt çıkardı. "Oliver gladyatörleri ikinci ve üçüncü rauntlarda dövüşecek." Kağıdı düzelterek günün programını gösterdi.

JUBILEE SPECTACULAR

i. Karada ve denizde canavarların gösterisi

Damnatio ad bestias, damnatio ad gladium

Canavarlar suçlular ve gladyatörlere karşı

ii. İnsanlığın devrilmesinin canlandırılması

Damnatio ad gladium

Gladyatörler suçlulara karşı

iii. Aileler arası savaş

Gladyatörler ve gladyatörler

iv. Kraliçe Eleanor'a bir övgü, Semper Regina

Ruth yeniden ortaya çıktı. Arkasında, bir şey yere çarptı. Ruth, Joan'a Hunt'ın el işaretleriyle *kilitlerin zor açıldığını* söyledi. Koşan insanların seslerinden, başardığı anlaşılıyordu. İnsanlar bazı kafeslerden kaçıyordu.

"Ne oluyor!" Carvel, muhafızların vagon odasına koşarken döndü. "Bununla ilgilenmeliyim," dedi Aaron'a özür dileyerek. "Sizi koltuğunuza kadar eşlik etsinler mi?"

"Kendi yolumu bulurum," dedi Aaron.

Kaosun doruğa ulaşması için dayanılmaz bir dakika beklediler. Joan beklerken Aaron'a baktı.

Onlar her zaman bu noktada onun ayrılmasını planlamışlardı. O ayrılmak istememişti, ama Oliver ailesi üst katta bir kanat dolusu koltukları vardı ve Aaron orada olmazsa yokluğu fark edilirdi. Bugün Eleanor'a hiçbir şey belli etmemeleri gerekiyordu.

Aaron, *"Dikkatli* olun" diye dudaklarını hareket ettirerek kararsız görünüyordu. Nick başını salladı ve Joan da "*Sen de*" diye dudaklarını hareket ettirdi.

Sonra Jamie hepsine hareket etmeleri için başını salladı ve onlar da onun peşinden koştular.

Jamie'nin labirent gibi haritayı mükemmel bir şekilde ezberlemiş olduğuna güvenerek, geçitlerden geçerek aceleyle ilerlediler. Jamie, gardiyanları ve gladyatör eğitmenlerini atlatarak, az kullanılan yollardan geçerek onları yönlendirdi. Yol yavaş yavaş yokuş yukarı çıkarak, zemin seviyesinde arenanın yanında bulunan, toprakla kaplı bir odaya ulaştı. Yarıklar, kumla kaplı savaş alanını gösteriyordu, o kadar yakındı ki Joan uzanıp bir avuç kum alabilirdi.

Dışarıda stadyum doluyordu. İnsanlar saçlarına güller takmış, aile amblemli bayraklar sallıyordu. Hoparlörlerden müzik çalıyor, bas sesleri yankılanıyor, kalabalığın içinden kornalar çalıyordu. Tribünlerin altında, her canavar ailesine ait dev afişler asılıydı.

"Aaron yerinde mi?" diye sordu Nick.

Joan, onu görebilmek için gerildi. Oliver denizkızı tam karşılarındaydı, rüzgarda dalgalanan bayrağı yeşil üzerine altın rengindeydi. İlk olarak tribünde yayılan ilgi dalgasını fark etti. Ve Aaron da o ilgi dalgasının peşinden merdivenlerden iniyordu, sarı saçları hemen göze çarpıyordu. Oliver bölümünün ön sırasındaki şeref koltuğuna oturdu.

Onun muadili de aynı koltukta oturmuş olmalıydı, ya da belki de Edmund aile reisiyken yanındaki koltukta. Nick'in muadilini arenada kaç kez görmüştü, dövüşmeye ve öldürmeye zorlanırken?

Yanında, Nick bakışlarını Aaron'dan ayırmış, tribünlerin sert bir tiksinti ile dolmasını izliyordu. Joan, *onun* muadili de aynı şekilde arenadan yukarı bakıyor olduğunu hayal etti. O da bir Oliver gladyatörüydü. Bu zaman diliminde Aaron ile bu şekilde mi tanışmışlardı?

Aaron'un gladyatör kulübelerine doğru yürüdüğünü, Carvel'in Nick'in özelliklerini anlatırken onu dinlediğini hayal etti, tıpkı Boğa'yı tarif ettiği gibi. *Güçlü uyluklar ve omuzlar. İyi refleksler. Oliver ailesine şeref getirecek.*

"Tamam," dedi Jamie, düşüncelerini bölerek. "Hadi yapalım." Hızla diz çöktü ve bir kalemle sıkıştırılmış toprak zemine bir nokta çizdi. "Buradayız. İmparatorluk sandığının altında bir oda var." Bir oval çizdi ve çizgisini noktadan birkaç santim uzağa uzattı. "Bizimle oda arasında, yaklaşık bir metre kalınlığında bir tuğla duvar var," önlerindeki duvara başıyla işaret etti. "Sonra büyük bir boşluk ve bir duvar daha var. İki duvarı da yıkarsak, tam onun altında oluruz."

Joan şimdi kutunun görünen kısmını görmek için boynunu uzattı. Buradan yaklaşık yüz adım uzaktaydı, Jamie'nin çiziminde gösterildiği kadar yakın değildi.

Eleanor henüz oraya varmamıştı, ama infazlar yakında başlayacaktı.

Joan bu düşünceyle midesi bulandı. Eleanor bugün yüzlerce, belki binlerce insanın korkunç bir şekilde öldürülmesini ayarlamıştı. Bu ölümlerin hiç olmaması gerekiyordu ve her biri, kendini onarmaya çalışıp başarısız oldukça zaman çizgisini biraz daha zayıflatacaktı.

Zaman çizgisi çöküşün eşiğine geldiğinde, Eleanor onu kilitlemeye çalışacaktı. Ancak en zayıf anında bile zaman çizgisi ona karşı koyacak ve Eleanor onu hapsetmeye çalışırken tamamen dikkatini kaybedecekti. *İşte* o an, Eleanor'un en savunmasız olduğu an olacaktı.

"Bunu yapabilirsin," dedi Nick, Joan'a yumuşak bir sesle.

Joan ona gülümsemeye çalıştı. "Tek yapmam gereken duvarı yıkmak."

Nick'in görevi çok daha zordu. Eleanor'un muhafızlarıyla savaşacak beceriye sahip tek kişi oydu. Ve zaman çizgisinden kopuk olduğu için, Kral'ı öldürebilen tek kişi olduğu gibi, Eleanor'u da öldürebilecek tek kişi oydu.

Ama adım adım. Joan derin bir nefes aldı.

Grave gücünü kullanmaya henüz alışkın değildi, ama bütün hafta boyunca önlerindekiyle aynı yapıda tuğla yığınları üzerinde pratik yapmıştı. Şimdi iki elini tuğla duvara koydu. Kendini sakinleştirmeye çalışmadı.
—duyguları yoğun olduğunda gücünün en iyi şekilde işlediğini keşfetmişti.

"Yok ol," dedi tuğlaya. Hiçbir
şey olmadı.

Joan, gücünün kaynağına ulaşmak için derinlere indi. Yavaşça nefes aldı ve sonra nefesini verdi.

Parçalan.

Güç, fiziksel ve zihinsel olarak, tanımlayamadığı vahşi bir duygu olarak içinden akmaya başladı ve parmaklarının altında tuğla yumuşadı, tuğla ıslak kile dönüşürken parmakları duvara gömüldü. İçinde kum da vardı
—harç ince kül, ezilmiş kireçtaşı ve kuma dönüşüyordu. Parmaklarının arasından su damlıyordu. Bu, yok etme gücünün mezar gücüydü.
—tuğla ve harcı bileşenlerine ayırmıştı.

Ellerini hareket ettirerek deliğin boyutunu büyüttü. Hepsi geçebilecek kadar büyük olmalıydı. Sonra bir kez daha tüm gücünü kullanarak deliği genişletti.

Tom ile hızlıca bir ritim yakaladı. Tom, Joan'ın çalışmasına devam edebilmesi için periyodik olarak öne çıkıp kil, kum ve külleri kürekle temizliyordu. Çalışırken, Aaron'un muadili

bugün Eleanor'a nasıl ulaşmayı planladığını merak etti. Joan ve diğerleri, şehirdeki tüm kitapları denemiş olsalar da şifreyi kırmayı başaramamışlardı.

Ona ulaşabilirsin. İhtiyacın olan her şey sende var, demişti Nick'in muadili.

Joan dudaklarını ısırdı. Aaron'un muadili ne planlamışsa, o plan onunla birlikte ölmüştü. Joan, kendi planlarının işe yaramasını ummaktan başka bir şey yapamıyordu.

Tom'un daha fazla kil temizleyebilmesi için tekrar geri çekildi. İlk duvarı pratik yaptığından daha hızlı deliyordu. On dakika içinde bitireceğini tahmin ediyordu.

"Biliyor musun..." Tom konuşmaya başladı, ama kalabalığın heyecanlı uğultusu onu keserek hepsini irkiltti.

Odanın beş izleme deliğinden Joan, stadyumun artık tıklım tıklım dolu olduğunu görebiliyordu. İzlerken, gürültü neredeyse tamamen kesildi ve bu kadar büyük bir kalabalıktan gelen sessizlik ürkütücüydü.

Joan nefesini tutarak bakmaya devam etti. Bir saniye geçti, sonra bir saniye daha, ve sonra kafesli bir vagon yavaşça arenanın altından ortaya çıktı. Vagon insanlarla doluydu, en az yirmi kişi vardı.

Vagon savaş alanının ortasında duruyordu, devasa alanda küçük ve kırılgan görünüyordu. İçindeki insanlar korku içinde inliyor, kalabalığa yardım için yalvarıyordu. Bazıları ise öfkeyle parmaklıklara vuruyordu.

Joan kendine *bakma* dedi. Ama bakışlarını ayırmak için kendini zorladı. Vagonun kafes duvarları yere düştü, kumun sesi gürültüyü boğdu. Etraflarında kalabalığın gürültüsü yükselmeye başladı. Aşağıdan bir düzine platform yükseldi. Platformlarda aslanlar, leoparlar ve ayılar vardı. Kafesleri yoktu. Platformlarda dolaşıyor, hırlıyor ve kükrüyorlardı.

Joan elini ağzına kapattı. Birkaç dakika önce insanlar kafesin parmaklıklarıyla boğuşuyorlardı, ama şimdi korku içinde birbirlerine sokulmuşlardı. İlk aslan atladığında gözlerini sıkıca kapattı.

Nick'in sesi duyuldu. "Joan." Yumuşak bir sesle, sadece ona söylüyordu.

Karanlık gözlerine baktı ve Nick'in kendini pencereyi kapatacak şekilde konumlandırdığını fark etti. Artık tek görebildiği oydu.

"Bu zaman diliminde onlara yardım edemeyiz," dedi. "Ama bunun hiç olmamış gibi yapabiliriz. Eleanor'a ulaşmamız gerekiyor."

O haklıydı, bunu biliyordu. Bu duvarı aşması gerekiyordu.

Göreve odaklanmaya çalıştı, ama sonraki birkaç dakika boyunca, asla unutamayacağı sesler duydu. Çaresizce, hayatları için koşan insanların

hayatları için koşuyordu. İnsan sesine benzemeyen korku ve ıstırap çığlıkları. Hayvanların hırıltıları ve homurtuları. Et ve kemiği parçalayan dişlerin korkunç ıslak çıtırtıları ve acı dolu çığlıklar, ardından korkunç bir sessizlik. Bakır rengi kan, ağır tütsü kokusunu bastırarak Joan'ın burnuna kadar ulaşıyordu.

Ve belki de en kötüsü kalabalığın haykırışlarıydı: sanki bir futbol maçı izliyorlarmış gibi tezahüratları ve inlemeleri.

Ve sonra bir şekilde sağır edici gürültü daha da yükseldi, gök gürültüsüne dönüştü — insanlar sevinçle tezahürat yapıyordu. "Semper Regina! Semper Regina!"

Eleanor buradaydı.

Joan onu görmek zorundaydı. Genişleyen delikten çıkmaya çalışırken, Eleanor'un imparatorluk locasına doğru yürüyerek ilerlediğini gördü. Profilden bakıldığında, masal kahramanlarından çıkmış bir kraliçe gibiydi: kuğu boyunlu, ağır bir taç takmış, altın sarısı saçları omuzlarına dökülüyordu.

Joan, rüzgarda saçlarının hareket edip etmediğini anlamaya çalışarak onu izledi. Gerçekten burada mıydı, yoksa Cassius ve Finn'in inandığı gibi bu bir kayıt mıydı?

Eleanor imparatorluk locasının kenarına adım attı. Arena zeminden yaklaşık üç metre yükseklikteydi. Bir aslan duvarı tırmanıp ona ulaşabilecek kadar yakındı. Roma'nın koloseumunda imparatorları vahşi hayvanlardan ve serseri mızraklardan korumak için yüksek ağlar vardı. Eleanor'u koruyan böyle bir ağ yoktu. Bu, bunun sadece bir projeksiyon *olduğu* anlamına mı geliyordu?

Hayır... Kutunun hemen önünde hafif bir sabun köpüğü parıltısı vardı. Eleanor ile arena arasında neredeyse görünmez bir koruyucu bariyer. "Ali kalkanı görüyorum," diye fısıldadı. Ruth yanında keskin bir nefes aldı. "O burada."

Nick, gözleri fal taşı gibi açılmış Jamie'ye baktı. "*Haklıydın*." "Hoş geldiniz!"

Eleanor, hoparlörden net, neredeyse samimi bir sesle konuştu. Hoparlörden seslendi. "Her elli yılda bir, sevgili tebaamın huzuruna çıkarım — hükümdarlığımın yıldönümünü kutlamak için. Her elli yılda bir, size öncekilerin hepsinden daha muhteşem bir gösteri sunarım. Ve bu yılki gösteri, şimdiye kadarki en muhteşem gösteri olacak."

Altın rengi başı Oliver tribünlerine doğru döndü ve Joan titredi, Eleanor'un az önce Aaron'un varlığını fark edip not aldığından aniden emin oldu. Aaron hâlâ aynı koltukta, Oliver bayrağının üzerinde, dik ve sert bir duruşla oturuyordu.

Sonra Eleanor diğer tarafa döndü ve Joan'ın nefesi kesildi. Bir an için, doğrudan Joan'a bakıyor gibi göründü. "Bugün savaşan ve ölenler

bugün hepimizi onurlandırıyor!" dedi.

Eleanor odanın içini göremezdi, diye düşündü Joan. Burası çok karanlıktı, elbette. Yine de Eleanor'un bakışlarının yarattığı yanılsamadan rahatsız olarak işine geri döndü.

Zaten bu duvarı bitirmek üzereydi, delik neredeyse bir metre derinliğindeydi. Geçmek birkaç dakikadan fazla sürmezdi.

Yapışkan kile rahatsız bir şekilde kayarak mağara benzeri boşluğa geri süründü ve ellerini tuğlaya dayadı.

Parmakları içine battı. Diğer tarafa ulaşmak için, temiz havaya ulaşmak için itmeye devam etti. Ama ellerinin hareketi *durdu*. Sert bir şeye çarpmıştı. Erimeyen, ufalanmayan bir şeye.

Onun gücü işe yaramayan bir şeydi. "Ne oldu?"

dedi Nick.

"Bilmiyorum," dedi Joan. Ama kalbi çoktan çarpmaya başlamıştı. Tom'dan küreği aldı ve ince bir kil tabakasını kazıdı. Deliğe uzandı ve parmakları duvara değmeden durduğunda nefesini tuttu. "Hayır," diye fısıldadı. "Hayır, hayır, hayır."

"Ne oldu?" dedi Ruth.

"Burada bir bariyer var." Sıcaklığı ve dokusu olmayan görünmez bir bariyer —bir nesneden çok manyetik bir direnç gibi hissediliyordu. Joan gözlerini sıktı, boğazında hayal kırıklığı ve çaresizlik yükseliyordu.

Eleanor'a ulaşamazsa...

Nick, Joan'ın elinin yanına elini uzattı ve aynı engele çarptı. Joan'a baktı, gözleri kocaman ve endişeli.

"Sanırım bu Eleanor'un Ali kalkanı," dedi Joan boğuk bir sesle. Kalkanın sadece Eleanor'u çevrelediğini sanmıştı, ama şimdi Joan kalkanın imparatorluk sandığını tamamen çevrelediğini hayal etti. "Ne *yapacağız*? Onu durdurmalıyız!"

"Ben kırabilirim," dedi Ruth. Daha önce Ali'nin mühürlerini kırmıştı.

Ama Ruth ve Joan bir saatten fazla bir süre boyunca bariyer üzerinde çalıştılar. Ruth Hunt gücünü, Joan ise Grave gücünü kullanıyordu. Bu bariyeri yapan kişi, onlardan çok daha güçlüydü. Joan, Ruth'un nefes alıp verişinin hızlandığını duyabiliyordu. Kendi kalbi de, hem efordan hem de korkudan, gittikçe daha hızlı atıyordu. Hiçbiri, Eleanor'un zaman çizgisini kilitlemesi için

Eleanor zaman çizgisini kilitleyebilecek. Bir saat sonra olabilir, beş dakika sonra olabilir.

"Durmalısınız," diye araya girdi Nick sonunda.

"Hayır," dedi Joan.

"*Evet*," dedi Nick. Yüzü endişeyle gerilmişti ve Joan, onun sadece Eleanor'a ulaşmaktan endişeli olmadığını, *onun* için de endişelendiğini fark etti. "Zaten bitkin durumdasın ve bu işe yaramıyor."

"Buradan çıkmalıyız!" dedi Joan. Hepsi neyin tehlikede olduğunu biliyordu. "Joan..."

Joan saf bir umutsuzluk dalgası hissetti. Savaşlar başladığından beri ilk kez arenadaki katliama baktı.

Kum, kanla kaplanmıştı. Joan'ın hayal bile edemeyeceği yaralarla insanlar ölmüş ya da ölmek üzere yatıyordu. Bazıları canlı canlı yeniliyordu. Ve koku .....mide bulandırıcı bir koku yükseldi. Gözlerini sımsıkı kapattı, ama bu sadece
tütsü ve kan kokusu daha da belirginleşti. Korkunç bir an için, tek görebildiği, ellerinin altında kanlar içinde yatan büyükannesiydi.

Omzunda sıcak bir dokunuş hissetti. Joan gözlerini açtığında Nick'in ona baktığını gördü.

"*Bak!*" dedi Jamie.

Joan, onun işaret ettiği boş havayı takip etti. Ama orası boş değildi. Stadyumun üzerinde, tek başına, iplik kadar ince bir gümüş parıltı süzülüyordu. Zaman çizgisinde ince bir çatlak. Yeni bir yırtığın başlangıcı. Eleanor'un planının doğru olduğu ve planın işe yaradığına dair kanıt. Eleanor, onların gözleri önünde zaman çizgisini zayıflatıyordu.

"Zamanımız neredeyse doldu," dedi Tom.

Jamie, duvarın içindeki Ali bariyerine kaşlarını çattı. "Eleanor zaman çizgisini kilitlediğinde o kalkanı düşürmek zorunda kalacak. *O zaman* duvarı yıkabilirsiniz."

"Zamanımız yok," dedi Tom. "Bizimle oda arasında *iki* duvar var. Joan ilk duvarı geçmek için neredeyse bir saat harcadı. Kalkan yok olsa bile, ikinci duvarı geçmek yine aynı süreyi alır.
O zamana kadar Eleanor zaman çizgisini kilitlemiş olacak."

"Başka bir şey denemeliyiz," dedi Nick. "Ona ulaşmalıyız."

Düşün, Joan kendine sertçe söyledi. *Pes etme. Düşün.* Aşağıdan değilse Eleanor'a nasıl ulaşabilirlerdi?

Kalabalığın içinde kız kardeşini aradı. Eleanor artık görünmüyordu, imparatorluk locasının girintisine geri çekilmişti. Sadece onun hemen önündeki insanlar onu görebiliyordu.

"Ona ulaşmanın bir yolu yok," dedi Ruth düz bir sesle. "Bu zaman çizgisi son zaman çizgisi olacak. Eleanor kazandı."

"Hayır," dedi Joan, farkına vararak. Bir yol *vardı*. Jamie, Eleanor'un zaman çizgisini kilitlediğinde kalkanını indirmesi gerektiğini söylemişti. Tam önünde duran birine karşı savunmasız kalacaktı.

Arenada savunmasız kalacaktı.

Yirmi Üç

"Oraya girersek öleceğiz," dedi Ruth. "O arenadaki her şey insanları öldürmek istiyor: hayvanlar, gladyatörler, devriye gezen muhafızlar. "

"Ben hayatta kalabilirim," dedi Nick ve Joan gözlerini kapattı. Bu planı önerdiğinde, kendini arenada hayal etmişti. Ama elbette Nick oraya girecekti.

Tüm dünyaları, tüm dünyaları tehlikedeyken, aniden bu sözleri söylememiş olmayı diledi.

"Gladyatör olarak girebilirim," diye devam etti Nick. "Sadece kıyafet, silah ve maske lazım."

"*Hayır*," diye fısıldadı Joan.

"Hâlâ yeteneklerim var." Nick onu sakinleştirmeye çalışıyordu. "Bunu yapabilirim." Onun söyleyeceği şeyi tahmin etmişti. "*Sadece* ben. Onu öldürebilecek tek kişi benim. Orada ona yaklaşacak kadar uzun süre hayatta kalabilecek tek kişi benim."

Joan başını salladı. Bunun her zaman planın bir parçası olduğunu biliyordu: Eleanor'la savaşmak için Nick'in kalan yeteneklerini kullanmak. Ama o arenaya tek başına giremezdi. O bir gladyatör değildi. Eğitim almamıştı.

"Yapamazsın..." diye başladı, ama konuşurken, odanın yanındaki koridordan devriye ayak sesleri geldi.

O ve diğerleri, muhafızlar geçip giderken geri çekildiler. Joan nefesini tuttu. İçeriye bir bakışta, Joan'ın duvarda açtığı, Tom'un bile içine girebilecek kadar büyük deliği göreceklerdi. Altındaki çamur ve moloz yığınını da göreceklerdi.

Ancak, onlar dalgın görünüyorlardı. Bir an sonra, Joan bunun nedenini anladı.

Stadyumda korkunç, boğuk bir ses yankılandı. Bir korna sesi olabilir, ama çok daha ürkütücüydü, sanki ölüm tanrısından geliyor gibiydi.

Görünüşe göre yeni bir rauntun başladığını haber veriyordu, çünkü kalabalık sevinçle bağırmaya başladı.

Sonra her şey karardı ve topluca bir çığlık yükseldi.

Joan döndü. Dışarıda, arena bir okyanusa dönüşmüştü. Su, açık pencerelerin yüksekliğine kadar yükselmişti, ama bir şekilde odaya girmiyordu. Su, arenanın çevresindeki görünmez bir bariyer tarafından tutulmuş gibi, çalkalanıyor ve hareket ediyordu.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye fısıldadı Ruth.

Joan başını salladı. Suyun altında olduğu hissi o kadar güçlüydü ki, nefesini tuttuğunu fark etti.

Ve sonra, odanın uzunluğu kadar uzun, karanlık bir şekil yanlarından geçti. Mızrak gibi bir kafası olan bir yaratıktı. Beklenmedik bir çeviklikle döndü; Joan'ın daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

"*Bunu* arenaya nasıl soktular?" diye merak etti Ruth. "Bu alanı bu kadar çabuk nasıl suyla doldurdular?"

"Onlar yapmadı," dedi Jamie biraz titreyerek. "O bir ichthyosaur. Sanırım ilkel okyanusu izliyoruz. Bütün bunlar denizken..."

Joan, anlamaya çalışarak bakakaldı. Suyun yüzeyinde ışık oyunları vardı; eski bir okyanusun berrak mavi sığlıklarına bakıyorlardı. Şu anda orada var olan muazzam gücü hissedebiliyordu, fırın kapısı açıldığında hissedilen sıcaklık şoku gibi. "Bunu Eleanor yapıyor," diye fark etti.

Eleanor, bu ilkel dünyanın bir parçasını ortaya çıkarmış ve onu bir baloncuk içinde hapsetmişti.

O anda, içgüdüsel olarak, tam olarak neyle karşı karşıya olduklarını anladı. Eleanor artık gerçekten kız kardeşi değildi. Daha çok, insanların onu gördüğü tanrıça gibiydi.

Joan böyle düşünürken, onlarca insan taş atılmış gibi suya düştü, çırpınarak ve dehşet içinde... Eleanor onları kalabalığı eğlendirmek için suya atmıştı.

Bazıları su yüzüne çıkmaya çalıştı, ancak çoğu ağır tüvit giysileri ve ayakkabılarının ağırlığıyla boğulmuştu. Devasa yaratıklar, mızrak gibi burunlarıyla suya vurarak onlara doğru yüzerken, su köpürdü. Joan, suda kanın yayılmasıyla irkildi. Canavarlardan biri birinin etini ısırmıştı.

Joan Nick'e döndü ve onun yanlarındaki dehşeti izlemediğini fark etti. Gözleri Joan'daydı.

"Kimse bundan kurtulamaz," dedi ona. Sesi boğuk ve yalvarırcasına çıkmıştı. Nick o okyanusa giremezdi.

Nick, sanki onu ezberlemeye çalışır gibi yüzüne bakakaldı. "Hala programın ilk bölümündeyiz," dedi. "*Karada ve denizde hayvanların gösterisi.* Bir sonraki tur gladyatörler ve suçlular arasında olacak. Başlar başlamaz içeri gireceğim." Elini dokundu ve garip bir an, sanki orada baş başa kalmışlar gibi hissetti. "Bu yapılmalı," dedi. "Ve bunu yapabilecek tek kişi benim."

Joan boğazındaki ani yumruyu yuttu.

"Zaman çizgisinin zayıfladığını hissediyorum," dedi Jamie, biraz titreyerek.

"Ben de," diye onayladı Tom. "Hasarı hissedebiliyorum. Bu ölümler onu parçalıyor."

"Gitmeliyiz," dedi Nick.

Jamie hepsini başka bir odaya götürdü.

"Aman *Tanrım*," dedi Ruth ve Joan dehşetle geri çekildi.

Ölü gladyatörler çöp torbaları gibi yere yığılmıştı, çoğu iç çamaşırlarıyla kalmıştı. Zırhları ve silahları raflara özenle yerleştirilmişti, bedenlerinden daha fazla saygı görmüşlerdi.

"Spolliarium," diye mırıldandı Jamie. "Bu cesetleri daha sonra yakacaklar."

Dışarıda kalabalık gürültüyle bağırıyordu ve Joan sadece onların susmasını diledi.

Kendini tutamayıp bakınca, sudaki insanların artık ortada olmadığını gördü, muhtemelen o eski okyanusun derinliklerine batmışlardı.

Joan, zihninde onların korku içinde çırpındıklarını tekrar gördü.

Gladyatörlerin cesetleri, silahları ve giysileri yeniden kullanılabileceği için arenadan sürüklenerek çıkarılmıştı. Ama sudaki insanlar, evlerinden milyonlarca kilometre uzakta, öldükleri yerde bırakılacak gibi görünüyordu.

Çenesini sıkıp, ölü gladyatörlerin etrafından dikkatlice geçerek kısa bir kılıç ve kını aldı ve beline taktı. Sonra Nick'e kıyafet ve sandalet bulmasına yardım ederken, diğerleri hançer, ağ ve kalkanları aldı; ellerindekileri daha sonra ayıklayabilirlerdi.

İşlerini bitirdiklerinde, o ürkütücü boru sesi tekrar duyuldu ve sanki biri ışığı açmış gibi oda birden aydınlandı.

Joan, Ruth'un nefesini tuttuğunu duydu. Dışarıda, eski deniz bir anda yok olmuştu, sanki hiç var olmamış gibi. Onun yerine, arena yine pürüzsüz, boş bir

temiz, kuru kumla kaplı düz bir levha haline geldi, bir sonraki savaşa hazırdı.

Joan bir korku dalgası hissetti. Programın ikinci bölümü başlamak üzereydi, Nick'in gireceği bölüm.

Kalabalık artık bağırıyordu. *Gladyatörler, gladyatörler!* Joan, bağırışlar arasında bazı yarışmacıların isimlerini duydu. *Boğa! Boğa! Priscus! Verus!*

Deniz çekilince Aaron tekrar göründü, ama eskisinden çok daha uzaktaydı. Önceki kadar sakin görünmüyordu; huzursuzdu, sarı saçları etrafı arar gibi dönüyordu.

Eleanor daha da uzaktaydı — stadyumun diğer tarafındaki imparatorluk locasında sadece bir gölge gibi duruyordu. Buradan bakıldığında heykel gibi hareketsiz görünüyordu. Bu gösteriyi mi izliyordu? Joan merak etti. Yoksa planlarının yerine oturmasını, arenadaki ölümlerin zaman çizgisini yeterince zayıflatmasını ve harekete geçebilmesini mi bekliyordu?

Ve yakında harekete geçebilecekti. Stadyumun üzerindeki havada, zaman çizgisinde oluşan yırtık büyümüştü. Joan en son gördüğünde ince bir çatlaktı, ama şimdi pürüzlü bir ağız gibi açılmıştı. Buradan futbol topu büyüklüğünde görünüyordu, ama daha büyük olmalıydı.

Kalabalık bunu göremiyor muydu? Bunun dehşetini hissedemiyor muydu? Yoksa günün dehşeti, kanın üstüne yayılan tütsü kokusu gibi bu duyguyu bastırmaya yetiyor muydu?

Hoparlörden cızırtılı bir ses geldi. "Bir sonraki gösterimiz, insanlığın devrilmesinin canlandırılması olacak! Gladyatörler ve suçlular, insanları yenilgiye uğratan büyük canavar ailelerini canlandıracak!"

Spiker konuşurken, aşağıdan devasa, iki katlı bina yüksekliğinde sağlam sahne dekorları yükselmeye başladı. Bunlar, ilk savaşta kafeslere kapatılmış insanlar ve hayvanlar gibi platformlar üzerinde arenaya kaldırılıyordu.

"Bu Londra," dedi Nick. "Londra'nın canlandırması. İçinde savaşı sahneleyecekler."

Turistlere yönelik bir Londra versiyonuydu; küçültülmüş simgesel yapılar, labirent gibi sokaklara sıkışmış. Burada, şirin evleriyle Londra Köprüsü, şurada Westminster Sarayı ve Big Ben vardı.

Ve şimdi, birkaç metre derinliğinde dolambaçlı bir hendek kuma gömülmüştü. Joan, bu hendeğin Thames Nehri'ni temsil ettiğini fark etti, çünkü hendeğe bulanık kahverengi su yavaşça doluyordu.

Midesinde bir ağrı hissetti. Daha önce canavarlarla yaptıkları dövüşler, dövüş sayılmayacak kadar kolaydı. Ama bu ortam, kıvrımlı sokakları ve insanların saklanabileceği yerleriyle, savaşları uzatmak için tasarlanmıştı.

"Gitmeliyiz!" dedi Nick. "İhtiyacımız olan her şey elimizde. Ve bu oda yakında insanlarla dolup taşacak." Joan'ın ne demek istediğini anlaması bir saniye sürdü: çok geçmeden arenadan daha fazla gladyatör cesedi buraya sürüklenecekti.

"Arenaya en iyi giriş yolu neresi?" diye merak etti Tom. "Diğer gladyatörlerin yanına mı dizilelim?"

"Bunun için çok geç," dedi Ruth, pencereden dışarıdaki manzaraya bakarak başını salladı.

Gladyatörler, kalabalığın yenilenen uğultusu eşliğinde yüzeye çıkarılmaya başlanmıştı. Ailelerinin amblemlerini, özenle işlenmiş renkli göğüs zırhları ve kolyelerinde bulunan kolye uçlarında taşıyorlardı. Joan, Oliver ailesinin denizkızı, Argent ailesinin yanmış karaağaç ve Portelli ailesinin yılan amblemlerini gördü. Yaklaşık üç düzine gladyatör olduğunu tahmin etti.

Gladyatörler, arabalardaki insanlardan çok daha fazla dövüşmeye alışkındı. Bazıları platformlarından atlayıp kalabalığa gösteri yapıyordu, ileri geri yürüyerek pazılarını gösterip göğüslerini yumrukluyorlardı. Diğerleri ise seyircileri tamamen görmezden gelerek, kılıçlarını havaya kaldırmış halde yeniden inşa edilmiş şehrin sokaklarında dolaşıyordu.

Ve şimdi daha fazla vagon arenaya yükseldi. Yerleştiklerinde kafesler düştü ve içindeki insanlar binaların arasında saklanacak yer bulmaya çalışarak koştular. En az yüz kişi olmalıydı.

Bir gladyatör mızrak attı ve koşan insanlardan birinin bacağına isabet etti. Kurban çığlık attı ve gladyatör onu öldürmek için yaklaşırken geriye doğru sürünerek düştü.

Başka bir gladyatör caddede koşarak bir binaya sığınmaya çalışan yaşlı bir adamı dışarı sürükledi. Kısa kılıcıyla adamı bıçakladı ve adam yere yığıldı. Ancak bu sırada gladyatörün bacağına fırlatılan bir bıçak saplandı. Anlaşılan bu insanlardan bazıları silahlıydı.

Nick, açıkça müdahale etmek istediği için kıpırdanmaya başladı. Ama buradan hiçbir şey yapamazdı. "Arenaya girmeliyim." Henüz gladyatör kıyafetlerini giymemişti, ama zaten bir gladyatör gibi görünüyordu; aynı tehlikeli güce sahipti.

"Bu virajı dönmeye devam edersek" —Jamie sol tarafı işaret etti—"bir dakika içinde büyük açık kemerlere varacağız. Orası, cesetleri tarladan sürükleyip getirdikleri yer."

"Çok görünür," dedi Tom. "Ve saklanacak yeri yok."

"Eleanor'dan da çok uzaktayız," diye ekledi Joan. Boğazında korku yükseliyordu, ama kendini seçenekleri düşünmeye zorladı. Nick'e döndü. "O yoldan gidersen, ona ulaşmak için tüm savaş alanını geçmen gerekir." O manzarayı *ve* nehir engelini aşması gerekecekti. "Daha önce bulunduğumuz oda..." Orası çok daha yakındı. "Gücümü kullanarak oradaki arenaya açılan duvarı yıkabilirim."

"Hâlâ çok görünür," dedi Tom.

"Mezar gücüne zamanımız yok!" dedi Ruth. "*Bakın*." Havada bulunan pürüzlü kenarlı yırtığı işaret etti. Onlar izlerken bile büyüyor gibiydi; her yeni ölümle birlikte daha da büyüyordu.

"Bekle..." Jamie onları keserek sözünü kesti. "Bir fikrim var."

Dışarı fırladı ve onlar da onun peşinden koştular. Jamie, odalardan oluşan labirenti kolaylıkla geçerek ilerledi. Birkaç dakika içinde, onları karanlık bir koridorun sonundaki boş bir odaya getirdi. Burası arenanın bir alt katındaydı, penceresiz ve loştu.

Burada büyük bir platform vardı ve üzerinde hala bir vagon duruyordu, kafesli yanları yere yatmıştı. Hep birlikte vagonu platformdan sürükleyerek çıkardılar.

"Burası imparatorluk locasına en yakın fırlatma odası," dedi Jamie. "Sahne dekorunun arasında, model Thames'in kuzeyinde ortaya çıkacaksınız. *Hemen* gitmelisiniz," diye ekledi. "Buradan bile yırtılmayı hissedebiliyorum. Zaman çizgisi kritik noktaya yaklaşıyor. Eğer yapmazsak..."

Joan elini kaldırarak onu durdurdu. Yakınlarda bir ses duymuştu.

Jamie bir soru sordu, sonra o da duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı. İnsanlar bu tarafa doğru geliyordu.

Joan odanın kapısına parmak uçlarında yaklaştı ve hızlıca bir bakmak için riske girdi. Geri çekildi. *Muhafızlar*, diye dudaklarıyla söyledi. Diğerlerine sekiz parmağını gösterdi. Saklanacak tek yer kapının arkasıydı, ama oraya hepsi sığmazdı.

Tom omuzlarını dikleştirdi.

"*Hayır!*" Jamie, Tom koridora çıkarken fısıldadı. Kimse onu durduramadan Tom'un peşinden koştu.

Ve şimdi kapının arkasında yer *açılmıştı*. Joan, Ruth ve Nick küçük boşluğa sıkışarak girdiler. Joan'ın kalbi güm güm atıyordu.

Bir dakika sonra, bir muhafız şaşkın bir sesle "*Hey!*" dedi. "Siz ikiniz nereden çıktınız? Kimlikleriniz nerede?"

Ben hallederim! Ruth, Joan'a dudaklarıyla söyledi. Joan onu durdurmak için harekete geçtiğinde, Ruth, Joan'ın hiç duymadığı kadar sert bir sesle Joan'ın kulağına fısıldadı: "Burada kal! Eğer seni yakalarlarsa, seni öldürebilirler, sen insansın!" Ruth kapının arkasından bakındı ve muhtemelen gardiyanların bakmadığı bir anı seçerek odadan da çıktı. Koridorda ilerledi. "Tuvalet nerede?" diye yüksek sesle sordu. "O adam üçümüzü buraya gönderdi ve biz de *saatlerdir* yürüyoruz." Sesi o kadar sinirliydi ki, gardiyanların hiçbiri hemen cevap vermedi.

Joan ellerini yumruk yapıp, keşke dışarıda *kendisi* olsaydı diye düşündü. O ve Nick hala kapının arkasında sıkışmış durumdaydı, Nick sırtında sağlam bir duvar gibiydi.

"Sizi buraya *kim* gönderdi?" dedi ilk gardiyan.

"Oh, onları dışarı çıkarın." Joan, ikinci gardiyanın gözlerini devirdiğini neredeyse duyabiliyordu.

"Ama onlar burada ne yapıyorlar? Kimse burada olmamalı!" "Kimin umurunda?"

"Ben onları eşlik ederim," dedi daha anlayışlı olan gardiyan.

Joan gerildi. Uzun bir sessizlik oldu, sonra bir sessizlik daha. Konuşma kesilince, kapıdan hızlıca dışarıya bakmaya cesaret etti. Koridor boştu. Hepsi gitmişti. Artık sadece o ve Nick kalmıştı.

"Temiz," diye fısıldadı ona.

Nick, tuttuğu nefesini gözle görülür bir şekilde bıraktı. "Hadi yapalım o zaman," diye fısıldadı.

Aldığı gladyatör kıyafetlerini karıştırdı: kısa bir deri etek ve tunik. Joan, pantolonunun çıktığını gördü ve yüzü kızararak hızla asansör düğmelerine döndü.

Bu zaman diliminde henüz öpüşmemişlerdi, ama bahçedeki o geceden beri bu an yaklaşıyordu. Joan, her ona baktığında vücudunda bir elektrik akımı hissediyordu. Her dokunduklarında.

Şimdi, bunun birlikte geçirecekleri son an olabileceği farkına vardı. Boğazını yutkunarak, gözlerinin arkasında yanma hissi uyandıran gözyaşlarını tutmaya çalışırken, belindeki kınını sıkıca kavradı ve platformun yanındaki kolları ve düğmeleri inceledi.

Nick'in yaklaştığını duymadan hissetti ve döndü. "Oh," diye aptalca mırıldandı. Ağzı birden kurudu.

Karanlık saçları dağınık, beline kısa bir kılıç takmış, kızın önünde duruyordu. Gladyatör kıyafeti kostüm gibi görünmeliydi, ama

öyle değildi. Deri hafifçe yıpranmıştı ve her şey ona tam oturmuştu. Eski bir kahraman gibi görünüyordu.

Bir adım daha attı ve aynı havayı soluyorlardı, elleri belini kavrıyordu. Joan yüzünü yukarı kaldırdı, kalbi çarpıyordu. Nick'in çaresizliğini hissedebiliyordu, en az onun kadar güçlüydü. O öpücük için yüzünü yukarı kaldırdığında, Nick'in gözleri onun gözlerine saplanmıştı.

Ellerini beline daha sıkı doladı, ama ikisinin de istediği gibi onu öpmek yerine, tuhaf, özür diler bir gülümsemeyle -sadece ağzını bükerek- onu nazikçe geriye doğru çekti, sanki dansa davet eder gibi, tökezleyip bir şeye takıldığında onu dengeledi.

"Nick?" dedi tereddütle.

Nick yere yakın bir şeye dokundu ve geri atladı. Joan içgüdüsel olarak onun peşinden atıldı, ama yeterince hızlı olamadı. Etrafında kafes duvarları yükselirken ve alçak bir tavan onu kapatırken korkuyla nefesini tuttu. Nick onu vagona koymuştu. Kafese.

"Ne *yapıyorsun*?" Diğer insanlar gibi kafesin parmaklıklarını tutup salladı, ama onlar da onun için yerinden kıpırdamadı.

Nick'in gözleri ona nazikçe bakıyordu. "Ne planladığını biliyorum. Benimle birlikte yukarı çıkacaktın." Belindeki kılıcı işaret etti. "Bunu yapmana izin veremezdim."

Joan boğazında biriken gözyaşlarını hissedebiliyordu. Bu konuda tek kelime bile etmemişti, ama bu doğruydu. Onun planı, oraya, onun yanına gitmekti. "Yardım etmeme izin ver," diye fısıldadı. "*Lütfen*."

Elleri, parmaklıklara tutunmuş olan ellerinin üzerine katlandı ve kafasını kafese yasladı, sanki ona daha yakın olmak istiyormuş gibi. "Onu öldürebilecek tek kişi benim. Ve *yapabilirim*. Bunu yapabilirim. Ama sen de benimle birlikte oradaysan yapamam. Seni korumaktan başka bir şey düşünemem."

Gözünden bir damla yaş düştü. "Yalnız kalmanı istemiyorum."

"Yakında birlikte olacağız," dedi Nick boğuk bir sesle. "Zaman çizgisini geri alacağız ve sonra birlikte tüm dünyanın zamanına sahip olacağız. Bundan sonra."

Sonra onu öptü — parmaklıkların arasından, acil ve tutkuyla, sanki başka hiçbir şey yapmak istemiyormuş gibi. Joan da aynı çaresizlikle ona karşılık verdi. Bahçede onu öpmek istediği gibi.

Joan nefes alamıyordu, nefes almak da istemiyordu. Tek istediği, dudaklarının dudaklarında kaymasını hissetmekti. Öpücüğün tüm vücudunda kıvılcımlar saçtığını duyabiliyordu.

seslerini duyabiliyordu, öpücük tüm vücudunda kıvılcımlar saçıyordu. Onun düzensiz nefeslerini duyabiliyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı dudaklarına.

Boğazından bir ses çıktı ve öpücüğü bir an için derinleştikten sonra isteksizce geri çekildi. Koyu renkli gözlerini ondan ayırmadan platforma çıktı ve onu yükseltmek için kolu çekti. "*Seni* seviyorum," dedi.

Yüzünü gizlemek için metal bir maske taktı ve sonra ortadan kayboldu, platform tarafından görüşten tamamen gizlendi.

Yirmi Dört

Joan çığlık atmak istedi. Bunun yerine saçındaki tokaları çıkarıp titremeyen ellerini sakinleştirmeye çalıştı. Nick, Joan'ın kilidi açabileceğini biliyordu, ama onu durduracak kadar hızlı olamayacağını da biliyordu.

Kilit açıldı ve kafesin kapısını iterek dışarı çıktı, sonra panele doğru daldı ve platformu geri çağırmaya çalıştı. Ama Nick bir şekilde kilitlemişti. Kontroller hareket etmiyordu. Joan, hayal kırıklığı ve ruhunda bir mide bulantısı ile elini sertçe vurdu. Sanki hala oradaymış gibi, ağzının dudaklarında hissedebiliyordu.

Neler olup bittiğini görmesi gerekiyordu.

Yukarıdaki zemin kata tırmandı. Manzaralı ilk odada bir kabus görüntüleri vardı. Küçültülmüş gökdelenler ve gri Londra sokakları arka planda, düzinelerce gladyatör ve tutsak kılıç, mızrak ve baltalarla hayatları için savaşıyordu. Yerde insanlar yatıyordu, bazıları ölmüş, bazıları acı içinde inliyordu.

Kalabalık bir uğultu içindeydi, silahların ete değdiği anda çıkan acı çığlıkları gürültüyle boğuluyordu.

Joan elini ağzına kapattı. Nick neredeydi? Burada olması gerekirdi, birkaç adım öteye inmiş olamazdı. Çoktan ölmüş müydü? Kusacak gibi hissetti.

Hayır, orada! Rahat bir nefes aldı. Nick, yaklaşık yüz metre uzaklıktaki imparatorluk locasına yaklaşmak için binaların arasında koşuşturuyordu. Atılan bir bıçağı eğilerek kaçtı, bıçağı yerden aldı ve sonra gökdelenlerden birinin arkasında gözden kayboldu.

Joan baktığında, demir sivri uçlar yerden fırladı, çit direkleri kadar kalın ve uçları ölümcül derecede keskindi. Daha önce gördükleri gladyatör Bull, ayağından yakalanmıştı.

Ayağından yakalanmıştı. Küfretti ve çiviler toprağa geri çekilirken etini de beraberinde çekerek çığlık attı.

Joan, Nick'in öyle bıçaklandığını hayal etmemek için bir anlığına gözlerini kapattı. Ama bilmek zorundaydı. Gözlerini açtı ve umutsuzca tekrar etrafa bakındı.

Onu yaralı Bull'a doğru koşarken gördü. Bir parça kumaş bulmuştu, Joan birinin gömleği olduğunu tahmin etti. Gladyatörün ayağını hızlı ve emin hareketlerle sardı, adamın onu öldürebileceğinden korkmuyor gibiydi. Joan onun neden bu kadar kendinden emin olduğunu anlamadı. Birçok gladyatör gladyatörleri öldürüyordu. İşini bitirince, adamı binalardan birine itti ve elindeki bıçağı sabitledi.

Tamam mı? Joan onun söylediğini gördü.

Şişlenmiş diğer insanlara yardım etmek imkansızdı. Çoğu zaten yaralanmıştı, sivri uçlar ortaya çıktığında sokakta yatıyorlardı.

Joan bunu düşünürken, kalabalığın dikkatinin ve seslerin değiştiğini fark etti. Kafalar birer birer yukarı doğru kalkıyordu.

Yukarıda, zaman çizgisinde oluşan yırtık büyümüştü. Kısa bir süre önce futbol topu büyüklüğündeydi. Şimdi ise gökyüzünün yaklaşık üçte birini kaplıyordu, geniş ağzı hırlayan bir hayvanın çenesi gibiydi. Ve içinde... Joan titredi. Yırtığın içinde, boşluğun gölgeleri kıvrılıyordu.

Daha fazla çığlık duyuldu, bu kez savaşçılardan değil, kalabalığın kendisinden. Seyirciler dehşete kapılmıştı.

Savaşçılar da durmuştu. Herkes gökyüzüne bakıyordu. Savaş alanında bulunanlar hep insandı ve kalabalığın içindeki canavarların hissettiklerini hissedemiyorlardı. Ama yırtığın dehşeti ve içindeki gölgeler inkar edilemezdi.

Joan bunu hissedebiliyordu — ortaya çıkan boşluğun doğal olmayan yanlışlığı, zaman çizgisinin ötesinde uzanan sonsuz boşluk. Baş döndürücü bir an için, gölgelerden gelen garip bir açlık hissedebildi. Sanki yırtık yerden bir şey çıkıp hepsini yutmak için can atıyormuş gibi.

İnsanlar olanları anlamaya çalışırken, fısıltılar ve çığlıklar stadyumda yankılandı.

Eleanor ayağa kalktı ve kalabalığı susturdu. Ellerini gökyüzüne kaldırdı. Kalkanının parlaklığı kayboldu ve Joan, günün asıl savaşının başlamak üzere olduğunu anladı. Eleanor ile zaman çizgisi arasındaki savaş.

Ve bu bir savaştı. Joan, Eleanor'un iradesinin saf gücünü, yeni tanrısal gücünün ağırlığını hissedebiliyordu. Eleanor, zaman çizgisinin imkansız gücüyle savaşıyor, onu vahşi bir atı dizginler gibi kendine doğru çekiyordu. Buna karşılık, büyük canavar geri çekildi, tasmasını kırmaya çalıştı, kafese kapatılmayı reddetti. Eleanor onu yaralamış olabilir, ama hala savaşacak kadar güçlüydü.

Eleanor'un güzel yüzü çabayla buruşurken, tüm dikkatini savaşa vermişken, Joan arenada bir hareket gördü.

Yalnız bir figür imparatorluk locasına doğru koşuyordu. Joan nefesini tuttu, kalbi güm güm atıyordu. O Nick'ti.

Hızını kesmeden Nick, Eleanor'un göğsüne bir mızrak fırlattı.

Joan mızrağın izini takip etti, umudu yeşerdi. Bu olabilir miydi? Zaman çizgisini geri alabilecekleri an bu muydu?

Ama Eleanor'un kişisel kalkanı tam zamanında geri çekilerek mızrağı saptırdı. Joan nefesini tuttu. Kalkan bir anda ortaya çıkmamıştı. Saptırılan mızrak Eleanor'un kolunu sıyırmış ve solgun teninde kan izleri bırakmıştı.

Kalabalık, şok ve dehşet karışımı bir haykırışla çınladı; o ana kadar Eleanor'un bir hologram olduğuna inanıyorlardı. Ama şimdi kolundaki kan, onun burada, etten kemikten bir varlık olduğunu herkese açıkça gösteriyordu.

Ve biri, sözde tüm gücü elinde tutan bir tanrıçayı yaralamayı başarmıştı.

Eleanor geriye sendeledi, saldırının kaynağını arıyordu. Hızlı nefes alırken, kutunun dibinde duran Nick'e bakakaldı. Nick onu korkutmuştu.

Nick gümüş maskesini çıkardı ve yüzünü gösterdi. Eleanor, gözle görülür bir şekilde sarsılmış bir şekilde bir adım daha geri attı.

Stadyumda gürültüler yükseldi. Seyirciler onu tanımıştı. Joan, buradan bile sözleri duyabiliyordu. "*Nick Ward! Gladyatör!*"

"Sen..." Eleanor nefes nefeseydi. "Sen ölmüş olman gerekiyordu!"

"Öl*müştüm*!" Nick sesini yükseltmişti ve sesi şimdi stadyumda yankılanıyordu.

stadyumda yankılanıyordu, beklenmedik bir şekilde net. Arena akustik olarak tasarlanmış olmalıydı. Belki gladyatörler kazandıklarında ya da merhamet dilediklerinde konuşmalar yaparlardı. "Seni durdurmak için geri geldim!"

Nick, *insanlar arasında popüler*, demişti Eleanor Aaron'a. Joan, Nick'in *ne kadar* popüler olduğunu o ana kadar anlamamıştı. Şimdi kendi kalkanını oluşturuyordu.

Savaş alanından insanlar koşarak ve topallayarak ona doğru geliyordu. Gladyatörler ve suçlular. *İnsanlar*. Joan, yaralı Bull'u da aralarında gördü. Nick'in etrafında toplanarak onu koruyorlardı.

Stadyumda çıt çıkmıyordu. Joan, Nick bir kelime söylerse stadyumdaki tüm insanların isyan çıkaracağı hissine kapıldı. Arenadaki herkes, tribünlerin en üst katlarındaki herkes. Binadaki tüm çalışanlar.

Eleanor da bunun farkında gibiydi, çünkü muhafızlara onu yakalamaları emrini vermedi. Tekrar döndü, bu sefer Aaron'ı arıyordu.

Oliver tribününde Aaron'ın duruşu tam bir kafa karışıklığı tablosuydu ve Joan, Eleanor'un başını eğdiğini gördü; bu kafa karışıklığının sahte mi yoksa gerçek mi olduğundan emin değildi.

"Görünüşe göre bir çıkmaza girdik," diye Eleanor'a seslendi Nick. Joan, onun dikkatini kasten Aaron'dan uzaklaştırmaya çalıştığını hissetti. "Zaman çizelgesini kesinleştirmen gerekiyor. Ve bunu o bariyerin arkasından yapamazsın."

"Belki," dedi Eleanor.

"Karar vermek için fazla zamanın yok," diye ekledi Nick, "çünkü *bu*" — zaman çizgisinin üzerindeki pürüzlü yırtığı işaret etti — "bana pek sağlam görünmüyor." Arenadaki cinayetler durmuştu, ama yırtık hala gözle görülür şekilde genişliyordu. "Bahse girerim, zaman çizgisini sabitleyene kadar büyümeye devam edecek."

"O halde bir çıkmaza girdik," diye kabul etti Eleanor. "Çünkü senin de benim kadar dünyanın sonunun gelmesini istemediğini düşünüyorum."

Nick cevap vermedi. Bunun yerine bir adım geri attı ve sonra duvara koşarak, merdiven tırmanır gibi kolaylıkla duvarı ve imparatorluk locasının çıkıntılı balkonunu tırmandı. Eleanor'un önüne indiğinde kalabalıktan topluca bir çığlık yükseldi. Bu insanüstü bir başarıydı; duvar en az on beş metre yüksekliğinde olmalıydı. Nick gerçekten hala yeteneklerine sahipti.

Bir muhafız silahını kaldırarak ona doğru geldi, Nick ise onu sihirbazlık numarası gibi silahsızlandırdı. Bir saniye önce silah adamın elindeydi, bir saniye sonra Nick'in elindeydi ve adam yerde yatıyordu.

Nick diğer üç muhafızı da aynı hızla halletti. İşini bitirdiğinde balkonda sadece o ve Eleanor kalmıştı. Silahı Eleanor'un göğsüne doğrulttu.

Bir düzine muhafız Eleanor'un arkasındaki bölmeye koştu, Eleanor'un kaldırdığı eliyle durduruldular. Eleanor kalkanı indirmedikçe Nick'e ulaşamazlardı.

"Yara izi yok," dedi Eleanor Nick'e yavaşça. "Sen bu zaman çizgisinin Nick'i değilsin." Etrafına bakındı. "Kız kardeşim nerede?"

Joan, ona cevap vermek için pencereye yaklaştı. "*Buradayım*. *Benimle savaş."* ben*im*le

Nick cevap verdi. "O başaramadı," diye yalan söyledi. "Buraya tek gelen bendim." Sesi hala netti. Joan bunun stadyumun akustiğinden mi, yoksa Eleanor'a yeterince yakın olduğu için mikrofonu onun sesini mi alıyordu, emin değildi.

"Ne kadar üzücü," dedi Eleanor. "Çünkü o *burada* bebekken öldü."

Nick'in cevabı, uyarıcı bir homurtuydu. "Onun hakkında seninle konuşmayacağım."

Joan'da hayal kırıklığı ve korku dalgalandı. Buradan yapabileceği bir şey var mıydı? Dikkatlerini dağıtmak? Kendisi arenaya girmek? Durumu daha da kötüleştirmeyecek ve yardımcı olacak bir şey düşünemedi.

Nick ağırlığını değiştirdi. Eleanor'un Joan'dan bahsetmesi onu etkilemiş gibiydi. Joan'ın göğsü sıkıştı. Orada, Eleanor'la baş başa duran Nick, Holland House kütüphanesinde ilk tanıştığı Nick'e çok benziyordu.
Koyu gözlü, ciddi gülümsemeli çocuk. Joan o zamanlar onların bir tür ruh ikizi olduklarını, gerçek zaman çizgisinde birlikte olduklarını bilmiyordu.

"Sen orijinal zaman çizgisinde onunla birlikteydin," dedi Eleanor, Joan'ın düşüncelerini yineleyerek.

Joan, sesindeki kötü niyetten titredi. Sinirleri bozulmaya başlamıştı. Eleanor kalkanını indirmek için hiçbir hareket yapmamıştı ve yukarıdaki boşluğun kıvrılan gölgeleri, sanki huzursuzlaşmış gibi daha hızlı hareket ediyordu.

"İlk zaman çizgisinden bu yana her zaman çizgisi orijinal şekline kavuşmak için can atıyor," dedi Eleanor. "Bu yüzden sen ve Joan, zaman çizgisinde zaman çizgisinde birbirinizle karşılaşıp durdunuz." Sesi artık neredeyse samimi gibiydi, sanki dinleyicilerini unutmuş gibi. "Ama *bu* zaman çizgisini kilitlediğimde her şey değişecek. Zaman çizgisi önceki versiyonlarının tüm hatıralarını kaybedecek. Benim ona verdiğim şekilden başka hiçbir şeyi arzulamayacak. Bu ilk ve son, tek zaman çizgisi olacak ve gerçek zaman çizgisinin tüm yankıları kaybolacak. *O zaman* ona karşı hala aynı şeyleri hissedecek misin? Onu hala sevecek misin?"

"Yaptığın hiçbir şey benim hislerimi değiştirmeyecek," dedi Nick. Joan Eleanor'u öldürmek istemiyordu, ama Nick silahı hafifçe eğerek dikkatini tekrar ona çekti. "Devam et," dedi. "Bariyeri indir. Zaman çizgisini kilitlemeye çalış."

Nedense Eleanor buna gülümsedi. Joan derin bir tedirginlik hissetti. Neden gülümsüyordu?

"Aynı şeyi hissedecek misin diye *soruyorum*," dedi Eleanor, "ama gerçek şu ki, hiçbir şey hissetmeyeceksin."

"Hayır!" diye bağırdı Joan. Eleanor'un ne yapmaya çalıştığını bilmiyordu, ama içini korku kapladı. Ne *demek* istemişti?

"Seni ben yarattım ve yeniden yarattım," dedi Eleanor Nick'e. "Zaman çizgisi senin üzerinde hiçbir gücü kalmayana kadar. Kralı öldürmen gerekiyordu. Ve sen yaptın. Benim için çok iyi bir iş çıkardın. Zaman çizgisini kilitlemek için bariyeri kaldırmam gerektiğini sana kim söyledi bilmiyorum, ama bu kesinlikle doğru değil."

Joan'ın midesi düğümlendi. Jamie, mührün kaldırılması gerektiğini tahmin etmişti, ama bu sadece bir tahmindi. Eğer doğru değilse, her şey bitmişti.

Nick çoktan tepki vermişti. Bariyere ateş etti. Mermi sanki jele yapışmış gibi havada durdu ve Nick hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkardı. Bunun yerine kınından kısa kılıcını çekti. İki eliyle kabzayı kavradı ve bariyere sapladı. Ve... Joan nefesini tuttu... Kılıç bariyere girmeye başladı. Yavaştı, sanki Nick kalın bir lastiği itiyormuş gibi, ama kılıç ilerliyordu.

Eleanor geri çekildi, gözleri kılıcı izliyordu.

"Bana karşı hiçbir gücün yok," dedi Nick Eleanor'a. "Zaman büyüsü de yok."

"Seni zaman çizgisinden ayırdım," diye onayladı Eleanor. "Sen özgür bir ajansın.

Değişimin katalizörü. Ve haklısın, senin üzerinde hiçbir gücüm yok. Ama dünyanın geri kalanı üzerinde gücüm var.

Parmaklarını şıklattı ve Joan geri çekildi. Seyircilerin büyük bir kısmı gitmişti — üst tribünlerde en az on bin kişi. İnsanlar. Hepsi koltuklarından kaybolmuştu.

Joan'ın içini bir ürperti kapladı. Eleanor'un onları başka bir zamana gönderdiğini hissetti. Nefes almak kadar kolaydı.

“Gerçek şu ki, zaman çizgisinde serbest bir ajan varken onu kilitleyemem,” dedi Eleanor. Parmaklarını bir kez daha şıklattı ve arenada yine demir sivri uçlar yükseldi, köpekbalığı dişleri kadar keskin ve ölümcül.

Joan, Eleanor'un niyetini anladığında dehşet içinde kaldı. "*Hayır!*" diye bağırdı.

"Buraya gelmemeliydin, Nick," dedi Eleanor. "Çünkü sen hayattayken zaman çizgisini kilitleyemedim. Senin ölmen gerekiyor." Bu sefer

Eleanor parmaklarını şıklatmadı. Nick'in ayaklarının altındaki balkon, stadyumdaki insanlar gibi bir anda yok oldu. Başka bir zamana itilmişti.

Joan'ın boğazından bir çığlık yükseldi ve sonra aniden bir el ağzını kapattı, Nick düşerken sesini boğdu. Aşağıdaki arenaya, metal sivri uçların beklediği yere, imkansız bir mesafe, hayatta kalınamayacak bir mesafe.

Joan'ın parmaklarının altında sert ve keskin bir şey parçalandı. Gücü ortaya çıkıyordu. Taş duvara dokunmuştu ve gücü onu Nick'e götürmeye çalışıyordu.

Bir an için kalabalık sessizliğe büründü, sanki inanamıyormuş gibi. Sonra bir uğultu başladı, giderek yükseldi, yükseldi, yükseldi, ta ki ses fiziksel bir şey gibi hissedilene kadar, Joan'ın vücudunda titreşerek. Canavarlar tezahürat yapıyordu, Joan fark etti. Bütün bunları bir gösteri olarak görmüşlerdi. Eğlence olarak.

Midesinin bulandığı Joan, Nick'in cesedini görmek için mücadele etti, ama arenada hayatta kalan insanlar hala onun etrafında toplanmıştı. Nick'in nereye düştüğünü göremiyordu.

Ama onun öldüğünü bilmek için cesedini görmesine gerek yoktu. Büyük canavar tasmasıyla sessizleşirken zaman çizgisinin değiştiğini hissedebiliyordu.

Yukarıda, gökyüzü pürüzlü deliği sanki hiç var olmamış gibi yuttu. Eleanor'un zaman çizgisi yerine oturuyordu. Nick'in ölümü bunu kesinleştirmişti.

Joan'ın boğazı ağrıyordu ve hala birinin avuç içine bağırarak çığlık attığını fark etti. Aynı kişi şimdi onu fiziksel olarak çekerek arenadan uzaklaştırdı.

Joan gözlerini kırptı. Aaron'du, güzel yüzü gergin ve sarsılmıştı. Dudakları hareket etti, sesi kalabalığın gürültüsüne karıştı: *Gitmeliyiz!*

Onu öldürdüm, diye bağırdı Joan. Sözcükler boğazında cam parçaları gibi ezildi, ama kalabalığın gürültüsünden kendini duyamıyordu. *O öldü!*

Aklına aniden korkunç bir görüntü geldi: Nick'in katranla kaplı, sivri uçlu bir kuleye dikilmiş kafası. Körü körüne geri döndü. Onu oradan çıkarmalıydılar. Eleanor'un ona yapabileceği her türlü iğrenç şeyden cesedini korumalıydılar.

Aaron, Joan'ın beline sarıldı ve onu çekmeye başladı. Joan direndi. *Ona ulaşmalıyız!* diye bağırdı. Ama Aaron ondan daha güçlüydü. Onu kollarına aldı ve açık kapıya doğru itti.

Yirmi Beş

Joan kalabalığın içinden nasıl geçtiklerini zar zor fark etti.

Net anlar, bulanık bir fotoğraftan kareler gibi zihninde beliriyordu: Atlar ve muhafızlar, trafiğe kapatılmış bir caddede geçit töreni yapıyordu. Havada kan gibi sıçrayan gül yaprakları. Bulutlu gökyüzünün altında kasvetli duran Oliver evi; artık güneş yoktu.

Joan'ın beyni düzgün çalışmıyordu. Çünkü aksi takdirde, tek görebildiği Nick'ti. Düşüyor, düşüyor ve ölüyordu. Tekrar tekrar.

İçinden garip, hayvani bir ses çıktı. Her zaman Nick'le birlikte olacağına inanmıştı. Gerçek zaman çizgisinde birbirlerine aittiler ve o zamandan beri her zaman çizgisinde birbirlerini bulmuşlardı.

Bir sonraki zaman çizgisinin onlar için yeni bir şans, yeni bir başlangıç olacağını düşünmüştü. Birbirlerine geri dönmek için çok şey atlatmışlardı ve bir sonraki zaman çizgisinde nihayet birlikte olmak için zaman ve mekanları olacaktı.

Ama başka zaman çizgisi kalmamıştı. Bu sonuncusuydu ve Nick ölmüştü.

Zihninde, o düşüyordu, düşüyordu ve o da düşüyordu, sanki boşluğa yuvarlanmış gibiydiler. Belki de Nick ile sonsuza kadar düşecekti.

"Joan." Aaron'ın sesindeki titreme o kadar gerçekçiydi ki, Joan'ı dalgınlığından çıkardı. Bir şekilde Oliver ailesinin lüks giriş salonundaydılar, Oliver ailesinin mermer büstleri aşağıya bakıyordu. Yukarıda, tavandaki

deniz kızları pençelerini uzatmış, boğuluyormuş gibi ağızları bükülmüştü.

Joan saatlerdir ağlamış gibi hissediyordu; gözleri şişmiş, boğazı düğümlenmişti. Ama yüzüne dokunduğunda, yüzü kuruydu. Gözyaşı yoktu; duyguların girdabı tamamen içindeydi.

Aaron düzensiz bir nefes verdi ve birini uzaklaştırmak için eliyle işaret etti—Joan onun hizmetçilerden biri olduğunu tahmin etti. Diğer eli Joan'ın elini sıkıca tutuyordu ve Joan onun titrediğini hissetti. Personelin önünde kendini tutmaya çalışıyordu.

İyi misin? diye sormak istedi, saçma bir şekilde. Çünkü elbette iyi değildi. O da değildi. Bu hastalıklı, yozlaşmış dünyada bulunuyorlardı ve artık buradan çıkmanın bir yolu yoktu.

Aaron, Joan'ı Oliver malikanesinin güzel odalarından geçirdi, halılar ayaklarının altında çimen gibi yumuşaktı. Joan merdivenleri çıkarken elini merdivenlerin ipeksi ahşap korkuluğuna sürdü. *Bu gerçek*, diye kendi kendine söyledi. Bunu yüksek sesle söylemiş olmalıydı, çünkü Aaron'un eli elini sıktı ve adımları hızlandı.

Ve sonra yatak odasına girdiler. Aaron ağır ahşap kapıya yaslandı ve Joan'ı kendine doğru çekti. Ve *sonunda*, *sonunda*, ağlayacak kadar kendini güvende hissetti. Yüzünü onun temiz pamuklu gömleğine bastırdı ve hıçkırarak ağladı. Aaron onu daha sıkı sarıldı. Bir şeyler söylüyordu, Joan uzaktan duyabiliyordu, ama kelimeleri anlayamıyordu.

Bir süre sonra Aaron'un onu kapıya sırtını dayayacak şekilde çevirdiğini hissetti. Aaron uzaklaşmaya başladı ve Joan ona uzandı. "*Yapma!*" Aniden ona dokunmaya devam etmek için çaresizce çabaladı. İçinde kaotik ve dayanılmaz bir acının fırtınası vardı ve Aaron onu gerçeğe bağlayan tek şeydi. "*Lütfen*," diye fısıldadı. "Kafamda kaybolup duruyorum!
Lütfen beni bu kafamdan çıkar!" Ne istediğini bile bilmiyordu. Sadece, bu herhangi bir kaybolma hissinden daha kötüydü, o kadar kaybolmuştu ki ve Aaron onu her zaman geri getirebilmişti.

Aaron, onun ne demek istediğini anlamış gibiydi. Onu tekrar kendine doğru çekerek kollarının arasına aldı.

Kız çenesini kaldırdı. "Aaron," diye fısıldadı. Aaron ona odaklanınca gri gözleri kararma gösterdi.

İnce bir titreme onu sardı, sonra Joan eğildi ve aniden öpüşmeye başladılar.

Öpücük derinleştikçe, onu sıcaklık sardı. Mükemmel bir saniye boyunca, onun ağzının ateşinde, onunla birlikte olmanın verdiği hazzın içinde kayboldu. Sonra Aaron geri çekildi, az önce yaptıklarından açıkça şok olmuştu.

"Joan..." Sesi çatladı. "Bunu istemiyorsun. Aklın başında değil!"

"Ben..." Joan kendi sesinin titrediğini duydu. "*Lütfen*." Aralarında çok fazla mesafe vardı ve bu dayanılmazdı. Eğer onu şimdi terk ederse, gerçekten kaybolacaktı. Tekrar onun dudaklarını bulmak için hamle yaptı, ama o onu durdurdu, elleri belinde sıkıca tutuyordu.

"Bunu istemiyorsun," dedi Aaron tekrar. Sesi sert çıkmıştı. "Sana istediğin her şeyi veririm. Elimden gelen her şeyi. Ama sen *beni* istemiyorsun. *Onu* istiyorsun."

Joan'ın ağzı buruştu ve sonra tekrar ağlamaya başladı, her şey bir anda geri geldi. Nick ölmüştü, demir kazıklarla delinmişti. Eleanor onun kafasını kesecek ve kulelere asacaktı.

Aaron, Joan'ın yüzündeki gözyaşlarını sildi. Onun bu kadar acı verici derecede nazik olabileceğini bilmiyordu.

Nick konusunda haklıydı, ama kendisi hakkında yanılıyordu. Joan titrek bir nefes aldı. Zor duyguları bastırmak her zaman kötü bir alışkanlığıydı. *Henüz bunu hissetmenin doğru zamanı değil*, diye kendi kendine söylemişti. Ama bugünün dehşeti onu paramparça etmiş gibiydi. Bastırmaya çalıştığı tüm duygular bir anda yüzeyde ortaya çıktı. Bastırdığı her şey.

Aaron'a karşı hisleri vardı. Kendine dürüst olsaydı, ona sonsuza kadar sürecek gibi görünen hisleri olduğunu itiraf ederdi.

"Bunu istiyorum," diye fısıldadı ona. "*Seni* istiyorum. Ben... Uzun zamandır istiyorum."

Aaron hâlâ yüzünü avuçları arasında tutuyor, başparmağıyla yanağını okşuyordu. Gözlerinin içine baktı. "Şu anda çok acı çekiyorsun. Sana daha fazla acı çektirmek istemem."

"Bana acı *vermeyen* tek şey sensin," dedi dürüstçe. Nick'in ölümü, bu zamana kadar ikisinin de onun için ne kadar değerli olduğunu anlamasını sağlamıştı. Sonra tereddüt etti, aniden kararsız kaldı. Belki de o da aynı şekilde hissetmiyordu. *"Beni* istiyor musun bilmiyorum ....."

Sonra bakışlarında karanlık bir şey parladı — kendi duygularının bir yansıması. Joan, o bakıştaki derin duygular karşısında nefesini tuttu.

Yoğunluğu. Yine de, kendi duygularını bir kenara bırakarak, sanki onun zihninin berrak olduğundan emin olmak istercesine, yüzünü incelemeye devam etti.

Uzun bir süre sonra, aradığını bulmuş gibi göründü. Onu kendine doğru çekti, kapıdan uzaklaştırdı ve bir kez daha öptü.

Joan, buna ne kadar ihtiyacı olduğunu hissederek titriyordu. İçinde neden bu kadar aciliyet olduğunu bile söyleyemezdi. Ancak Aaron'un öpücükleri kasıtlı, aceleci ve derindi ve Joan sakinleşmeye başladı, nefesi tekrar ritmini buldu. O, ona yaslanıp rahatlarken yumuşak, cesaret verici bir ses çıkardı.

Dışarıda öğleden sonra sona ermek üzereydi. Ağaçlar uzun siyah çizgiler halinde gölgelerini düşürüyordu. Tek ses, öpücüklerinin ve şöminenin çıtırtı ve tıslamasıydı. İçerideki lambalar yanmamıştı ve oda giderek kararıyordu.

Aaron ağzını kaldırdı ve Joan ona biraz bulanık bir şekilde gözlerini kırptı. Odanın içine doğru ilerlemişlerdi ve şimdi Aaron'un kocaman yatağının yanında duruyorlardı, şömine Joan'ın sırtına fırın gibi sıcak geliyordu. Aaron saçlarını yüzünden çekti. "Bunu daha önce yaptın mı?"

Joan yutkundu. "Sadece öpüşmek." Ve sadece Nick'le.

Onu tekrar öpmek için eğilirken bakışları çok yumuşaktı. "Bunu yapabiliriz," diye fısıldadı.

Joan ise bundan daha fazlasını istiyordu. Gri ceketini çekti. Adam buna karşılık öpücüğü derinleştirdi ve Joan'ın vücudunu sıcak bir titreme sardı.

Ceketini çıkarıp koltuğa attı ve sonra onu yatağa yatırdı. Altında, denizkızları işlemeli mavi ipek örtü yumuşacık bir his veriyordu.

Joan ona uzandı, ama adam uzun bir süre sadece ona baktı, bakışları ayrıntılı bir dikkatle üzerinde dolaştı, sanki onu kalbine kazıyormuş gibi. Sanki onu böyle görebileceği tek şans buymuş gibi.

Şömineden gelen gölgeler yüzünde sıcak bir şekilde titriyordu. "Çok güzelsin," diye fısıldadı ve Joan yanaklarında sıcaklığın yükseldiğini hissetti. "Bazen sana bakıyorum ve nefes almayı unutuyorum."

O konuşacak kişi değildi. O kadar yürek parçalayıcı, dikkat çekici bir yakışıklılığa sahipti ki, etrafındaki dünyayı onun yanında gerçek dışı gibi gösteriyordu. Dışarı çıktıklarında, insanlar hep ona bakıyordu.

Düşünceleri yüzüne yansımış olmalıydı, çünkü Aaron'un ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Yabancıların bana bakışlarından hoşlanmıyorum," dedi. "Ama senin

bana bakışın *hoşuma* gidiyor."

Bu kez, onun kendisini yanına çekmesine izin verdi. Joan biraz gergin bir şekilde geri çekildi ve elbisesinin en üst düğmesini açtı. Aaron dudaklarını ısırdı, gözleri karardı ve bir sonraki düğmeye dokunarak kızın yüzünü izledi. Kız başını sallayınca, düğmeyi açtı, sonra bir sonrakini ve bir sonrakini, sanki yırtmak istemediği kağıda sarılmış bir hediyeyi açar gibi dikkatli ve hayranlıkla. İşini bitirince, kızın korsesini açarak onu çıplak bıraktı.

Gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Güzel," diye mırıldandı. Parmaklarını sütyeninin üst kısmında gezdirdi ve Joan'ın nefesi, parmağı göğüslerinin arasına daldığında kesildi.

Ve sonra birden durdu.

Joan ona bakarak gözlerini kırptı. Adamın bakışları, boynunda ağır duran rakamların yazılı olduğu kolyeye takılmıştı. Adamın her fırsatta onu eşarp ve yüksek yakalarla örtmeye çalıştığını fark etti. Joan, adamın içinde öfke dalgalarının yükseldiğini hissetti.

"Rakamların bir anlamı yok," diye hatırlattı ona. Onu hiç ayarlamamışlardı.

Alnını onun alnına yaslamak için eğildi. "Senin bu dünyada yaşadığını düşünmeye dayanamıyorum," diye fısıldadı boğuk bir sesle. Ve burada yaşamak zorundaydılar. Eleanor kazanmıştı. Artık tek zaman çizgisi bu kalmıştı.

Joan, ateşin ışığında altın rengi parıldayan saçlarına dokundu. Saç telleri parmaklarının arasından geçiyordu, yatağın ipekinden bile daha yumuşaktı. "Neden şimdilik bu odanın dışında hiçbir şey yokmuş gibi davranmıyoruz?" diye önerdi.

Aaron'un gözleri hüzünlüydü, yüzünü avuçlayıp tekrar öptü, ağzı çenesinin kenarına, boynuna, köprücük kemiğine doğru kaydı. Kolyesinin zincirini açtı, boynundan çıkarırken cildini çizmemek için dikkatli davrandı. Sonra tüm nazikliği bir anda kayboldu. Kolyeyi duvara sertçe fırlattı ve Joan bir *kırılma sesi* duydu.

"Sanırım kırdın," dedi.

O, kolyenin olduğu boğazının çukuruna eğilip öptü. "İyi."

Ondan sonra pek konuşmadılar.

Ancak daha sonra... ikisi de birbirlerine yaklaşıp nefes nefese kalmışken... Aaron, Joan'a bakarken göz bebekleri
Üfledi. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. O kadar yumuşak bir sesle söylemişti ki Joan, bunu söylemek istediğinden emin olamadı. Hatta söylediğinin farkında mıydı, onu bile bilmiyordu.

Kendilerine geldiklerinde gece çoktan çökmüştü. Dışarısı karanlıktı. Aaron bir ara ikisini de yorganın altına sokmuştu ve hâlâ birbirlerine sıkı sıkı sarılmışlardı, onun teni Joan'ınkine değiyordu. Joan onun kollarının arasında döndü, Aaron onu kendine daha da yaklaştırdı ve saçlarını okşadı.

"Diğerleri nerede?" diye fısıldadı Joan.

"Bilmiyorum. Chimera Inn'de olmalılar." Orası buluşma yerleriydi. "Kalabalığı geçemedim, bu yüzden buraya geldim." Aaron iç geçirdi. "Düşünemedim. Seni buraya getirmemeliydim, burası güvenli değil."

Oh. Joan yutkundu. O da düşünmemişti, ama adam haklıydı. Arenada Eleanor, Nick'in başka bir zaman diliminden geldiğini anlamıştı. Artık Aaron'a daha da şüpheyle bakacaktı. Diğerlerini daha da sıkı arayacaktı.

Ama yine de... "Mahkeme henüz bizim için gelmediyse, belki de gelmeyecek," dedi. "Belki Eleanor'un en iyi intikamı, bizi bu dünyada yaşamaya zorlamak olacaktır."

Aaron, Joan'ın yanından elini gezdirdi, sanki onun hala burada olduğunu, hala sağlam olduğunu kendine kanıtlamak istercesine. "Sanırım bizi istiyorsa, bizi ele geçirecektir.
Kaçacak yer yok. Nick artık bizi korumak için burada değil."

Bu Joan'ın aklına gelmemişti. Aaron ve diğerlerine teorisini açıklamıştı: Zaman çizgisi Nick'in etrafında garip bir şekilde dalgalanıyordu ve bu da zaman yolcularının onu yakalamasını zorlaştırıyordu. Onunla birlikteyken, Joan ve onun yakınındaki herkes korunuyor olabilirdi. Ama artık korunmayacaklardı.

Zaman çizgisi kilitlendiğine göre, artık dalgalanabilir *miydi*?

Her halükarda, Aaron haklıydı. Eleanor onları istiyorsa, alacaktı.

Joan düşüncesizce elini uzattı ve Aaron'un saçlarını gözlerinden çekti. Bunu yapabilmek çok garipti; Aaron her zaman ulaşılmaz gibi görünmüştü. Ama şu anda öyle değildi. Yanağında yastığın kenarından bir iz vardı, saçları ve gömleği buruşmuştu. Joan, gömleğinin düğmelerinin açıldığını fark etti, ama çıkarmamışlardı.

Kaşlarını çattı. Yakasının beyaz pamuğunda kırmızı bir leke vardı. "Kanıyor musun?" Oturdu. "Aaron, o *kan* mı?" Nick'in düşüşünü izlerken hissettiği panik onu sardı. "*Yaralandın mı*?"

"Ne?" Aaron şaşkınlıkla kendine baktı. İzleri görmemişti. "Hayır...
Sanırım kil," dedi. Joan'ın koluna dokundu.

Joan şaşkınlıkla kendine baktı. Kollarında soluk kırmızı çizgiler vardı. Bunların günün erken saatlerinde oluştuğunu fark etti. Tuğla duvarı yıkmaya çalışırken oluşmuştu. Ellerini yıkamıştı ama kollarındaki izlerin bir kısmını fark etmemişti.

"Hey," diye fısıldadı Aaron. Oturup Joan'ı yataktan kaldırdı ve koltuğun kolundan denizkızı motifli ipek bornozu aldı. Bornozu Joan'ın omuzlarına örttü ve ikisi birlikte lüks banyoya girdiler.

Lavabonun musluğunu açıp suyu ısıttı ve sabunla Joan'ın kollarını ovuşturdu. "Gördün mü?" dedi, su kırmızıdan sonra berraklaşırken. "Kimse kanamıyor. Ne sen ne de ben."

Joan garip bir deja vu hissetti. Holland House'daki katliamdan sonra da ellerindeki büyükannesinin kanını böyle yıkamıştı. Aaron yatak odasındaydı, onu tanıştığı geceydi.

Gri gözleri aynada onun gözleriyle buluştu. Soğuk banyo ışığında solgun görünüyordu ve gözleri kızarmıştı. "Sürekli insanları kaybediyorum," dedi kendi kendine. Katliamda ailesini. Nick'i. Aaron'ı, geçen sefer zaman çizgisini değiştirdiğinde.

"Beni kaybetmedin. Buradayım," diye mırıldandı.

"Aaron..."

"Seni seviyorum," dedi.

Joan nefesinin kesildiğini duydu. O, onun içindeyken de bunu söylemişti, ama o kadar yumuşak bir sesle söylemişti ki, Joan onun bunu kasıtlı olarak söylemediğini düşünmüştü. Bu sefer, yüzünde acı bir ifade vardı ve bu ifade Joan'ın göğsünü acı bir şekilde sıkıştırdı. Aaron, Joan'ın da kendisi için aynı şeyi hissetmediğini düşünüyordu.

Ama o *hissediyordu*. O gün yaşananlar kalbini parçalamış, uzun zamandır içinde sakladığı gerçeği ona göstermişti. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Bakışları sabit bir şekilde Joan'ın üzerindeydi, ama Joan onun ona inanmadığını anlayabilirdi. O ve Nick neredeyse öpüşecekleri gece, "*Senin için her zaman o olacak*" demişti. Aaron, Joan'ın yanında dururken bile, onun kalbinde her zaman ikinci sırada olacağına inanıyordu.

Joan'ın göğsü yine kasıldı ve gözlerini kapattı. Aaron'ın elinin elini kapattığını hissetti. Ellerini göğsüne sıkıca bastırdı ve içindeki bir şey hafifçe rahatladı. "Bunu bazen yaparsın," diye fısıldadı. "Endişeli olduğunda. Buraya bastırırsın."

Joan ona bakarak gözlerini kırptı. Nasıl fark etmişti? Kendisi bile bunu pek fark etmemişti.

Aaron alnına bir öpücük kondurdu. "Saray muhafızları hâlâ gelmedi." "Belki de haklıydın," dedi Joan. "Belki de hiç gelmeyecekler."

Belki Eleanor gerçekten onları burada yaşamaya zorlayacaktı.

Joan ilk kez bu dünyada bir gelecek hayal etmeye çalıştı. Aaron'la birlikte bu evde mi yaşayacaktı? Canavar gibi bir refakatçi olmadan sokaklarda güvenle yürüyebilecek miydi?

Peki ya Aaron? Onun muadili, Oliver bölgesinin acımasız hükümdarı olarak biliniyordu. Aaron, burada hayatta kalabilmek için muadilinin rolünü oynamaya devam edecek miydi? Joan titredi. Onu tanıyordu; bu onu mahvederdi. Eleanor'un en sevdiği psikolojik işkence tam da buydu...

"Hava soğuyor," dedi Aaron. "Odayı ısıtayım."

Joan, Aaron odadan çıkana kadar soğuğu hissetmemişti. Hızlı bir sıcak duş alarak soğuğu gidermeye çalıştı, son kil kalıntılarını, bu korkunç günün son izlerini vücudundan silmeye çalıştı.

Havluya sarılmış olarak geri geldiğinde Aaron perdeleri çekmişti. Kendi takım elbisesini ve Joan'ın elbisesini asmış, odayı topluyordu.

Aaron, Joan'ın kendisini izlediğini görünce biraz utangaç göründü. "Sadece alışkanlık," dedi. "Temizlik hizmetine alışkın değilim." Böyle bir evde bunun garip gelebileceğini fark etmiş gibiydi. "Açıklaması zor."

Açıklayacak bir şey yoktu. "Son zaman çizgisinde odanı gördüm," diye itiraf etti Joan. "Mutfağın yanında. Seni koyduğu yer."

Aaron donakaldı. Joan, onun yanlış anladığını söylemek, keskin bir şey söylemek istediğini gördü. Bu, onun normal tepkisi olurdu. Bunun yerine, "Bir bakıma, bu zaman çizgisi öncekinden daha iyi. *O* burada değil," dedi.

Ateşi karıştırmak için ona sırtını dönerek ateşin yanına gitti. Joan ona dokunmak isteyerek ona doğru sallandı. O duyguyu bastırmasına gerek olmadığını hatırladı. Ona doğru gitti ve kollarını onun boynuna doladı. Aaron onu kendine çekerek, çıplak tenine ateşin çok sıcak gelmemesi için onu hafifçe döndürdü.

O tereddütle şöyle dedi: "Bu zaman çizelgesinin benim için avantajları olduğunu biliyorum.

Canavarlar insanlara hükmediyor. Ve ben, sürgüne gönderilmiş babamın

Ama... Senin böyle bir yerde olmanı asla istemem. *Ben* de böyle bir yerde olmak istemiyorum."

"Biliyorum," dedi Joan. "Sen, karşıtın gibi davranan adam değilsin. Karşıtın da değildi."

Joan, yüzünün kenarını görebiliyordu. Bu ifadeyi daha önce, onu başkalarının önünde savunduğunda görmüştü. Her şeyden çok kafa karışıklığına benziyordu, sanki buna dair hiçbir referansı yokmuş gibi. Kollarını ona daha sıkı sardı ve çenesini kaldırıp onu öptü. Gözleri, daha önce hiç görmediği kadar dürüsttü. "Aramızdaki bu şey," diye fısıldadı. "Seninle benim aramdaki. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Böyle hissedebileceğimi bilmiyordum."

Daha sonra Joan yine Aaron'un yatağında kıvrılmıştı. Aaron mutfağa yemek almaya gitmişti. Joan hareket edince yastıklardan biri yere düştü. Yastığı almak için kanopi perdesini kenara itti ve bir şey gözüne çarptı. Bir kitap. *The Riverside Chaucer.* Yatak ile kanopi çerçevesi arasına sıkıştırılmıştı.

Joan merakla uzandı. Dokunduğu anda, oda etrafında dalgalanmalar oldu. Eleanor kilitlediğinden beri ilk kez zaman çizgisi hareketlenmişti. Bu his, Joan'a Nick'in mühür yüzüğünü dokunduğu anı hatırlattı. Sanki zaman çizgisi Joan'ın yaptıklarına ilgi duyuyordu.

Kitabı kucağında açtı ve içindekiler kısmını karıştırmaya başladı —çoğunlukla alışkanlıktan. Nick'in yüzüğündeki şifreli sayıları artık ezbere biliyordu.

9 1894 1, 9 1671 6, 7 161 7, 12 108 6, 2 2229 4, 14 56 6, 11 2141 5, 3 3199 6

Dokuzuncu bölümü buldu: "Sihirbazın Hikayesi." Her satır numaralandırılmıştı ve sayfalar arasında 1894'e kadar ilerledi.

İlk kelime onu sarsarak vurdu. *Aaron.*

Yatakta daha dik oturdu. Onun adı tesadüfen burada olamazdı. Bu, aradıkları kitaptı, birdenbire bundan emin oldu.

Artık bunun bir faydası olmayacağını biliyordu. Eleanor'la savaşmış ve kaybetmişlerdi. Yine de, bir sonraki kelimeyi aramak için sayfaları çevirmeye devam etti. . . .

Yirmi altı

Joan sayıları çözdü. Bitirdiğinde, şifrelenmiş mesaj tek bir satırdan oluşuyordu.

Aaron, aşkım. Evere myne. Evere thyne. Nicholas.

Joan, kalemle yazdığı harfleri, Orta İngilizce yazılışlarını uzun uzun baktı. Uzun ve tuhaf bir an boyunca, kelimeler anlam ifade etmedi. Ne ayrı ayrı, ne de bir arada. *Aaron, aşkım.*

Sonra anlamı geç bir şok dalgası halinde zihninde yankılanınca keskin bir nefes aldı.

Joan ve diğerleri, Eleanor'u durdurmanın anahtarının bu rakamlarda olduğuna inanarak haftalardır bu rakamları inceliyorlardı. Ama şifre Eleanor'la ilgili değildi. Bu, bu zaman çizgisinde yaşayan Nick'in Aaron'a yazdığı bir aşk mektubuydu.

Joan mesajı tekrar okudu, anlamaya çalıştı. Aaron ve Nick bu zaman diliminde birlikteydiler...

Şaşkına dönmüştü. Aaron'ın kızlardan olduğu kadar erkeklerden de hoşlandığını tahmin etmişti. Nick için aynı şeyi tahmin etmemişti. Ama bunun ötesinde, Aaron ve Nick çok farklı dünyalardan geliyorlardı — *Joan'ın* iki dünyasından, canavar ve insan — ve birbirlerinden daha uzak olamazlardı.

Aaron, Nick'e, *meslektaşlarımızın birlikte çalışacağını hayal edemiyorum*, demişti. Buraya geldiklerinden beri o kadar çok çatışmışlardı ki, Joan da bunu hayal edemiyordu. Farklı geçmişleri, farklı değer sistemleri, farklı dünya görüşleri vardı...

Joan, onları daha çok insanlarla canavarlar arasındaki bir savaşta hayal ediyordu; Aaron bir tarafta, Nick diğer tarafta. Ve Joan ikisinin arasında kalmış.

Yine de, bu kısa not, sadece sekiz kelimeden oluşan bu not, başka bir hikayenin bir parçası gibiydi.

Yatak odasının kapısı gürültüyle açıldı. Aaron bir tepsiyle geri dönmüştü. Joan'ı görünce durdu. Joan'ın yüzündeki ifadeyi bilmiyordu, ama Aaron yumuşak bir sesle "Ne oldu?" diye sordu.

Joan tereddüt etti, sonra *The Riverside Chaucer'ı* kaldırdı. "Nick'in şifre için kullandığı kitabı buldum."

Aaron, sesinde tuhaf bir ton sezmiş gibi başını eğdi. "Çözdün mü?" Tepsiyi dikkatlice çekmeceli dolaba koydu ve yanına geldi. "Chaucer olduğunu tahmin etmeliydim," dedi yavaşça. "O her zaman en sevdiğim yazarlardan biri olmuştur."

Yanına oturduğunda yatak ağırlığıyla çöktü. Aşağı inmek için siyah kadife bir bornoz giymişti. Giydiği her şey lüks ve yumuşaktı, dokunmak isteten bir havası vardı. Joan'dan kağıdı aldı ve sayıların üzerine yazdıklarını okudu.

Joan ona baktı. Uzun, soluk kirpikleri yanağına değdi, mesajı tekrar okudu. Joan, gri gözlerinde bir şaşkınlık parıltısı gördü. "Birlikteymişler," dedi. Yüzündeki ifade okunamaz hale gelmişti.

Joan onun bir şey daha söylemesini bekledi, ama söylemedi. "Bu konuda ne hissediyorsun?" diye sordu. Aaron'la geçirdiği son birkaç saat, Nick'in ölümünün ardından karanlıkta bir ışık gibi gelmişti. Ya bu, aralarındaki ilişkiyi değiştirirse?

Ona beklenmedik bir şekilde tereddütlü bir bakış attı. "*Sen* ne hissediyorsun?"

"Ben... bilmiyorum," diye itiraf etti. Nick ve Aaron'ın muadillerini düşünerek dudağını ısırdı: gladyatör ve Oliver ailesinin reisi. Aaron'ın muadili Nick'in arenadan kaçmasına yardım etmiş, sonra birlikte diğer insanları kurtarmak için çalışmışlardı. Bu korkunç dünyaya gelmişlerdi ve daha iyi bir hayat hayal etmişlerdi. Daha iyi bir hayat kurmaya çalışmışlardı.

Joan zorlukla yutkundu. Zihninin derinliklerinde, Nick ve Aaron'ı, onlara olan sevgisini, kendisinin iki yarısı olan canavar ve insan ile her zaman ilişkilendirmişti. Sonsuza kadar parçalanmış hissi ile.

İki dünyasını her zaman uzlaşmaz görmüştü, ama bir şekilde Nick ve Aaron'ın muadilleri bir yol bulmuştu. Onların aşkı

burada yasaktı - canavarlar ve insanlar bu dünyada birlikte olamazlardı - ama *yine de* bir yol bulmuşlardı.

Ve sonra silinmişlerdi. Dünyadan silinmişlerdi, geriye sadece kalıntıları kalmıştı.

Ve bu onu... Hayır, nasıl hissettiğini bilmiyordu. Tek bildiği, onların öldüğüydü. Ve Nick de ölmüştü. Bir başka keder dalgası onu vurdu, nefesini kesecek kadar güçlüydü.

Düşüncelerini Aaron için kelimelere dökmeye çalıştı. "Onları sildiğimiz için çok üzgünüm ve çok pişmanım." Konuşurken sesi kısıldı. "Ve bu korkunç dünyada yaşamak zorunda kaldıkları için üzgünüm. Ama birbirlerine sahip oldukları için mutluyum."

Joan'ın sürprizine, Aaron eğilip başını öptü, nefesi saçlarında ılık bir esinti yarattı. "Seni seviyorum." İlk söylediği zamanki gibi içtendi. Joan ona döndü ve Aaron onu kendine çekti. Dudakları hala saçlarına yapışık, fısıldadı, "Bu dünya bizimkinden o kadar farklı ki, sanki aynı insanlar değiliz gibi."

Joan onun yüzünü görebilmeyi diledi. Sesinde anlamadığı ağır bir ton vardı. "Aaron..." diye başladı ama Aaron onu susturdu.

"Benim ve Nick'in karşılıkları hakkında ne düşündüğümü bilmek ister misin?" dedi. "Bence bu zaman çizgisinde sen ölmüştün."

"Ne demek istiyorsun?"

Sonunda başını kaldırdı ve yüzünü görmesine izin verdi. Yüzündeki ifade artık acı verici bir şekilde açıktı. "Eğer senin muadilin hayatta olsaydı, bu zaman diliminde sen ve Nick birlikte olurdunuz. İkiniz *vera historia'da* birlikteydiniz ve zaman dilimi sizi burada da bir araya getirirdi." Bir an sessiz kaldı. "Sanırım ikinizi de tanırdım, Nick Oliver gladyatörü olarak ” Gözleri uzaklara dalmıştı, sanki onları uzaktan izliyormuş gibi.
uzaktan izliyormuş gibi. "Her zaman olduğu gibi, birlikte çok uyumlu olurdunuz."

Joan ne söyleyeceğini bilemedi. Alnını göğsüne dayadı ve adam onu daha sıkı sarıp sardı. Her zaman güzel kokardı. Şu anda kendi kokusu vardı, ama aynı zamanda bergamot ve keskin kış havası notalarıyla pahalı bir kolonya kokusu da geliyordu. Kokunun bornozundan geldiğini fark etti Joan.
Onun diğer versiyonunun en ufak bir izi.

Söylenecek başka bir şey kalmamıştı. Onu daha sıkı sarıp gözlerini kapattı.

Aaron uzun süre uykuya dalamadı. Uyuduğunda da uykusu huzursuzdu. Sanki Joan ortadan kaybolmuş gibi, sarsılarak uyandı ve ona uzandı. Sanki saray muhafızları onu ondan almak için gelmiş gibi. Sonunda nefes alışı düzeldi ve Joan'ın beline doladığı kolu ağırlaştı.

Ocak ateşi yüzünde titriyordu. Güzel yüz hatları uykudan yumuşamıştı, sanki bir Raphael öncesi tablo gibiydi. Joan, onun söylediklerini düşünmeden edemiyordu. *Birlikte çok uyumlu olurdunuz.* Sanki Aaron aynı şekilde uyumlu olmazmış gibi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ona. Uyanıkken söylediğinde ona inanmamıştı. Belki bilinçaltı bunu duyacak ve bunun doğru olduğunu anlayacaktı.

Ondan sonra kendisi de uykuya dalmış olmalıydı.

Karanlıkta, kafası karışık bir şekilde uyandı ve çok yanlış bir şeylerin olduğunu, korkunç bir şeylerin olacağını hissetti.

Sonra hatırladı. Korkunç şey çoktan olmuştu. Nick ölmüştü.

Acı onu sardı, boğdu ve neredeyse sessiz bir hıçkırık kopardı. Nick *ölmüştü*.

Bir saniye sonra, güçlü kollar onu sardı. *Aaron.* Onu tuttu ve Joan ona döndü, kokusunu içine çekti.

"Gerçek gibi gelmiyor," diye fısıldadı. Anlayamıyordu. Artık şans yoktu. Zaman çizelgesi yoktu. "Nasıl ölebilir?"

Aaron cevap vermedi. Cevap yoktu. Alnına öptü. "Benimle bir yere gelmek ister misin?" diye fısıldadı.

Yirmi Yedi

Bir saat sonra Aaron arabasını koloseumun yakınına park etti. Gösterge panelindeki saat 2:17'yi gösteriyordu.

Joan dışarı çıktı. Arkasında, arabanın kapısının kapanma sesi aşırı yüksek geldi. Yolda hala gül yaprakları vardı, ama onun dışında sokak bomboştu. *Curia Monstrorum'un* beyaz heykellerine bakarken titrek bir nefes aldı. Aaron, o kendisinin bile bilmediği bir şeyi biliyordu.

"Annem Oliver malikanesinde idam edildi," diye fısıldadı Aaron. "Lily Garden'da... Sen görmedin. Malikanenin en batısında. Zambakların kokusunu hiç sevmedim, şimdi ise hiç tahammül edemiyorum, ama... O öldüğü gece, saatlerce o bahçede oturdum. Nedenini bile bilmiyorum. Sadece oturmam gerekiyordu."

Joan'ın gözleri yaşlarla doldu. Aaron annesi hakkında hiç konuşmazdı, özellikle de onun ölümü hakkında. Elini uzattı ve Aaron onu tuttu.

Bu sefer koloseuma girmek şaşırtıcı derecede kolaydı. Bina, sokak kadar boş ve korumasızdı ve ürkütücü bir sessizlik hakimdi. Arena'nın altındaki mağara benzeri boşluğu geçtiler. Lambalar kısılmıştı ve kendi ayaklarını görebilecek kadar ışık vardı.

Joan, taş merdivenlerden arenaya çıkarken nefesini tuttu.
Ay ışığında kum beton gibi solgundu ve artık dokunulmamış gibi görünüyordu —kanlı değildi, temiz ve düzgünce tırmıklanmıştı.

Nick'in öldüğü yere doğru yürüdüler. Joan ne bulacağını bilmiyordu — belki yüzüğünü. Belki bir parça giysi. Ama ondan hiçbir iz yoktu. Havada kalan tütsü kokusu dışında, burada bir şey olmuş gibi hiçbir iz yoktu.

Joan, tırmıkla düzeltilmiş kumun üzerine diz çöktü ve kumları düzeltti. "Biliyor musun... Sanırım onu zihnimde düzleştirdim," dedi. "Hayattayken." Nick'i siyah beyaz, eski bir filmdeki karakter gibi hayal etmişti. Bir hikayenin kahramanı gibi.

Bazen bana baktığını yakalıyorum, Nick bahçede ona demişti, *sanki kendini benimle karşılaştırıyormuşsun gibi. Sanki kendinden utanıyormuşsun gibi. Ama ben kendimi öyle görmüyorum*. Seni *öyle görmüyorum.*

Onu, gerçek, karmaşık kişiliğinden sıyırıp, kumları düzeltir gibi düzeltmişti. O, onun kafasında canlandırdığı kişiden çok daha fazlasıydı. Belki de bunu kendine de yapmıştı, kendini ve Nick'i *canavar* ve *insan* gibi sahte bir ikileme sokmuştu.

"Onu gerektiği kadar net göremedim," dedi Joan, "ama onu olduğu gibi hatırlamak istiyorum. Ondan geriye sadece anılar kaldı ve bu anıların gerçek olmasını istiyorum."

"O seni seviyordu," dedi Aaron yumuşak bir sesle. "Sana her baktığında gözlerinde görüyordum."

Joan başını salladı ve yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Bu, Nick'in arenaya çıkmadan önce ona söylediği son sözlerdi. O da onu sevmişti. Onu çaresizce sevmişti. "Onu pek sevmediğini biliyorum."

Aaron'a baktı ve onun yumuşak gri eşofmanına bakarak gülümsemeyi engelleyemedi — bu hiç de onun tarzı değildi. Joan, onun rahat kıyafetleri olduğunu tahmin bile edemezdi, en azından onun tarzı değildi, ama Aaron, karşı tarafının giyinme odasındaki çekmecenin arkasında, kendisinin ve Joan için bir takım bulmuştu. Karşı tarafı bir motiften çok hoşlanıyor gibiydi, bu kıyafetlerin bile pantolon ceplerine Oliver denizkızı sevgiyle işlenmişti.

Aaron ona küçük, alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "*Beni* sevmezdi." "Seni tanımıyordu."

"Belki."

Joan yüzünü sildi. Bu zaman diliminde öyle olmamıştı. Nick'in muadili Aaron'ı sevmişti ve Aaron'ın muadili de onu açıkça sevmişti, o kadar ki Nick'i korumak için kendi babasını tahtından indirmişti. Bu evrende, boş arenada Nick için ağlayan kişinin Aaron olabileceğini düşünmek garipti.

Nick'in Aaron'a gönderdiği mesajı tekrar hatırladı. Şifreli sayıların öncesinde, Nick'in muhatabı Aaron'a *şöyle* demişti:

ona ulaşabilirsiniz. İhtiyacınız olan her şey sizde var. Eleanor'u nasıl öldürmeyi planlıyorlardı? Bunu hiç anlamamıştı.

Joan, artık bunun gerçekten önemli olmadığını düşündü. Eleanor kazanmıştı ve onlar kaybetmişti. Yapabilecekleri başka bir şey yoktu.

Soğuk hissetmeye başlayana kadar kumda oturdular. Sonra biraz daha oturdular. Aaron, "*O bahçede saatlerce oturdum*" demişti. Joan bu dürtüyü anlıyordu.

Düşüncelere dalmışken, gecenin sessizliğini bozan bir ses onu ürküttü. Arak'ı ayağa kaldırarak, arenada yürüyen saray muhafızının kırmızı üniformasını fark etmeden önce ayağa kalktı.

"Burada olamazsınız! İzinsiz giriyorsunuz!" Güvenlik görevlisi otuzlu yaşların ortalarındaydı, kaşları çatık ve ölü ot renginde kısa saçları vardı. Yaklaştıkça kaşlarını çatmaya başladı. "Lord Oliver?" dedi tereddütle. "Burada ne yapıyorsunuz?" Ses tonu, bu dünyadaki diğer herkesin Aaron'a karşı gösterdiği saygıdan çok uzaktı. Joan yavaş yavaş kadının şüphelendiğini fark etti. Aaron, Nick Ward'ı idam etmiş olmalıydı, ama Nick bu öğleden sonra arenada ortaya çıkmıştı. Herkes onu görmüştü.

Aynı zamanda, Eleanor'un Aaron için tutuklama emri çıkarmadığı da anlaşılıyordu. Ve onu alenen reddetmemişti. Hatta, tüm kalabalığın önünde Nick'in tam olarak *Nick* olmadığını ima etmişti.

Muhafız, tüm bunların kendi yetki alanının dışında olduğu sonucuna varmış gibiydi. Daha resmi bir duruşa geçti. "Lord Oliver," dedi tekrar, biraz yumuşayan bir ses tonuyla. "Yardımcı olabilir miyim?" Joan'a baktı, ya da bakmaya çalıştı. Aaron, Joan'ı biraz arkasına çekerek onu gizlemişti. Joan'ın üzerinde yüzünün olduğu bir arama ilanı hala elindeydi.

Aaron, karşısındaki adamın pelerinini tekrar çekerek başını kibirli bir şekilde eğdi. Joan, pelerinin ona gittikçe daha rahatsız olmaya başladığını görebiliyordu. "Nick Ward'ın cesedine ne oldu?" diye sordu sert bir sesle.

Joan, Aaron'un muhafızın dikkatini kendine çekmeye çalıştığını hissetti, ama keskin bir nefes almayı bastırdı. Aaron sorana kadar bu bilgiyi ne kadar çok istediğini fark etmemişti.

Muhafız, gece yarısı, boş bir arenada sorulan bu soruyu garip bulmuş olmalıydı, ama Joan cevap verdi. "Kolezyum Argent topraklarında, lordum. Cesedi Argent'lar aldı sanırım."

"Nick, Oliver gladyatörüydü," dedi Aaron soğuk bir sesle. "Cesedi Oliver'ın malıdır."

"Efendim." Muhafız ağırlığını değiştirdi. Bu konunun artık kendi yetki alanının çok ötesinde olduğunu düşünüyordu. "Lord Cassius Argent, onu Argent evinde sergileme planından bahsetmişti. "

Cassius Argent'ın sinsi yüzü Joan'ın gözlerinin önüne geldi. Pelican'da Aaron'a, *"Gladyatörü yakalasaydık, onu ödül odamıza koyardık"* demişti.

Joan titredi. Nick'in cesedi, canavarların bakıp alay etmesi için doldurulmuş aslan ve geyiklerin arasına sergilenecek miydi? Bu düşünceye dayanamıyordu.

Arkanızda, Aaron onu teselli etmek için elini sıktı. "Hepsi bu kadar," dedi, sanki gardiyan kendi hizmetçilerinden biriymiş gibi eliyle işaret ederek.

Muhafız sinirlenmişti, Joan bunu görebiliyordu, ama sadece başını sallayıp kumların üzerinden geri yürüdü.

"Cassius Argent'ın bir kupa odası var," dedi Joan, gardiyan duyamayacak kadar uzaklaşır uzaklaşmaz. Bu dünyanın en kötü yanını gördüğünü her düşündüğünde, yeniden şok oluyordu. "Nick'i duvara asılan bir geyik gibi oraya koyacak."

Aaron'un nefesi tısladı. "Yarın sabah Argents'larla konuşacağım." "Öğleden sonra buraya geldiğinden beri konumunun değiştiğini mi sanıyorsun? şüpheli görünüyordu....."

"Bence bunu atlatabilirim. Bu tür toplumlarda, insanlar otorite sahibi kişilere gelince kendi işlerine bakma eğilimindedirler. Ben serbestçe dolaşıyorsam, onlar için....."

"Onların maaşlarının üstünde."

"Doğru."

Joan, Aaron'un sözlerine rağmen endişeli olduğunu anlayabilirdi, kendisi de öyle hissediyordu.

Eleanor tahmin edilemez biriydi. Bildikleri kadarıyla, stadyumdan çıkar çıkmaz onları bekleyen korumalar olabilirdi.

Her ihtimale karşı farklı bir yoldan çıktılar — arenayı çevreleyen kıvrımlı bir yol. Joan, Nick'in öldüğünü gördüğü izleme odasının önünden geçeceklerini fark edince nefesi kesildi.

Kendini odanın hemen dışındaki koridorda dururken buldu. Aaron'un onu pencereden sürüklediği yerde, sıkıştırılmış toprak zeminde hala izler vardı. Gözetleme deliklerinden, ay ışığı altında kum parlak beyaz görünüyordu. Bu açıdan arena daha küçük görünüyordu.

"Bir parçam onun öldüğüne inanamıyor," diye itiraf etti Aaron'a. "Onu bir tür süper kahraman olarak görüyordum. Sanki öyle bir düşüş onu öldüremezmiş gibi."

Gerçekten niyeti olmadan odaya bir adım attı. O sırada, tuhaf bir şey gözüne çarptı: pencerenin yanındaki tuğla duvarda yansıyan bir ışık lekesi. Omzunun üzerinden baktı. Aaron karanlık kapıda durmuş, koridorda gardiyan var mı diye bakıyordu. Joan'ın ensesinde tüyler diken diken oldu. Işığın kaynağı yoktu.

Yavaşça ona doğru yürüdü. Sanki duvarın *içindeymiş gibi* garip bir derinliği vardı. Ona ulaştığında, o derinlik içinde bir gölge hareket etti. Joan geri çekildi. Sonunda neye baktığını anladığında keskin bir nefes aldı.

"O *nedir*?" dedi Aaron. Duvara yaklaşarak o şeye bakmaya başladı.

"Bu..." Joan başını salladı. Duvarda kendi eli kadar bir delik vardı. Ve içinde, arenanın yerine, aydınlık bir oda görebiliyordu. Derinlerde, arenanın tribünlerinin olması gereken yerde, hava ve zamanın aşındırdığı bir taş duvar vardı. Joan bakakaldı. O duvarı tanıyordu. Birkaç yıl önce Londra'nın Roma kalıntılarını gezdiği bir yürüyüş turunda o odaya girmişti. "Bu Guildhall Sanat Galerisi'nin bodrum katı," dedi Aaron'a. "Londinium'un amfitiyatrosunun sergisi var burada."

"Ne?"

Joan yutkundu. "Bu, zaman çizgisinde bir yırtık. Bize *zaman çizgimizi*

gösteriyor."

zaman çizgisini gösteriyor."

Aaron'un ağzı açıldı ve kapandı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bilmiyorum, ama gözyaşını hissedebiliyorum," dedi Joan. Tanıdık bir yozlaşma ve çürüme hissi. Ve şimdi, ay ışığında, onun pürüzlü kenarlarını görebiliyordu.

Aaron, sanki onun sözleri kendi hissettiklerini fark etmesine neden olmuş gibi titredi. "Ama Eleanor zaman çizgisini kilitlediğinde tüm yırtıkları kapatmıştı. Stadyumun üstündeki yırtığın kapandığını gördüm. Kapandığını *hissettim*."

O anda Joan'ın aklına rahatsız edici bir şey geldi. Yerdeki izlere ayak parmaklarıyla dokundu. Aaron onu güvenli bir yere çekmişken ayakkabılarıyla kazmıştı. O izlerin üzerine basmak için bir adım sola attı. Sonra duvara uzandı.

Aaron koluna dokunarak onu durdurdu. "Ne *yapıyorsun*?" dedi endişeyle.

"Sorun yok," diye Joan onu sakinleştirdi. O şeye dokunmak niyetinde değildi. Sadece konumunu kontrol etmek istemişti. Artık emin olmuştu. Nick öldüğünde tam burada duruyordu. Tam burada duvara dokunmuştu.

"Joan?"

Joan yutkundu ve ona baktı. Uykusuzluk ve yaşadığı tüm strese rağmen çok yakışıklıydı. "Sana söylemediğim bir şey var." Ying Liu dışında kimseye söylememişti. Aaron'un ona asla zarar vermeyeceğini bildiği halde, içinden bir korku dalgası geçti.

O titremesini fark etti ve elini tutarak onu gözyaşlarından uzaklaştırıp kollarının arasına aldı. "Ne oluyor?"

Joan kelimeleri aradı. "Gücümde bir sorun var." "Nasıl?" diye sordu Aaron yumuşak bir sesle.

"*Ben*... Sanırım zaman çizgisinde bu yırtığı *ben* yaptım. Daha önce de yapmıştım. Yani, *benim* yaptığımdan emin değildim. Ama bunu burada görmek..." Nick öldüğünde o da buradaydı. Gücü genellikle çaresiz duyguların hakim olduğu anlarda ortaya çıkıyordu. O yapmış olmalıydı.

Aaron ona baktı, yüzünü inceledi, kendi yüzünde şüphe ve şaşkınlık karışımı bir ifade vardı.

"Bazen gücüm kendi isteğiyle ortaya çıkıyor," diye açıkladı Joan. "Bazen istemediğim şeyleri bozuyorum."

"Yani güvenilmez mi?" dedi Aaron.

"Ondan da kötü." Çok daha kötü. "Mezar gücü, nesneleri yok etmemi sağlıyor. Ama bazen gücüm bunun ötesine geçiyor. Zaman çizgisinde delikler açıyor, sanki dünyayı yok ediyormuşum gibi."

Aaron'un yüzünde ne göreceğini bilmiyordu — belki tiksinti, belki dehşet — ama rahatlamasına neden olan şey, onun sadece endişeli görünmesiydi. "Böyle bir şeyi hiç duymadım," dedi.

"Bu yırtığı Nick'in öldüğünü gördüğümde yaptım," dedi Joan. "Aynı şeyi Holland House'da onu yok ettiğimde de yaptım. Covent Garden yakınlarındaki kafede de yaptım. Ve sanırım Oliver'ın bahçesinde, büyükannemle konuştuğumuzda da... Bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yok."

Aaron, Eleanor'un gerginliğini hissetmiş olmalıydı, çünkü elini rahatlatıcı bir şekilde sırtına koydu. "Ama bu mantıklı değil," diye mırıldandı. "Daha önce olmuş olsa bile, şimdi olması mümkün değil.

Eleanor, zaman çizgisini kilitlediğinde diğer tüm zaman çizgilerinin sanki hiç var olmamış gibi silineceğini söylemişti. Ama yine de..." Aaron, Joan'ın yaptığı yırtıkta görünen harabelere başını salladı.

Yırtık çok küçüktü, Joan'ın eli kadar. "Ne diyorsun yani?" diye sordu yavaşça. İçindeki duyguyu umut olarak adlandıramazdı, umut olacak kadar güçlü değildi. "Eleanor zaman çizgisini sandığı gibi kilitlemedi *mi*? Belki hala düzeltebiliriz?"

Ve sonra tüm gerçekler bir fırtına gibi üzerine çöktü. *Sen hayattayken zaman çizelgesini kilitleyemedim*, Eleanor Nick'e demişti. *Senin ölmen lazım.*

Aaron'ın nefesinin kesildiğini duydu. Güzel yüz hatları donmuş, dışarıdaki kumlar kadar solgundu. Neredeyse refleks olarak, sanki uykusunda ona uzanır gibi ona sarıldı. Sonra onu bıraktı.

"O hayatta olamaz," diye duydu Joan kendi sesini. "O düşüşten sağ kalmış olamaz."

"O zaman buradaki gözyaşı

ne?" "Bilmiyorum," dedi Joan.

Yirmi sekiz

Aaron, hala gül yapraklarıyla kaplı karanlık yollardan stadyumdan onları uzaklaştırdı. Joan, onun her zamanki buz gibi soğuk görünüşünün altında çalkantılı duygular hissedebiliyordu.

"Buradayım," dedi ona. "Seninleyim." Hayatta olsa bile *söylemeye cesaret ed*emedi. Nick hayatta değildi. "Ne olursa olsun, seni seçiyorum." Aaron'un zarif parmakları direksiyona vurdu. Işıklarda durdu, kimseyi beklemeden. Sokak bomboştu. "Umarım hayattır," dedi Joan'a. "Lütfen başka türlü düşündüğümü sanma." Ancak sesindeki sertlik Joan'ın göğsünü sıkıştırdı ve ışıklar tekrar yeşile döndüğünde, sanki gaza çok sert basmış gibi araba sıçradı.

Dışarıda, Eleanor'un Londra'sının karanlık sokakları akıp gidiyordu. Havası boğucu bir akşamdı. Argents'ların yanmış karaağaç afişleri direklerinde sarkmış, çınar ağaçlarının yaprakları hareketsizdi.

Joan gözlerini kapattı. Bu spekülasyonlar çok acı vericiydi. Nick ölmüştü.

Onun öldüğünü görmüştü. Kendi gözleriyle onun düştüğünü görmüştü. O *ölmüştü*. Aaron onun yanında sessizce duruyordu. Joan gözleri kapalı olsa bile onun gerginliğini hissedebiliyordu. *Senin için her zaman o olacak.* Ne olursa olsun, Joan

Aaron'un kendisini sonsuza kadar ikinci tercihi olarak göreceğine dair korkunç, içini kemiren bir his vardı ve bunu nasıl değiştireceğini bilmiyordu. Nick'i önce o tanımıştı. Onu önce sevmişti ve Aaron bunu biliyordu. Ama Aaron'u da seviyordu. Ve bu da aynı çaresiz, yürek parçalayan aşktı.

"Mesele şu ki..." dedi Aaron yumuşak bir sesle. "O şimdi ölmüş *olsa* bile, onu geri getirebilme şansımız olabilir. Zaman çizgisi kilitlenmemişse, onu düzeltebiliriz. Yeni versiyonda tekrar hayatta olur." Joan ona dönüp baktı. Nedense bu aklına gelmemişti. "Zaman çizgisi ikinizi her zamanki gibi tekrar bir araya getirir,"

dedi Aaron. "Ama sen ve ben... " Tereddüt etti. "Muhtemelen birbirimizi unuturuz."

Yola bakıyordu, parmak eklemleri direksiyonda bembeyazdı ve Joan, koloseumda gözyaşlarını gördüklerinden beri bu olasılığı kafasında tartıp durduğunu fark etti.

"Ben... geçen sefer seni unutmadım." Nick'in bir sonraki zaman diliminde geri döneceği fikrine nasıl yaklaşacağını bile bilmiyordu.

Aaron ona tuhaf bir şekilde nazik bir bakış attı. Cevap vermedi, ama Joan onun söylemediği cevabı duydu. *Onu* unutmuştu.

"Eleanor bize saldırdığında olduğu gibi etrafımıza bir balon oluşturacağım. İkimiz de hatırlayacağız."

"Bunun için şansın ya da seçeneğin olmayabilir," dedi yumuşak bir sesle.

"Seni *seviyorum*," dedi Joan. "Geçen sefer beni unuttuğunda..." Sözcükler boğazında bir yumruya takıldı. Hayal ettiğinden daha kötüydü. Bunun bir daha olmasına izin veremezdi.

Aaron, sesindeki yeni üzüntüyü duymuş gibiydi. Ona bir bakış attı ve vites kolundaki elini çekip onun elini tuttu. "Özür dilerim," dedi nazikçe. "Bazen zihnim çok ileri gidiyor. Muhtemelen üzerinde düşünmeye değmez... Zaman çizgisini düzeltebileceğimizi bile bilmiyoruz."

Joan yutkundu. Adam başka bir ışıkta durmuştu. Dışarıda hafif bir rüzgâr esmeye başlamış, yaprakları havalandırıp bölge bayraklarını dalgalandırıyordu. Hâlâ Argents'ların kurumuş karaağaçlarıyla çevriliydiler, ama Joan kuzeydeki bir sonraki caddede ejderha yılanları resimli bayraklar gördü. Chimera Inn, Portelli bölgesindeydi, hatırladı.

Aaron, günün erken saatlerinde kalabalığın arasından geçip buluşma noktasına ulaşamamıştı, ama şimdi yollar boştu.

"Diğerlerini bulmalıyız," dedi. "Nerede olduğumuzu merak ediyorlardır."

Aaron iç geçirdi. "Kuzenin giydiğim kıyafet hakkında tek kelime ederse..." Ama sağa işaret etti ve döndü.

Chimera Inn'e vardıklarında hava hala karanlıktı. Chimera Inn, parlak mavi boyasıyla kasvetli komşularının arasında tropikal bir kuş gibi göze çarpan eski moda bir pub'dı. Binada isim yoktu, sadece özenle işlenmiş kıvrımları olan ferforje bir braketten sarkan bir tabela vardı. Tabelada, ejderhanın arka kısmı ve aslan başı olan, ateş püskürten, el boyaması güzel bir yaratık resmedilmişti.

Joan kapıyı itti ve yukarıdan bir zil çaldı, girişlerini duyurdu. Oda küçüktü ve meşe panellerle kaplıydı. Birkaç masa ve sandalye, yanan şöminenin ve hoş bir dumanlı güveç kokusu yayan asılı bir tencerenin etrafında toplanmıştı. Üst üste dizilmiş kaseler ve bir yığın kaşık, insanların kendilerine yemek alabileceklerini gösteriyordu.

Masalardan sadece biri doluydu. Oradaki adam, Joan ve Aaron içeri girerken zar zor başını kaldırdı. Tom, Chimera Inn'i önermişti çünkü müşterileri Serpentine'dekiler gibi kendi işlerine bakıyorlardı.

Duvarlar boyunca lambalar yanmamıştı, ancak oda öğleden sonra güneşinin ışığıyla aydınlıktı. Joan omzunun üzerinden bakınca bunun nedenini anladı. Pencerelerden, terk ettikleri akşam karanlığındaki sokak yerine, Arnavut kaldırımlı bir caddede Shakespeare'in oyunlarındaki binaların gündüz manzarası görünüyordu. Pencere Portelli camından yapılmıştı. Başka bir zamana tek yönlü bir bakış.

Joan, elinde havuç ve soğan dolu bir sepet taşıyan bir kadın geçip giderken merakla nefes aldı. Gri çizgili saçları topuz yapılmıştı ve kıvrımlı bukleler çizgileri belirgin yüzünü çerçeveliyordu. Canavarların dünyası bazen çok garipti. Bu kadın çok uzun zaman önce ölmüştü ve kendi zamanında var olmayan bir pencereden canavarların onu izlediğini bilemezdi.

"1665 ya da belki 1666 gibi görünüyor. Yangından hemen önce," diye mırıldandı Aaron ve Joan yeni gözlerle manzaraya baktı. O sokak yıkılmasından bir yıldan az bir süre önceydi ve tüm şehir Büyük Veba'nın pençesindeydi. Londralıların beşte biri bu salgından ölecekti. "Tıpkı *bizim* 1600'lü yıllar gibi," diye ekledi Aaron, alnını kırıştırarak. "Eleanor'dan henüz bir değişiklik yok."

"Jamie, bizim zaman çizgimizin 1800'lere kadar buradan pek sapmadığını söylemişti."

"O, bu zaman çizgisinden daha önce müdahale etmiş olmalı," dedi Aaron. "Bu dönemde" — pencereye doğru başını salladı — "St. Paul Katedrali'nin kulesi çoktan yanmıştı. Bildiğimiz kubbe, bundan birkaç yıl sonra inşa edilmişti."

Eleanor'un gizlice ve yavaşça kendi zevkine göre silüeti değiştirdiği görüntüsü Joan'ı ürküttü. Dahası, omurgasının ucunda ilkel bir uyarı hissetti. Eleanor her zaman en uzun oyunları oynardı ve Joan, onun bir şekilde hâlâ oynadığını hissediyordu.

Planları henüz bitmemişti.

Joan kollarını kendine doladı ve Eleanor'u zihninden uzaklaştırdı. Eleanor hepsine yeterince zarar vermişti. Joan, mecbur kalmadıkça onu düşünmek bile istemiyordu.

zorunlu olmadıkça.

Odanın arkasındaki karanlık merdivenler, her iki yanında numaralı kapılar bulunan kısa bir koridora çıkıyordu. Soldaki üçüncü kapının önünde, yerde tebeşirle çizilmiş göze çarpmayan bir işaret vardı: içinde bir nokta olan bir daire. Av'da *"Güvende"* anlamına gelen işaret. Joan, tuttuğu nefesini bıraktı. Diğerleri yakalanmış olsaydı, Ruth onu sürüklerken bu işareti silmek için elinden geleni yapardı.

Joan, gece yarısı fazla gürültü yapmak istemediği için kapıyı çalmadan tırmaladı. Bir süre sonra kapı aralandı ve Tom'un eğri burnu ile bir bıçak ucu göründü.

"*Kayboldunuz mu*?" diye tısladı ve Joan ile Aaron'ı içeri çekti. Koridora hızlıca bir bakış attı, sonra kapıyı tekrar kapatıp arkalarından kilitledi.

İki küçük pencere, aşağıda gördükleri on yedinci yüzyıldan kalma sokağı gösteriyordu. Rahatsız edici bir şekilde, buradan manzara öğleden sonra değil, akşamdı ve sokak lambaları yanmıyordu. Joan dışarı baktı ve yolun ortasında yukarı aşağı sallanan bir alev gördü. Küçük bir çocuk, bir grup insanı caddenin karşısındaki pub'a yönlendiriyordu.

Odanın geri kalanı basitti. Duvarlar boyunca yerleştirilmiş, her biri mahremiyet perdesi olan ranzaların bulunduğu tek bir odaydı. Pencerelerin karşısında, musluklu bir lavabo ve su ısıtıcısı için yeterli büyüklükte küçük bir tezgah vardı. Banyo yoktu; Joan, koridorun sonunda ortak bir banyo olduğunu tahmin etti.

Ruth en yakın yataktan yuvarlandı. Frankie ve Sylvie'ye sarılıp yatmıştı.

"Geç kaldın!" diye azarladı ve Joan'ı kucakladı. "Neredeydin?"

"Üzgünüm," dedi Joan. "Biz... Şey..." Boynuna kızarıklık yayıldı. O ve Aaron, Aaron'un yatağında yatmışlardı.

"Daha erken gelemedik," dedi Aaron soğukkanlılıkla. "Kalabalığın dağılmasını beklemek zorunda kaldık." Yüzü birkaç dakika öncesine göre daha sert görünüyordu. Maskesini tekrar takmıştı. Karşısındakinin değil, Joan'ın her zaman taktığını bildiği maske; insanlara onun üstün ve soğuk olduğunu düşündüren maske. Joan, son birkaç saatte onun için maskeyi çıkardığını fark etmemişti. Ta ki bu ana kadar.

Jamie içini çekti. "Biz de buraya gelmek için çok uğraştık." Ruth'un yatağının üstündeki ranzada oturuyordu ve merdiveni kullanarak aşağı atladı.

Ruth, Joan'ı daha sıkı sıktı. "Nick için üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle.

Joan zorlukla yutkundu ve başını salladı. Ranzalara tekrar baktı; altı tane vardı. Üçerli iki sıra. Her biri için bir tane, artı Nick için bir tane. Göğsü sıkıştı. Nick burada, onlarla birlikte olmalıydı. Burada olması gerekiyordu.

Ruth'un bakışları Joan'dan Aaron'a kaydı ve Joan, Oliver logolarını fark ettiğini gördü. Joan ve Aaron'un kıyafetlerinin aynı olduğunu fark etti. "O *kıyafetleri* nereden aldınız?"

"Oliver'ların evine gittik," diye itiraf etti Joan. "*Bu* pek

akıllıca değildi," dedi Tom.

Joan, Aaron'ı korumak istedi. O bir yük olmuştu. "Beni koloseumdan nasıl çıkardığını bile bilmiyorum, hiç yardım etmedim."

"Hayır, bu akıllıca *değildi*," dedi Aaron, Joan'a ağır bir sesle. "Düşünemedim."

Jamie içini çekti. "Sanırım nereye gittiğimizin bir önemi yok. Artık hepimiz Nick'in koruması dışında kalıyoruz. Eleanor bize korumalar göndermek isterse, nerede olursak olalım bizi bulacaktır. Şu anda sadece onun kararını bekliyoruz."

"Kim eşofmanlarına monogram koyar ki?" Ruth, Aaron'a sordu.

Aaron ona sert bir bakış attı. "Bazılarımız ailemizle gurur duyarız." Su ısıtıcısının yanından ucuz marka çay poşetleri içeren bir kutu aldı. "Bu odadaki tek çay bu değil, değil mi?"

"O kadar da kötü değil," dedi Tom.

“O kadar kötü,” dedi Jamie. “Ve süt ya da şeker de yok.”

Aaron kutuyu yere bıraktı ve ellerini kirliymiş gibi sildi.

Sadece onu bekliyoruz. Jamie her şeyin bittiğini ima etmişti.

Joan, koloseum duvarında gördükleri gözyaşı damlasını tekrar düşününce nefesinin kesildiğini hissetti.

Aaron'a baktı. Aaron hafifçe başını sallayarak ona anlatması için cesaret verdi. Joan yutkundu. İkisinin baş başa olduğu zamanlardaki samimiyeti şimdiden özlemişti.

"Size bir şey söylemeliyim," dedi.

Diğerlerine, Aaron'la birlikte koloseum duvarında gördükleri çatlağı anlattı. Onun neden olduğunu düşündüğünü söyledi. Dünyada yaptığı diğer çatlakları anlattı.

"Bu mümkün olamaz, sen yapmış olsan bile," dedi Jamie yavaşça. "Zaman çizgisi sabitlendiğinde, başka yırtıklar olmamalı."

Tom çoktan önden gitmişti. "Zaman çizelgesi sabit değilse tabii. ....."

"Eleanor yanlış mı anladı?" dedi Ruth. Sesindeki umut, bir şüpheyle karşılanmıştı. "Yani .....zaman çizelgesini düzeltme şansımız var mı demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Joan.

"Ama Eleanor'u sadece Nick öldürebilir," dedi Jamie. "Zaman çizgisinin kısıtlamalarından kurtulmuş tek kişi oydu."

"Aaron'ın bir teorisi var." Joan kollarını kendine doladı ve Aaron, sanki ona dokunmak istermiş gibi ağırlığını ona doğru kaydırdı. Joan ağzını açtı, ama sonra bunu söylemeye cesaret edemedi.

Aaron araya girdi. "Ya Nick ölmemişse? Ya zaman çizgisi bu yüzden açılmışsa?"

"Kaba olmak istemem," dedi Tom yumuşak bir sesle, "ama o düştüğünde biz tribündeydik. O öldü."

Nick ölmüştü. Joan bunu biliyordu. Hissedebiliyordu. Artık bu dünyada değildi. Yere bakarak boşlukta hissediyordu. Bugün çok ağlamıştı ve şimdi uyuşmaya başlamıştı. Kendini Ruth'un yatağına çökmek için birkaç adım atarken buldu. Sylvie yastıktan ona bakarak gözlerini kırptı ve esnedi.

Aaron yanına gidip ona bir kupa uzattı. "Sadece sıcak su," dedi özür dilercesine.

Joan başını salladı. "Ben iyiyim."

Aaron yanına oturdu, rahatlatıcı bir sıcaklık yayıyordu. Birkaç saat önce onun yatağında oturdukları anı hatırlayan Joan, yüzükte buldukları mesajı tekrar düşünmeye başladı.

Aşk mektubu ve ondan önce gelen mektup. *İhtiyacın olan her şey sende var.*

Joan yüzüğe dokunduğunda, sanki zaman çizgisi fark etmiş gibi bir sarsıntı olmuştu. Sanki o yüzükte önemli bir şey varmış gibi. Şimdi merak ediyordu .....Mesaj yüzüğün kendisiyle ilgili olabilir miydi? Yüzüğün içinde bir şey vardı, mesajdan başka bir şey. Kan lekeli bir kumaş parçası. *O* neydi?

Ve yüzük şimdi neredeydi? Joan onu en son gördüğünde, Nick boynundaki zincirde takıyordu.

Yavaşça, yüksek sesle dedi: "İnsanların aynı anda iki yerde birden olamayacağını biliyorum.
Bu nesneler için de geçerli mi?"

Jamie, Joan'ın mantıksız sözlerine şaşırmış gibiydi. "Duruma göre değişir. Neden sordun?"

"Bilmiyorum," dedi Joan. Ama neredeyse biliyor gibi hissediyordu. Sanki dilinin ucunda bir şey varmış gibi. "Kargalık yerine gittiğimizde, Nick'in kız kardeşi Nick'le aynı yüzüğü takıyordu. Tamamen aynı yüzük, aynı kusurlarla. Onunki parmağındaydı, Nick'inki ise boynundaydı."

"*Bu* garip," diye kabul etti Jamie. Joan'a tuhaf bir bakış attı ve Joan, düşüncelerine o kadar dalmış olduğunu fark etti ki, diğerleri onu neredeyse anlamıyordu.

O hissettiği şeyi açıklamaya çalıştı. "Nick'i ilk gördüğümde, o bir canavar avcısıyken o yüzüğü takıyordu. Ve *bu* dünyada ilk kez ona dokunduğumda, sanki zaman çizgisi..." Doğru kelimeleri aradı. "Sanki zaman çizgisi dikilmiş ve dikkatini vermişti. Sanki yüzüğe ilgi duyuyordu. Ya da benim yüzüğe dokunmamı."

"Hiç uyudun mu?" Ruth kaşlarını çatarak ona sordu. "Yorgun görünüyorsun."

"Hayır, ben de hissettim," dedi Aaron. "Yüzüğü eline aldığında hissettim, Joan. Sanki onda garip bir şey vardı."

"Anlamıyorum," dedi Jamie.

"Ben de anlamıyorum," diye itiraf etti Joan. "Ama... içindeki mesajı hatırlıyor musun? Nick, Aaron'un muadili olan kişinin Eleanor'u durdurmasını bekliyordu. Şöyle demişti: *'İhtiyacın olan şey sende.* Biz bunun şifreye atıfta bulunduğunu düşündük, ama ya yüzüğün kendisiyle ilgiliyse? Gerçek nesneyle?" Bunu söylerken, haklı olduğu konusunda garip bir hisse kapıldı.

Tom şüpheyle baktı. "Asla bilemeyeceğiz. Şifreyi çözemedik."

Joan Aaron'a baktı. Onlara söylemek istiyor muydu?

Aaron hafifçe omuz silkti. "Joan birkaç saat önce çözdü." "Sen mi?" Ruth şaşkınlıkla sordu.

"Şifre Eleanor ya da görevle hiçbir ilgisi yoktu," dedi Aaron. "Nick'in muhatabından bana gönderilmiş özel bir mesajdı. Görünüşe göre..." Tereddüt etti. "Görünüşe göre birlikteymişler."

"Birlikte mi?" Ruth şaşkın bir şekilde sordu. "Birlikte derken ne demek istiyorsun?" Sonra yüzü aydınlandı. "Ah. *Ah*."

"Huh," dedi Jamie.

"Bunu gerçekten tahmin edemezdim," dedi Tom, Aaron'a. "Sen ve gladyatör ....."

"Dürüst olmak gerekirse, o senin liginde değil gibi görünüyordu," dedi Ruth. Aaron ona sert bir bakış attı. "Ben bir aile reisiydim!"

"O bir *gladyatördü*. Onların ne kadar seksi olduğunu biliyor musun?" Ruth düşünceli bir ifadeyle baktı. "Nasıl bir araya geldiklerini merak ediyorum. Koloseumda tanışmış olmalılar. Senin muadilin onu koloseumda izlemiş olmalı....."

Aaron boğazını temizledi. "Konudan sapmayalım." Bu, diğerlerinin meraklı bakışlarını engellemedi, ama Aaron onları görmezden geldi. Joan'a şöyle dedi: "Sence benim muadilim o yüzüğü bir şey için mi kullanacaktı?"

Joan ellerini açtı. "Onların planını hiç çözemedik. Ama zaman çizgisini sıfırlamak için hala bir şans varsa, belki çözmemiz gerekir."

"Biliyorsun.....," dedi Tom yavaşça, "o mesaj, Aaron'un karşılığının Nick'in yardımı *olmadan* Eleanor'u durduracağını ima ediyordu." Jamie'ye döndü. "Tam olarak ne dedi?"

"Keşke sana yardım edebilseydim, ama artık bu işte yalnızsın," dedi Jamie yavaşça. "Eğer haklıysan, belki Nick olmadan Eleanor'u durdurabiliriz....."

"O yüzüğe bir daha bakmamız gerek," dedi Joan.

"Ama.....Nick öldüğünde onu takıyordu," dedi Jamie nazikçe. "Şu anda kulelerde olmalı. Hainleri oraya koyuyorlar."

Joan nefesinin kesildiğini duydu. Korkunç bir an için, tek görebildiği Nick'in kulelerde çürüyen korkunç cesetlerden biri olduğu ve kafatasından bir çivi çıktığıydı. Midesinin bulandığını hissederek bu görüntüyü kafasından uzaklaştırdı. O kulelerde *değildi*. "Kolezyumda biriyle konuştuk," dedi. "Nick Argent topraklarında öldü ve onu kendi mülkleri olarak sahiplendiler."

"Argentler onu ganimet odasında sergiliyor mu?" diye sordu Tom. "Orayı biliyor musun?"

"Biliyorum." Tom'un ağzı tiksinti ile kıvrıldı ve Joan titredi.

"Onu orada bırakamayız," dedi Joan. "*Yapamayız*... Duvarda asılı bir geyik gibi. Bu iğrenç."

"Argent'ları hiç sevmedim." Tom çenesini eliyle ovuşturdu; tıraş olmamıştı ve sakalları cildi kaşındırıyordu. "Yüzük bir şey. Onu çalabilirsin. Ama cesedini vermezler, öyle değerli bir ganimeti satmazlar."

"Her zaman Argent'ların evine girmeyi istemişimdir," diye düşündü Ruth.

“Bence *bu* iyi bir fikir *değil*,” dedi Jamie. “Argent ailesi tehlikeli.”

"İnsanların zihinlerini kontrol edebildiklerini biliyorum," dedi Joan.

"Sadece insanları değil," dedi Tom. "En güçlü Argentler canavarları da kontrol edebilir."

Sözler odada yankılandı. Bir Argent bir keresinde Nick'in zihnini kontrol etmişti. Bu, dışarıdan bakıldığında bile mide bulandırıcıydı: Nick'in yüzü gevşemiş ve Argent'in emirlerini itaatkar bir şekilde tekrarlamıştı.

"Yüzük konusunda ne kadar eminsin?" diye sordu Tom, Joan'a.

"Hiç emin değilim," dedi Joan. "Sadece bir his." Ama çok güçlü bir histi. Ve... *İhtiyacın olan şey sende var.* .....Başka ne olabilir ki

Nick'in muadili, şifrenin şifre olmadığını öğrendikten sonra başka neye atıfta bulunmuş olabilir?

"Kupa odası hafta içi halka açık," dedi Tom düşünerek. "Yarın hafta sonu. Birkaçımız Argent bölgesine gidebiliriz. Kalabalıktan kaçınmak için erken saatte." Joan'ın sormadığı soruyu cevaplayarak, "Orası popüler bir turistik yer. Gladyatör de orada olunca daha da popüler olacak," dedi.

"Ne?" Joan nefesini tuttu. Bunu kabullenemiyordu. İnsanlar Nick'in muadili olan gladyatörün arenada hayatı için savaşmasını izlemişti. Şimdi de onu ölümünde sömürmeye devam edeceklerdi.

Tom içini çekti. "En azından yüzüğü geri almaya çalışabiliriz. Nick'e gelince " Joan'a acıyarak baktı. "Onu kurtarmaya çalışmamalıyız. . Eleanor'a saldırdıktan sonra muhafızlar tetikte olacaktır. Daha fazla dikkat çekmek çok tehlikeli olur."

Sonunda, *aceleye* gerek kalmadı. Aaron, uşağı Geoffrey'i aradı. Beş dakika sonra Geoffrey geri arayarak sabah erkenden özel bir randevu ayarladığını söyledi.

"Sadece Aaron ve ben," dedi Joan. "Geri kalanınız saklanmaya devam edin." Ruth'un itiraz etmek istediğini görebiliyordu. "Aaron ilk kez bilinen bir randevuyla halka açık bir yere çıkıyor," dedi Joan ona. "Eğer tutuklanıp sorgulanacaksa, orada olacak."

"O zaman ben tek başıma gitmeliyim," dedi Aaron.

"Onu görmem gerek," dedi Joan. "Ya da en azından nereye götürdüklerini."

Aaron onun yüzüne baktı. "Tamam," dedi yumuşak bir sesle.

Neredeyse sabah olmuştu. Diğerleri yorgunluktan bitkin bir halde yataklarına sürünerek girdiler. Joan ise uyuyamıyordu. Pencerenin kenarında oturmuş,

aşağıdaki on yedinci yüzyıl manzarasını izliyordu. Akşamları meşalelerle insanlara yol gösteren bağlantı çocukları hâlâ çalışıyordu.

Orada ne kadar oturduğunu bilmiyordu. Herkesin nefesinin düzelmesine yetecek kadar uzun bir süre. Diğerlerinin hepsinin uykuya dalmasına yetecek kadar.

Hayır, hepsi değil. Birinin yataktan kalktığını duydu ve sonra Aaron pencerenin yanına geldi.

Tereddüt etti. Joan, ona dokunmak istediğini anlayabilirdi. Yüzü yine yumuşak ve maskesizdi; sadece onun yanında böyle görünüyordu. Joan onun kollarına sürünerek girdi ve Aaron, sanki onu tekrar yanına alana kadar su altında kalmış gibi, hafifçe nefes aldı.

Joan, Aaron'un kollarında uyuyakalmış olmalıydı çünkü gözlerini tekrar açtığında, tek başına, mahremiyet perdesi kapalı bir ranzada yatıyordu. Aaron onu oraya yatırmış olmalıydı. Yastık, Aaron'un pahalı sabununun kokusunu taşıyordu.

Perdeyi açtığında onu ayakta, uygun çay yaprakları ve süzgeçle çay hazırlarken buldu. Dışarıda şafak vakti gökyüzü görünüyordu. Etraflarındaki düzenli nefes seslerinden, diğerleri hala uyuyordu.

"O çayı nereden buldun?" diye fısıldadı.

"Hanın marketinden. Tuvalet malzemeleri ve giysiler de aldım." Joan'ın eşofmanını ve kendininkini işaret etti. "*Bunları* Argent'ların evine giyemeyiz."

Joan soğuk zeminde ona doğru yürüdü ve o onu kendine çekti. "İyi misin?" diye fısıldadı.

Joan ona baktı. Güzel yüzü dikkatliydi. Soru çok anlamlı gelmişti. Dün gece onunla yatıp yatmaması gerektiğinden hala emin değildi.

"*Bununla*," dedi, aralarında bir hareket yaparak. *"Evet.* Dün olan tek mantıklı şey buydu. Diğer her şey..." Başını salladı.

O, kızın başının üstüne öpücük kondurdu. "Bugün de zor bir gün olacak galiba," diye mırıldandı.

"Kalabalıktan önce girelim mi?" dedi Cassius Argent. Geçen seferki gibi, Joan'a kocaman gözleriyle bir kurbağayı andırıyordu. Argent'ların evinde onlara eşlik ederken, kaba sesi yankılanıyordu, üzerine uymayan ceketi yürürken çırpınıyordu.

Westminster'daydılar. Dışarıdan bakıldığında, tam olarak Viktorya tarzında olmayan bina kasvetliydi: kömür rengi tuğlalar ve minik pencereler. İçeride ise estetik tamamen Gotik tarzındaydı. Duvarlar siyah ahşaptan yapılmıştı ve geyik boynuzları, kılıçlar ve kalkanlar gibi ganimetlerle kaplıydı.

ayılar. Joan, kafaların insan kafası olma ihtimalinden dolayı çok yakından bakmaya korkuyordu.

"Kalabalık mı bekliyorsunuz?" dedi Aaron.

"Kupa odası iyi para getiriyor," dedi Cassius sırıtarak. "Tabii ki çoğu ziyaretçi kişisel tur almıyor. Ve insanlar" — bu kelimeyi sert bir küçümsemeyle söyledi — "dış merdivenleri kullanmaları isteniyor. Ana eve hiç girmiyorlar."

Aaron ona baktı. Joan, onun bakışlarının gücünü zorla bastırdığını neredeyse hissedebiliyordu. Aaron, Cassius'tan o kadar çok nefret ediyordu ki, Cassius'un bunu fark etmemesine şaşırdı. Ama Cassius, kendine çok dalmış görünüyordu.

Cassius, Joan'a bir bakış attı, gözleri boynundaki, muhtemelen kolyesini saklayan eşarpta takıldı. Aslında, Aaron'un dün gece kırdığı kolyeyi değiştirmediler. "Bu, Execution Dock'ta olan kız...," dedi Aaron'a. "Güzelmiş. Ondan sıkıldığında bana gönder. Sana onun yerine iyi bir işçi veririm."

Aaron'un çenesinde bir kas seğirdi. Bakışlarıyla verdiği savaşı kaybetmişti ve Joan'un hiç görmediği kadar tehlikeli bir ifade takınmıştı. Ses tonunu sabit tutmak için çabaladı. "Yapmayacağım."

Cassius, Aaron'ın ses tonunu fark etmemişti. Dikkatini hâlâ Joan'a vermişti. "Benimle daha iyi olursun," dedi ona. "Lord Oliver insanları sever, ama onları uzun süre yanında tutmaz. Yakında senden sıkılır. Ve sonra..." Neredeyse alaycı bir şekilde kendi boynunun arkasını dokundu.

Joan, Cassius'a duyduğu küçümsemeyi içine attı. Ona hakaret etmek istedi, ama onun göründüğünden daha tehlikeli olduğunu biliyordu.
Tom, onun insan zihinlerini olduğu kadar canavar zihinlerini de kontrol edecek kadar güçlü olduğunu söylemişti.

"Ah," dedi Cassius merdivenlerin tepesine ulaştığında. Koridorun sonuna kadar yürüdü ve ötesindeki odayı abartılı bir hareketle işaret etti. "İşte geldik! Ünlü Argent kupa odası!"

Joan onu bir zamanlar balo salonu olmuş büyük bir odaya kadar takip etti. Eşiği geçerken tökezleyerek durdu. Ne beklediğini bilmiyordu — belki bir tabut, belki Nick'in kazığa geçirilmiş katranlı kafası gibi çok daha korkunç bir şey — ama bunu hiç hayal etmemişti.

Burası donmuş bir hayvanat bahçesiydi. Odanın her yerinde, gerçek gibi görünen hayvanlar saldırı pozisyonundaydı: Ayılar kükrüyor, aslanlar ve kurtlar havayı pençeliyor, geyikler tepiniyordu.

Bazı hayvanlar çoktan soyu tükenmişti — Joan, hırlayan bir kılıç dişli kedi, dev bir yaban öküzü ve bir mamut gördü. Duvarlar daha fazla hayvan kafasıyla kaplıydı: kurtlar, kaplanlar, geyikler. Yüzlerce olmalıydı.

"Duvarlardaki kafalar doldurulmuş, ama yerdeki kafalar hepsi donmuş durumda," diye açıkladı Cassius. "Bu Patel ailesinin gücünün bir özelliği; bir anı dondurup zamana hapsedebiliyorlar. Bunu kurmaları için onlara oldukça fazla para ödedik. Ama buna değdi. Cesetleri zarar vermeden koruyor. Bu ganimetler sonsuza kadar böyle kalacak." Elini işaret etti. "Ve işte buraya gelme sebebin."

Joan onun bakışını takip etti ve oda mide bulandırıcı bir girdap haline geldi. Odanın ortasında, müzedeki bir diorama gibi düzenlenmiş, koloseum arenası yeniden yaratılmıştı.

Ortada *Nick* duruyordu. Gladyatör kostümü içinde, yüzü ifadesiz ve cansız, balmumu heykel gibi duruyordu. Etrafında iki aslan ve bir ayı, sanki ona saldırıyormuş gibi yarım daire şeklinde duruyordu.

Joan, yabancıların ona dokunduğunu fark edince midesinde bir bulantı hissetti. Nick temizlenmişti; biri arenadaki kanı, teri ve kiri yıkamıştı. Onu bu iğrenç odaya yerleştirip, kollarını ve bacaklarını manipüle ederek bu müstehcen görüntüyü yaratmışlardı. Ölümünde bile aşağılanıyordu. Joan elini ağzına kapattı. Kusacak mıydı?

Aaron nazikçe beline dokundu ve Joan derin bir nefes aldı. Buradan Nick'in mühür yüzüğünü tutan ince zinciri görebiliyordu. Yüzük görünmüyordu, tuniklerinin altına saklanmış olmalıydı.

Cassius gülümsedi. "Balmumu heykelinden bile iyi!" Dioramaya girip Nick'e doğru yürüdü. "Onu birkaç hafta önce infaz ettirdiğini sanmıştım. Dün arenaya geri döndüğünde çok şaşırdım."

Aaron, Joan'la bakıştılar. Aaron'un nasıl cevap vereceğini hesapladığını görebiliyordu. "Ben de öyle düşündüm," dedi dikkatlice. "*Birini* öldürdüm. Belki de ona benzeyen birini."

"Ya da belki de dublörüdür." Cassius, Nick'i işaret etti. Ödül odasında gerçek Nick Ward'ın olmayabileceği ihtimalinden hoşnut görünmüyordu. "Arenadaki çocuğun sadece gösterinin bir parçası olduğunu düşünüyoruz. Gladyatöre pek benzemiyor, değil mi? Yara izi yok."

"Öldürdüğüm adamın yaraları vardı," dedi Aaron. Joan Nick'e doğru bir adım attığında, "Joan, dikkatli ol," diye ekledi.

Joan bir an için onun neden böyle dediğini anlamadı. Sormak için nefes aldı, ama o anda küçük bir sinek önünden uçarak havada asılı kaldı, kıpırdamadan.

"Oyunbozan," dedi Cassius Aaron'a gülerek. Joan'a ise, "Evet, adımlarına dikkat et, yoksa sen de hareketsiz kalırsın. Hayvanat bahçemin bir parçası olursun," dedi.

Joan ona baktı. Görünmez bir güvenli yoldan dioramaya girmiş olmalıydı.

Cassius, Aaron'a ekledi: "Komik olan, bazı hayvanlar aslında canlı. En azından aslanlar öyle. Ayılar hakkında emin değilim." Joan'a döndü. "Hadi, tatlım. İçeriye nasıl girileceğini tahmin edebiliyor musun?
Beni izliyor muydun?"

İçeri girerken ayak izlerini silmişti. Joan onları göremiyordu. Ama bir çözüm vardı: zemini kum kaplıydı, Joan'ın tahminine göre arenayı taklit etmek için. Eğilip bir avuç kum aldı ve dioramaya doğru fırlattı. Kumun bir kısmı havada asılı kaldı, böcek gibi. Ama çoğu yere düştü ve yolun başlangıcını ortaya çıkardı.

Cassius'un yüzünde bir anlık öfke belirdi. "Bunu temizlemenin ne kadar pahalıya mal olacağını biliyor musun?" Geri adım atarak Joan'ın kolunu tuttu, diğer elini ona vurmak için kaldırdı. Joan onu itti ve Aaron aralarına girdi.

"Ona bir daha dokunursan..." dedi Aaron. Sesi yumuşaktı, ama Joan aniden, genellikle buz gibi soğuk olan Aaron'un öfkesini kontrol etmekte zorlandığını fark etti.

Bu kez Cassius bile tehlikeli tonu duydu ve Aaron'un tepkisi karşısında şaşkın görünüyordu. Oliver ailesinin acımasız reisinin bir insanı cezalandırmaktan alıkoyacağını hiç beklemiyordu. "Şey..." dedi yavaşça. "Beni bırakırsanız sevinirim. Sabahım oldukça yoğun. Yaklaşık bir saat sonra kapıları halka açacağız. Sanırım" — asılı kumlara tiksintiyle baktı — "önce bunu temizlemesi için birini göndermem gerekecek. İzninizle."

Sonra dışarı çıktı ve gitti, içeride sadece Aaron, Joan ve Nick kaldı.

Aaron, Nick gözden kaybolur kaybolmaz derin bir nefes aldı. "Kumla oynamayı o gidene kadar beklemeliydik," diye itiraf etti.

"Oh, lanet olsun Cassius." Aaron boynunu uzatıp dioramaya baktı. "Nick yüzüğü takmış mı?"

"Zinciri görebiliyorum." En azından Nick'in eşyalarını almamışlardı.

Joan ve Aaron birlikte çalışarak durgunluk alanının tüm yolunu ortaya çıkardılar. İşlerini bitirdiklerinde Nick'e üç adım kadar yaklaşmışlardı. Nick durgunluk alanının içinde, askıda duran kum perdesinin arkasında doğal olmayan bir şekilde hareketsiz duruyordu. Sanki savaşıyormuş gibi poz vermişti, kısa kılıcı havada, kalkanı vücuduna sıkıca bastırmıştı.

Joan yutkundu. Çok yakındı, dokunacak kadar yakındı, ama stasis tarafından yakalanmadan ona ulaşmanın bir yolu yoktu.

"Stazı kapatmanın bir yolu olmalı," dedi Aaron. "Burada bir düğme gibi..."

"Cassius aslanların hayatta olduğunu söyledi," dedi Joan. Omzunun üzerinden arkasına baktı; açık, hırlayan ağızları neredeyse bir metre uzaktaydı. Stazı kapatırlarsa, o ve Aaron öğle yemeği olacaktı.

"Belki onu bozmayı deneyebilirsin," dedi Aaron. "Sadece Nick'in olduğu kısmı."

"Sadece bir bölümü yapabilir miyim, bilmiyorum." Joan tekrar omzunun üzerinden baktı.

"Şey... Eğer tüm kum bir anda düşerse, *koş*."

Joan biraz gergin bir şekilde elini uzattı — sadece aslanları değil, stazaya çarparak orada sıkışıp kalan böceği de düşünüyordu. Ya eli sıkışırsa? *Böyle düşünme*, dedi kendi kendine. Elini daha da uzattı, dokunduğu anda stazanın yok olacağını hayal etti.

Stasisin kırıldığını hissetti — kum eli üzerinden dökülerek yere birikmeye başladı.

"İşe *yaradı*," dedi Aaron. "Aslanlar hala staz halinde. Her yaratık ayrı ayrı dondurulmuş olmalı."

Nick hala ayaktaydı, bu yüzden etrafındaki stasisin bir kısmı hala sağlamdı, Joan tahmin etti. Onu, yarısı erimiş bir buz bloğunun içinde donmuş olarak hayal etti.

Üzerinde hiçbir yara izi yoktu — tunik yaralarını örtmüş olmalıydı. Ama açıkça ölmüştü. Orada, tamamen ve doğal olmayan bir şekilde hareketsiz duruyordu, *Nick'i Nick* yapan her şeyden yoksun bir ifadeyle.

Joan'ın gözleri yaşlarla doldu. "Çok üzgünüm," dedi ona. "Bunun olmasına çok üzgünüm. Seni çok özleyeceğim." Aaron'un elinin sırtında sıcaklığını hissetti ve titreyerek nefes aldı. "Onu burada bırakıp bakışlara maruz bırakamayız," diye fısıldadı Aaron'a. Düzgün bir şekilde gömülmesi gerekiyordu.

huzur içinde yatabilmesi için. Ona başka bir şey veremiyorsa, en azından bunu yapmalıydı.

"Onu bizimle götüremeyiz," dedi Aaron nazikçe. "Bugün olmaz. Argentlar bizim yaptığımızı anlar. Ama ona *biraz* haysiyet verebiliriz." Joan'a konuştuğu kadar nazikçe Nick'in boynuna uzandı. Joan'ın sürprizine, yüzüğü tutan kolyeyi değil, boğazındaki numaralı kolyeyi çıkardı. Aaron hafif bir yüz buruşturarak onu cebine attı. Buraya geldikleri andan itibaren o kolyelerden nefret etmişti.

Nick, numaralar olmadan daha iyi görünüyordu, biraz daha kendine gelmiş gibiydi. Joan zorlukla yutkundu. Parmak uçlarına basarak mühür yüzüğünü tutan ince zinciri çıkardı. Cildine dokunmamaya dikkat etti, bir parçası onun soğuk olduğunu bilmek istemiyordu.

Zinciri açtı ve yüzüğü Nick'in tuniklerinin altından çıkardı. Siyah metal parmaklarına değdiğinde, zaman çizgisi sanki odaya bir rüzgâr esmiş gibi titredi.

"*O* neydi?" diye fısıldadı Aaron.

"Bilmiyorum," dedi Joan. "Ama geçen sefer yüzüğe dokunduğumda da aynı şey olmuştu." Yüzüğü Nick'in boynundan çekip avucuna bıraktı.

Ve sonra, şok içinde, *Nick* titredi.

Aaron geriye doğru sıçradı ve Joan, Aaron'un arkasında duran stasis'e düşmeden onu tuttu. Ya da belki de kendini tutuyordu. Titrediğini hissedebiliyordu.

Bu gerçekten olmuş muydu? Hayal mi görmüştü? Nick'in hayatta olmasını o kadar çok istiyordu ki, hareket halüsinasyonu mu görmüştü?

Nick'in göğsü nefes nefese kalarak şişti.

"Nick!" Joan elini onun göğsüne koydu. Kalbi avucunun altında hızla atıyordu ve rahatlama ve şokun karışımı bir hıçkırık boğazından çıktı. Sarsılmış bir şekilde Aaron'a döndü. "Haklıydın!"

Nick hayattaydı.

Yirmi Dokuz

Joan, Nick'in yüzüne yavaşça renk gelmeye başladığında elini onun göğsüne bastırmaya devam etti. Kalbinin atışını hissetmeye ihtiyacı vardı; onun hayatta olduğunun kanıtına ihtiyacı vardı.

Nick acı ve şaşkınlık dolu bir inilti çıkardı ve Joan'ın göğsü sıkıştı.

"Nick?" diye fısıldadı.

Elinin altında, Nick'in kalbi hızlandı. *Joan.* Gözlerini bulduğunda dudaklarında onun adı vardı.

Onun sisli ifadesi, Joan'ın arkasında saldırmaya hazır aslanları ve ayıları fark edince korkuya dönüştü. Joan, onu arkasına çekmek için ona uzandığını tahmin etti. Bacaklarını hareket ettiremediğini fark edince nefesi hızlandı —hâlâ donmuş haldeydi. Sonra *gerçekten* paniğe kapıldı, nefes almaya çalışıyordu.

"Nick, her şey yolunda! Sen iyisin!" Joan, onu sakinleştirmek için çaresizce dedi. Titreyen ellerle eğildi ve donmuş halini bozdu.

Serbest kaldığında, dizleri titreyerek sendeledi. Aaron küfretti ve düşmeden onu yakaladı, Joan'ın yardımıyla onu destekledi. İkisi bile onu ayakta tutmakta zorlanıyordu. Nick, Aaron'dan çok daha uzun değildi, ama kaslı yapısı onu ağırlaştırıyordu.

"Nerede...?" Nick'in sesi kısıldı. Kuruyan dudaklarını ıslattı ve tekrar denedi. "Neredeyim? Neler oluyor?" Joan, sesindeki korku ve kafa karışıklığına kalbi sızladı.

Olanları hatırlıyor muydu? Nasıl hayatta kalmıştı? Joan kendi sorularını kafasından silkeledi. Şu anda hiçbir sorunun cevabı yoktu.

"Her şey yolunda," diye onu tekrar sakinleştirdi. "Biz... biz..." *Trofe odası* diyemedi. Tanrım, Argent'ları nefret ediyordu. "Argent'ların evindeyiz. Bütün o hayvanlar uyku halinde. Bize saldıramazlar."

"Gitmeliyiz," dedi Aaron gergin bir şekilde, kapıya bakarak. "Yakında insanlar gelecek ve Nick'i *bu halde* görmemeliler." Nick'in ağırlığı nedeniyle sesi gergindi, ama içinde daha fazla acı da vardı.

Joan ona döndü. Nick'in yüzü kızarmışken, Aaron'ınki solmuştu. Joan, tüm gerçeklerin bir anda farkına vardı. O ve Aaron dün gece birlikte yatmışlardı. Ve şimdi Nick hayattaydı.

"Aaron..." diye başladı, onu sakinleştirmek istiyordu. Ama Aaron başını salladı. Joan yutkundu. Onunla konuşması gerekiyordu, ama şu anda konuşamayacaklarını biliyordu. Cassius temizlikçileri göndereceğini söylemişti. Buradan çıkmaları gerekiyordu.

"Beni nasıl görmüşler?" dedi Nick. Aaron'un yorumuna biraz gecikmeli olarak yanıt veriyordu.

Hayatta. Ne Joan ne de Aaron bunu söylemek istiyordu. Nick, bunu anlamak için çok karışık bir haldeydi. Hâlâ etrafına odaklanmaya çalışıyor, kendi ağırlığını taşımaya çalışıyordu. Tehlikede olduklarını fark etmişti ve savaşmak zorunda kalacağını tahmin ediyordu.

Cassius, insanların kullandığı bir dış girişten bahsetmişti. Joan tavandan sarkan bir kordon ve yukarıda bir kapının siluetini gördü. Onu işaret etti ve Aaron başını salladı.

"Git," dedi Aaron. "Onu ben tutarım."

Nick güç topluyor gibi görünüyordu. Joan onu bıraktığında, Aaron'a neredeyse hiç yaslanmadan ayakta kaldı.

Joan koşarak kordonu çekti. Bir merdiven indi ve Joan yukarı baktı. Yukarıdaki kare delikten bulutlu gökyüzü görünüyordu. "Sanırım bu çatıya çıkıyor."

"Bekle," dedi Aaron. "Önce ben bir bakayım." Joan kapıyla uğraşırken, o Nick'i görünmez labirentten çıkarmıştı. Nick hızla kendine geliyordu, ama etrafındaki geyik başlarına ve zamanın durduğu hayvanlara bakarken hâlâ sersemlemiş görünüyordu.

Aaron hızla tırmandı. Bir dakika kadar ortadan kayboldu, sonra başı tekrar göründü ve aşağıya baktı. "Çatıdayım," diye onayladı. "Buradan çıkabiliriz, sokağa inen bir merdiven var."

"Yukarı çıkabilir misin?" diye sordu Joan, Nick'e.

Nick ona odaklandı. Hâlâ kafası karışık olduğu belliydi, ama sesindeki aciliyeti duymuştu. Başını salladı.

Ayağını en alt basamağa koyarken sendeledi, ama tırmanırken dengede kaldı, bir ayağını diğerinin üzerine koyarak, ara sıra Joan'a bakarak.

Joan, ayak sesleri ve bir el arabasının sürülme sesini duyduğunda, Aaron yaklaşık yarıya kadar çıkmıştı.

Çatıdan Aaron küfretti. "Temizlikçi mi o?"

"Onları oyalarım!" dedi Joan. Nick'e de, "Devam et, hemen arkandayım!" diye ekledi.

Cassius, aslanların canlı canlı dondurulduğunu, belki ayılar da öyle olduğunu söylemişti. Joan onun doğruyu söylediğini umuyordu. Stasis'e koştu ve aslanları, ayıları, kılıç dişli kaplanı, mamutu, elinden geldiğince çabucak çözdü. Askıda duran kumlar düşerken geri çekildi.

Bu kadar yakından bakınca hayvanlar devasa görünüyordu; aslanların dişleri hançer kadar keskindi.

İlk aslan kıpırdamaya başladığında, nefesiyle göğsünü şişirirken, o hala geri çekiliyordu. Aslanın tamamen uyanmasını beklemedi. Merdivene doğru koştu ve yarıya kadar çıkmışken temizlikçi kapıyı açtı.

Joan bağırdı, "Durgunluk başarısız oldu! Yardım çağırın! Hayvanlar kaçtı!"

Bağırış, aslanın dikkatini çekti. Aslan başını salladı ve kükredi.

Yanında, bir ayı kış uykusundan uyanmış gibi şaşkın bir şekilde gözlerini kırptı.

Temizlikçi, hayvanları doğrudan görebiliyordu. "Aman Tanrım!" diye bağırdı. Kapı tekrar çarptı ve Joan, arabayı kenara ittiğinde çıkan sesi duydu, ardından koridorda koşan ayak seslerini duydu.

Joan arkasına bakmadan merdivenden tırmandı. Nick hızla kendine geliyordu ve hayvanların da öyle olacağına emindi. Yukarıda, Nick çatıya ulaşmıştı ve şimdi ona yardım etmek için eğildi, uyanmasından beri hiç olmadığı kadar keskin bir bakışla. Elini tuttu ve onu çatıya çekti.

"Neler oluyor?" dedi. "Sonra anlatırım,"

diye söz verdi Joan.

Arkasından kapıyı sertçe kapattı ve kimse onları takip edemesin diye çekme ipini de kapıdan çıkardı. Sonra ipi çatıdaki bir havalandırma deliğine bağlayarak basit bir kilit yaptı. Aaron aceleyle yanına geldi. Çatı kenarında yatarak çıkış yolunu araştırıyordu. Şimdi gözleri Joan'ın üzerinde dolaşıyor, onun iyi olup olmadığını kontrol ediyordu. Joan yutkundu. Ona dokunmak için can atıyordu. "Aaron..."

"Sonra," dedi Aaron biraz boğuk bir sesle. Joan tereddüt etti, sonra başını salladı. Aaron haklıydı, bunu biliyordu. Şimdi zamanı değildi. "Cassius haklıymış," diye fısıldadı Aaron. "Kupa odası ilgi çekiyor gibi. Evin önünde insanlar sıraya girmiş. İnsanlar, sanırım."

Bu mantıklıydı. Canavarların sıraya girmelerine gerek yoktu, daha sakin bir zamana seyahat edebilirdiler.

"*Çekim* noktası mı?" Nick'in alnı kırıştı.

Aaron eliyle soruyu reddetti. "Önemli olan, evin *bu* tarafında bir merdiven olması..." İşaret etti. "Bir sokağa çıkıyor."

Joan aşağıya baktı. Aşağıdaki sokak boştu. Merdiven teleskopikti ve tuğla duvara yaslanmıştı. Elektrikli gibi görünüyordu. Joan, merdiveni yere kadar uzatmak için bir düğme aradı. Hiçbir şey bulamayınca, en üst basamağa sertçe bastırdı. Rahat bir nefes alarak, bir mekanizmanın devreye girdiğini fark etti ve merdiven vınlayarak aşağıya doğru kaydı.

Aaron yine önce indi, ardından Nick, tırmanırken acı içinde yüzünü buruşturdu. Parlak sabah ışığında, Joan, ödül odasında fark etmediği, çıplak kollarında ve bacaklarında pembe lekeler gördü. Stasis tarafından askıda tutulmasaydı, şimdiye kadar morarmış olacak taze çürüklerdi. Yumruk ve bot izleri gibi görünüyorlardı. Joan, bunların hepsinin, düşmeden önce arenadaki kavgadan kaynaklandığını düşündü.

Onu bu kadar acı içinde görmekten nefret ediyordu, ama aynı zamanda *burada* olduğu için rahatlamıştı. Anlayamıyordu. Düşerken metal sivri uçlardan nasıl kaçmıştı? Düşüşten nasıl kurtulmuştu?

Ve neden tribünden izleyen herkes ona ölü gibi görmüştü?
Joan onu stazdan ilk çıkardığında neden ölü gibi görünüyordu? Gözlerine bakmış ve *hiçbir şey* görmemişti.

Dudaklarını ısırarak soruları yine kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Şu anda, buradan çıkmaya odaklanmaları gerekiyordu.

Son basamağı atlayarak yere atladı ve merdiveni tekrar itti. Merdiven çatıya geri döndü ve ödül odasına kolay erişim sağlayan bir başka noktayı ortadan kaldırdı.

Evde şamata başlamıştı bile. Muhafızlar ana yoldan koşarak geçiyor, telsizleri cızırdamıştı.

"*Aslanlar* mı dedin?" diye sordu içlerinden biri.

"Bu taraftan," diye fısıldadı Aaron, onları sokağın diğer ucuna götürürken. "Çatıda bir çıkış yolu gördüm. ....."

Joan, Nick'in dikkatlice nefes aldığını ve her adıma konsantre olduğunu fark edene kadar yaklaşık on dakika yürüdüler.

"Durmamız gerek," dedi endişelenerek. Kan görmemişti, kırık kemik izi de yoktu, bu yüzden yürüyebileceğini düşünmüştü. Ama ya iç yaraları varsa? "Neren acıyor?" diye sordu.

"Nerede acımıyor ki?" dedi Nick alaycı bir şekilde.

Aaron kaşlarını çatarak onu inceledi. "Dokunabilir miyim?" diye sordu. Nick başını salladı ve Aaron dikkatlice karnına, yanlarına bastırdı. "Acıyor mu?"

"Sorun yok. Ben iyiyim." Nick omzunun üzerinden arkasına baktı. "Arkada gardiyanlar var, devam edelim."

"Stoik davranma," dedi Aaron, neredeyse sinirli bir sesle. "Nefes almak acıtıyor mu?"

Nick gözlerini devirdi ama yavaşça, deneme amaçlı bir nefes aldı. Başını salladı. "Arenada birkaç darbe aldığımı hatırlıyorum ama *o kadar* yaralanmadım."

Aaron bir an için gözlerini kapatarak kendini toplamaya çalıştı. Joan da bunu hissetti. Son birkaç gün *çok yoğun* geçmişti. "Hâlâ o lanet gladyatör kıyafetini giyiyorsun ," diye dişlerini sıkarak söyledi Aaron. Kendi şık ceketini çıkardı ve Nick'e giydirdi. Ceket ona çok küçüktü, ama Nick daha fazla örtündüğü için açıkça minnettardı.

"Anlamıyorum," dedi Nick. "O odaya nasıl girdim?" "En son neyi hatırlıyorsun?" diye sordu Joan.

Nick emin değilmiş gibi başını eğdi. "Eleanor'la karşı karşıya geldim ve sonra ....." Alnı kırıştı. "Ayaklarımın altındaki zemin kayboldu. —Düşüyordum "

"Düşmüşsün," diye titrek bir sesle tekrarladı Joan. Zihninde onu tekrar düşerken gördü, aşağıda keskin kazıklar. Aslında onun öldüğü anı görmemişti; insan tutsaklar ve gladyatörler onun düşüşünü engellemişti.

Ama Tom, kalabalık dağılınca onu görmüştü. Nick yerde yatıyordu, gözleri açık ve cansızdı. *Ölmüş.*

"Öleceğimi sandım," dedi Nick, "ama yere düştüğümü bile hatırlamıyorum. Düşüyordum ve sonra seninle birlikte o odadaydım."

Joan dudağını ısırdı. "Öldüğünü sandık," itiraf etti. "*Ne* düşündün?"

Bunu bu kadar açık söylememeliydi. "Herkes öldüğünü sandı," dedi daha nazikçe. "Ben... açıklayamıyorum."

Nick yine bunalmış gibi görünmeye başlamıştı. Her şeyin şoku onu etkiliyordu. Joan onu rahatlatmak için elini tuttu. Nick de buna minnettar görünüyordu. Ama Joan, Aaron'ın hemen yanında durduğunun fazlasıyla farkındaydı. Nick'e dokunmak hâlâ uygun muydu? Her şey birdenbire çok gergin hale gelmişti. Elini tekrar bıraktı.

Aaron farkına bile varmamış gibiydi. Etrafına bakınıyordu, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Güvenli bir yer bulmalıyız."

"Yakınlarda bir yer," dedi Joan. Nick hâlâ güçsüzdü. "Taksiye binmeyi riske atmamalıyız." Aaron'ın kendi arabası da ulaşılamaz bir yerdeydi. Arabasını Argent'ların evinin önündeki ana yola park etmişti ve en son gördüklerinde o cadde güvenlik görevlileriyle doluydu.

"Çatıdan bir yer gördüm," dedi Aaron. "Orada bir saat kadar saklanabiliriz. Nick güçlenir güçlenmez Chimera Inn'e geri dönebiliriz."

Ancak her yerde muhafızlar vardı. Ne yapmaları gerektiğini tam olarak bilmiyor gibi etrafta dolaşıyorlardı. Joan, Argent'lar Nick'in kaybolduğunu fark etmiş olmalılar diye düşündü.

Aaron önden gitti, şaşırtıcı bir beceriyle muhafızları atlatıyordu, ancak bir keresinde köşeyi dönerken Joan onu geri çekmek zorunda kaldı. Muhafızlar onlardan birkaç adım önde uzaklaşıyorlardı.

"—çok garip," diye birinin söylediğini duydu Joan. "Birinin gladyatörün cesedini çaldığını söylüyorlar. Hırsızı yakalamaya çalıştık ama yanlış zamanda geldik, olaydan hemen sonra."

"Haftalardır garip dalgalanmalar var," dedi diğeri. "Muhafızların bu zaman diliminde sürekli yanlış atladıklarını duydum."

Joan, Nick'e baktı. O olmalıydı. Bu, zaman çizgisinin onun etrafında garip dalgalanmalar yaşadığına dair şüphelerini doğruluyordu.

İlk muhafız tekrar konuştu. "Zaman çizgisini kilitlemek tüm bu dalgalanmaları durdurması gerekmiyor muydu?" Arkadaşı cevap vermedi ve kraliçeyi eleştirmeye çok yaklaştığını fark edince öksürdü. "*Ben* bir şey bilmiyorum," diye ekledi çabucak.

Joan dudağını ısırdı. Muhafızların söylediklerine rağmen, dikkatli olmaları gerektiğini biliyordu. Dalgalanmalar olsun ya da olmasın, Joan daha önce Nick'in yanında tutuklanmıştı.

Muhafızlar gözden kaybolur kaybolmaz Aaron caddenin karşısındaki bir kapıyı işaret etti. Saçıkta sessiz bir tabela asılıydı: resimli bir pik kupa kartı. Joan bunun bir pub olduğunu tahmin etti. Belki de insanlar için bir pub, çünkü kupa kartında *10, 10, 10* yazan bir kolye asılıydı.

"Kapalı olacaktır," diye fısıldadı. "Hala sabahın erken
saatleri." Aaron başını salladı. "İçeri giren ve çıkan insanlar
gördüm."

Yol açılır açılmaz, koşarak karşıya geçtiler ve içeri girdiler.
Aaron haklıydı, pub açıktı ama daha yeni açılmıştı. Odanın yarısında hala masaların üzerine sandalyeler yığılmıştı.

İçerisi çok karanlıktı ve mobilyalar, daha önce girdikleri canavar hanlarından daha da eskiydi. Joan, masaya bir şeyler koymak için patates kızartması sipariş etti. Garson, Joan'ın atkısına, sonra da boğazları açık olan Aaron ve Nick'e baktı. Ancak hiçbir şey söylemedi, sadece parayı alıp para üstünü verdi.

Joan, diğerlerini odanın arka tarafında ana caddeyi ve çıkışları gören sessiz bir masaya götürdü. Oturdukları sırada, iki güvenlik görevlisi caddeden geçti. Joan içgüdüsel olarak geri çekildi. Burası güvenli değildi, ama sokakta olduğundan biraz daha güvende olduklarını düşündü. Diğer müşterilerin çoğu insan gibi görünüyordu ve kendi aralarında konuşmaktan başka bir şeyle ilgilenmiyorlardı.

Aaron bardaklara su doldurdu. İnce yüz hatları endişeden gerilmişti. Karşılarında Nick uzun bir süre başını ellerinin arasına aldı. Derin bir nefes aldı ve kendini zorlayarak başını kaldırdı. "Hemen dönerim." Aşağıya inen merdivenlerin üzerindeki tuvalet işaretini gösterdi.

"Yalnız gidemezsin!" diye bağırdı Joan ve Aaron kaşlarını kaldırdı.

"Yaralanmadım, söz veriyorum."

"Bunu bilmiyoruz," dedi Aaron. Sesi olabildiğince düzgündü. "Ve hala dengen yok."

"Ben *iyiyim*," dedi Nick. "Beş dakika içinde dönmezsem, gelip beni bulabilirsin. Ama dürüst olmak gerekirse, biraz yalnız kalmam lazım. Tüm bunları sindirmem gerek. "

Joan yutkundu. "Tamam," dedi yumuşak bir sesle. Yine de, merdivenlerden aşağı inerken onu izledi. Dengeyi sağlamak için tırabzana tutunuyordu, ama artık daha da rahat hareket ediyordu. Birkaç dakika öncesine göre daha güçlü görünüyordu.

Farkında olmadan tuttuğu nefesini verdi ve durumun ağırlığı yeniden üzerine çöktü.

Nick *hayattaydı*. Onu ilk gördüğü andan itibaren sevmişti. Onu kaybettiğini sanmıştı, ama o hala onu sevdiğini söylemişti. O hala *onu* seviyordu.

Ve sonra ölmüştü.

Ve Aaron ile yatmıştı. Aaron'u da sevdiğini fark etmişti. Ve şimdi

Nick yeniden hayattaydı.

Yutkundu. Nick'i incitmek istememişti. Aaron'ı da incitmek istemiyordu. Kendini incitmeyi tercih ederdi. Aniden gözyaşlarına boğulacak gibi hissetti. "Döndüğünde ona söyleyeceğim."

Aaron cevap vermedi ve Joan ona daha yakın olmak için elini uzattı. Ama Aaron ona dokunamadan elini çekti.

Joan ona şaşkınlıkla baktı. Bu geri çekilme, bir reddedilme gibi gelmişti. Aaron'ın yüzü kapalıydı ve Joan göğsündeki korkuyu bastırmaya çalıştı. Dün geceden, Nick ölmüş olsa bile Aaron'ın kendini Nick'in arkasında hissettiğini biliyordu.

"Bu benim için hiçbir şeyi değiştirmez," dedi. "Seni seviyorum. Seni seçiyorum *seni seçiyorum.*"

"Bunu dün gece de söylemiştin," dedi. "Sözünü tutmanı beklemiyorum."

Joan, yüzünü inceleyerek ifadesini okumaya çalıştı. Maskesini tekrar takmıştı. Ona, dün gece gördüğü özel yüzünü değil, halka açık yüzünü gösteriyordu. Ve bu, onun dokunuşundan çekilmesinden daha kötü hissettirdi.

Adam onun bakışlarını karşıladı, gri gözleri fırtınalı bir deniz kadar belirsizdi. "Bence dün gece hiç olmamış gibi davranmalıyız."

"Olmamış mı?" diye tekrarladı Joan. Sesindeki incinmeyi gizleyemedi. Birlikte yatmışlardı. Onun için ilk seferiydi. Daha önce kimseyle bu kadar samimi olmamıştı; kendini ona tamamen açmıştı.

"Dün gece olmamalıydı." Sesi, sözlerinden daha yumuşaktı. "Bir daha bu konuyu hiç konuşmayız. Onun bilmesi gerekmez."

"Seni *seviyorum*." O da aynı şeyi hissettiğini söylemişti. Bu doğru değil miydi? O zamandan beri onun fikrini değiştirecek bir şey mi yapmıştı? "Yanlış bir şey mi yaptım?" diye fısıldadı. "Daha önce hiç ciddi bir ilişkim olmadı. Eğer yanlış bir şey yaptıysam..."

O anda maskesi düştü ve Joan onun ona olan duygularını bir an için görebildi. Onun derinliğini yeniden gördü. "Hayır," dedi adam, sesi yumuşayarak. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

Joan rahatlamak istedi, ama boğazı acı verici bir şekilde sıkıştı. Neden ona veda eder gibi bakıyordu? "Ne söyleyeceksen, lütfen söyleme," diye fısıldadı. Onu bir kez kaybetmişti ve bu kendini kaybetmek gibiydi. En azından geçen sefer onun seçimi olmamıştı.

"Joan..." Adını dikkatlice söyledi, sanki ona emanet edilmiş kırılgan bir şey gibi. Maskesi hala takılı değildi; onun hissettiklerini görebiliyordu. Onu *gerçekten* seviyordu. "Seni mutlu edebilmenin en ufak bir şansı olsaydı, seninle olurdum. Ama yapamam. O hayattayken yapamadım, şimdi hayatta olduğu için de yapamam. Beni seçtiğini söyleyebilirsin, ama bu sözüne sadık kalırsan, onu özlemekten asla vazgeçemezsin. Onun hayatta olduğunu, seni sevdiğini ve senin onunla olmadığını bilmek seni öldürür. Buna dayanamazsın, ben de *buna* dayanamam."

"Seni son kaybettiğimde *seni* unutamadım." Aaron'ı sürekli düşünmüştü; sabahları onunla uyanmış, yüzü gözünün önünde uykuya dalmıştı.

Aaron o zaman ona dokundu, elini onun elinin üzerine acı verici bir saygıyla kapattı, sanki ona dokunmanın nasıl bir his olduğunu zihnine kazımaya çalışıyormuş gibi. "Onun hayatta olduğunu anladığın an yüzünü gördüm. Seni *gördüm*. Onun adını söylediğin sesi duydum. Onun senin adını söylediği sesi duydum." Bir an sessiz kaldı. "Benimle olsaydın onu düşünmezsin, söyle bana."

Joan yutkundu. Dün gece *Aaron* sürekli Nick'i düşünüyor gibi gelmişti.

"Onun hayatta olduğunu bildiğin halde *onunla* birlikte olmak istemediğini söyle," dedi Aaron. "Söylediklerimin hiçbirinin doğru olmadığını söyle. Tamamen yanıldığımı söyle."

Joan ona yalan söylemek istemedi. Gözyaşlarını tutmaya çalıştı.

Aaron'un bakışlarında korkunç bir anlama geldi, sonra maske tekrar yerine oturdu.

Joan, Aaron'ı seviyordu. Onu *seviyordu*. Nick'i de seviyordu. Sanki kalbi ikiye bölünmüş, üzerine ikisinin de adı yazılmış gibiydi. Onlardan birini kaybetmek, kendisinin yarısını kaybetmek gibi olacaktı. "Onunla olsaydım, seni düşünürdüm," dedi. "Bu da doğru. *Sana* ihtiyacım var. Aaron, *lütfen*!"

Aaron'un gözleri loş ışıkta hafifçe parladı. "Eleanor'u durduracağız," dedi yumuşak bir sesle. "Zaman çizgisini değiştireceğiz, sonra ikimiz de birbirimizi unutacağız ve her şey olması gerektiği gibi olacak."

Bunu kesin bir şekilde söyledi, sanki geleceğin gerçek bir görüntüsüymüş gibi. *Olanlar olmamış gibi davranmalıyız*, demişti.

Ve zaman çizgisini düzeltirlerse, belki de bu gerçek olurdu. Dün gece, hiç olmamış gibi silinirdi.

Joan, Nick'in ağır adımlarını duymaktan çok hissetti. Hızla döndü. Nick masaya doğru yürüyordu ve neredeyse yanlarına gelmişti. Joan ve Aaron sohbetlerine o kadar dalmışlardı ki, Nick'in geri geldiğini duymamışlardı.

Onların söylediklerini duymuş muydu? Joan onun yüzünü görür görmez, bunun önemli olmadığını anladı. Gözleri, masanın üzerinde birbirine kenetlenmiş ellerine, birbirlerine ne kadar yakın oturduklarına odaklanmıştı. Ve daha önceki sisli şaşkınlığı artık yok olmuştu; yüzünde farkına varma ve incinme ifadesiyle parlıyordu.

"Aşırı tepki verme," dedi Aaron, Nick'e.

"Henüz tepki vermedim bile," dedi Nick, sesi çok sakindi. Aaron'a bakmıyordu. Gözleri Joan'ın üzerindeydi, sanki onu tanıyormuş gibi; sanki artık tanımıyor gibi.

Düşündüğün gibi değil. Joan, *keder içinde ona uzanmıştı*. Ama bunu söyleyemezdi. Aaron'a haksızlık olurdu; gerçeğe haksızlık olurdu. Aaron'a uzanmıştı çünkü onu seviyordu. Nick'in gözlerine baktı. "Seninle konuşmak istedim," dedi.

"Artık konuşmana gerek yok," dedi Nick. Yine de sesi korkunç derecede düzgündü, korkunç derecede duygusuzdu. Ama yüzünde korkunç bir acı vardı.

"Nick." Birdenbire her şey gerçek dışı gelmeye başladı. Joan, sağlam *bir şeye* ihtiyaç duyarak masanın kenarını sıktı. Ama parmaklarının altında, ahşap bile garip geliyordu. "Lütfen."

Nick ise çoktan geri çekiliyordu. Gitmek üzereydi.

"Aptal olma," dedi Aaron sertçe. "Hâlâ zayıfsın ve dışarıda seni arayan korumalar var!"

Bunu söylerken, barın yönünden şaşkın bir haykırış duyuldu.

Joan sesin geldiği yöne döndü. Garsonlardan biri, dehşet ve şokla gözlerini masalarına dikmiş bakıyordu. Joan onun bakışını takip etti ve geri çekildi.

Ellerinin altında, zaman çizgisinde bir yırtık açılıyordu — mide bulandırıcı bir şey, uçurumu çevreleyen pürüzlü kenarlar. Joan, dünyanın kenarındaki bir uçurumun tepesinde durmuş, aşağıya *boşluğa* bakıyormuş gibi hissetti.

"O da ne öyle?" diye bağırdı biri. "Zaman

çizgisinde bir yırtık var!"

"*O*!" diye bağırdı biri. "O yapıyor. Zaman çizgisini yırtıyor!"

"Biri muhafızları çağırsın! *Hemen!*"

"Kahretsin!" Aaron, Joan'ı da yanında sürükleyerek ayağa kalktı, ama Joan hareket ettikçe yırtık genişlemeye devam etti, sanki dünyanın kendisi onun ellerinin altındaki bir kağıt mendil gibiydi.

"Dur!" Aaron ona acilen seslendi. "Durmalısın!"

"Nasıl yapacağım bilmiyorum!" dedi Joan. Çok korkmuştu. Yırtık artık masadan bile daha büyüktü ve deliğin içinde boşluğun gölgeleri yılanlar gibi kıvrılıp dönüyordu.

Sonra arkasında bir adım sesi duydu ve Nick orada duruyordu, güven verici ve sağlam, bir eli sırtındaydı. "Nefes al," dedi yumuşak bir sesle ve Joan da öyle yaptı, havayı ciğerlerine çekerek. "Bir şey yok. Nefes al. Sakin ol." Joan bir kez daha nefes aldı. Nick onu nazikçe bir adım geri çekti ve onunla birlikte geri çekildi. Bu sefer, Joan'ın rahatlamasına neden olacak şekilde, yırtık daha fazla genişlemedi.

"*Muhafızlar!*" diye bağırdı Aaron. "Gitmeliyiz!"

Muhafızlar, kırmızı ceketleriyle belirgin ve parlak bir şekilde pub'a akın ediyorlardı. Biri sokaktan onları çağırmış olmalıydı.

"Orada!" Daha önce bağıran aynı kişiydi. "O!
O kız!"

"Tuvalete giderken çıkış gördün mü?" Aaron Nick'e sordu.

"Çıkmaz sokak," dedi Nick kısaca. Gözleri etrafta dolaşıyordu; o da bir çıkış yolu arıyordu.

"Mutfak!" dedi Joan. Barın arkasında açık bir kapı vardı ve mutfak görünüyordu. "Teslimatlar için bir kapı olmalı!"

Oraya doğru koşarken bir deja vu hissetti. O ve Nick daha önce de böyle yakalanmışlardı — çalıştığı kafenin dışındaki avluda.

Bu sefer yemek salonundan bile çıkamadılar. Birdenbire güvenlik görevlileri etraflarını sardı.

"Gidin buradan!" Nick, Aaron ve Joan'a söyledi.

"Gidemeyiz!" Aaron gergin bir şekilde cevapladı. "Westminster bataklıkta!" En yakın gardiyana bağırdı, "Bu bir hata! Kim olduğumu bilmiyor musun?"

"Bunu mahkemeye söyle," dedi muhafız, Court kelepçeleri bileklerine takılırken. "Tutuklusunuz." Joan'a kötü bir gülümseme attı. "Kraliçe sizi arıyor."

Otuz

Joan, bileğindeki altın dövmeyi silmek için boşuna uğraştı: kükreyen, ağzı açık bir aslan.

"Ellerini arkaya!" diye bağırdı muhafız ve Joan, kelepçenin bileklerini sırtının alt kısmına zorlamasına küfrederek tepki gösterdi.

Nick ve Aaron da kukla ipleriyle oynanan bu manipülasyona karşı koymaya çalışıyorlardı, ama Nick bile bunu bozamadı. Üçü de meraklıların bakışları altında sokağa çıkmak zorunda kaldılar.

"Zaman çizgisinde bir delik açtığını söylüyorlar! O kız!"

"Onunla birlikte Lord Oliver mı?"

"Olamaz!"

Nick'i hiç tanımamış gibiydiler. Aaron'un ceketini tuniklerinin üzerine iliklemiş olan Nick, gladyatöre pek benzemiyordu.

Pub'ın dışında, kapısında altın renkli bir arma bulunan, cenaze arabası gibi siyah bir minibüs bekliyordu. Joan, Canavar Mahkemesi'nin mührünü gördü: Eleanor'un gülü, tavus kuşunun kanatları ve kanatlı aslan. Sonra o ve diğerleri minibüsün arkasına atıldılar ve kapılar arkalarından çarparak kapandı.

Nick, elleri hala kuyruk kemiğine yapışmış halde ayağa kalktı. Kapalı kapılara tekme attı, o kadar sert ki gün ışığı aralıktan sızmaya başladı, sonra minibüs hareket edince tekrar tekme attı.

"Kes şunu!" Minibüste tek bir güvenlik görevlisi vardı: sürücü koltuğunda oturan, koyu renk saçlarını topuz yapmış, cila gibi parlayan bir kadın. Kadının elinde, gizemli bir cep saati gibi görünen bir nesne vardı: kelepçelerin kontrol cihazı.

Nick döndü. Kendisiyle gardiyan arasındaki şeffaf ekranın ağırlığını tahmin etti, ama tek*me* atamadan gardiyan, "*Oturun! Kıpırdamayın!*" diye emretti

ve minibüsün koltuklarına fırlatıldılar, oturmaya zorlandılar. Joan koltukta kıpırdayamıyordu. Elleri hala arkasında sıkışmış ve omuzları duvara yapışmış gibiydi. Aaron'un yanına düşmüştü yanına düşmüştü — minibüs hareket ederken üst kolları birbirine değecek kadar yakındılar.

Nick, onların karşısındaki koltuğa atılmıştı ve şimdi dişlerini sıkarak ellerini kurtarmaya çalışıyordu.

Joan dövmeyi parmağıyla dokunmak için uğraştı, ama bilekleri çaprazdı. Aaron'ınkine ulaşmaya çalıştı, ama açı yanlış. "Kumandan var mı?" diye Aaron'a fısıldadı. Önceki zaman diliminden bir tane getirmişti. Şu anda üzerinde miydi?

Aaron, kendine kızgın bir şekilde başını salladı. "Evde," diye dişlerini sıkarak cevap verdi.

"Bizi nereye götürüyorsunuz?" Nick, korumaya sordu.

Kadın arka aynadan ona bir bakış attı. Joan'ın ilk düşündüğünden daha gençti, en fazla yirmili yaşların başındaydı. Kırmızı rujlu dudakları Joan'a Ruth'u hatırlattı. "London Bridge," dedi kısaca.

Joan, Nick ile bakıştılar ve Joan'ın yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. Bu zaman dilimine ilk geldiklerinde Londra Köprüsü'nün nöbet kulübesini geçtiler. O bina, kulelerinde sivri uçlu kafalarla süslenmiş bir yapıydı. Oraya götürülürlerse, muhtemelen sorguya çekilecek ve sonra da idam edileceklerdi.

Joan tutuklandığına göre, Eleanor hepsinin yerlerini aldıklarını anlayacaktı. Nick'in hayatta olduğunu öğrenecek ve sonra Jamie, Tom ve Ruth'un peşine düşecekti. .....Hepsini öldürecekti.

Muhafız, gösterge panelindeki bir düğmeyi çevirdi ve keman ağırlıklı bir klasik müzik parçası çalmaya başladı.

Aaron kaşlarını çattı. "Vivaldi." Ancak sesi gergindi; Londra Köprüsü'ndeki nöbetçi kulübesine yapılan atıf onu da korkutmuştu.

"Müzik zevkimi mi eleştiriyorsun?" diye sordu gardiyan ekranın arkasından.

"Senin *yargı gücünü* küçümsüyorum." Aaron sözlerine kibir katmaya çalıştı. "Az önce kimi tutukladığını biliyor musun? Ben Oliver ailesinin reisiyim, seni bu yüzden kovdurabilirim! Seni arenaya atabilirim!"

"İşten atılmak *ve* aslanlara atılmak mı?" dedi muhafız yumuşak bir sesle. "Düşünme bile." Garip, alaycı bir konuşma tarzı vardı; her sözü hafif alaycıydı. Joan, Aaron'a inanıp inanmadığını bilmiyordu. "Eğer ben

senin yerinde olsam, *Lord Oliver*, çeneni kapalı tutardım. Tehlikeli bir kaçağın yanında bulundun, bu kız kraliçenin zaman çizelgesinde bir delik açtı ve arananlar listesi şehrin her yerine asıldı." Joan'a bir bakış attı. "Arama emrinde, kraliçeye ve saraya karşı vatana ihanet suçundan arandığın yazıyor. Tam olarak ne yaptın?"

Joan omuzlarını sıkıca tutarak omuzlarını silkti. Aaron ve Nick'i bu durumdan kurtarmanın bir yolu var mıydı? "Hiçbir şey bilmiyorum," dedi. "Bu iki adamı da tanımıyorum. Ben tutuklandığımda bana rastladılar. "

Gardiyan gözlerini devirdi. "Sen öyle diyorsan." Bir düğmeye bastı ve ikinci bir ekran indi. Bu ekran opak ve ses geçirmez olmalıydı, çünkü müzik aniden durdu.

Bu, Joan, Aaron ve Nick'in yine tek başlarına kaldıkları anlamına geliyordu, aniden çok yoğun hissedilen bir sessizlik içinde.

Gözyaşlarının ve ardından tutuklamanın yarattığı kaos içinde, Joan aralarındaki konuşmayı neredeyse unutmuştu. Şimdi her şey, her korkunç kelime, bir anda aklına geldi.

Dün gece olmamalıydı, demişti Aaron.

Nick ise Joan'a sanki kalbini parçalamış gibi bakmıştı. Onun kendisini bu kadar inciteceğini hiç tahmin etmemişti.

Dışarıda, minibüsün pencerelerinden Westminster'ın binaları mezar taşları gibi solgun görünüyordu. Argents'ların kurumuş ağacı bayrak direklerinde dalgalanıyordu.

"Peki, kim ilk gitmek ister?" Aaron kuru bir sesle sordu.

Nick başını eğdi, koyu renk saçları gözlerinin üzerine düştü. "Son saatlerimizi bunu konuşarak geçirmek mi istiyorsun?"

Joan yutkundu. Nick'in her şeyi bilmediğini geç fark etti. O ve Aaron, Nick'in öldüğü sanılan saatlerden sadece birkaç saat sonra birlikte yatmışlardı. "Özür dilerim," dedi. Sesi kısılmıştı. Kimseyi incitmek istememişti, Nick'i hiç.

Nick gözlerini Joan'a kaldırdı ve Joan, Nick'in gözlerindeki acıyı görünce boğazı düğümlendi.

Aaron boğazından derin bir homurtu çıkardı. "Tanrı aşkına," dedi Nick'e. "O *seni* seviyor. Her zaman sen oldun! Dün gece onu görseydin... Halini görseydin... Seni *öldü* sandı !"

"Onun *durumu* mu?" Nick yavaşça sordu, sesinde karanlık bir ton vardı. "Ne diyorsun sen? Onu kullandın mı?"

Aaron'ın yüzü soldu. Bir parçası öyle düşünüyordu, bunu kendisi önermişti. Nick'in ifadesi tehlikeli bir hal aldı.

"*Hayır*," dedi Joan. "O yararlanmadı." Öyle olmamıştı. Dün gece aynada gördüğü Aaron'ın ifadesini tekrar düşündü ve yutkundu. Ona onu sevdiğini söylemişti, ama o ona inanmamıştı. Hâlâ inanmıyordu.

Nick, Joan'a uzun uzun baktı ve yüzünde gerçeği gördü. Omuzları hafifçe gevşedi ve gözlerindeki tehlike kayboldu. *Dün gecenin* anlamı kafasında netleşince, yerini yeni bir acı aldı. Kendisi anlamıştı. Birlikte yattıklarını fark etmişti.

Joan arkasında yumruklarını sıktı ve açtı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Aklına gelen her şey durumu daha da kötüleştirecekti. Tıpkı barda olduğu gibi, dünya yarı gerçek, yarı hayali gibiydi. Göğsü kasıldı. Dün Nick'i kaybettiğini düşünmüştü. Bugün ise onu *ve* Aaron'ı kaybettiğinden emindi. Belki de onları çoktan kaybetmişti... Aaron, Nick'i sağ bulduklarından beri ondan uzaklaşıyordu. Ve Nick...

Boğazı düğümlenmişti.

"*Joan!*" Aaron acil bir sesle seslendi.

Joan döndü ve havada bir kıvılcım gördü — bir gözyaşının başlangıcı. Kıvılcım kaybolduğunda nefesini tuttu — minibüsün gerisinde kalmıştı.

Nick sarsılmış görünüyordu. O da görmüştü.

Joan küfretti. En azından bu sefer gözyaşı küçüktü. Neredeyse fark edilmeyecek kadar. "Duygusal bir tetikleyici var," dedi Aaron, farkına vararak. Her zaman keskin bir adamdı.

Joan da aynı şüpheye kapılmıştı — koloseumda ve sonra da barda bir delik açtığında duyguları çok yoğundu. Ve şimdi de burada. "

—Sanırım öyle. Nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum."

"Duygusal bir tetikleyici mi?" Nick başını eğdi, kaşlarını çatarak.

"Sen öldüğünde zaman çizgisinde bir delik açtı," dedi Aaron sertçe. "Kolezyumda."

Nick'in ağzı hafifçe açıldı; Aaron'un böyle bir şey söyleyeceğini beklemiyordu. Joan'a döndü ve yüzünü inceledi. Yüzünde, Joan'un anlayamadığı bir şey vardı.

Uzun bir süre, sadece minibüsün gürültülü motoru sessizliği doldurdu.

Aaron ilk konuştu. "Dinle," dedi ağır bir sesle. "Buradan nasıl çıkacağımızı bulmalıyız. Yoksa bugün hepimiz öleceğiz."

Nick'in omuzları düştü. "En azından bu konuşmayı bitirmek zorunda kalmayız," dedi alaycı bir şekilde ve Aaron bunu hafif bir nefesle onayladı.

Joan, bu dünyanın dehşetine rağmen birlikte olan, birbirlerini seven diğer çiftleri düşündü. Kendilerini bu halde görseler ne düşünürlerdi?

Derin bir nefes aldı, *düşünmek* için sert acısını bastırmaya çalıştı. Aaron haklıydı. Kaçamazlarsa, geceyi atlatamayacaklardı. "Bu kelepçeleri çıkarmalıyız," dedi.

"Onları geri alabilir misin?" Nick ona sordu.

"Denedim. İşe yaramadı."

"Olmaz," dedi Aaron. "Mahkeme araçları aile güçlerine karşı dirençlidir."

"O zaman kelepçeler nasıl çalışıyor?" Nick ona sordu. Joan gibi, o da kendini düşünmeye zorlamıştı; o her zaman pratik bir adamdı. Ama Joan onu tanıyordu. Tüm duyguları hâlâ içten içe kaynıyordu.

"Zihinsel bir bileşen var - kontrolör, kullanıcının düşüncelerine tepki veriyor. Kolay değil ve esir ne kadar uzaklaşırsa, bağlantıyı sürdürmek o kadar zorlaşıyor."

"Yani yeterince uzaklaşabilirsek kaçabilir miyiz?" dedi Nick.

"Yeterince uzaklaşabilirsek. Ancak belirli bir yakınlık sınırı yok. Kullanıcının irade gücüne bağlı. Ve bizi götüren gardiyan, üçümüzü aynı anda kontrol edebilmek için *çok* iradeli olmalı."

"Yani konsantrasyon gerektiriyor mu?" dedi Joan.

"Çok fazla odaklanmak gerekiyor. Açıkçası, aynı anda birden fazla kişiyi kontrol etmenin mümkün olduğunu düşünmüyordum."

"Peki ya o konsantrasyonu bozarsak?" dedi Joan. "Dikkatini dağıtırsak? Bizi kontrol edemez mi?"

"Belki."

"Dikkatini dağıtmamız lazım," dedi Nick.

Aaron düşünceli görünüyordu. "Fazla bir şeye gerek olmayabilir. Şu anda bizi burada oturmaya zorlayarak enerji harcıyor. Bizi nöbetçi kulübesine götürmek zorunda kaldığında yorgun düşecektir. Bence herhangi bir dış dikkat dağıtıcı yeterli olabilir. Hatta onun görüş alanını bölmek bile işe yarayabilir. Hepimizi aynı anda görememesini sağlamak kadar basit bir şey olabilir."

"Tamam," dedi Joan. Çok iyi bir plan değildi, ama en azından bir şeydi.

Joan, minibüs Londra Köprüsü'ne doğru ilerlerken Aaron'ın nefesinin hızlandığını hissetti. O da korkuyordu. Ama daha da önemlisi, çözülmemiş konuşmalarından dolayı göğsü hala sıkışmıştı. Nick, kaçış planını sonlandırdıklarından beri onun gözlerine bakmamıştı.

Covent Garden'ı, ardından Blackfriars'ı ve City'yi geçtiler. Ardından, yeni silüetin cenaze töreni gibi binaları yerini başka bir manzaraya bıraktı. Joan, Londra Köprüsü görünür görünmez nefes aldı. Köprünün uzak tarafında, nöbet kulelerinin üzerinde sivri uçlu kafalar sallanıyordu, tıpkı korkunç bir çiçek tarlası gibi. Joan titreyerek, bu korkunç manzaradan gözlerini ayırmaya çalıştı.

Bunun yerine, haftalardır kaçındığı başka bir binayı arıyordu. Bu zaman dilimine ilk geldiklerinde ve köprüyü geçerken kasıtlı olarak bakmamıştı. Ama şimdi ona doğru döndü, onu arıyordu. Eleanor ve ailesiyle birlikte yaşadığı ev. Hatırlamadığı ev.

Onu ilk gördüğünde kendi kendine yumuşak bir ses çıkardığını duydu. Grave evi, köprünün ortasında bulunan küçük, coşkulu bir konaktı — bir çocuğun hayalindeki kale gibi, kare kuleleri ve boru şeklindeki merengi kubbesi, hepsi sarı, kırmızı ve yeşil renklerde boyanmış, ışığı yakalamak için yaldızlıydı.

Şimdi duygularının baskısı yükseldi. Bu zaman çizgisi, o evdeki insanlar sayesinde var olmuştu. Graves ailesi, Kral tarafından zaman çizgisinden silinmişti ve Eleanor, onları geri getirmek için acımasızca çalışmıştı. Eleanor, ailesinin sonsuza kadar güvende olması için canavarların hüküm sürdüğü bu zaman çizgisini yaratmıştı.

Joan, Aaron'un bakışlarını takip ettiğini hissetti. Ona fısıldadı, "Orijinal zaman çizgisini hatırlamıyorum. Eleanor'un kız kardeşi olduğumu hatırlamıyorum." Kral, bu anıları ondan almıştı. Yine de... o parlak evin görüntüsü, onun içindeki en derin yerleri sarsmıştı.

Aaron kolunu kadının koluna bastırdı; ona ulaşabileceği en yakın yer orasıydı — elleri hala arkalarında sıkışmış durumdaydı.

Minibüsün diğer tarafında Nick, Joan'ın gözlerine baktı. Aaron'un, Joan'ın onun öldüğünde yırttığı delikten bahsettiği zamanki gibi, yüzünde aynı karanlık, okunamaz ifade vardı.

Bir keman müziği patlaması hepsini irkitti. Gardiyan opak perdeyi kaldırıyordu.

"Arka tarafta rahat mısınız?" diye neşeyle sordu. Kelepçeleri kullanmaktan yorgunsa da, bunu hiç belli etmiyordu.

Köprüye döndü ve kontrol noktasında görevli memurun kimliğini kontrol etmesi için durdu. Adam pencereden Joan ve diğerlerine baktı, sonra onları köprünün bodrum katına inen bir yan yola yönlendirdi.

Muhafız birkaç dakika daha sürdükten sonra, neredeyse hiç araba olmayan küçük bir otoparka girdi. Etrafta kimse yoktu. Nick, Joan'ın gözlerine tekrar baktı, sonra Aaron'ın gözlerine baktı. Hepsi minibüsün kapılarının açılmasına hazırdı. Joan gerildi, muhafızın dikkatini dağıtmak için ısırmaya, tekmelemeye, ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı.

Ancak, onun hayal kırıklığına uğramasına neden olan şey, güvenlik görevlisinin saldırı mesafesinden uzaklaşması ve onları koltuklarından zorla çıkarmadan önce geri çekilmesiydi.

"O tarafa." Göze çarpmayan bir kapıyı işaret etti.

Joan'ın bacakları kendi kendine hareket etmeye başladı, sanki her eklemine ipler dolanmış gibiydi. Aaron ve Nick'in peşinden kapıdan geçip dar bir merdivenden yukarı çıkmak zorunda kaldı.

Muhafız hepsini kısa bir mesafede tutuyordu ve hiçbiri bu mesafeyi aşamıyordu, tökezlemek ya da düşüyormuş gibi yapmak için bile. Merdivenleri çıktılar, adımları bir yürüyüş kadar düzenli ve tekdüzeydi: Nick, sonra Aaron, sonra Joan, sonra muhafız.

Bir sahanlığa vardıklarında Nick başını kaldırıp arkasına bakmayı başardı. Joan anladığını göstermek için gözlerini kırptı. Bir sonraki kata varmadan önce bir şey yapmak istiyordu. Joan boğazını temizledi. Aaron ve Nick hafifçe başlarını salladılar. Hâlâ sesleri çıkabiliyordu. Bir bağırış, gardiyanın dikkatini dağıtmak için yeterli olabilirdi. Bir sonraki katta muhtemelen daha fazla gardiyan olacağı için bunu bir sonraki kata varmadan yapmak en iyisiydi.

Nick, sırtının arkasında, neredeyse görünmeyecek kadar ince hareketlerle parmaklarıyla geri saydı: beş, dört, üç...

Nick *bir'e* gelmeden önce gardiyan aniden konuştu. "Durun!" dedi. "Arkanızı dönün ve bana bakın!"

Joan, Nick ve Aaron'un şaşkın bakışlarını yakaladı, çünkü hepsi merdivende dönmek zorunda kalmıştı.

Joan fark etmeden, beton merdivenler bir anda tahta merdivenlere dönüştü. Basamaklar o kadar eski ve yıpranmıştı ki kenarları aşınmış, ortaları çökmüştü. Duvarlar da tahtaydı ve zamanla insanların ve nesnelerin çarpmasıyla çizilmişti. Joan, hoş ve garip bir şekilde tanıdık gelen gül suyu ve cila kokusunu içine çekti.

"Ellerini ver," diye emretti gardiyan ve Joan ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzatmak zorunda kaldı.

Gardiyan kontrol cihazını çıkardı ve açtı. Joan'ın bileğine yakıcı bir acı saplanmadan önce aldığı tek uyarı buydu. Kanatlı aslan dövmesi eriyen metale dönüşürken Joan nefesini tuttu.

Gardiyan, Joan'ın derisinden kelepçeyi çıkardı ve Joan çıplak bileğine bakakaldı. Vücudunu saran iplerin hissi kaybolmuştu. Özgürdü.

Muhafız Aaron ve Nick için de aynısını yaptı ve kelepçeler onların derilerinden de kaynayarak erirken, onlar da acı içinde yüzlerini buruşturdular.

"Sen... Sen bizi kurtardın," dedi Joan aptalca.

"Ne kadar da zekisin," dedi gardiyan kuru bir şekilde. "Hadi..." Merdivenleri işaret etti. "Yukarı çıkalım. Bir fincan çaya ihtiyacım var." Joan kıpırdamadı, diğerleri de öyle. "Tanrım, bana saldırmayacaksınız, değil mi?" diye sordu. "Havamda değilim."

"Neler oluyor?" dedi Joan. "Tutuklandık mı, tutuklanmadık mı?"

"Az önce kelepçeleri çıkardım, ne sanıyordun?"

Nick bir basamak indi. "Sen gardiyan değilsin," dedi yavaşça. "Burası da gardiyan odası değil, değil mi? Köprüden çok uzağa gitmedik. Sanırım ortada bir yerdeyiz..."

Joan'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bu merdivenin tanıdık geldiğini düşünmüştü. Gardiyan onaylamadan önce bile tam olarak nerede olduklarını biliyordu.

"Grave evindeyiz." Muhafız ceketini açtı ve içindeki gümüş gül broşunu gösterdi. Graves'lerin arması. "Ben muhafızım, ama öncelikle bir Grave'im."

Joan ona baktı. Eleanor dışında, bu kadın Joan'ın tanıştığı ilk Graves ailesinden kişiydi. Bir an için Joan onu tanıyacak gibi oldu. Kadının adını dilinin ucunda hissedebiliyordu.

Ancak, onu söylemek için nefes alırken, isim uyanırken gördüğümüz bir rüya gibi kayboldu ve kadının yüzü yine tanıdık gelmedi.

Joan derin bir nefes aldı, çok tedirgin olmuştu. "Neden bizi serbest bıraktınız?"

Muhafız, berrak mavi gözleriyle ona baktı. "Eleanor seni arayan tek kişi değil."

Ne? "*Neden?*" dedi Joan. "Benden ne istiyorsunuz?"

Yukarıda, merdivenlerde bir ayak sesi duyuldu. Joan başını kaldırdı. Merdivenlerin tepesinde, parlak öğleden sonra ışığında silueti beliren yeni bir kadın duruyordu.

açık bir kapıdan gelen ışık. "Sizden bir şey istemiyoruz," dedi kadın. "Size yardım etmek istiyoruz."

Joan'ın nefesi boğazında düğümlendi. Bu, büyükannesinin silueti, büyükannesinin sesiydi
—mesafe nedeniyle biraz bozuk, bu yüzden her zamankinden daha yankılı geliyordu.

Sonra kadın bir adım aşağı indi ve ışık yüzüne vurdu. Joan'ın kalbi aniden güm güm atmaya başladı. Kadının yüz hatları *neredeyse* büyükannesininkilerle aynıydı, ama elmacık kemikleri daha yüksekti ve burnunun üzerinde Joan'ı kendine benzeten yumuşak çiller vardı. Koyu renk saçları çenesinin etrafında bukleler halinde dökülüyordu.

Joan onu daha önce hiç görmemişti, ama onu *tanıyordu*. O yüzü, büyürken her gün fotoğraflarda görmüştü. Babası evi onlarla doldurmuştu. Joan, onun her özelliğini iki boyutlu olarak öğrenmişti.

Joan ağzını açtı. Bir an için konuşamadı. Sesini bulduğunda, nefesi kesilmişti. "Anne?" dedi.

"Merhaba, Joan," dedi annesi. "Seni *çok* uzun zamandır arıyordum. Seni bulduğuma çok sevindim."

Otuz Bir

Joan, merdivenlerin tepesindeki ışığın halesi içinde duran annesine baktı. Hayatı boyunca annesinin evinde, annesinin fotoğrafları ve eşyaları arasında yaşamıştı. Babası sürekli ondan bahsederdi. Ama karşısına dikildiğinde, Joan onu sadece başkalarının algıları ve hikayeleriyle, başkalarının çektiği fotoğraflarla tanıdığını fark etti. Joan annesinin videosunu bile hiç görmemişti; onun hareketlerini hiç görmemiş, sesini hiç duymamıştı.

Joan'un gördüğü tüm fotoğraflarda annesi ondan neredeyse yirmi yaş daha gençti, saçlarında yeni gümüş rengi teller ve gözlerinin köşelerinde kırışıklıklar vardı. Joan'un göğsü birdenbire kasıldı.
Kral onu öldürdüğünde annesinin önünde daha çok uzun bir hayat vardı. Joan onunla daha nice yıllar geçirebilirdi.

Annem Joan'ın yüzünü aradı, ifadesi Joan'ın içindeki acıyı yansıtıyordu. Kendi Joan'ı bebekken ölmüştü ve Joan, annesinin Joan'ın yüzünde kendi bebeğini aradığını biliyordu.

"Yukarı çıkalım mı?" diye sordu annesi. Sesi büyükannesininkine o kadar benziyordu ki Joan'ın boğazı düğümlendi. "Çay yapabilirim."

Joan, gardiyanın çay istediğini hatırladı. Ama Joan ona döndüğünde, gardiyan başını salladı. "Gerçekten gitmeliyim," dedi, sanki o anı bozmak istemiyormuş gibi yumuşak bir sesle. "O minibüsü kullandığımı kimse bilmiyor, bunu sağladım. Ve zaman çizgisinde oluşan yırtık, sana ulaştığımda çoktan kapanmaya başlamıştı, Joan. Aslında sadece birkaç kişi gördü. Şansımız varsa, kimse bunu senin aranan posterinle ilişkilendirmez."

"Teşekkür ederim," dedi Joan. Güvenlik görevlisi hayatını riske atıyordu ve Joan onun adını bile bilmiyordu. Tereddüt etti. "Sanki seni tanıyormuşum gibi hissediyorum

. ....."

Muhafız, Joan'ın annesine baktı, gözlerinde bir hüzün vardı. "Adım Fern. Annelerimiz kız kardeştir."

"Biz kuzeniz....." Joan'ın anne tarafından bir teyzesi vardı. Adı Fern olan bir kuzeni

Fern adında bir kuzeni vardı. Gerçek zaman çizgisinde, ikisini de tanıyor olmalıydı. Ve tanıdık gelme hissinden, bununla birlikte gelen sıcaklıktan, hepsi birbirine yakındı. Bu, Kral Graves'leri öldürdüğünde çaldığı şeyin bir başka örneğiydi.

"Teşekkürler, Fern," diye tekrarladı annem. "Her şey için. Minibüsü geri getirirken lütfen dikkatli ol. Suikast girişimi sonrası diğer kızım tetikte olacak. Ve o *akıllı* bir kızdır."

Eleanor'un adı Joan'ı ürpertti. Hepsi tehlikedeydi, burada bile.

Joan annesinin peşinden merdivenleri çıktı. Onun hakkında bilmek istediği çok şey vardı. Ama aynı zamanda, bu kadın gerçek annesi değildi — Marguerite'in Aaron'un annesi olmadığı gibi. Bu, annesinin muadiliydi.

Aaron'un eli Joan'ı rahatlatmak için hafifçe okşadı. Bu durumun ne kadar tuhaf olduğunu herkesten daha iyi biliyordu. Joan hala ona doğru uzanabilmeyi diledi. Dün gece yaptığı gibi kollarına atılmak istedi. Ama bu artık mümkün görünmüyordu.

Bitmemiş konuşma düşüncesi midesini bulandırdı. Bunun, aralarındaki her şeyin sonsuza dek biteceği anlardan önceki kısa bir mola olduğuna emindi.

Gül suyu kokan ve doğal ışıkla ısınan ahşap panelli büyük bir salona çıktılar. Sanki yine bir teknedeydiler; doğu ve batıda nehrin muhteşem manzarası uzanıyordu.

Eleanor'un bir keresinde söylediği gibi, *tamamen ahşaptan yapılmış*, *içinde tek bir demir çivi bile olmayan dört katlı büyük bir konak*. Ahşap, gümüş güllerle işlenmiş sis grisi halılarla yumuşatılmıştı ve insanların yemek yiyip sohbet edebilecekleri iki ve üç kişilik küçük gruplar halinde yerleştirilmiş yumuşak kanepeler vardı.

Odanın ortasında ise on beş kişi veya daha fazlasının oturabileceği tek bir masa vardı.

Joan bu odaya daha önce girdiğini bilinçli olarak hatırlamıyordu, ama bu mekan ona acı verecek kadar tanıdık geliyordu. Bir destek kirişine dokundu, eliyle oyulmuş alet izlerini parmağıyla izledi. Sadece bu odayı değil, tüm evi tanıyordu. İç mekanın boyutlarını ve kapsamını, sanki kendi evi gibi biliyordu.

kendi ağzının şekli. Dört katta yaklaşık yirmi yatak odası, üç salon, üç mutfak ve iki kiler vardı.

"Şu su sesini dinle," diye mırıldandı Nick.

Joan, aşağıdaki köprünün kemerlerinden akan nehrin akıntısını hayal etti. Eleanor, *cesur ve sarhoşların kürek çekerek akıntıda sörf yaptıklarını* söylemişti. *Bitmek bilmeyen su akıntısı, yüzlerce şelale gibiydi.*

Burada, salonun içinde korunaklı bir yerde, ses Eleanor'un tarif ettiği kadar yüksek değildi. Daha çok sürekli bir beyaz gürültü gibiydi ve Joan bunu yatıştırıcı buldu, uykuya dalmak için bir ninni gibi.

"Bu oda genellikle insanlarla doludur," dedi yavaşça.

"Odayı boşalttım," dedi annem. "Seni bunaltmak istemedim." Odanın kuzeyindeki bağımsız tezgaha doğru gitti. Orası aslında küçük bir mutfaktı. Lavabo, bulaşık makinesi ve mikrodalga fırın vardı. Annem su ısıtıcısını açtığında hemen kaynamaya başladı ve Joan, onlar gelmeden önce su ısıtıcısını kaynattığını hayal etti. Sinirli bir şekilde volta atıyor ve bir şeyler yapmaya ihtiyaç duyuyordu.

Annem çaydanlığa sıcak su döktü ve küçük bir süt kabı ile bir kase şeker küpüyle birlikte tepsiyi masanın üzerine koydu. Odanın batısındaki balkonu işaret etti. "Dışarıda oturalım mı?"

Balkonda, nehirden esen rüzgâr giysilerini dalgalandırıyor, şeker kâsesinin kapağını tıkırdatıyordu. Burası Londra'nın tam kalbiydi, diye düşündü Joan. Romalılar tarafından şehrin ilk köprüsünün inşa edildiği yerdi burası.

"Çayını nasıl içersin?" diye sordu annesi. Sesinde acı bir merak vardı. Sanki Joan hakkında *her türlü* bilgi, bu kadar küçük bir şey bile, onun için ilginçmiş gibi.

Joan anladı. O da annesi hakkında her şeyi bilmek istiyordu. "Sütlü, bir tane. Sen?"

"Sadece süt." Annem biraz çarpık bir gülümsemeyle gülümsedi. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Baban da çayına şeker koyardı."

"O da sever," diye onayladı Joan. *Seviyordu.* Annesi gibi geçmiş zaman kipini kullanamıyordu. Mary Ward'ın söylediklerine rağmen, babası kesinlikle bu dünyanın bir yerinde hayattaydı. Joan başka bir olasılığı kabul edemiyordu.

"Onu çok özlüyorum," dedi annesi. "İkinizi de özlüyorum."

Burada ona ne oldu? Bana ne oldu? Joan soramadı. "*Seni* özlüyordu," dedi. "Her gün. Bana

Seninle ilgili pek çok hikaye anlattı. Evimiz senin fotoğraflarınla dolu."

Annem derin bir nefes aldı. "Burada olduğuna inanamıyorum. Sen öldükten sonra bu balkonda otururdum. Uyuyamazdım, bu yüzden burada oturur, şehir ışıklarını seyreder, keşke hala benimle olsaydın diye dilerdim. "

Joan zorlukla yutkundu. Garip bir şekilde suçluluk duyuyordu. Kendi acısı böyle ortaya çıkmamıştı. Annesi hakkında hiçbir şey hatırlamıyordu. Annesi öldüğünde henüz bir bebekti ve onun ölümü, saymayı ve okumayı öğrenmeden önce bildiği, hayatının temelini oluşturan bir gerçek olarak büyümüştü. Gökteki güneş gibi, sadece doğru ve apaçık bir gerçek.

Ve yine de....Joan'ın içinde, hatırlayabildiği kadarıyla
Annesinin varlığı evin her yerinde hissediliyordu; babası sürekli ondan bahsediyordu. Büyükannesi hiç bahsetmezdi, ama büyükannesinin kaçınması da bir tür varlık yaratmıştı. Babasınınkinden farklı bir tür keder, ama yine de kederdi.

Nick, Joan'ın bakışlarını yakaladı. Bazen, sanki onun aklını okuyabiliyordu. Onun için endişeleniyordu. Pub'daki itiraflardan sonra bile, onun için endişeleniyordu.

"Gitmeliyiz....." Aaron az önce çıktıkları odayı işaret etti. "Ben ve Nick içeri girebiliriz. Siz ikiniz konuşmak istersiniz."

"Hayır," dedi annem ağır bir sesle. "Duymak zorunda olduğun şeyler var, Aaron. Sen de, Nick."

Joan gözlerinin büyüdüğünü hissetti. "Onların kim olduğunu biliyor musun?"

Annem Joan'ın yüzüne baktı. "Ailenin gücünü biliyor musun?"

Joan, konunun değişmesiyle şaşırdı. Annesi, zaman çizgisinde delikler açtığını zaten biliyordu, ama yine de tereddüt etti. Fern onu bu şekilde bulmuştu.

"Bana güvenebilirsin. Seni incitecek hiçbir şey yapmam," dedi annesi.

Joan yutkundu. Daha önce ailesi tarafından ihanete uğramıştı — büyükannesinin genç hali tarafından — ama içindeki bir ses annesine güvenebileceğini söylüyordu. Annesi'nin söylediklerinden değil; Joan bunu biliyordu, bu evi bildiği gibi.

Düşüncelerini topladı. "Mezar gücünü sadece birkaç ay önce keşfettim," dedi. ".....Düzgün çalışmıyor. Bir şeyleri yok edebiliyorum,
ama bazen istemeden dünyaya delikler açıyorum. Nedenini bilmiyorum."

Annemin yüzünde bir şey belirdi. Joan, onunla birlikte büyümüş olsaydı, bunu okuyabileceğini biliyordu. "Sen Graves'lerin olmadığı bir dünyada büyüdün," dedi annem. "Gücümüzü nasıl kullanacağın konusunda hiç eğitim almadın."

Joan'ın daha önce de soruları vardı ve şimdi daha da fazlası vardı. "Bunu nasıl biliyorsun? Benim *ben* olduğumu nasıl anladın? Burada olduğumu nasıl anladın?" Annesi onu aradığını söylemişti...

"Birkaç yıl önce şehirde senin aranıyor afişlerini asmaya başladılar," dedi annem. "Joan Chang-Hunt... Buradaki adın Joan Chang-Grave'di, ama senin sen olduğunu biliyordum. Seni tanıdım. Ve o afişten bir gün geleceğini biliyordum."

"Tanıdın mı?" Joan kafası karışmıştı. "Babama benzediğim için mi?"

Annemin gülümsemesi hüzünlüydü. "*Gerçekten* babana benziyorsun. Ama seni tanıdım çünkü gerçek Grave gücüne sahipsin. Bizden çok azı bu güce sahip. Kız kardeşin bile değil. Şu anda, bu evde, sadece sen ve ben sahibiz."

Nick, annesinin ne demek istediğini anlamış gibi nefesini tuttu. Ama Joan hala anlamamıştı. "Ben mi?"

"Seni böyle bulduk," dedi annem. Dikkatlice sandalyesini iterek ayağa kalktı. "Gerçek Grave gücü," dedi. "Eğitimle şöyle görünür

—

Graves'lerin büyük salonuna açılan kapılara bakıyordu.
Elini kaldırdı ve soyma hareketi yaparak, birinin ekrandan filmi soyduğu kadar kolay bir şekilde dünyayı yırttı.

Joan, yeni bir sahne görünür olunca nefesini tuttu. Evin yerine berrak bir hava ve onun ötesinde Tower Bridge vardı. Bu, önceki zaman çizgisinin manzarasıydı.

"Seni nasıl tanıdığımı sordun," dedi annem. "Eskiden trenle Milton Keynes'e gider ve bunun gibi pencereler yapardım. Seni okuldan eve dönerken kaç kez izledim, bilmiyorum. Seni ve babanı akşam yemeği hazırlarken izledim. Doğum günü partilerini izledim. ....."

"Beni görmeye mi geldin?" dedi Joan. Tanıdık bir duygu baskısı yükseldi, hissedilmeye çalışıyordu. Annesi zaman yolcusu olduğunu öğrendiğinden beri, kafasında sorular vardı: *Neden benimle tanışmaya çalışmadın? Öldükten sonra neden beni aramadın?* Şimdi annesi, en azından onun bir versiyonu, ona gelmişti. Joan, annesinin neden onu hiç görmeye gelmediğini belki asla öğrenemeyecekti, ama bu, annesinin yapabilseydi gelmiş olacağına dair bir ipucu gibi görünüyordu.

"Sana olabildiğince yaklaştım," dedi annem. Sesi titriyordu. "Seni *ve* babanı gördüğüme çok sevindim. Hayatta ve özgür, canavarların egemenliğinden uzak."

Joan gözlerini kapatıp her şeyi sindirmeye çalıştı. "Gücümde bir sorun olduğunu düşünmüştüm." Joan, içten içe *kendisinde* bir sorun olup olmadığını merak ediyordu. Edmund Oliver'ın bir keresinde söylediği gibi, *o* bir ucube *miydi*? Tereddüt etti, sonra aceleyle itiraf etti: "Burada gökyüzünde gözyaşları gördük, yüzlerce. Onları ben yaratmış olabileceğimi düşündüm."

"Ah, Joan…" Annesi masanın üzerinden uzandı ve Joan elini tuttu. "O delikler bu dünyanın yaratılışından beri buradaydı. Eleanor zaman çizgisini orijinal halinden çok fazla uzattı. Şeklini koruyamadı. Bu yüzden zaman çizgisini kilitlemesi gerekti. Gerçek şeklini *alması* için."

"Ben zaman çizgisine zarar vermedim, değil mi?"

Annem Joan'ın elini sıktı. "Hayır. Gücünü kullanmayı öğrenseydin, pencereleri istediğin gibi açıp kapatabilirdin. Şu anda, açtığın ve açık bıraktığın pencereler zamanla kendiliğinden küçülüp kapanacak. Zaman çizgisine hiçbir zarar vermezler."

Joan derin bir nefes aldı, içinden bir rahatlama hissetti. Jamie'nin babası haklıydı, Grave gücü zararsızdı.

"Hatta," dedi annem, "eğitimsiz gücün *sana* zarar verebilir. Güçlü, eğitimsiz Grave gücüne sahip insanlar bazen korkunç kaybolma olayları yaşayabilir."

Joan Aaron'a baktı.

Annesinin Joan'ın yüzünü gördü ve elini sıktı. "Size göstermek istediğim bir şey var. Hepinize." Joan'ın elini nazikçe bıraktı ve yine soyma hareketi yaptı. Sonra bir kez daha.

Son hareketinde Joan bakakaldı. Yeni pencereden ev tekrar görünüyordu, ama değişmişti. Duvarlar krem rengiydi ve halılar zeytin yaprağı renginde yumuşak bir yeşildi.

"Bu orijinal zaman çizelgesi," dedi annem.

Annenin açtığı yırtıkta, merdivenlerden iki kişi belirdi. Joan, kendini ve Nick'i tanımak için bir saniyeye ihtiyaç duydu. Saç kesimleri farklıydı; Joan'ınki omuz uzunluğunda bob kesimdi, Nick'inkiyse kıvrılacak kadar uzundu.
El ele tutuşmuş, birbirlerine gülümsüyorlardı, heyecan ve gerginlik yayılıyordu, sanki önemli bir şey olmak üzereymiş gibi.

Joan'ın yanında duran Nick'in nefesi kesildi. Birbirlerine olan aşkları inkar edilemezdi. Sanki dünyada başka kimse yokmuş gibi birbirlerine bakıyorlardı.

Ve Joan fark etti ki, Nick *hala* ona öyle bakıyordu. Hala onu seviyordu. Ve o da hala onu seviyordu. O odaya girdiğinde, sanki güneş gibi ona dönüyordu.

"Mutlu çift," dedi Aaron sertçe ve Joan yine kalbi parçalanıyormuş gibi hissetti. Çünkü o da Aaron'ı seviyordu, çaresizce, umutsuzca.

Joan kendi sesini duyunca irkildi. Nedense, bunu duymayı beklemiyordu.

Ailemin bizimle olduğunu biliyorum, diyordu Nick'e.

Tek yapmamız gereken diğerlerini ikna etmek, diye cevapladı Nick.

Gözyaşlarının dışında Nick kaşlarını çattı. "Tam olarak ne izliyoruz?"

"Bugün barış görüşmelerinin yapıldığı gün," dedi annem yumuşak bir sesle. "Kralın ailemi yok etmeden önceki son gün."

"Barış görüşmeleri..." diye tekrarladı Joan. Yeni bir bakışla etrafına baktı. Her şeyin başladığı an buydu. Joan ve Nick, insanlar ve canavarlar arasında barış sağlamak için uğraşmışlardı, ama Eleanor onları Kral'a ispiyonlamıştı.

Daha sonra Eleanor, Graves'lerin yok edilmesinden Joan ve Nick'i sorumlu tutacaktı. Onları birbirlerine düşürerek cezalandıracaktı. Barış aramışlardı, o da Nick'i bir canavar avcısına dönüştürmüştü. *Seni incitmiş biri*, *senin incittiğin biri*, demişti Joan'a. *Ta ki ikiniz de artık dayanamayana kadar.*
Bunu şiirsel adalet olarak görmüştü.

Gözyaşının içinde Joan şöyle dedi: *"Huntlar ve Oliverlar da bizim."*

Oliverler kelimesi yankılanır gibi geldi.

"*Oliver'lar* mı?" Aaron şok bir sesle sordu. Joan da şaşırmıştı. "Oliver'lar barış görüşmelerinin bir parçası mıydı?"

"Graves'lerden önce bile dahil olmuşlardı," dedi annem. "Zamanı durdurmayı kabul eden ilk aile onlardı."

Aaron başını salladı. "Hayır." Ses tonu, bunun imkansız olduğunu belirtir gibiydi. "Babam insanlardan *nefret eder*. Her zaman nefret etmiştir. Asla kabul etmez."

O konuşurken, üçüncü bir kişi odaya girdi, sanki balkondan girmiş gibi önce sırtı göründü.

Joan onu ilk tanıyan kişi oldu. "Sen misin?" diye Aaron'a sordu.

Üçü arasında en çok Aaron tanınırdı, kıyafetleri aynı keskin kesimli, elf güzelliği değişmemişti. Sadece saçı farklıydı: kısa ve

düz, neredeyse askeri tarzda kesilmişti.

Joan'ı bir ürperti sardı. *Senin için her zaman Nick önemli, değil mi?* Eleanor bir keresinde ona böyle demişti. *Ve o sarışın çocuk.*

Nick, gözyaşları içinde uzun bardaklara su doldurdu ve birini Aaron'a uzattı. Aaron minnettar bir bakışla bardağı aldı.

Endişeleniyorsun, dedi Nick ona yumuşak bir sesle.

Aaron, eli hafifçe titreyerek suyu içti. *Amcam Lucien hala direniyor, ama hepsi benim dediğimi yapacaklar. Kuzenim Geoffrey ortalığı yatıştırıyor.* Tekrar içmeye çalıştı, ama eli onu dinlemedi.

Joan'ın diğer benliği gelip Aaron'un koluna elini koyarak onu sabitledi. Bu hareket samimi bir jestti, Aaron'un ona attığı küçük gülümseme de öyle.

"Sen, orijinal zaman çizgisinde Oliver ailesinin reisiydin," diye açıkladı annem Aaron'a. "Joan ve Nick, Graves'lerle konuşmadan önce önce *sana* geldiler. Güçlü Oliver ailesini masaya oturttun."

"İnsanların canını almayı bırakmayı kabul ettim mi?" dedi Aaron. Sessizlik hakimdi, sanki kendine soruyormuş gibi.

Yırtığın içinde, asıl halleriyle oturuyorlardı: Joan masanın başında, Aaron ve Nick ise onun iki yanında. Beklenmedik bir şekilde etkileyici bir ekip oluşturuyorlardı.

Birkaç dakika sonra, dördüncü bir kişi daha katıldı. Joan onu hemen tanıdı.

Eleanor, stadyumda olduğu gibi görünüyordu. Parlak gözleri ve dalgalı altın saçlarıyla masalsı bir prenses.

Joan'ın sürprizine, asıl benliği doğrudan Eleanor'a gitti ve ona sarıldı. *Burada olacağını bilmiyordum!*

Lütfen bunu yapma, diye yalvardı Eleanor.

Joan'ın asıl kişiliği geri çekildi. *Katılmadığını biliyorum, ama oylama yaptık, bütün aile.*

Oylama umurumda değil! Zaman yolculuğunu sonsuza dek sona erdirmekten bahsediyorsun! Doğal hakkımızı ortadan kaldırmaktan! Eleanor'un sesi duygudan boğuktu. *İnsanları öldürmüyoruz ki, sadece birkaç gün alıyoruz.*

Birkaç gün hayat. *İnsan* hayatı. Benim *hayatımın alınacağını düşün.*

Elbette senin *hayatını asla almam*, dedi Eleanor. *Tanrım, Joan.* Şimdi Joan'ı kucaklama sırası ondaydı, yüzünde öfke ve sevgi savaşıyordu.

Gözyaşlarının dışında, Joan yeniden şaşırdı. Sahnedeki duygular çok yoğundu, ama Eleanor'un bir zamanlar Joan'ı sevdiği açıktı. Ve diğer benliği de Eleanor'u şiddetle sevmişti. Onlar gerçekten kardeşlerdi.

Bu düşünce aklına geldiğinde, Joan neredeyse hissetti — sadece bir anlığına. Göğsünde keskin bir sızı. Hatırlamadığı kız kardeşi için duyduğu sevginin yankısı.

Annesinin yüzü şimdi ağırlaşmıştı. Eğilip gözyaşını kapattı, çadırın fermuarını çekmek kadar kolaydı. İşini bitirdiğinde, hiçbir iz kalmamıştı.

Joan, hep birlikte bulundukları yere bakakaldı, kalbi çok hızlı atıyordu. Şimdi fark etti ki, yırtığa doğru birkaç adım atmıştı. Sanki oraya girip olacakları engelleyebilecekmiş gibi.

Ama belki de yapamazdı. Eleanor'un aşk ya da nefret, inançlarından vazgeçmeyeceğini hissediyordu. Belki de olan her şey kaçınılmazdı.

Ve şimdi Joan'a, Aaron'ın da Eleanor'un intikamının bir parçası olduğu gerçeği, mide bulandırıcı bir dehşetle çarptı. Eleanor, onu Joan ve Nick'e karşı kışkırtmıştı, tıpkı onları birbirlerine karşı kışkırttığı gibi. Belki de daha fazlasını yapmıştı. Aaron, orijinal Oliver ailesinin reisiydi.
zaman çizelgesinde, babası değil. Sonraki zaman çizelgelerinde yaşadığı çöküş de Eleanor'un işi olmalıydı.

Joan gözlerini kapattı. Son yirmi dört saatte olan her şeyden tamamen sarsılmıştı. Nick'i kaybetmişti; Aaron'ı sevdiğini fark etmişti; onunla yatmıştı; ve Nick ona geri dönmüştü, hayattaydı. Ve şimdi annesini bulmuş ve kendi gücünün hayal ettiği gibi iğrenç bir şey olmadığını öğrenmişti. Kendini, Nick'i ve Aaron'ı orijinal zaman çizgisinde görmüştü. *Birlikte,* imkansız bir şekilde birbirlerine bağlıydılar.

Bu çok fazlaydı. Kendini bunalmış hissetti. "Ne yapacağız?" diye sorduğunu duydu.

Annesi ona doğru bir adım attı ve kollarını ona doladı. "Hiçbir şey yapmana gerek yok, canım. Yapacak bir şey yok. Sadece hayatta kalman gerekiyor."

Joan kendini bitkin hissediyordu. O ve Aaron neredeyse hiç uyumamışlardı ve Nick... .....Tanrım Nick o durgunluk içindeydi. Aslında arenadan yeni çıkmıştı, hala yaralı ve morluklar içindeydi.

Ama annesinin sözleri, dinlenemeyeceklerini fark etmesini sağladı. Joan geri çekildi. "Zaman çizgisini nasıl düzelteceğimizi konuşmalıyız. Eleanor'a ulaşmanın başka bir yolu var." Stadyum planı işe yaramamıştı.

"Joan..." Annemin yüzünde üzüntü ve sempati karışımı bir ifade belirdi ve Joan, midesini bulandıran bir şüphe duydu. "Ben tribündeydim," dedi annem. "Zaman çizgisinin hasarının mühürlendiğini hissettim. Eleanor zaman çizgisini kilitledi. Artık bunu değiştirmek imkansız."

"Ama Eleanor önceki zaman çizgilerinin tüm anılarını sildiğini söyledi. Eğer başardıysa, bize *gerçek* zaman çizgisinin görüntüsünü nasıl gösterdin?" diye sordu Joan.

"Ve ben ölmedim," dedi Nick. "Eleanor kendisi söyledi, herkese söyledi , ben hayattayken zaman çizgisini kilitleyemeyeceğini söyledi. Ve ben ölmedim."

Annemin yüzünde hala şüphe vardı, ama Nick'e merakla baktı. "Nasıl hayatta kaldın? Hepimiz düştüğünü gördük."

"Ben..." Nick başını salladı. "Düşüşümü bile hatırlamıyorum."

Joan, stazdayken ne kadar ölü gibi göründüğünü hatırlayarak zorlukla yutkundu.

Onun öld*üğünü* sanmıştı.

"Ama mesele şu ki," dedi Nick, "eğer zaman çizgisini kilitlemediyse, onarmamış demektir."

"Hasarın mühürlendiğini hissettim," dedi annem tekrar, ama gözleri endişeliydi.

"*Kapatıldığını*." Joan'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. O da öyle hissetmişti. "Ya..." dedi, düşüncesini dile getirmeye çalışarak. "Ya Nick haklıysa? Ya gökyüzündeki yırtıkları ve stadyumun üzerinde gördüğümüz yırtığı onarmadıysa? Ya hasarı hala Ali mühürlerinin arkasında saklıyorsa?"

"Ama bu, dünyanın hala çöküşün eşiğinde olduğu anlamına gelir," dedi Aaron, kaşlarını çatarak.

Annem şimdi daha da endişeli görünüyordu. "Gizli bir araştırma yapabilirim. Ali'lerin üst kademelerinde yakın bir arkadaşım var. Eğer gözyaşları hala Ali'lerin gücü tarafından gizleniyorsa, arkadaşım bunu bilir."

"Bizim de Ali'lerle bağlantısı olan bir arkadaşımız var," dedi Joan. Anneme Tom ve diğerlerinden bahsetti; hâlâ Chimera Inn'deydiler. Thames Nehri'nde Ali mühürlerinin bozulduğu ve dünyanın gerçek durumunu ortaya çıkaran yerden bahsetti.

"Neler olduğunu öğreneceğim," diye söz verdi annem. Hepsine içeri girmeleri için işaret etti.

Ancak erkekler eve girerken annem balkonda kalakaldı ve Joan da kendini orada buldu. Annesi ile baş başa kalmak istiyordu.

Annem içini çekti. "Üzgünüm Joan, ama bence yanılıyorsun. Bence zaman çizgisi gerçekten kilitli. Bunun son zaman çizgisi olduğuna ve onu değiştiremeyeceğine inanıyorum."

*Jo*an'ın göğsü sıkıştı. Belki annesi haklıydı. Belki Joan sadece her şeyi düzeltmek için başka bir şans olduğuna inanmak istiyordu.

Annemin gözleri Joan'ın yüzünü taradı, onu içine aldı. "Eğer bu zaman çizgisi gerçekten kilitliyse, bu dünyada kalıcı olarak yaşamak zorunda kalacaksın. Senin için güvenli bir ev ayarlamam gerekecek. Burada kalman güvenli olmayacak."

"Gitmek zorunda mıyız?" diye patladı Joan. "*Ne zaman?*" Annesi'ni daha yeni bulmuştu.

Annemin gözleri yaşlarla doldu. "Keşke kalabilseydin. Ne kadar çok istediğimi bilemezsin. Ama... Alis'lerden zaman çizelgesinin gerçekten kilitli olduğunu öğrenirsem, seni bugün göndermek zorunda kalacağım."

"Bugün mü*?*"

"Üzgünüm," diye fısıldadı annem.

Joan kendini Nick ve Aaron'a bakarken buldu. Joan ve annesine biraz mahremiyet sağlamak için balkondan uzak, salona çekilmişlerdi.
Ya annem haklıysa? Ya bundan sonra hayatımız böyle olacaksa? Joan'ın yarattığı bu karmaşık durum.

"Anne..." Bu kelime ağzında garip geldi. Hayatında ikinci kez annesine doğrudan hitap ediyordu, başkasına onun hakkında konuşmak yerine. "Ne yapacağımı bilmiyorum." Ne demek istediğini bile tam olarak bilmiyordu.

Annesi Joan'ın bakışlarını takip etti.

"Onlara güveniyorum," dedi Joan.

Annesinin bakışları Joan'a büyükannesininkini hatırlattı: ciddi ama sevgi dolu. "Buna böyle mi diyoruz?"

Joan yüzünün kızardığını hissetti. Babasıyla bu tür şeyleri pek konuşmazdı, büyükannesiyle de öyle. Ama konuşabileceği bir annesi hiç olmamıştı. "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi tekrar. Ve *bu* sefer ne demek istediğini biliyordu. Böyle bir seçimi nasıl yapabilirdi? İkisi de onu seviyordu, o da onları seviyordu.

Annesinin gözleri yumuşadı. "Kalbin sana yol gösterecek," diye söz verdi.

"Şu anda bana çok karışık mesajlar veriyor," dedi Joan. Gülümsemeye çalıştı ama başaramadı.

Annesi Joan'ı tekrar kollarının arasına çekti ve Joan da ona sıkıca sarıldı.
Bu bir veda değildi, diye düşündü, ama öyle hissediyordu.

"Hangi seçimin doğru olduğunu bileceksin," dedi annesi yumuşak bir sesle. "Zamanı geldiğinde bileceksin."

"Nasıl emin olabilirsin?"

Annem geri çekildi ve Joan'ın saçlarını kulağının arkasına koydu. "Seni hayatın boyunca izledim, sevgili Joan'ım. Sonunda her zaman doğru seçimi yaparsın, zor olsa bile."

Joan yavaşça salona geri döndü. Annem merdivenlere çıktı; Ali arkadaşıyla konuşması gerekiyordu. Joan, onları arayacağını tahmin etti.

Annesi evde başka insanlar olduğunu ima etmişti ve Joan üst kattan gelen ayak seslerini duyabiliyordu. Ama başka kimse gelmemişti. Belki de annesi, burada olduklarını bilenlerin sayısını sınırlayarak onları güvende tutmaya çalışıyordu.

Nick, Joan içeri girerken ona doğru bir adım attı ve Joan'ın boğazı, Nick'in gözleri onun üzerinde dolaştığında sıkıştı. Olan onca şeyden sonra bile, Nick onun iyiliğini düşünüyordu. Aaron da öyle olduğu belliydi. İkisi de, sonsuza kadar kaybettiğini sandığın biriyle konuşmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Ama aynı zamanda Joan'ın midesi bulanıyordu. Annesi'ne söylediklerine rağmen, hala bir seçim yapma şansı olduğundan bile emin değildi. Barda ve minibüste, ikisini de kaybetmiş gibi hissetmişti... ve hep birlikte düzgünce konuşma fırsatı bulur bulmaz, bu kesinleşecekti.

"Annem zamanlamamızın yanlış olduğunu düşünüyor," dedi yüksek sesle.

"Belki de öyledir," dedi Nick. "Ama ben öyle düşünmüyorum." Yan sehpaya doğru gitti

yan masaya gitti ve Joan, tıpkı gördükleri vizyondaki gibi, üç bardak su doldururken bir deja vu yaşadı

—tıpkı gördükleri vizyondaki gibi. Alçak bir masanın etrafındaki yumuşak koltukları işaret etti. "Oturun. Sizi bilmem ama ben çok yorgunum."

Yorgun *görünüyordu*, ayakta zor duruyordu. Arenada aldığı morluklar belirmeye başlamıştı.

Bitmemiş konuşma onları bekliyordu ve bu gerginlik Joan'ın kalbini çarpıtıyordu.

Koltuğa çöktü. Koltuğu o kadar rahattı ki yorgunluk onu da sardı. Dün gece pek uyumamıştı. Hiçbiri uyumamıştı.

"Biliyorsun..." dedi Nick. Joan kendini hazırladı, ama o sadece "Karşı tarafın planını çözmeliydik. Bence arenada hata yaptığımız nokta orasıydı. Eleanor'a bir şans daha verilirse, ne yapmayı planladıklarını çözmeliyiz."

Aaron konuşmadan önce bir süre sessizlik oldu. O da Nick'ten farklı bir şey bekliyordu. "Bence onlar da doğru yolu bilmiyorlardı. Muhtemelen bizim gibi başarısız olurlardı."

"Ama o yüzükte bir şey var..." dedi Joan. Yüzüğe dokunduğunda hissettiği sarsıntıyı tekrar düşündü. Yüzüğü Nick'in boynundan çıkarmıştı ve Nick sanki ölümden uyanmış gibi uyanmıştı.

"Keşke içindeki şifreyi çözebilseydik," dedi Nick. "Çözebilseydik, stadyumda bir şansımız olabilirdi. Bence o şifre her şeyin anahtarıydı. Ne yapmamız gerektiğini gösteren bir yol haritası."

"Uh..." Joan tereddüt etti. Nick'in hayata dönmesinin yarattığı kargaşada, ona söylemeleri gereken bir şey olduğunu unutmuştu.

Aaron da bir şey söylemek istercesine ağzını açtı. "Bir yol haritası mı?" dedi. "Ne yapacağımızın yol haritası mı?" Yarı histerik bir kahkaha attı. Sonra gerçekten gülmeye başladı, nefes nefese kalarak, güzel yüzü kırış kırış oldu.

"Ne komik?" Nick, açıkça şaşkın bir şekilde Aaron'a sordu.

"Aman Tanrım, söyle ona," diye nefes nefese Joan'a fısıldadı Aaron. "Hayır, hayır, *göster* ona! Yol haritasını göster! Eleanor'u durdurmak için ne yapmamız gerektiğini göster ona!"

"Şifreyi çözdünüz mü?" dedi Nick.

Aaron *hala* gülüyordu. "Joan, gözden kaçırdığımız bir kitap buldu, şey..." "*Yatağımda*" demeden kendini durdurdu. Öksürdü. "Evde bulmuş."

"Eleanor'la ilgisi yoktu," dedi Joan Nick'e. "Planla da hiçbir ilgisi yoktu." Cebinden kağıt parçasını çıkardı ve tereddüt etti. "Burada şöyle yazıyor —

"Hayır, *göster* ona," dedi Aaron. Sesi hala gülmekten titriyordu. Nick ona baykuş gibi gözlerini kırptı. Gerçekten çok yorgun görünüyordu.

Joan, el yazısıyla yazdığı kağıt parçasını uzattı. Nick'in ne düşüneceğini hiç bilmiyordu.

Nick'in okuması uzun sürdü. *Aaron, aşkım. Her zaman benim. Her zaman senin. Nicholas.* Joan, Nick'in gözlerinin mesajın başına kayıp sonra tekrar geri döndüğünü gördü.

"Ee, tepki verecek misin?" Aaron bir dakika sonra sordu. Gülmeyi kesmişti ama sesi hala titriyordu. Endişeli görünmeye başlamıştı.

"Bir saniye izin ver. Anlamaya çalışıyorum."

"Sadece bir cümle!"

"Zor bir gün geçirdim!" Nick savunmacı bir tavırla dedi.

"Yani..." Aaron da biraz savunmacı bir tavır takındı. "Gerçekten önemli değil. *Bizimle* bir ilgisi yok. Bu zaman diliminde Joan ölmüştü. Yaşasaydı, sen ve o olacaktınız."

O da notu ilk okuduğunda Joan'a da böyle bir şey söylemişti. O zaman da hoşuna gitmemişti, şimdi de hoşuna gitmedi. Kendini herkesin ikinci tercihi gibi göstermişti.

"Biliyor musun..." Aaron, Nick'e ekledi, "Seni erkeklerden hoşlanan biri olarak seçmezdim."

"Neden?" Nick yorgun sesliydi.

"Bilmiyorum."

"Evet, ben seviyorum. İkisini

de seviyorum." "Ben de."

"Evet, bunu tahmin etmiştim," dedi Nick, biraz sinirli bir şekilde, "benim sevdiğim kızla yattığında."

Joan'ın yüzü kızardı. Ancak şimdiki zaman kipini fark etmeden edemedi. *Aşık olduğum.* "Tamam...," dedi. "Demek bunu konuşuyoruz." Ancak bunu söylerken, merdivenlerden gelen bir gıcırtı sesi onu kesintiye uğrattı. Biri aşağı iniyordu.

"Hayır, hala yok," dedi Aaron. O ve Nick, Joan'ın hissettiği kadar rahatlamış görünüyorlardı.

Birkaç dakika sonra annesi ortaya çıktı ve hepsinin sessizce oturup ona baktığını fark edince şaşırmış göründü. "Bir şeye mi karıştım?"

Joan başını salladı ve göz ucuyla erkeklerin de başlarını şiddetle salladığını gördü.

"Şey..." dedi annesi. Onlara doğru geldi ve Joan, tedirginlikle onun yüzünün sertleştiğini gördü. "Haklıydın. Ali arkadaşım, Eleanor'un dün stadyumun üzerindeki kocaman deliği kapatmalarını emrettiğini söyledi. Ve hala gökyüzündeki çatlakları gizliyorlar. Zaman çizelgesi kilitlenmedi *ya da* onarılmadı."

Joan'ın midesi düğümlendi, rahatlama ile birlikte dehşet onu sardı.
Bu, zaman çizgisini değiştirme şansı *olduğu* anlamına geliyordu; ama aynı zamanda zaman çizgisinin hala parçalanmakta olduğu anlamına da geliyordu.

Kendini pencereye bakarken buldu, sanki çöküşün işaretleri çoktan görülmeye başlamış gibi. Ancak manzara ürkütücü bir şekilde normaldi. Jamie ona

canavar masalını anlatmıştı. Masalda, bir çocuk kaybolan anne babasını bulmak için zaman çizgisini yırtmıştı. Ancak zaman çizgisini parçalamıştı. Boşluğa düşmüştü ve herkes de onunla birlikte düşmüştü. Tarihteki her an, yaşamış olan her insan, ötesindeki hiçlikte sonsuza dek kaybolmuştu.

Dünya böyle mi sona erecekti? Her şey ve herkes boşluğun dehşetine mi düşecekti?

"Bunu durdurmalıyız," dedi Aaron titrek bir sesle. Joan, Aaron'un kendini odaklamaya zorladığını hissetti, Nick de öyle. Önceki konuşmaları hepsinin kafasını karıştırmıştı.

"Eleanor'dan zaman çizelgesini geri almalıyız," diye Nick de aynı fikirdeydi. "Ama ona nasıl ulaşacağız? Jübile'de başarısız olduk ve o, onun kamuya açık tek görünüşüydü."

"Fazla zamanımız kalmadı," dedi Joan. "Eleanor dün zaman çizelgesini çöküşün eşiğine getirdi." Boşluk hepsini yutmadan önce ne kadar zamanları kalmıştı? Anneme döndü ve onun gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu fark etti; balkondan manzaraya bakıyordu, gözlerinde saf keder vardı, sanki kalbi kırılmak üzereydi. "Sen...," Joan tereddüt etti. "Onu nasıl bulabiliriz?" diye sordu annesine.

"Nadiren dışarı çıkar, ama geçmişte çıkmıştı," dedi annem. "Ancak tüm o ziyaretler mühürlendi. Onların yakınlarına seyahat etmemiz engellendi."

Seyahat engelleri. Joan ve diğerleri buraya ilk geldiklerinde bunu hissetmişlerdi. Seyahat edenlerin belirli zamanlarda erişimi yoktu. Eleanor kendini koruyordu.

Annemin bakışları, Joan'ın muadili öldüğünde uzun süre bakakaldığı manzaraya hâlâ takılı kalmıştı. "Bana bir söz vermen gerek," diye fısıldadı annem. Joan'ın gözlerine baktı ve Joan ne söyleyeceğini anladı. Annem sözünü bitirmeden Joan başını sallamıştı bile: "Kız kardeşini öldürmeyeceğine söz ver bana."

Joan, mide bulandırıcı bir suçluluk duygusu ve kemiklerine kadar işleyen bir acı hissetti. Annesi Eleanor'un onlara yaptıklarını bilmiyor muydu? Joan Nick'e baktı ve yüzünde bir anlık bir meydan okuma ifadesi belirdi, sonra ifadesi kapandı. "Bize yaptıkları...," dedi annesine, konuşurken boğazı düğümleniyordu. "Şu anda yaptıkları..."

Annesi acı içindeydi. "O affedilemez şeyler yaptı," dedi. "Sana, dünyaya. Ve seni ve bu zaman dilimindeki babanı incittiği için onu asla affetmeyeceğim.

ama o hala benim kızım. Hala senin kız kardeşin. Ve ben... yapamam... seni ona gönderemem, onu öldürmeye çalışacağını bilerek.
Onun da seni öldürmeye çalışacağını bilerek. Sadece onu düşünmüyorum. Seni de düşünüyorum.
Sen. Başarırsan, bu seni etkileyecektir.

Joan daha önce insan öldürmüştü. Dolaylı olarak. Nick'i yok ettiğinde, kahraman olarak kurtardığı herkes sonraki zaman çizgisinde kaybolmuştu. Joan yüzünden ölmüşlerdi.

Ve belki bir kez de doğrudan birini öldürmüştü. .....Uykuya dalmadan hemen önce
uykuya dalmadan önce, Holland House'un labirentinde vurduğu adamın kanlı yüzünü görürdü. O zamanlar onu sadece bayılttığını sanmıştı, ama uykusuz gecelerde zihninde onun çökmüş yüzü beliriyordu. Onu ağır bir şamdanla tüm gücüyle vurmuştu. Ve sonra Aaron adamın zamanını çalmaya çalışmamıştı. Hayatları için kaçıyorlardı ve Aaron bir insanı orada öylece bırakmıştı.

Labirentte o adamı öldürdüm mü? Joan bazen Aaron'a sormak istiyordu. Ama bu Aaron bunu hatırlamıyordu. Bilemezdi.

Joan başını eğdi. "Eleanor, zaman çizgisini kontrol altına almak için Kral'ı öldürdü," dedi titrek bir sesle. "Onu zaman çizgisinden ayırmanın başka bir yolu olmayabilir. Ve bu zaman çizgisini düzeltmeliyiz, bunu biliyorsun."

Annem acı içinde gözlerini kapattı. "O zaman bana söz ver....." Nefesi titredi. "*Başka çare* kalmadıkça onu öldürmeyeceğine söz ver."
."

Joan hayır demek istedi. Eleanor çok tehlikeliydi. Eğer yaşarsa, yeni bir planla geri dönecek ve yeni acılar yaşatacaktı. Ama neredeyse kendi iradesine karşı, Joan eski halinin Eleanor'u kucakladığını da hatırladı. *O* Joan, kız kardeşini sevmişti.

"Lütfen, Joan," dedi annesi yumuşak bir sesle.

Joan zorlukla yutkundu. "Başka çare *kalmazsa*," diye söz verdi. Annesi Aaron ve Nick'e baktı.

"Nasıl istersen," dedi Aaron. Ama gözlerinde bir yalan vardı. Joan, Eleanor'u öldürme şansı olursa bunu yapacağını biliyordu.

Nick uzun bir süre düşündü ve sonra içini çekti. "Bu zaman çizgisini düzeltmenin başka bir yolu *olduğunu* sanmıyorum," dedi anneme. "Düzeltmek *ve* şu anda ve gelecekte zarar verdiği tüm insanları korumak için. Joan'ı ve geri kalanımızı öldürmesini engellemek için."

Annem bunu acı bir nefesle kabul etti.

"Yapabileceğim her şeyi yapacağıma söz veriyorum." Nick'in bakışları kararlıydı. "Eğer benim elimdeyse, Joan'ın elinden olmayacak."

Annem başını eğdi. Uzun bir süre, başka bir şey söylemeyecekmiş gibi göründü. Sonra tekrar konuştu. "Ona nasıl ulaşacağımı biliyorum. Ama bu, Canavar Mahkemesi'ne gizlice girmek anlamına geliyor."

Otuz İki

"Canavar Mahkemesi mi?" Aaron yavaşça sordu. Mahkeme, canavar dünyasının tam kalbinde, zamanın dışında yer alan efsanevi ve tehlikeli bir yerdi.

Aaron oraya gittiğini hatırlamıyordu, ama Joan hatırlıyordu. Bir kapıdan geçerek, sonsuz boşlukla çevrili bir saraya girmişti.
Kendini gölgelerin okyanusunda yüzen bir sandal gibi hissediyordu. Sarayın dışına tek bir adım atsa, kaybolurdu.

Saray halkı, saray kadar tehlikeli, güçlü ve acımasızdı; kanını akıtmanın zevkine kapılan insanlar. Joan oraya asla geri dönmek istemiyordu.

"Bu yılki jübile kutlamalarının en önemli olayı arenadaki katliamdı," dedi annesi. "Ama jübile, bu gece yarısı on ikinci çan çalana kadar bitmez. İlk çan çalınca Canavar Sarayı'nın kapılarının açılacağına dair bilgim var."

"*Bu gece mi?*" dedi Joan. Hızlı hareket etmeleri gerektiğini biliyordu, zaman çok daralmıştı. Ama bu gece çok yakındı.

"Her jübile sonunda Eleanor, sarayda bir kutlama düzenler. O gece seçilmiş birkaç kişiye davetiye gönderir. Davetlilere bu konudan asla bahsetmemeleri söylenir."

"Yani ona birden fazla şansımız olabilir," dedi Aaron. "Eğer her elli yılda bir kutlama yapılıyorsa..."

"Hayır," diye araya girdi annem. "Her jübile kutlamasında, kapılar davetlilere açılır.
Ama her zaman aynı kutlamaya açılırlar. Sarayda, aynı gece."

Joan aniden üşüyerek kollarını kendine doladı. "Davetiyeleri kimler alır?"

"Tüm *Curia Monstrorum* katılır," dedi annem. "Eleanor'un emrinde, zaman çizgisinin genişliğini kontrol eden yüz kişi."

Joan, sarayda sadece iki kişiyle karşılaşmıştı: Biri, tahta çıkmadan önceki Eleanor'un kendisiydi. Diğeri ise Conrad adında bir adamdı. Joan onu sadece uzaktan görmüştü, ama o kadar güçlüydü ki, rüzgarda kar taneleri gibi, gücünü neredeyse tadabilirdi.

"Sarayda yaşayanlar da var," dedi annem. "Sarayda sürekli yaşayan insanlar. Onlar da *Curia Monstrorum* kadar ölümcül sayılırlar. Sıradan insanlara gelince... Elli yılda sadece bir avuç insan davet edilir. Ve hayatlarında sadece bir kez davet edilirler. Kimse kutlamaya iki kez katılamaz. Bu gece kimlerin davet edileceğini bilmiyorum. Çoğu insan hiç davet edilmez, aile reisleri bile. Ben hiç davet edilmedim."

"Sanırım bu yıl hepimizin davetli listesinde olmadığını varsayabiliriz," dedi Aaron kuru bir şekilde. "Peki kapılardan nasıl geçeceğiz?"

“Bilmiyorum,” dedi annem. “Tek bildiğim, davetiye veya refakatçi olmadan saraya girmek imkansız. Birkaç kişinin içeri girmeye çalıştığı söyleniyor, ama hepsi boşluğa düştü.”

Joan bu sözlere titredi.

Nick titremeyi gördü ve çenesini sıktı. "Boşluk *nedir*?" dedi. "Yani, onu gördüm, ama ne olduğunu anlamıyorum."

"Zaman çizgisini çevreleyen hiçlik," dedi annem. "Zihinlerimiz bunu gerçekten kavrayamaz. İçine baktığımızda beynimiz bir şeyler ekler: gölgeler, görüntüler. Ama gerçekte orada hiçbir şey yoktur. Boşluğa düşersen, varlığın sona erer; sadece şu anki halin değil, gelecekte olabilecek tüm hallerin. Boşlukta sonsuza kadar kaybolursun."

Joan bir titremeyi daha bastırdı. Geçen sefer Mahkemeden kaçarken düşmeye ne kadar yaklaştıklarını düşünmemeye çalıştı. Ama başarmışlardı. İçeri girmişler ve dışarı çıkmışlardı.

"Daha önce mahkemeye girmiştik," dedi. "Hepimiz girmiştik." Bunu hatırlayan tek kişinin kendisi olduğunu bir kez daha fark etti.

"Ne?" Annesi diğer zaman çizgilerine açtığı tüm pencerelere rağmen, bunu bilmiyordu. Şimdi dehşete kapılmış gibiydi, sanki bu hayatta hiç olmamış bir şey için Joan'ı azarlamak istiyordu.

"O zaman da bir partiye davetsiz girmiştik," dedi Joan. Nick'in canavar avcısı olduğu zaman çizgisindeydiler;

"Bu kadar özel bir parti değildi, kapıda bizimle birlikte yüzlerce kişi bekliyordu. Davetiyeleri taklit edemedik ama başkalarının mühürlerini aldık." Canavar şeklindeki kimlikler. "Davetiyelerdeki benzer mühürlerin yanına damgaladık, davet edilmiş gibi görünmek için."

"Bu sefer işe yaramaz," dedi annem düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak. "Kapıda muhafızları şaşırtacak kadar misafir olmayacak."

"Başka bir giriş yolu daha *vardı*," diye hatırladı Joan. "Büyükannem bana sarayın anahtarını vermişti." Nick'e baktı, Nick başını eğdi. Nick anahtarı Joan'dan almıştı; o da bunu hatırlamıyordu.

"Anahtar mı?" dedi annem. Artık gerçekten kaşlarını çatmıştı. "Annemin saraya anahtarı mı vardı?"

"Belki bu zaman diliminde de vardır," dedi Joan. "Neredeyse aile mührüne benziyordu." Gözlerini kapatıp anahtarın neye benzediğini hatırlamaya çalıştı. *Bu mührü hiç görmedim*, demişti Ruth. "Üzerinde yazılar vardı: *Kendin için değil, Kral için*. Mühür, kuyruğunda düğümler olan bir tür kimeraydı."

Annem, bu açıklama ona tanıdık gelmiş gibi başını eğdi. "Ama burada büyükannene yardım istemeye gidemeyiz," dedi, biraz özür dilercesine. "Annem, senin burada tanıdığın kadın değil; bu zaman diliminde ona güvenilmez."

Büyükannem de gözyaşları içinde onunla konuştuklarında aynı şeyi söylemişti, ama Joan'ın kalbi sıkıştı. "O zaman başka bir yol bulmalıyız."

"Korkarım öyle," dedi annem.

"Daha önce oraya gitmiş birini bulabilir miyiz? İçeri girmek tek sorun değil. Olayın kendisi hakkında da bilgiye ihtiyacımız var."

"Kimse bilmiyor," dedi annem. "Ne
demek istiyorsun?"

"O partiden kimse bir şey hatırlamıyor," dedi annem. "Katıldığını itiraf eden çok az kişi var, çünkü bu konuda konuşmamaları gerekiyor. Bir şey hatırlayan az sayıdaki kişi, kapıdan geçip çıktıklarını hatırladıklarını söylüyor, aradaki hiçbir şeyi hatırlamıyorlar."

"Hiçbir şey mi?" dedi Joan. Daha önce hissettiği tedirginlik arttı. İçeri girebilirlerse, tamamen hazırlıksız olarak içeri gireceklerdi. Eleanor, onunla yaşadıkları neredeyse tüm çatışmalarda onları yenmişti ve şimdi risk çok büyüktü. Joan başını ellerinin arasına aldı ve annesinin omzuna hafifçe dokunduğunu hissetti.

"Bence hepiniz biraz dinlenmelisiniz," dedi annesi. "En son ne zaman uyudunuz?"

Joan hanede biraz uyumuştu, ama Aaron hiç uyumamıştı ve Nick de arenadan yeni çıkmıştı. Ama yine de...

"Zaman *var*," dedi annesi, itirazlarını tahmin ederek kararlı bir şekilde. "Sadece bir saat kadar. Arkadaşlarınız Chimera Han'dan buraya geliyorlar. Bence biraz uzanın, onlar gelene kadar. Hala sabah ve dediğim gibi, kapılar gece yarısına kadar açılmayacak."

Anneleri onları tavan arasındaki üç misafir odasına götürdükten sonra odalarını terk etti. Odalar küçüktü ama rahat ve mahremiyetliydi, temiz çarşaflar ve güneşle ısınmış ahşap kokuyordu. Joan uzanması gerektiğini biliyordu ama kendini nehrin manzarasına bakarken buldu. Binanın bu tarafı Londra Kulesi'ne bakıyordu. O kadar yüksekti ki Joan kendini kuledeymiş gibi hissetti.

Kapının hafifçe çalınmasıyla Joan döndü. Nick koridordaydı. Arkasında Aaron'ın kapısı açıldı.

Aaron Nick'i gördü ve kapısını tekrar kapatmaya başladı, ama Joan ikisini de işaret etti. Bitirilmemiş konuşmalarından korkuyordu, ama aynı zamanda gerginlik dayanılmaz hale geliyordu.

"Şey..." dedi Aaron, Nick'in ardından Joan'ın odasına girerken. Kapıyı arkasında kapattı. "Bu çok garip, değil mi?"

"Sanırım burası orijinal zaman çizgisinde benim yatak odamdı," dedi Joan. "Çok tanıdık geliyor " En çok da kokusu. Havada gül suyu kokusu vardı , taze çamaşır ve nehrin tuzlu suyu ile karışmıştı.

"Bana gerçek odamı hatırlatıyor," dedi Aaron. "Sadece büyüklüğü," diye açıkladı. "Diğer her şey çok daha hoş." Küçük yatağa çöktü ve bir süre sonra Joan da yanına oturdu. Diğer tarafında Nick için yer vardı, ama o pencerenin altında, sırtını duvara dayayarak yere oturdu ve bacaklarını yatağın uzunluğu boyunca uzattı.

"Düşünsene," dedi Aaron, Joan'a. "Eğer bu gerçek zaman çizgisinde senin odan *olsaydı*, ikiniz muhtemelen burada çok zaman geçirirdiniz."

Joan'un yüzü kızardı. Nick'in boynunda da kızarıklık belirdi.

"Gerginliği gerçekten azaltıyorsun," dedi Nick kuru bir şekilde. Bir an sessiz kaldı. "Neden gerçek odanın büyüklüğü kadar dedin? Son üç haftayı Yorkshire'ın tamamından daha büyük bir malikanede geçirdik."

"Oda mı dedim? Dolabımdaki ayakkabı köşesini kastettim."

Nick ona keskin bir bakış attı ve Aaron omuz silkti.

"Nereden başlayalım?" diye sordu Joan.

"Dürüst olmak gerekirse," Nick gözlerini ayakkabılarına indirdi, "bu konuyu hiç konuşmasak da benim için fark etmez. Dünyayı kurtarıp bir daha bu konuyu hiç açmasak da olur."

"Ben de duygularım hakkında konuşmaktan nefret ettiğimi sanıyordum," dedi Aaron.

"Sanırım üçümüzün de ortak bir yanı var," dedi Joan. Yorganın üzerinden bir parça tüy aldı. Kumaş mavi üzerine beyaz çizgiliydi ve manzaradaki deniz havasını pekiştiriyordu. "Yani, plan olarak, benim için sorun yok. .....Düny ayı kurtardığımız kısmı seviyorum."
dünyayı kurtardığımız kısmı seviyorum."

"Evet, ve ondan önce korkunç bir sefalet içinde yaşayabilmemizi seviyorum," dedi Aaron.

"Sen de öyle mi hissediyorsun?" diye sordu Nick. Aaron'un odasının büyüklüğüyle ilgili yorumundan beri ona bakıyordu.

Aaron, küstahça bir şey söylemek için ağzını açtı, ama gerçek duyguları yüzüne yansıdı ve ağzını tekrar kapattı.

Joan'ın göğsü ağırlaştı. "Ben de öyle hissediyorum," diye itiraf etti. Bakışlarının ona döndüğünü görmekten çok hissetti. Boğazındaki ani yumruyu yutmaya çalıştı. "Bu benim hatam," dedi. "Biliyorum. Hepimizi çok mutsuz ettim."

"Bence," dedi Nick, "bu hiç de doğru bir tanımlama değil." Aaron bacağını hafifçe uzattı, ayağı neredeyse Joan'ın ayağına değecekti.
Bu da korkunçtu — artık hiçbiri birbirine dokunamıyordu. "Böyle olmamalıydı." Onunla konuşurken sesi her zaman yumuşardı. "Gerçek zaman çizgisinde böyle *değildi*."

"Eleanor da senden intikam aldı." Joan kendi sesindeki ciddiyeti duydu. "Sen her zaman Oliver ailesinin reisi olacaktın, ama bunun yerine annen öldürüldü ve sen... şey....." Aaron konuşmayı sevmediğini biliyordu. "Ne oldun?" Nick, Aaron'a sordu.

Aaron, sanki o bağlantıyı tam olarak kuramamış gibi, hâlâ Joan'a bakıyordu. Şimdi ise Nick'e, biraz şaşkın bir ifadeyle baktı. "Az önceki olaya tepki verecek misin?" Sesi yarı meydan okurcasına çıkmıştı. "Hiçbir şey söylemeyecek misin?"

"Hangi kısma? Joan'la yattığın kısma mı, yoksa benimle yattığın kısma mı?"

Bu kez Aaron'ın yüzü kızardı. "Bilmiyorum."

Joan, Aaron'ın *meydan okuyan* ses tonuna rağmen, Nick'ten korktuğunu fark etti.

Sadece Nick'in çocukluk hikayelerindeki efsanevi canavar avcısı olduğu için değil, Nick'in iri, tehlikeli ve okunması zor biri olduğu için ve aralarındaki ilişkinin çok karmaşık olduğu için.

Ama Nick, Joan'a parmağını bile sürmemişti ve Joan, nasıl olduğunu bilmiyordu ama Nick'in Aaron'a da asla zarar vermeyeceğini biliyordu. Aaron'u sorgulamak için yakaladıkları anı hatırladı. Diğerleri onu itip kakmışlardı ama Nick ona neredeyse nazik davranmıştı. *Bu*, gerçek zaman çizgisinden kalan bir duygu muydu? Hepsi müttefik oldukları zamanlardan mı?

"İkisi de," dedi Aaron. "Her ikisi de."

"*Benim* ne düşündüğümün sana ne önemi var ki?" dedi Nick.

Aaron bir şey söylemek için ağzını açtı, ama nedenini bilmeden durdu. Aslında onun için önemliydi. Nick'in ne düşündüğünü ve hissettiğini bilmek istiyordu.

Nedense, Aaron'un yüzündeki ifade Nick'i düşünceli bir şekilde kaşlarını çatmasına neden oldu, sanki kendi duygularının derinliklerine inmemişti. Sanki Aaron sormaya devam etmeseydi, hiç girmeyecekti. "Ben... nasıl hissettiğimi bilmiyorum," dedi yavaşça. "Dürüst olmak gerekirse, oldukça berbat. Aramızdaki şeyler değil sadece. Sanırım dün gerçekten öldüm. Ve bu beni gerçekten çok rahatsız ediyor."

Joan yutkundu. Nick'in gerçekten hayatta olduğuna hâlâ inanamıyordu. Ona dokunmak, onu rahatlatmak için can atıyordu, ama artık buna hakkı yoktu. "Hiç böyle bir rahatlama hissetmemiştim," dedi titrek bir sesle. "Stazdan çıktıktan sonra ilk nefesini aldığında..." O anda bile, orada oturup onu sonsuza kadar nefes almasını izleyebilirdi. Aaron'un sesindeki duyguyu hissetti ve bu kez boğazı daha da sıkışarak tekrar yutkundu.

Nick onun bakışlarını karşıladı ve Joan'ın nefesi göz teması kurulduğu anda kesildi. Eğer bu konuşmadan sonra ilişkilerini bitirirse, bunu asla atlatamayacaktı. *Onu* asla unutamayacaktı. Aaron onu barda ittiğinde de aynı şeyi hissetmişti.

Nick'in bakışları Aaron'a yöneldi. "Başka bir hayatta sen ve ben, ha?" Sesi biraz titriyordu.

"İnanması zor, biliyorum," dedi Aaron sertçe. Yine gerilmişti. "Biraz," diye itiraf etti Nick. Sessizliği, köprünün desteklerinden akan suyun sesi doldurdu.

köprünün desteklerinden akan su sesi doldurdu. Burada, dördüncü katın üstündeki tavan arasında bile, ses fırtına kadar gürültülüydü.

"Anlamıyorum," dedi Aaron. "Senin ve benim muadillerimiz daha farklı dünyalardan gelmiş olamazdı. Ve..." Tereddüt etti. "*Sen sensin*. Çocukluk hikayelerimdeki efsanevi kahraman, benim türümü öldüren kişi." "O artık Nick değil," dedi Joan. "*O öyle biri* değildi. Eleanor onu öyle yaptı." Ve Joan yaptığı işi bozmuştu. Onu gerçek zaman çizgisinde olduğu gibi birine dönüştürmüştü.

"Ama ben hala *kendim* olmalıydım," dedi Aaron. Ses tonu şunu söylüyordu: *bir pislik*.

Aaron gerçekten kendini öyle mi görüyordu? Arada sırada öyle olduğunu ima ediyordu. Ama Joan onun kalbini görmüştü. Keskin kenarlarının altında ne sakladığını biliyordu. "Deseni görmedin mi?" diye sordu ona.

"Desen mi?"

"*Sen* ve Nick çok benziyorsunuz. İkiniz de orijinal zaman çizgisinde barış görüşmelerinin bir parçasıydınız. Ve *bu* zaman çizgisinde, insanları kurtarmak için birlikte çalışıyordunuz. Ve şimdi ikiniz de dünyayı kurtarmak için Canavar Mahkemesi'ne girmeye hazırlanıyorsunuz."

Aaron'un ağzı hafifçe açıldı. Hiç bu şekilde düşünmemişti. Konuşmaya başladı, sonra düşünmeye çalışır gibi kaşlarını çattı. "Ama ben öyle *yapmazdım*. Kendimi tanıyorum. Önce aşık olurdum, sonra onlara karşı doğru olanı yapmak isterdim."

"Gerçek zaman çizgisinde ikimizden de aşık değildin," dedi Joan. "Ve yine de insan hayatını almayı bırakmayı kabul ettin."

"Sanırım öyleydim," dedi Aaron, neredeyse kendi kendine. "Sana bakışımı gördüm, Joan—gerçek zaman çizgisinde o sahnede. Ben insanlara öyle bakmam." Gözleri sanki başka bir şey fark etmiş gibi genişledi. Nick'e bir bakış attı.

Joan ona bakıyordu. Aaron söylememişti, ama Joan onun düşüncelerini tahmin edebiliyordu. Dün gece, "*Her zaman olduğu gibi*, *siz ikiniz birbirinize çok yakışırdınız*," demişti ve gözleri sanki Joan ile Nick'i uzaktan izliyormuş gibi uzaklara dalmıştı. Ve şimdi, orijinal zaman çizgisinde Joan *ile* Nick'e *karşı* hisleri olduğunu düşünüyordu. Bu hislerin karşılıksız olduğuna inanıyordu.

Her zaman böyle düşünmüştü. Joan öldüğü için kendisinin ve Nick'in bu zaman çizgisinde birlikte olmaları gerektiğini düşünmüştü. Nick öldüğü için Joan'la birlikte olduklarını düşünmüştü.

Joan yutkundu. Aaron'ın hikayesinde daha fazlası olduğunu düşünmeye başlamıştı. Ona onu sevdiğini söylediğinde, onun acı dolu inanmazlığını hatırladı. Aşk mektubunu nasıl reddettiğini...

Nick'in muadili. Sonra, Joan onları birlikte gördüğünde babasının onu her seferinde alaycı bir şekilde azarladığını hatırladı. Ailenin geri kalanından uzak, hizmetçi odalarındaki küçük ve sade odasını düşündü.

Aaron'da kendisini doğuştan *aşağı* hissettiren bir şey mi vardı?
Joan bu düşünceyle göğsü acıdı. İstediği herkesi elde edebileceğini bilmiyor muydu? *Sen hariç herkesi*, diye onu şimdi kendisine söylerken hayal etti. Ama onu pub'da iten oydu. Ona kendisini seçtiğini söylemişti, ama o ona şöyle cevap vermişti: *Seni buna mecbur bırakmayacağım*. *Dün gece hiç olmamış gibi davranalım.* Ona yalvarmıştı: "Sana *ihtiyacım var*! *Aaron,* lütfen!*"* O ise ona, bir sonraki zaman diliminde yine Nick'in olacağını söylemişti. O ve Aaron'ın birbirlerini unutacaklarını.

Nick de Aaron'un yüzünü inceliyordu, sanki Joan'ın söylediği sözlerin bir kısmını duymuş gibi.

"Hepimiz birbirimize bağlıyız..." dedi Joan yumuşak bir sesle.

Aaron başka yere baktı. "*Siz* birbirinize bağlısınız. Ve ben... Bilmiyorum... Zaman çizgisi, her yinelemede birbirinizi bulmanızı sağlıyor. Sen ve Nick birbirinize aitsiniz."

Jamie bir keresinde zaman çizgisinin nasıl işlediğini anlatmıştı. *Liular, zaman çizgimizin hala gerçek şekline dönmeye çalıştığına, gerçek zaman çizgisinin şekline özlem duyduğuna inanıyor. Eğer insanlar gerçek zaman çizgisinde birbirlerine aitlerse, zaman çizgimiz onları bir araya getirerek kendini onarmaya çalışır. Tekrar tekrar. Yaralar kapanana kadar.*

Eleanor, Joan ve Nick'ten intikam almak için bu mekanizmayı kullanmıştı. Nick'i bir canavar avcısına dönüştürmüştü, zaman çizelgesinin onu tekrar Joan'a iteceğini biliyordu, ama onu sevmek yerine öldürmeye çalışacağını da biliyordu. Tamamen işe yaramamıştı. Yine de birbirlerine aşık olmuşlardı.

Dışarıda nehir ufka ve ötesine kadar uzanıyor gibi görünüyordu.
Joan, hep birlikte tanıştıkları geceyi hatırlayarak dudağını ısırdı. Oliver ailesi, sanki görünmez kapılardan çıkmış gibi birdenbire ortaya çıktığında, o ve Nick Holland House'daydı. Joan, o gece ilk kez zaman yolculuğu yapan birini görmüştü. Oliver ailesinin, Joan'ın bir canavar olduğunu öğrendiği gece ortaya çıkması, o zamanlar tuhaf bir tesadüf gibi gelmişti. Ama şimdi Joan, daha fazlası olup olmadığını merak ediyordu.

Çünkü bir sonraki zaman çizgisinde Aaron, Joan ve Nick'i tekrar bulmuştu. Onları unutmuştu, ama bulmuştu. Joan'ın öldüğü zaman çizgisinde bile Aaron ve Nick bir araya gelmişti.

Zaman çizgisi, her yinelemede birbirinizi bulmanızı sağlar.

"Hiç fark ettin mi?" dedi Joan, "*Hepimiz* birbirimizi bulmaya devam ediyoruz. İlk zaman çizgisinden bu yana, her zaman çizgisinde aynı yerde son buluyoruz."

Aaron'un gözleri bu söz üzerine fal taşı gibi açıldı, Nick'inkiler de öyle. Neden şimdiye kadar hiçbiri bunu fark etmemişti?

"Ondan daha fazlası var," dedi Nick yavaşça. "Sen Aaron'a birden fazla zaman çizgisinde aşık oldun."

Joan ağzının açık kaldığını hissetti. Bunu hiç düşünmemişti. "Evet," dedi. Aaron ise sanki bunun mümkün olamayacağını düşünüyormuş gibi ona bakıyordu.

"Hâlâ ona aşıksın," dedi Nick. Bu düz bir ifadeydi. O da bunu biliyordu.

"Evet," dedi Joan ve Aaron'ın nefesinin kesildiğini duydu.

"Hâlâ *bana* aşıksın," dedi Nick, Joan'a.

"Evet," dedi Joan yine. Aaron'un yanında tekrar tepki verdiğini hissetti ve ellerini yumruk yaptı.

"Ve ikimiz de *ona* aşığız," dedi Nick Aaron'a.

Joan titrek bir nefes aldı. Bunun hala doğru olduğundan emin değildi. Ama Nick daha önce onu sevdiğini söylemişti. Ve şimdi Aaron da başını salladı. O da hala onu seviyordu.

Joan, tanımlayamadığı bir duyguya kapıldı. Tam olarak rahatlama değildi. Ama bugün ikisini de kaybedeceğinden emindi. Onları çoktan kaybettiğinden emindi. Belki de kaybetmişti, aralarındaki her şey çok karmaşıktı, ama odada daha sıcak bir şey vardı; bir dakika önce olduğundan daha az hüzünlü bir şey.

Dışarıda güneş gökyüzünde yükseliyordu. Bu açıdan nehir neredeyse mavi görünüyordu. Nick'i tekrar canlı bulduklarından beri sanki bir gün geçmiş gibi hissediyorlardı, ama hala sabahın erken saatleriydi.

Nick'in sözleri hala aralarında yankılanıyordu, sessizlikte yüksek sesle. Ve bu yankıda, Joan'ın aklına bir olasılık geldi.

Bu düşünceyi düşünen tek kişi o değildi. Nick'in gözleri ona baktığında karardı ve Aaron, *Joan ona* döndüğünde boğazını yutkundu. Birbirlerine bakarken, Joan içinden bir sıcaklık dalgası geçti ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Aralarındaki hava birdenbire daha önce olmayan bir şeyle doldu. Yeni bir günün ilk ışıkları gibi.

"Tık tık!" diye bir ses duyuldu ve Joan irkildi. Yanındaki Aaron, içinden küfretti.

Ruth kapıyı açtı, Jamie ve Tom da onun ardından içeri girdi. Bakışları, yerde oturmuş, hayatta ve nefes alan Nick'e yöneldi. "Ee..." dedi Ruth. "Neyi kaçırdık?"

Aaron boğazını temizledi. Yanakları kızarmıştı. *Bu* ne zaman olmuştu? "Uh..." Elini saçlarından geçirdi. Bu hareket saçlarını dağıttı ve ona hiç yakışmayan bir dağınıklık yarattı. Nick'e baktı, gözleri biraz fal taşı gibi açılmıştı, sessizce yardım istiyordu.

Nick görünür bir çaba ile kendini topladı. "Görünüşe göre bir sonraki durağımız Canavar Mahkemesi. Oraya gireceğiz. *Bu gece*."

Joan kuru dudaklarını ıslattı. "Sanırım *sen* kırdın," diye özür dileyerek Ruth'a dedi. Ruth geçen sefer kırmıştı. Umarım bu durum geri döndürülebilirdi.

"Peki," dedi Tom, hepsine bakarak, "konuşacak çok şeyimiz var gibi görünüyor."

Otuz Üç

Annem, saat on bir civarında Kensington'da bir tarlanın kenarındaki çorak bir alana arabayı park etti.

Joan arabadan indi. Soğuk, karanlık bir geceydi. Farlar açık olmasına rağmen, tarladaki uzamış otların denizini ve yabani çiçeklerin soluk parıltısını zar zor görebiliyordu. Yolun diğer tarafında bir sıra selvi ağacı vardı, onun ötesinde ise başka bir yol.

Joan kendini kaybolmuş hissetti. Kensington'ı iyi tanıyordu. Yaz tatillerinde burada bir müzede gönüllü olarak çalışmıştı; Nick ve Aaron'la da burada tanışmıştı. Ama bu boş arazi ona hiç tanıdık gelmiyordu.

Aaron ödünç aldığı arabayla yaklaşırken, Ruth geri çekildi. Yedi kişi oldukları için – Frankie ve Sylvie de dahil – iki araba almak zorunda kalmışlardı. Aaron annemin yanına park etti ve Jamie ve Tom'la birlikte arabadan indi. "*Neredeyiz* biz?" dedi.

Ruth, yolu tarladan ayıran alçak ahşap çitin üzerinden bakındı. "Mahkeme neden *burada* ortaya çıktı? Her zaman eski binalarda ortaya çıktığını sanıyordum."

"Burada eskiden bir kale vardı," dedi annem. "1800'lerde yanmış ve o zamandan beri burası tarla."

"Kale mi?" Aaron şaşkınlıkla sordu. "Burada mı?"

Ama Joan o anda gördü — tarlada yükselen çim çizgileri, bir zamanlar heybetli bir temelin kalıntıları. Çizgiler uzayıp gidiyordu; bu malikane, altın çağında çok büyük olmalıydı.

"Biliyorsun..." Annem cep saatini çıkardı. "Şimdiye kadar misafirler gelmiş olur diye düşünmüştüm." ....."

Hava o kadar soğuktu ki nefesleri beyaz bulutlar halinde çıkıyordu. Hepsi karanlıkta görünmemek için uzun siyah paltolar giymişti ve Joan, tedirginliğini gizlemeye çalışarak yakasını daha sıkı çekti. "Sanırım erken geldik."

Ama bir saat sonra, hava birkaç derece daha soğumuş ve hepsi yanıldıklarını anlamışlardı. Gece yarısı olmuştu ve sarayın kapısı açılmamıştı.
Hâlâ yalnızdılar.

"Lanet olsun," diye fısıldadı annem. "Eleanor bu yıl kapıları açmayacak. Suikast girişimi onu çok sarsmış olmalı."

"Önemli değil," dedi Aaron. "Daha fazla fırsat var, değil mi? Kapılar her zaman aynı partiye açılıyor demiştin. O zaman kapılar açık *olduğu* bir zamana gitmemiz yeterli."

"Kapılar elli yıl önce açıldı," dedi annem, "ama..." Başını salladı. "O jübileye zaman yolculuğu ile ulaşılamaz. Engellenmiş durumda, oraya yavaş yavaş, yaşayarak ulaşmak zorundasın. Kapıya doğrudan ulaşmanın tek yolu, jübile partisine davet edilmen. Davet, engeli aşmanı ve kapının açıldığı zamana seyahat etmeni sağlar."

Joan bulutlu gökyüzüne baktı. Gözyaşları hala oradaydı, bunu biliyordu. Onların büyüyüp büyüdüğünü, mühürlerin sınırlarını aşıp tüm zaman çizgisini kapladığını hayal etti.

Nick ve Aaron'ın muadilleri burada olsalardı, tüm bunları düzeltir miydi? Gerçekten Eleanor'a arenada ulaşmak niyetinde miydiler? Ya bu partiye gelmeyi planlamışlarsa?

Kapıdan nasıl geçeceklerdi?

Yüzükteki sözler Joan'ın aklına tekrar geldi. *İhtiyacın olan şey sende var.*

Nick'in ölümden dönmesinin yarattığı kaos ve rahatlamanın içinde, Joan, aslında yüzüğü almak için Argent'ların evine gittiklerini unutmuştu.

Şimdi cebinden çıkardı ve Aaron'un yatak odasında Nick'in sahte idam fermanı ile birlikte nasıl bulduğunu hatırladı. Yüzük sadeydi; kalın ve siyah, kare şeklinde bir mühür vardı ve gizli bölmesi tamamen görünmezdi.

"Biliyor musun," dedi Nick'e, "sen eskiden zaman yolculuğu yapabiliyordun, canavar avcısıyken. Ben hiç öğrenemedim."

Nick, bu mantıksız sözlere hem merakla hem de şaşkınlıkla baktı. Dürüst olmak gerekirse, Joan da öyleydi. Neden böyle bir şey söylediğini tam olarak bilmiyordu.

1993 yılında bir kafede aniden ortaya çıktığını hatırladı. Joan ona, "*Sadece canavarlar seyahat edebilir*" demişti. Nick ise, "*Sadece canavarlar ve ben. Ben farklı bir şekilde seyahat ediyorum. Zamanı çalmıyorum"* demişti.

"İnsanlar, mahkeme muhafızları tarafından kelepçelenip sürüklenmedikçe seyahat edemezler," dedi Ruth.

"Hathaway'lerin en güçlüleri insanları taşıyabilir," dedi Tom. "Evcil hayvanlar gibi."

"Ne?" Nick, Tom'a şaşkınlıkla sordu.

Tom elini salladı. *"Endişelenme.* Benim o gücüm yok, ama gördüm. Belki sen de öyle yaptın," dedi Nick'e. "Belki bir Hathaway arkadaşın vardı."

"Onun canavar arkadaşları olduğunu sanmıyorum," dedi Joan. Astrid Liu hariç. Joan dudağını ısırdı. Astrid'in burada olmasını diledi. Astrid, Nick'in nasıl seyahat ettiğini bilirdi. Hatta kapıya nasıl ulaşılacağını bile bilebilirdi. Ama Liu ailesi bu zaman diliminde yoktu. Onlardan sadece Jamie kalmıştı.

Joan, Nick'in bilimsel bir alet kullandığını hayal etmişti, ama şimdi bu yüzüğe bakarken merak etti... Başparmağıyla mühürün kenarındaki çizikleri ovuşturdu. Kasıtlı yapılmış gibi görünüyordu: 317 rakamı kazınmıştı. Zaman yolculuğu hakkında soru sormasının nedeni buydu, fark etti. Bu yüzük bir seyahat jetonuna benziyordu.

"Sen canavar avcısıyken," dedi Nick'e, "tıpkı bunun gibi bir yüzük takıyordun, boynunda bir zincirde."

"Öyle mi?" Nick kaşlarını çatarak sordu. "Benim bildiğim kadarıyla o yüzük kız kardeşime aitti."

Joan yutkundu. O zaman diliminde, kız kardeşi Eleanor tarafından ailesinin geri kalanıyla birlikte öldürülmüştü. Nick bunu izlemek zorunda kalmıştı.

"Bu zaman çizgisinde bu yüzüğün iki versiyonu var," dedi yavaşça. "Ailenizi ziyaret ettiğimizde, kız kardeşin onu takıyordu. Ama bizim de elimizde aynı yüzük vardı, Aaron'un yatak odasında bulmuştuk. O gün aynı odada aynı yüzüğün iki versiyonu vardı."

"Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordu annem nazikçe.

"Bilmiyorum," dedi Joan. "Ama Nick ve Aaron'ın muadilleri Eleanor'a ulaşmak için bir plan yapmıştı. Nick'in Aaron'a mesajı şöyleydi: *'İhtiyacın olan şey sende.* Ve... zaman çizgisi, yüzüğe dokunduğumda tepki verdi. İlk kez, sonra da Argent'ların evinde Nick'in boynundan aldığımda." Zaman çizgisi, sanki bu yüzük tarafından şaşırtılmış gibi sarsılmıştı. Sanki burada olmaması gerekiyormuş gibi.

Joan, şifrede kullanılan kitaba dokunduğunda da aynı sarsıntıyı hissetmişti: *The Riverside Chaucer*.

Ve bu kitap bu zaman çizelgesinde nasıl var olabilirdi? diye merak etti aniden. Aaron önceki zaman çizelgesinde de aynı baskıyı okumamış mıydı? Onu yatak odasında görmüştü.....Hiç mantıklı gelmiyordu. Aynı kitabın burada da var olması, bu farklı dünyada aynı yayıncı tarafından aynı kapakla basılmış olması...

Bir düşünce aklına gelince ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Bu çılgınca gelebilir, ama .....Bu yüzük Nick'in yüzüğü olabilir mi? canavar avcısı olduğu zamanlardan kalma olabilir mi?"

"Hayır," dedi Jamie. "Nesneler zaman çizgilerini geçemez."

"Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum," dedi annesi Jamie'ye ve Jamie ona şaşkınlıkla baktı. "Graves ailesi, zaman çizgisinde nesnelerin pencerelerden geçtiğine dair hikayeler anlatır. İnsanlar değil," dedi, Jamie'nin bir sonraki sorusunu tahmin ederek. "Sadece nesneler." Sonra, sanki aklına rahatsız edici bir şey gelmiş gibi kaşlarını çatmaya başladı. "Bunu görebilir miyim?" diye sordu Joan'a.

Joan, onun ses tonundan rahatsız olarak yüzüğü ona uzattı.

Annem karanlıkta gözlerini kısarak baktı. Gizli bölmeyi hemen fark etti ve açarak kanlı kumaş parçasını buldu. Nefesini tuttu ve loş ışıkta bile yüzünün bembeyaz olduğu belliydi.

"Ne oldu?" diye sordu Joan.

"Bir şey yok," dedi annem, ama Nick'e öyle dehşet verici bir sempatiyle baktı ki Joan'ın midesi düğümlendi. Neden ona öyle bakıyordu?

"Ne oldu?" dedi Aaron.

Annem yüzüğü Joan'a değil Nick'e geri verdi, o kadar dikkatli bir şekilde tuttu ki Joan'ın tedirginliği arttı. "Bu bir seyahat hatırası," dedi annem.

Demek Joan'ın içgüdüsü doğruymuş. Yoksa değil mi? Çünkü annem hâlâ Nick'e sanki korkunç bir şey fark etmiş gibi bakıyordu.

"İnsanların kullanabileceği bir seyahat jetonu," diye açıkladı annem.

"Ama.....insanlar kendi iradeleriyle seyahat edemezler," dedi Tom.

"Bu tam olarak doğru değil," dedi annem. "En eski efsanelerimizde, en gizli efsanelerimizde bir yol var."

Jamie yumuşak bir ses çıkardı; annesinin ne demek istediğini anlamıştı. O da solgunlaşmıştı, o kadar ki Tom kolunu onun omzuna attı.

Herkesin sormaya cesaret edemediği soruyu annem Nick'e sordu: "Sen canavar avcısıyken, Eleanor bir adamına aileni öldürttü." Tereddüt etti. "Sanırım büyük bir ailen var....."

Nick gözle görülür şekilde yutkundu. Annesi ve Joan'ın ona bakışları onu rahatsız etmişti. "Yedi kişiyiz," dedi.

O cinayetleri hatırlamıyordu, ama Joan, bir parçası hala onları içinde taşıdığını biliyordu.

Annem nazikçe, "Onları öldüren canavar, hayatlarının geri kalan yıllarını onlardan çaldı. Ve bunu yaparken, o hayatı kanında taşıdı." dedi. Sanki bir sonraki kısmı söylemek istemiyormuş gibi tekrar tereddüt etti. "Efsanelerde, yakın bir insan akrabası bir canavarı o canavar tekrar seyahate çıkmadan önce öldürürse, insan canavarın kanını kullanarak özel bir seyahat jetonu yaratabilir. Bu jetonla, ailelerinin kaybettiği zamanı seyahat edebilirler. Jeton bitene kadar seyahat edebilirler."

Joan, yüzükteki kanlı kumaş parçasını dehşetle hayal etti. O kan, Nick'in ailesini öldüren canavarın kanı mıydı?

Nick kusacak gibi görünüyordu. "O yüzükte ailemin *hayatı* mı var?"

"Öyle sanıyorum," dedi annem, hala nazikçe.

Joan, tanıdığı eski Nick'i düşündü. *Ben farklı bir şekilde seyahat ediyorum*, demişti. Joan, onun kendi ailesinin zamanında seyahat ettiğini bilmiyordu. Seyahat etme yeteneğinin ailesinin ömrüyle sınırlı olduğunu bilmiyordu.

Sonunda onu görmek için geri gelmişti, hatırladı. Onu görmek için o yüzükteki on yılları kullanmıştı. *"Nick*....," diye fısıldadı ve Ona baktığı zamanki ifadesi o kadar samimiydi ki, tüm bunları herkesin önünde, açıkça yaşamak zorunda kalmamasını diledi.

"Ama neden bizim muadillerimiz bunu istemiş olsun ki?" dedi Nick. "Sadece bir seyahat jetonuysa?"

"İnsan yapımı seyahat jetonları canavarlarınkine benzemez," dedi annem. "Kullanıcıya daha duyarlıdırlar, sanki kan sevdiği biri tarafından kullanıldığını bilir gibi. Eğer haklıysam, ki haklı olduğumu düşünüyorum, bu yüzüğü kullanarak elli yıl öncesine, Mahkeme kapısının son açıldığı zamana geri dönebilirsin. O döneme normalde erişilemese de."

"Belki de bizim muadillerimiz başından beri bunu planlamışlardır," dedi Aaron.

Nick hafifçe başını salladı. Bunu inkar etmiyordu, ama bu düşünce ona o kadar iğrenç geliyordu ki, bu öncülü kabul etmesi imkansızdı.

Joan elini onun eline dokundurdu ve Nick derin bir nefes aldı.

"Bunu nasıl kullanacağım?" diye zorlukla sordu. "Yani... içinde ne kadar zaman kaldığını bile bilmiyoruz."

"Üzerinde bir sayı kazılı var, üç yüz on yedi," dedi Joan.

"Elli yıl geriye gitmemiz gerekiyor," dedi Aaron. Jamie'ye döndü. "Üç yüz on yedi, elliye bölünce kaç eder?"

"Şey... Aslında sayılarla aram pek iyi değildir," dedi Jamie. "Ezberlenmiş şeyler hariç. Ben sadece ezberlerim."

"Yaklaşık altı nokta üç," dedi Tom.

"Burada yedi kişiyiz," dedi Aaron. "Bu, sadece altı kişinin kapıya gidebileceği anlamına geliyor."

Joan, başını sallayan annesine baktı. Annesi, Joan'ın ne söyleyeceğini tahmin etmişti. "Sen olamazsın," dedi Joan annesine. Sanki vücudu bunun veda anlamına geldiğini zaten biliyormuş gibi titreyerek söyledi.

"*Sen* olamazsın," dedi annesi boğuk bir sesle, Joan'a bakarak. Gözleri, Joan'ın büyürken gördüğü fotoğraflardakinden daha koyu, gece ağaçlarının yeşili gibiydi.

"Onu öldüremeyeceksin," dedi Joan. Kendi kızı hakkında annesine böyle bir şey söylemek çok zordu. "Ve eğer iş o noktaya gelirse, onu öldürmemiz gerekecek."

Annesinin yutkunduğu belliydi. Joan, onun yalan söylemek ve inkar etmek istediğini görebiliyordu. Sonucu kontrol etmek için orada olmak istiyordu. Ama bu gece olacakları kontrol etmenin bir yolu yoktu ve bu kadar önemli bir anda tereddüt etmek için risk çok büyüktü. Bütün dünya tehlikedeydi.

Joan içinden gelen bir dürtüyle annesine sarıldı. Gözlerinin arkasında yaşların yakıldığını hissedebiliyordu.

Annesi de ona sarıldı ve sıkıca sarıldı. "Ben kendim gitmeyi tercih ederim." "Biliyorum," diye fısıldadı Joan.

"Keşke seninle kalabilseydim."

Joan yutkundu. Annesi ile daha yeni tanışmıştı ve şimdiden ondan ayrılmak zorundaydı. Bu düşünceye dayanamıyordu. Annesinin parfümünün kokusunu içine çekti. Bu kokuyu unutmayacağını kendine söyledi. Onu bir daha görmezse bile, annesinin kollarında hissettiği duyguyu unutmayacaktı; unutmayacaktı.

"Bekle. *Bekle*," dedi annesi, Joan isteksizce uzaklaşmaya başladığında. "Sadece biraz daha seninle kalmama izin ver."

"Bu jeton bizim için işe yaramayabilir," dedi Joan. "O zaman aptal gibi hissederiz." Ama içinden bir ses, bunun işe yarayacağını söylüyordu. Diğer Nick ve Aaron'ın başından beri planladıkları şeyin bu olduğunu hissediyordu.

Annemin kolu bir an için sıkılaştı. O da işe yarayacağını düşünüyordu. "Oraya vardığında..." dedi. Joan, sanki acı çekiyormuş gibi bir titreme hissetti. "Onu gördüğünde tereddüt etme."

"Anne..."

"Hayır, dinle.....Sana daha önce söylemem gereken bir şey var. Eleanor adında bir kızım vardı. Diğeri gelmeden önce."

Joan, onun ne dediğini anlamak için uzun bir süre düşündü. Eleanor'un burada da bir ikizi mi vardı? Annesinin yüzüne bakabilmek için geri çekildi. "Ama .....Eleanor bu zaman çizgisini yarattı. Onun da bir "Bilmiyorum," dedi annesi basitçe. "Sanırım zaman çizgisini yarat

"Bilmiyorum," dedi annem basitçe. "Sanırım zaman çizgisini oluştururken onun dışında durduğu için oldu, tıpkı senin bu zaman çizgisinin oluşturulduğu sırada onun dışında durduğun gibi. Ama zaman çizgisinin *içinde* başka bir Eleanor vardı. *Benim* Eleanor'um."

Joan annesine baktı. Diğerlerinin de ona baktığını hissedebiliyordu. "Baban onu burada büyütmeme yardım etti," dedi annesi. "Babam mı?" diye fısıldadı Joan.

"Belki de *onun* yapmıştır. Belki de bu yüzden burada bu kadar farklıydı." Annemin gözleri yaşlarla doldu. "Ve o farklıydı. Senin büyükannen gibi zeki ve sivri dilliydi. Ama aynı zamanda nazikti. Babanı muhafızlardan korumaya yardım etti. Ve.....her zaman onun kraliçe olacağını biliyorduk. Ama biz

Nasıl, neden ve ne zaman olduğunu bilmiyordum. Ama bir gün eve geldiğimde, o artık kendisi değildi. Onun yerine, beni gördüğünde ağlayan, tıpatıp aynı bir kopyası vardı. Ailemizin her bir üyesini gördüğünde ağlıyordu. Sert bakışlı, kalbi sadece Graves ailesi için atan bir kız. *Benim* Eleanor'um her zaman babanı sevmişti, ama bu yeni Eleanor insanlardan nefret ediyordu.

Joan'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Eleanor, kızının yerine geçti mi?....."

Annem gözyaşlarını silerek, "Ne söylemeye çalıştığımı bilmiyorum," dedi. "Sadece.....farklı koşullarda nasıl biri olabileceğini biliyorum Eleanor'un nasıl biri olabileceğini biliyorum. Ama aynı zamanda koşulların her şey olmadığını da biliyorum. Eleanor, yapmak zorunda olmadığı seçimler yaptı. Asla yapmaması gereken seçimler.

"Senden daha önce istediğim sözü tutmana gerek yok. Özür dilerim, senden bunu istememeliydim. Oraya vardığında, yapman gerekeni yap. Tereddüt etmeden yap."

Joan derin bir nefes aldı. Aklı karışmıştı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Nick başını salladı, Aaron da öyle.

“Gitmeliyiz,” dedi Jamie özür dilercesine. “Ne kadar zamanımız var bilmiyoruz.”

Annem yüzünü silerek başını salladı. "Evet, tabii."

Joan geri adım atmadan önce annesini son bir kez sıktı. "Bu senin simgen," dedi annesi Nick'e. "Yani atlaman gerekecek."

Nick, avucunun ortasında duran yüzüğe baktı. Ne yapacağını bilmiyordu.

"Elini verebilir misin?" diye sordu Joan.

Nick onun gözlerine baktı. Joan yüzüğü onun dördüncü parmağına takmaya çalıştı, ama çok küçüktü. *Sadece* küçük parmağına tam oldu.

"Sanırım artık evlisin," dedi Aaron. Nick ona gözlerini devirdi, ama tavan arasında konuşmadan önceki bakışından daha yumuşaktı ve Aaron'un sözleri onu biraz kendine getirmiş gibiydi.

"Şimdi ne yapacağız?" dedi Nick.

"Sen atla," dedi Aaron Nick'e, "ben yönlendiririm."

"El ele tutuşmalıyız," dedi Jamie. "Her şey yolunda giderse, birlikte ineriz."

Joan, bir yandan Nick'in elini, diğer yandan Aaron'ın elini tutarken bir deja vu hissetti. Sonra Ruth, Jamie ve Tom da zincirin diğer ucuna geçtiler. İlk kez kasıtlı olarak zaman yolculuğuna çıktığında, Aaron ona rehberlik etmişti.
O zamanlar Nick'ten kaçıyorlardı. "Bu gerçek anlamda bir sıçrama değil," dedi Nick'e. Acı bir gülümsemeyi zorla bastırdı. "İlk denediğimde havaya sıçradım."

"Ne, *gerçekten* mi?" dedi annesi. Bir adım daha geri çekildi. Gülümsemeye çalıştı.

"Gerçek anlamda, havaya," dedi Joan. O zamanlar komik olmaktan çok korkutucuydu. Nick onları öldürmeye çalışıyordu. O zamandan beri çok şey değişmişti. Nick'e açıkladı: "Zamanda yolculuk yapmak için bunu istemen gerekir.″ Ve *bu* ne kadar gerçeküstüydü: eski bir canavar avcısına zaman yolculuğu yapmayı öğretmek? "Diğer zamanı özlemle beklemelisin."

Nick'in bakışları uzaklara kaydı ve yüzü konsantrasyondan gerildi. Bir saniye geçti, sonra bir saniye daha, sonra bir saniye daha. "Bunun işe yaradığını sanmıyorum," diye fısıldadı.

"Düşünme, hisset," dedi Joan. "Burada hisset." Aaron'un elini bir saniye bırakıp göğsüne dokundu, sonra tekrar ona uzandı. "Geri dönmek istiyorsun. Geri dönmelisin ki yaptığımız şeyi düzeltebilelim."

"Yaptığım şeyi düzeltmek mi? "

Joan, Aaron'un atlama isteğiyle gözlerinin odaklandığı anı gördü. Dönüp annesinin yüzünü aradı, onu son bir kez görmek için.

Ama dünya çoktan değişmişti ve onlar başka bir yerdeydiler.

Başka bir *zamanda*.

İndikleri gece, ayrıldıkları geceden bile daha soğuktu. Joan, annesini geride bıraktığı için titreyerek acı çekiyordu. Aaron kolunu onun omzuna atıp onu kendine doğru çekince şaşırdı. Neredeyse dalgın bir hareketle yapılan bu jest, kalbini çarpıtmıştı ve ona daha fazla yaklaşma isteğine direndi. Çatı katındaki konuşmada aslında hiçbir şeyi çözmemişlerdi. Ancak aralarında bir şey değişmişti.

Nick, ikisinin dokunduğunu görünce gözleri hafifçe karardı, ama tam olarak kıskanmış gibi görünmüyordu.

Joan etrafına baktı. Tarlada hâlâ kimse yoktu. Burada artık araba yoktu ve saatin kaç olduğunu gösteren hiçbir işaret yoktu. Saat akşam dokuz ya da gece yarısı olabilirdi.

"Bugün doğru tarih mi?" diye sordu Tom.

"Tabii ki," dedi Aaron. "Ben kullanıyordum." Karanlığa bakakalmış olan Nick'e döndü. "Her şey yolunda mı?" diye mırıldandı.

Nick, Aaron onu kafasından çıkarmış gibi gözlerini kırptı. "Evet." Elini yüzüne götürdü. "Onların ölümlerini hatırlamıyorum, ama atladığımda onların benimle birlikte olduklarını hissettim."

"Onlar sayesinde dünyayı kurtarabiliriz," diye fısıldadı Joan, elini tekrar okşamak için uzanarak. "Onların boşuna ölmelerine izin vermeyeceğiz."

Nick derin bir nefes aldı ve başını sallayarak, bir saniye boyunca elini sıktı.

"Ve şimdi," dedi Aaron, "*gerçekten* sorumlu olan kişiyi bulacağız. Ailenin ölüm emrini veren kişiyi. Hayatımız boyunca bizimle oynayan kişiyi."

En soğuk ses tonuydu, babasının ses tonuydu ve Joan ilk kez, onunla asla ters düşmemesine şükretti.

"*Bak!*" Jamie fısıldadı. Uzakta bir çift ışığı işaret etti. Bir araba yaklaşıyordu.

"Geri çekilin!" Joan hepsine fısıldadı. "Ağaçların arkasına!" Elli yıl önce buradaki ağaçlar daha seyrekdi, ama gece hala yeterince karanlıktı ve gölgeler onları gizleyecekti.

Aaron ve Joan hızla saklanacak bir ağaç buldular. Ruth ve Nick bir sonraki ağacın arkasına saklandılar, Jamie ve Tom ise evcil hayvanlarıyla birlikte biraz daha ileride, Tom Jamie'nin ayaklarına çömelmiş halde saklandılar. Hiçbir ağaç onun devasa vücudunu gizleyecek kadar kalın değildi, ama yere yakın durduğu için daha az görünür görünüyordu.

Eski model, hantal bir araba yola çıktı ve tam önlerinde durdu. Araba o kadar yakındı ki Joan nefesini tuttu, hareket etmeye korkarak sürücünün kapısının açılmasını bekledi.

Uzun boylu bir adam indi. Parlak pirinç düğmeli yün bir ceket giymişti. Elinde ipek gibi yumuşak bir parlaklığa sahip siyah bir şapka vardı. Yaka kısmında altın bir iğne vardı: kanatlı bir aslan. Arabadan onun ardından çok uzun ve zayıf bir kadın indi, parlak saçları neredeyse ayaklarına kadar uzanıyordu.

"Sanırım," dedi adam, hoşnutsuz bir tavırla, "erken geldik." Aksanı resmiydi ve Joan'a uluyan rüzgârları, kış gecelerini hatırlatan bir şey vardı.

Aaron'un yanında, sanki bir kedinin önüne düşmüş fare gibi hareketsiz kaldığını hissetti. O da Joan gibi o sesi tanımıştı. Ses, *Curia* Monstrorum'un, yani Canavar Mahkemesi'nin üyelerinden biri olan Conrad'a aitti. Kesinlikle doğru zaman ve yerdi.

"Ona Kralın Uzağı deriz," demişti Aaron bir keresinde Joan'a. Yüzü solgun, Conrad'la gençken tanıştığını fısıldamıştı. Ruth inanmamıştı. "*Gerçekten Canavar Mahkemesi'nin bir üyesini gördün mü*?" demişti Ruth. "Curia Monstrorum'dan *birini mi?"*

Conrad şimdi ağaçlara doğru döndü ve Joan nefes almayı tamamen kesti. Conrad tam da hatırladığı gibiydi: Ay rengi saçları olan, kolundaki tüyleri diken diken edecek kadar güçlü, yirmi yaşlarında bir adam. Yakışıklıydı, ama bir heykel gibi yakışıklı, soğuk ve gülümsemeyen. Gözleri garip bir soluk maviydi.

"Kapılar nerede açılacak?" diye sordu kadın. Conrad'la aynı aksanı vardı.

Joan'ın rahatlamasına neden olan Conrad ağaçlardan döndü. "Bu taraftan," dedi ve kadını tarlanın kenarına götürdü.

Sonraki bir saat içinde, Conrad kadar güçlü olmayan ama hepsi canavar olan, saray için ipek ve kadife giysiler giymiş iki düzine kadar insan daha geldi.

Joan'ın dişleri artık daha şiddetli titriyordu. Aaron ona daha yakın durdu.

O bunu yaparken, seyrek kalabalığın arasında heyecan dolu bir mırıldanma yayıldı. Neredeyse gece yarısı olmuştu. Biri sesini yükseltti: "On! Dokuz! Sekiz! ... Üç. İki..."

Birde, tüm dünya durmuş gibiydi. Tarlada sessizlik hakimdi, ama şimdi her türlü arka plan sesi kesilmişti: uzaktaki arabalar, rüzgâr, böceklerin vızıltısı. Joan yine bayılmak üzere olduğunu sandı, ama nefes alırken kendi elbisesinin yumuşak hışırtısını ve Aaron'un yanında ağırlığını değiştirdiğini hâlâ duyabiliyordu. *Onlar* donmamışlardı; dünyanın geri kalanı donmuştu.

Bu, geçen sefer de olmuştu, Mahkeme Whitehall'daki Horse Guards Avenue'da ortaya çıktığında. Gece yarısı vurduğunda, çevrede bulunan her insan, her hayvan, her böcek zamanda donmuştu. Ve sonra kapı ortaya çıkmıştı.

Joan Nick'e baktı. Geçen seferki insanlardan farklı olarak, o donmamıştı. Belki de Eleanor onu zaman çizgisinden ayırdığı içindi; artık onun üzerinde hiçbir gücü yoktu.

Nick, Joan'ın kendisine baktığını gördü ve güven verici bir şekilde gülümsedi. Joan da gülümsemeye çalıştı. Ancak giderek daha fazla korkuyordu.

Kalabalıkta yeni bir mırıldanma yükseldi, bu sefer daha yüksek sesle.

"Bir şeyler oluyor," Aaron Joan'a fısıldadı. "Tarlada. ....."

Joan da o anda gördü. Yoldan yaklaşık yirmi adım ötede, ay ışığı altında duman gibi hareket eden gölgeler vardı. Joan, gölgelerin iki sütun halinde yükselip yavaşça kalın kapı direklerine dönüşmesini izledi. Her direğin tepesinde titrek alevlerle dolu lambalar vardı.

Joan karanlığa baktı. O direklerde tanıdık bir şey vardı. Onları daha önce nerede görmüştü?

Sütunların arasında kapının üst kenarı belirdi. Kapı demirden yapılmıştı, ama şekilleri organikti: tırmanan sarmaşıkların dalgalı dalları. Sonra, yaldızlı süslemeler ve buklelerle süslenmiş çubuklar yere kadar uzanıyordu.

Bu kapıyı tanıyorum, diye düşündü Joan. Zaman çizgisinde defalarca o kapıdan geçmişti. Her yerde tanırdı.

"Burası Holland House'un kapısı," diye fısıldadı.

Ama neden boş bir arazideydi? Bahçeleri olan devasa bir malikanenin parçası olması gerekirdi.

Bakışları yine çimlerin arasında büyümüş çizgilere takıldı. Bir zamanlar muhteşem bir evin temelleri. Derin bir nefes aldı. Annesi *burada bir kale olduğunu* söylemişti. *1800'lerde yanmış*.

"Holland House mı?" Aaron yavaşça mırıldandı. "Son zaman çizgisinde de hepimiz buradaydık, değil mi?"

Joan'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Tavan arasında yaptıkları konuşmadan sonra, zaman çizgisinin Nick, Joan ve Aaron'ı bir araya getirmek için olayları manipüle ettiğinden emindi. Şimdi, üç zaman çizgisinde arka arkaya buraya geldiklerini fark etti.

Joan, Holland House'da gönüllü olarak çalışırken Nick ile tanışmıştı. Nick, üst kattaki kütüphanede onun ilk öpücüğü olmuştu. Birkaç saat sonra, Aaron ile ilk kez tanışmış ve Nick, efsanevi kahraman olduğunu açıklamıştı. Bir canavar avcısı. Joan ve Aaron'ın ailelerini katletmiş ve onları kaçmaya zorlamıştı. Daha sonra Joan, öpüştükleri aynı kütüphanede Nick'i yok etmişti.

Bir sonraki zaman çizgisinde Aaron, Joan'ı unutmuş ve Mahkeme adına çalışıyordu. Joan ve Nick'i tutuklayıp ikisini *de* buraya *getirmişti*.

Ve şimdi, ev yok olmuş, yerine çıplak bir tarla kalmış olmasına rağmen, yine de buraya çekilmişlerdi.

Joan aniden büyük çarkların yerine oturduğunu hissetti. Sanki dev bir el hepsini bu eve çekmiş gibiydi. Eleanor değil, zaman çizgisi kendisi.

Tarladan bir rüzgar esti, hiçbir şeyi yerinden oynatmadan... Zaman çizgisinin gücüydü bu. Joan soğuk bir korku dalgasıyla sarsıldı. Zaman çizgisi kendini tekrar ediyordu, ama her seferinde Holland House'da bir araya geldiklerinde korkunç şeyler oluyordu: Hunlar ve Oliverlar burada katledilmiş, Joan ve Nick hapsedilmişti...

Oraya bir daha giremeyiz. Bu düşünce Joan'ın aklına bir önsezi gibi geldi. *Hepimiz için son olacak.*

Ama gitmek zorunday*dılar*. Eleanor orada olacaktı ve bu onu durdurmak için son şanslarıydı.

Tarlada, kapı yavaşça ve tamamen sessizce açıldı.

Kapının arkasından birdenbire, baştan aşağı siyah giyinmiş bir kadın belirdi.

"Burası Canavar Mahkemesi'nin kapıları!" Kadının sesi tatlı ama boştu, sanki göründüğünden çok daha uzakta duruyormuş gibi. Etkisi ürkütücüydü. "Geçerseniz sorumluluk size aittir. Davetiyesi olanlar girebilir. Davetiyesi olmayanlar ise boşluğu bulacaktır."

Otuz Dört

"Bu kapılar ne kadar açık kalacak?" diye fısıldadı Tom.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Joan. Tüm konukların kapıdan geçip Monster Court'a girerken kayboluşunu izlemişlerdi. "Ancak Court'un içindeki zaman, dışarıdaki zamanla aynı olmayabilir." Bildikleri kadarıyla, dışarıdaki insanların gözünde bütün gece süren bir parti sadece birkaç dakika gibi görünebilirdi. "Fazla vaktimiz olmayabilir."

Tarlayı işaret etti. En karanlık gölgelerin içinde kalarak, sessizce yolun karşısına geçtiler. Etraflarındaki dünya hala donmuş gibiydi; arabaların, uçakların, böceklerin ve kuşların olağan sesleri yoktu. Kapının çevresini muhafızlar izliyor olabilirdi ve eğer öyleyse, en ufak bir ses bile dikkatlerini çekebilirdi.

Joan nefesini tutarak alçak tahta çitin üzerinden tarlaya adım attı. Uzun otlar ayak bileklerine değiyordu. Arazinin temellerinin bulunduğu yerde, zeminde yükselen izleri inceledi. Diğerlerini tarlanın içine doğru çağırdı, umarım onları izleyen ve dinleyenlerin duyamayacağı bir mesafeye gelene kadar.

"Şu çizgiyi görüyor musunuz?" diye fısıldadı. Tahta çitin en yakınındaki izi işaret etti ve parmağıyla havada bir çizgi çizdi. "Holland House'un kapı direkleriyle tam olarak aynı hizada. Burası malikanenin etrafındaki duvar olmalı. Duvarın etrafını takip edersek, duvarda kırık yerler bulabiliriz. Eskiden başka kapıların olduğu yerler. Ve sonra..."

"Ben işimi yapacağım," dedi Ruth.

Joan, yükseltilmiş toprak hattında bir boşluk bulmak için yaklaşık yirmi dakika harcadı — bu boşluk, bir kapının genişliği kadar büyüktü. Yani burası dış duvar ise... Bu noktadan, arazinin derinliklerindeki toprak setlere olan mesafeyi tahmin etti

tarlanın derinliklerindeki toprak setlere, yani evin kalıntılarına olan mesafeyi tahmin etti. Şansları yaver giderse, diğerleriyle birlikte bahçelerden birine varacaklardı. Evden yeterince uzakta olurlardı, böylece görülmezlerdi.

Nick'e başıyla işaret etti, Nick sırt çantasını çıkardı ve getirdikleri teleskopik metal direkleri çıkarmak için kazmaya başladı. Joan neye ihtiyacı olduğunu anlattığında, annesi uzun elbiseleri asmak için kullanılan portatif bir elbise askısı bulmuştu. Elbiseler çıkarıldığında, genişliğinden daha uzun, kendi başına ayakta durabilen basit bir dikdörtgen çerçeve ortaya çıkmıştı.

Hala sessiz olmaya çalışan Joan, Nick'e çerçeveyi yeniden monte etmesine yardım etti ve çerçeveyi kapının olacağı yere yerleştirip, genişliğini tam olarak ayarladılar. İşlerini bitirdiklerinde, ortada duran kendi yaptıkları basit bir kapı ortaya çıkmıştı. Biri oradan geçseydi, garip bir manzara olduğunu düşünürdü. Ama dünyayı donduran bu durumda, oradan geçebilecek çok az insan vardı.

Ruth öne çıktı ve çerçeveye elini koydu.

Geçen sefer Mahkeme'den bir geçit açmıştı ve Joan şimdi bunun tersini yapabileceğini umuyordu. Av'ın gücünün ona bir nesneyi aynı anda iki yerde tutma yeteneği verdiğini keşfetmişlerdi; bu yüzden çerçeveye ihtiyaçları vardı. Ruth *bu* sefer çerçevenin bir tarafını *bu* dünyada, diğer tarafını Mahkeme'de tutabilirse, bir geçit açabilecekti.

"Patlamalar halinde aç," diye fısıldadı Joan. "Sürekli açık tutmaya çalışma."

"Mahkeme'ye hiç kimse girmeyi başardı mı?" diye fısıldadı Aaron. "Bunun mümkün olduğunu nereden biliyoruz ki?"

"Sus," dedi Ruth, gözlerini kapatarak. "Konsantre oluyorum."

"Sadece söylüyorum..."

"Hâlâ konuşuyorsun. Sadece..." Ruth'un sonraki sözleri Jamie ve Nick'in şaşkın sesleriyle kesildi. Çerçevenin içinde yıldırım çakması gibi bir şey parladı. "Bu muydu?" dedi Ruth. "Başardım mı?"

"Çok hızlıydı, göremedim," dedi Tom.

"Hayır, *ben* gördüm," dedi Jamie. "İki şey gördüm. Boş bir çimin ortasında ölü bir sedir ağacı. Sanki yıldırım çarpmış gibi görünüyordu."

"Evet," diye fısıldadı Joan. O çim, Holland House'un kuzey tarafındaydı. "Gitmek istediğimiz yer orası." Bu işe yarayacaktı.

"Ve gördüğüm ikinci şey boşluktu," dedi Jamie ciddiyetle. "Ve oraya gitmek istemiyoruz," dedi Aaron.

Joan, yaptıkları kapının içinde sürünerek gölgeler hayal etmemeye çalıştı. "Sorun yok," diye fısıldadı Ruth'a. "Tekrar dene. Bu sefer daha uzun süre açık tutmaya çalış."

Ruth tedirgin görünüyordu. Joan da boşluğa bir geçit açmış olsaydı o kadar tedirgin olurdu. "Ya hepinizi yokluğa gönderirsem?" diye fısıldadı Ruth.

Aaron saçlarını gözlerinden çekerek, Joan'ın bildiğinden daha sinirli görünüyordu. "O zaman hepimiz seni rahatsız ederiz."

"Artık var olmayacaksınız," dedi Ruth, ama Aaron'la tartışmak her zaman kendini daha iyi hissettiriyordu. "Tamam, şimdi gerçekten sus."

Çerçeve içinde sahne bir kez daha bir anlığına belirdi, bu sefer Joan'ın görebileceği kadar uzun sürdü. Bahçe kutlama için süslenmişti, sedir ağaçlarına peri ışıkları asılmış, çimler karla kaplıydı. Görüntü sadece bir saniye sürdü, ardından kısa bir gölge parlamasıyla kayboldu. Boşluğun bir anlık görüntüsü.

"Kış için giyinmedik," diye fısıldadı Aaron.

"Bence bu en küçük sorunumuz," diye mırıldandı Tom. "O kısa aralıkta geçemeyiz," dedi Ruth'a. "Başaramayız. Daha uzun tutmalısın."

Ruth geri adım attı, hızlı hızlı nefes alıyordu. "Deneyeceğim, kolay değil." Ancak geçen seferki kadar çaresiz ve bitkin görünmüyordu. Tekrar tekrar pratik yapmak, Av yeteneğini güçlendirmiş gibiydi. "Hazır ol," dedi Nick'e. Elini tekrar çerçeveye koydu.

Joan aniden bir endişe dalgası hissetti. Nick dün ölmüştü; onu tekrar kaybetmeye dayanamazdı.

Ancak bunu daha önce konuşmuşlardı. Nick, aralarından en hızlı ve en güçlü olanıydı ve canavar avcısı olarak aldığı eğitim bu zaman dilimine de yansımıştı. Görünmeyen bir saldırı bekliyorsa, diğerleri gelmeden onu etkisiz hale getirebilecek en uygun kişi oydu.

"Sayacağım," dedi Ruth. "*Başla*, tamam mı?"

Nick, Joan'a güven verici bir bakış attı, sonra Aaron'a döndü, yüzündeki ifade okunması zordu. Aaron ise her şeyi gayet iyi anlamış gibiydi. Nick'e başını salladı.

Nick çerçevenin önüne dikildi, omuzlarını dikleştirdi ve kararlı bir ifadeyle Joan nefes alamaz hale geldi.

"Üç," dedi Ruth, "iki, bir, *başla*!"

Nick, portal parlayarak canlanırken sıçradı ve sonra ortadan kayboldu.

"Başardı mı?" Joan sesinde korkuyu duyabiliyordu ve Aaron koluna elini koydu.

"*Evet*," dedi Jamie. "Onu bahçede gördüm."

Joan rahat bir nefes aldı.

"Tamam," dedi Ruth. Sesi de biraz titriyordu. "Tom, sıra sende."

Tom atladı ve Aaron da onu takip etti.

"Hepsi başardı," Jamie Joan'ı rahatlattı. Sonra zıpladı ve o da gitti.

"Birlikte gidiyoruz." Joan, Ruth'un elini tekrar sıktı. "Sadece nefes al."

Ruth başını salladı. "Orada zamanın farklı akıp akmadığını bilmiyoruz. Atlamalar arasında çok uzun aralar bırakmamalıyız." Düzeltildi. "Hazır mısın? Üç, iki, bir..."

Çerçeve bir görüntü gösterdi ve Joan zıpladı, Ruth'u da beraberinde çerçevenin içinden geçirdi. Korkunç bir saniye boyunca, görüşü tamamen boşlukla doldu, sonra o ve Ruth karla kaplı çimlere tökezleyerek çıktılar, önlerinde yıldırım çarpmış sedir ağacı siyah ve keskin bir şekilde duruyordu.

Joan, keskin bir soğukluk hissetti, havada kar taneleri uçuşuyordu. Nick, Joan ve Ruth'u kapıdan birkaç adım uzaklıktaki bir çitin arkasına çekti. Tom eğilip ceketinin koluyla patikadaki ayak izlerini silerken, Nick parmağını dudaklarına götürdü.

Joan, herkesin sağ salim geldiğini görünce rahatladı. Jamie ve Aaron da çitin arkasında çömelmiş, Frankie ve Sylvie ise sırt çantalarının içinde sıcacık oturuyorlardı. Etraflarında kar havada asılı duruyordu, ürkütücü bir şekilde hareketsizdi, ancak Joan en yakınındaki kristallere dokunduğunda parmaklarının altında eridi. Uzakta, karın üzerinde ayak sesleri duyuldu. Joan, Nick'in onu ve Ruth'u aşağı çekmesinin sebebinin bu olduğunu tahmin etti.

Evin yönünden iki muhafız göründü, karlı çimlerin üzerinde yürüyorlardı. Joan nefesini tuttu, muhafızlar yaklaşıp yaklaşırken, sonunda onun ve diğerlerinin yanına geldiler, yirmi adım bile yoktu. Bu sadece bir devriye miydi, yoksa şüphelenmelerine neden olan bir şey mi vardı? Davetsiz altı kişinin saraya girdiğinden haberleri var mıydı?

Korkuyla, muhafızlardan biri onların yönüne baktı. "O kapı açık mı olmalı?" diye sordu arkadaşına.

Kadın güldü. "Neden endişeleniyorsun? Buraya boşluktan biri atladı mı sanıyorsun?"

İlk muhafız gözlerini devirdi. "Git kapat."

"*Sen* kapat. Ben o kadar kenara yaklaşmam."

Joan, Nick ile bakıştılar. O ve diğerleri, kapının önünden geçen bir yürüyüş yolundaydılar. Yolu çevreleyen koruyucu çit, onları tamamen gizleyecek kadar yüksek değildi. Muhafızlar kapıyı kapatmak için gelirlerse, onları burada çömelmiş halde göreceklerdi.

Joan, muhafızların neden bu kadar korktuğunu görmek için hafifçe döndü. Sonra keşke dönmeseydim dedi. Açık kapı, ağaçların gölgeli dünyasını ve ötesinde bir sıra Gürcü evini gösteriyordu. Ama Joan'ın beyninin bir kısmı, bu manzaranın bir illüzyon olduğunu biliyordu. Kapının ötesindeki gerçek dehşeti hafifletmek için kendi beyni tarafından yaratılmıştı. Aslında, o hiçbir şeyin kenarında çömelmişti. Yok oluşun kenarında. O kapıdan düşerse, sonunda ölümün rahatlığına bile kavuşamadan sonsuza kadar düşecekti.

"Buraya gelirken bir ses duydum galiba," dedi ilk gardiyan.

Ortağı tekrar güldü. "Belki boşluktan bir *yaratık* çıkmıştır.
Belki de pusuda
bekliyordur." "Hiç
komik değilsin."

"Gerçekten korkuyor musun? Aptal olma, boşluktan hiçbir şey çıkamaz. Boşlukta hiçbir şey yok."

Joan'ın rahatlamasıyla, yürümeye devam ettiler ve dış bahçelere doğru ilerlerken tartışmaları uzaklaşarak kayboldu. Birkaç dakika sonra, gözden ve kulaklarından kayboldular.

Joan yavaşça ayağa kalktı, diğerleri de onu takip etti. "Eve gitmeliyiz," diye fısıldadı. "Devriye geri dönmeden."

Ayak izlerini gizlemek için duvarın kenarına, çitlerin arkasına yapıştılar.

Joan, paltosuna rağmen titriyordu. Tom ona bir keresinde, Mahkeme ortaya çıktığında, zamanı donmuş bir an için bu tür evleri ele geçirdiğini söylemişti. Bu geceki parti için Eleanor, Londra'nın Küçük Buzul Çağı'ndan, 1850'den önceki kışlardan birini seçmiş gibiydi. Joan, soğuk havanın Eleanor'un küçük bir güç gösterisi olduğunu, misafirlerini dengesiz ve rahatsız hissettirmek için bir yol olduğunu düşündü. Çoğu insan daha sıcak bir gece için giyinirdi.

"Mahkeme'yi göreceğimi hiç hayal etmemiştim," dedi Tom, havada asılı duran, hareket etmeyen karlara şaşkınlıkla bakarak.

"*Ürkütücü*," diye fısıldadı Ruth.

"Her şeyden kopmuşuz gibi hissediyorum," diye onayladı Aaron. "Bu bahçe duvarlarının dışında hiçbir şey yok, zaman bile. O tuğlalar bizi yok olmaktan ayıran tek şey."

Joan başını kaldırdı, gökyüzünde Mahkeme'nin bittiği ve boşluğun başladığı bir çizgi görebileceğini umuyordu, ama tüm gökyüzü parlak yıldızlarla doluydu. İçindeki canavar hissi Ruth ve Aaron'unki kadar güçlü olmamıştı, ama o da rahatsız olmuştu, hatta Mahkeme Whitehall Sarayı'nda ortaya çıktığında bile bu kadar rahatsız olmamıştı. Çünkü burayı çok iyi tanıyordu, aylarca burada çalışmıştı. Gözleri kapalı bile bu malikanenin her yerini gezebilirdi. Ama aynı zamanda burası Holland House gibi gelmiyordu. Daha çok Mahkeme'nin burayı ele geçirmiş, bir kostüm gibi giymiş gibi görünüyordu. Joan, altında yatan gerçek varlığın tamamen farklı bir şekle sahip olduğu konusunda rahatsız edici bir hisse kapıldı.

"Duydun mu?" diye fısıldadı Nick.

Joan kulaklarını dikti ve hafif bir flüt ve yaylı çalgı sesi duydu. Çimeni evden ve iç bahçelerden ayıran yüksek bir duvar göründü. Diğer tarafta küçük bir müzisyen grubu hayal etti.

Yürürken, duvarın üzerinden bir ışık fışkırdı ve hepsi geri çekildi. Işık bir ejderha şekli oluşturdu ve sonra havada patladı. Bu bir havai fişek gösterisiydi, ama ateş ve kıvılcımdan yapılmamıştı; biyolüminesan gibi görünüyordu. Şimdi daha fantastik yaratıklar ortaya çıktı: bir tek boynuzlu at, Canavar Sarayı'nın kanatlı aslanı... Ses çıkarmadan yükselip alçalıyor, karanlık gökyüzüne karşı ürkütücü mavi ve beyaz renkte parlıyorlardı.

Bu açıdan şekiller biraz bozuk görünüyordu; Joan, bunun kutlama törenlerinin arka görüntüsü olduğunu tahmin etti. Bu görüntü duvarın bu tarafından görülmemeliydi.

"Nasıl gireceğiz?" diye fısıldadı Ruth.

"Etrafından bir yol var," diye fısıldadı Joan. Aslında yol denilebilecek bir şey değildi, daha çok bahçıvanın kulübesinin etrafını çevreleyen örümcek ağlarıyla kaplı çalılar vardı.
Burada çalışırken sık sık kestirme yol olarak kullanırdı.

"Eşyalarımızı bırakmalıyız," dedi Aaron.

"Bir yer biliyorum."

Kulübeye vardıklarında Joan, çalıların arasına çantalarını saklayabilecekleri yeri gösterdi. Malikanenin bu kısmı bile ürkütücüydü; buradaki yapraklar

genellikle kuşlar ve farelerle hışırdadı, ama şu anda her şey sessizdi. Cırcır böcekleri ötmüyordu, yolun ışıklarında kelebekler uçmuyordu.

Joan elbisesini düzeltti. Aaron ve Ruth, annelerine bu zaman diliminde resmi partilere ne giyildiğini sorarak ve Graves'lerden kıyafet ödünç alarak tüm kıyafetleri hazırlamışlardı.

Joan'ın elbisesi zengin bir erik rengindeydi; Aaron'un mücevher tonlarında giyinmesini sevdiğini düşünmeye başlamıştı, çünkü Aaron ona bu renkleri giymesini tercih ediyordu. Kolsuz ve sırtı açık olan elbise ona mükemmel uyuyordu, saten kumaşı su üzerindeki ay ışığı gibi parlıyordu. Saçları yarısı açık, boynunu koruyordu. Yukarıda kalan kısmı örgü şeklinde toplanmış ve elbisesinin rengiyle aynı tonlarda çiçeklerle süslenmişti.

Aaron'un ona baktığını fark etti ve soğuğa rağmen, onun bakışlarındaki özlem yüzünü ısıttı. Aaron da onunla göz göze geldi ve sanki bakışlarını fark etmemiş gibi hafifçe kızardı.

"Ben... kollu bir şey seçmeliydim," dedi Aaron. Erkeklerin hepsi ceket giymişti, Ruth da uzun gümüş rengi bir ceket bulmuş, kraliçe gibi görünüyordu. Aaron ceketini çıkarıp ona vermek için omuzlarından çıkarmaya başladı, ama Joan onu durdurdu.

"Bence kıyafet konusunda doğru tahmin ettin," dedi, kapıdan giren konukları düşünerek. "İçerisi daha sıcak olur." İlk geldiklerinde dikkat çekmemek en iyisiydi.

Aaron, Nick'i Grave'lerin evinde beyaz gibi görünen, ama şimdi, gecenin karanlığında, daha önce atılan havai fişekleri andıran hafif bir parıltıyla ışıldayan siyah bir takım elbise giydirmişti. "Karanlıkta göze çarpmayacak kadar parlak değil," diye Nick'i sakinleştirdi Aaron, "ama diğerleriyle uyumlu olacağını düşünüyorum." Joan'ın elbisesine benzer şekilde Nick'in takımı da mükemmel oturmuştu, gömleğinin vücuduna yapışması kaslı göğsünü ortaya çıkararak onu tehlikeli göstermişti.

Aaron, gri bir takım elbise ve krem rengi bir yelek giymişti. Bu kıyafetler sıkıcı görünmeliydi, ama bir şekilde onun melek gibi güzelliğini daha da ortaya çıkarmıştı.

Joan bakışlarını onlardan ayırdı, sonra Aaron'un yine ona baktığını fark etti, Nick de öyle. Joan nefesinin kesildiğini hissetti, Aaron Nick'in gözlerine baktığında nefesinin tekrar kesildiğini hissetti. Aralarında bir şey geçiyor gibiydi; Joan'un tam olarak anlayamadığı bir şey.

Joan zorlukla yutkundu. Grave'lerin evindeki konuşma kesilmemiş olmasını diledi. Birkaç saat önce ikisini de kaybettiğini düşünmüştü, ama şimdi...

Şimdi bunu düşünmenin sırası değildi, bunu biliyordu. Aklını oyunda tutmalıydılar.

Joan, malikanenin yanlış tarafından girerken birinin onları göreceğinden endişelenmişti, ama Dutch Garden'a girip partinin diğer konuklarına katıldıklarında kimse onlara bakmadı bile. Aaron ve Ruth kıyafetlerini mükemmel bir şekilde ayarlamışlardı.

Hollanda Bahçesi, evin tüm bahçeleri arasında en resmi olanıydı. Şekilli çiçek tarhları genellikle lale ve dahliaslarla doluydu. Ancak bu gece, her zamanki çiçekler yerini başka çiçeklere bırakmıştı. Buz gibi saplarında hayalet gibi çiçekler açmış, kristal yaprakları sessiz havai fişekler gibi ürkütücü bir ışıkla parlıyordu.

Konuklar, sanki bir balo salonunda dans ediyormuş gibi, çiçeklerin arasındaki yollarda dans ediyorlardı. Regency tarzı bir danstı, partnerler dönüyor, kayıyor, eller ellerle buluşuyordu.

"Onlar sadece parti konukları değil, bazıları saray mensupları," diye fısıldadı Jamie, Joan'a. "Sarayda, *Curia Monstrorum'da* yaşayanlar." Joan onun vücut dilini biliyordu. Zaten tedirgindi, şimdi de gergin olmuştu. Eleanor onu bir zamanlar Canavarlar Sarayı'nda tutsak etmişti; o, bu konuda onlardan daha fazla şey biliyordu. "Onların bir bakışları var."

Joan onun ne demek istediğini anlaması bir saniye sürdü. İlk bakışta tüm dansçılar rahat görünüyordu, ama bazılarının gözleri diğerlerinden daha keskin. Bir adam şimdi ona bir bakış attı, hayvani ve dikkatli, sanki onun dikkatini hissetmiş gibi. Joan onda açlık ve tetikte olma hissi uyandırdı.

"Sarayda sadece en zeki ve acımasız fırsatçılar hayatta kalır," diye fısıldadı Jamie.

Joan rahatlamaya çalıştı. Arkasında, bir elini yatay bir hareketle salladı — Ruth'a diğerlerine iletmesi için bir mesajdı. *Kimseyle etkileşime girme.*

Joan, cesaretini toplayarak dansçıların arasından geçerek hepsini hızla yönlendirdi. Etrafta kimse kalmayınca, hızlıca fısıldadı: "Eleanor'u bulmalıyız."

"Muhtemelen henüz gelmemiştir," diye fısıldadı Jamie. "Saraydayken, gecenin sonlarına doğru ortaya çıkar, bir konuşma yapar ve giderdi. Kraliçe olduğu için durumun değiştiğini sanmıyorum."

"Peki ne arıyoruz?" dedi Ruth.

"Bence oldukça açık," dedi Jamie. "Partinin geri kalanından ayrılmış, muhafızlarla çevrili bir çardak ya da balkon. Ya da muhtemelen taht odası olarak düzenlenmiş bir iç mekan. Mahkemeyi yönetip alanı kontrol edebileceği bir yer."

Joan başını salladı. "Evin güvenliğini kontrol edelim ve sonra tekrar buluşalım." Bahçeyi aralarında paylaştırdı: Güney Bahçesi ve evin ana katları.

On beş dakika sonra, Joan evin zemin katını kendi başına taramayı bitirdi, bir zamanlar hizmetkarlar tarafından kullanılan gizli geçitleri dikkatle takip etti. Hizmetkarların gözetleme deliklerinden Eleanor'un izini görmedi, ama uzun saplı bardaklardan içki içen ve gümüş tepsilerden minik, özenle hazırlanmış kanepeler yiyen o acımasız saray mensuplarından daha fazlasını gördü.

Aralarında köpekbalıkları gibi dolaşan *Curia Monstrorum* üyeleri de vardı. Üniforma veya rozet takmamışlardı, ama Joan'daki canavar onların kim olduklarını anladı. Conrad ve Eleanor gibi, güç yayıyorlardı ve Joan'ın tüyleri iğnelerle batırılmış gibi diken diken oldu. Ve konuklar —saray mensupları bile—onlara yer açıyordu, canavar içgüdüleri odada kendilerinden çok daha tehlikeli avcılar olduğunu haykırıyordu.

Joan, hizmetkarların merdivenlerinden parmak uçlarında yukarı çıktı. Aaron ve Nick, bir üst kattaki ve tavan arasındaki aramalarını bitirmiş olmalıydılar. Üçü, güvenli olursa kütüphanede buluşmaya karar vermişlerdi.

Joan oraya ilk varan oldu ve odanın boş olduğunu görünce rahatladı, ama tamamen şaşırmamıştı. Oda, ana merdivenin evin diğer tarafındaydı. Tanıdık deri ve kağıt kokusunu içine çekti. Malikaneye vardıklarından beri sürekli bir déjà vu hissi yaşıyordu ve şimdi bir tane daha geldi.

Buraya son geldiğinde kütüphane boşaltılmış, duvarları çıplaktı. Şimdi tüm raflar ve kitaplar geri gelmişti, kitaplıkların arasına sıkıştırılmış evin eski sahiplerinin yağlı boya tabloları da oradaydı. Oda, Joan burada çalışırken olduğu gibi görünüyordu.

Başını kaldırdı. Bu tavanı her zaman sevmişti; akşam mavisi, altın yıldızlarla bezeli. Bu evi özlemiş. Bu evde korkunç şeyler olmuştu, ama güzel şeyler de olmuştu. Nick ve Aaron'la burada tanışmıştı.

İlk öpücüğünü bu odada, Nick'le, galerinin en ucundaki pencerenin altında yaşamıştı.

Arkasında ayak sesleri duyuldu. Joan döndü. Onları görmeden, Aaron ve Nick'in geldiğini biliyordu. İkisi de yine birlikte, onunla birlikte buradaydı.

"Şansınız var mı?" diye sordu onlara. "Zemin katta ondan hiçbir iz görmedim. Ama saray görevlileri ve *Curia Monstrorum'dan* birkaç üye vardı."

"Çatı katında da saray görevlileri vardı," dedi Nick.

"Bu katta sadece sıradan misafirler ve ürkütücü saray mensupları vardı," dedi Aaron. "Çok fazla muhafız da yoktu."

Nick gözlerini kapattı, omuzları gerildi ve ceketinin yakasını düzeltti. Etraflarındaki tüm güçlü canavarlar onu açıkça etkilemişti. Bu odada olmak bir nefes alma anıydı. "Diğerlerinin yanına dönmeliyiz."

"Biraz dinlenebilirsin," dedi Aaron.

Nick, sanki izin bekliyormuş gibi göğsünü kaldırdı. Yavaşça nefes aldı ve Joan, onun kendini doğru zihniyete sokmaya çalıştığını görebiliyordu. Kapıya dönünce Aaron onu tekrar durdurdu.

"Bekle," dedi Aaron. "Burada sadece biz varız. Ve bunu söylemek için bir daha fırsatım olmayabilir..."

Joan, Aaron'ın ne demek istediğini biliyordu. Ya Eleanor'la yüzleşip kazanacaklardı ve yeni, daha sağlıklı bir zaman çizgisine gireceklerdi ya da öleceklerdi. Bu düşünceyle midesi düğümlendi. Bu gerçekten oluyordu. Bu, birlikte yalnız kaldıkları son an olabilirdi.

"Ne söylemek istiyorsun?" Nick, Aaron'a sessizce sordu.

Aaron tereddüt etti, pencereye baktı. Dışarıda mavi ve beyaz ışıklar parladı ve söndü; kütüphaneden Hollanda Bahçesi ve ışıklandırılmış görüntüsü görünüyordu. "Grave'lerin evinde hissettiğimi hissettiniz mi bilmiyorum, ama bana hepimizin aynı şeyi düşündüğü geldi."

Joan aniden nefes alamaz hale geldi. Aralarında duran Nick'e döndü, Nick'in gözleri kararmış ve okunması zordu.

Joan daha önce seçimlerden bahsetmişti — Aaron ve Nick arasında seçim yapmaktan. Ama o ana kadar düşünmediği üçüncü bir seçenek daha vardı. Kalbini ikiye bölmeyecek bir seçenek. O tek bir şey değildi — canavar ya da insan — ikisi deydi. Ve içindeki bir şey ikisini de seviyordu. İkisiyle de birlikte olmak istiyordu.

Bu gerçekten mümkün olabilir miydi?

"Ben... yani..." Aaron başını eğdi. "Bu gece ölmezsek, sanırım ikiniz yeni zaman çizgisinde birbirinizi tekrar bulursunuz."

Bunu daha önce de söylemişti. "Aaron..." dedi Joan.

"Ben sadece kendi durumumu biliyorum," dedi Aaron basitçe. "Siz ikiniz *zhēnshí de* lìshǐ'de birlikteydiniz ve kaderiniz her zaman birbirinize dönmek. O yüzden belki de *benim* ne istediğim önemli değil. Ya da hiçbirimizin ne istediği. Ben... Ben sizin ne istediğinizi bile bilmiyorum. Ben sadece..."

"Ben hissettim," dedi Nick, Aaron'un sesindeki artan belirsizliği keserek. Kendi sesi sağlamdı. Aaron'un ağzı kapandı. Nick'in bunu doğrulamasına biraz şaşırmış gibiydi. "İşe yarayacağını söylemiyorum," dedi Nick dürüstçe, "ama bu sabah konuştuğumuzda hissettim. Bunun olasılığını. Şimdi de hissediyorum."

"Ve bunu mu istiyorsun?" Aaron'un sesinde hala belirsizlik vardı.

Nick onun yüzünü inceledi. "Bu zaman diliminde birbirimizi daha yeni tanıyoruz," dedi ve Aaron, başka bir şey duymayı beklemiyormuş gibi, yüzü hafifçe düşerek hızla başını salladı. "Ama seni tanımak *istiyorum*," dedi Nick. "Ve ben... ben bir şey hissediyorum. Bunun diğer tarafımızdan gelen bir yankı olup olmadığını bilmiyorum, ama hissediyorum."

Joan'ın içinde hafif bir duygu parladı. Garip bir an için bunun ne olduğunu anlayamadı. *Umut*, diye fark etti geç de olsa. Acıyı beklemek o kadar alışkanlık haline gelmişti ki, umudun da mümkün olduğunu unutmuştu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Aaron'a. An hâlâ çok tehlikeli görünüyordu. Aralarında o kadar çok şey olmuştu ki, bu neredeyse imkansız görünüyordu. Hepsi gerçekten aynı şeyi istiyor olabilir miydi?

"Ben sadece..." Aaron gözle görülür bir şekilde yutkundu ve Joan'ın kalbi sıkıştı. "Ben sadece benim ne istediğimin önemi olmadığını düşünüyorum. Siz ikiniz kaderinizde birbiriniz için yaratılmışsınız ve..." *Ve ben değilim*.

Joan, ona birçok zaman diliminde ona aşık olduğunu, Nick'in de son zaman diliminde ona aşık olduğunu hatırlatmak için ağzını açtı. Belki de bir şekilde hepsi ruh ikizleriydi.

Ama sorun şu ki, o kader fikrinden her zaman nefret etmişti. Aaron bir canavar olarak yetiştirilmişti; geleceği her zaman bir kitapta yazılmış bir şey olarak görmüştü. Ama Joan zaman yolculuğunu öğrendiği anda, değiştirilemez bir geleceğe karşı savaşmaya başlamıştı. Değiştirene kadar savaşmıştı.

Annem Eleanor hakkında "*Koşullar her şey değildir*" demişti. Joan da bunun burada üçü için de geçerli olduğuna inanıyordu. Her zaman çizgisinde canavarlar ve insanlar olarak kaderlerine boyun eğmemişlerdi, değil mi?

Aaron'a baktı, her zamanki gibi güzelliği onu büyüledi. Hepsi pencerenin yanında duruyorlardı ve havai fişeklerin parlak ışığında Aaron başka bir dünyadan, dokunulmaz gibi görünüyordu. Ama öyle değildi. Artık bunu biliyordu. Aaron'un kalbinin ne kadar kırılgan olduğunu biliyordu.

"Yeni zaman çizelgesinin ne getireceğini bilmiyorum," dedi ona içtenlikle, "ama bir dahaki sefere seçim şansımız olacak. Ve *bu* zaman çizelgesinde de seçim şansımız var. İstediğini seçebilirsin, burada, şu anda." Dudaklarını ısırdı. "Ne istiyorsun?" diye sordu tekrar.

Aaron'un uzun, solgun kirpikleri aşağıya doğru düştü. Joan'ın elini tuttu, başparmağıyla avucunu nazikçe okşadı. Sonra sanki bir uçurumdan atlayacakmış ve suyun onu tutacak kadar derin olup olmadığından emin değilmiş gibi nefes aldı. Nick'in çenesine uzandı ve onu yavaşça, özenle öptü. Nick'in gözleri, Joan'la öpüştükleri zamanki gibi karardı.

Aaron dönüp Joan'ı da öptü, dudaklarında hâlâ Nick'in tadı vardı. Aaron geri çekildiğinde Joan'ın nefesi titredi. Rahatladığını mı, umutlandığını mı bilemiyordu.

"O neydi?" Nick, biraz nefes nefese, Aaron'a sordu. "Deneme miydi?"

Aaron tereddüt etti. Öpücük yarı cesaret gösterisiydi. Joan, Aaron'un hala dışarıdan bakıp içeri girmeye cesaret edemediğini görebiliyordu. Ama Aaron kendini topladı. "Buna devam edelim," dedi, gri gözleriyle Nick'in yüzünü tarayarak. "Buradan çıkabilirsek, belki sonra ne olacağını görebiliriz."

"O zaman çıkmak için bir teşvik," dedi Nick.

Aaron gözlerini kırptı ve sonra gülümsedi — küçük ama içten bir gülümsemeydi. Joan'ın sadece özel anlarda gördüğü gülümsemelerden biriydi.

Dışarıda havai fişekler tekrar patladı. "Az önce ne fark ettim biliyor musun?" dedi Joan merakla. "Biz ilk randevumuzda değiliz." Hiçbiri, hiçbir şekilde.

Aaron gözlerini kırptı. "İlk randevu," dedi yavaşça. Yüzüne bir parça güven geri döndü, sanki ne yapabilecekleri hakkında bir fikirleri varmış gibi.

"Aklında bir şey var mı?" diye sordu Nick. "Dışarı

çıktığımızda söylerim," dedi Aaron.

Joan gülümsemesini zorla bastırdı. "Planımız belli."

O sözleri söylerken, gökyüzünden yine ışık kıvılcımları yağmaya başladı. Bir önsezi kadar güçlü bir endişe dalgası onu sardı. Nefesini alıp, bu duyguyu üzerinden atmaya çalıştı.

Başaracaklardı, diye kendi kendine söyledi. Hepsi. Başarmak zorundaydılar.

Joan kapıyı aralayıp dışarı baktı. Merdivenlerin üstündeki koridor açıktı. Hepsi kütüphaneden dışarı süzüldü ve Nick ile Aaron aşağı indi. Ancak Joan onları takip edemeden, bir şey dikkatini çekti.

Buradan, merdivenlerin tepesinden, çizim odasından ötesindeki Gilt Odası'nı net bir şekilde görebiliyordu.

Eleanor orada profilinde duruyordu, altın sarısı saçları sırtına dökülüyordu. Dönmeye başladı ve Joan, kalbi çarparak, olabildiğince sessizce merdivenlerden aşağı koştu.

Aşağıya indiğinde, yüzündeki ifade çok ciddi olmalıydı, çünkü Aaron ve Nick ikisi de ona endişeli bakışlar attılar.

"O burada," dedi Joan.

Otuz Beş

Diğerlerini yeniden topladılar ve kulübenin arkasına sakladıkları silahları toplarken kaçarken izleyecekleri stratejiyi belirlediler.

"Geçen sefer bize pusu kurdu," dedi Joan. "Şimdi *bizim* sıramız." Evi ve en savunulabilir odalarını gözünde canlandırdı. Eleanor'u kontrol edilebilir bir alana sıkıştırmaları gerekiyordu. "Onu kahvaltı odasında istiyorum."

"O odanın üç çıkışı var," diye itiraz etti Jamie. Her şeyin haritasını kafasında canlandırıyordu. "Kaçması çok kolay. Ve etrafımız muhafızlarla çevrilebilir."

"Ama o çıkışlardan biri Çin odasına açılıyor," dedi Joan. Tüm tabak takımlarının saklandığı yer. "Orası küçük ve hareket etmek zor. Biri içeri dalarsa, tabakların kırılma sesini duyarız. İkinci çıkış tamamen kapatılabilir." Orada yerine kilitlenebilen hareketli bir duvar vardı. "Üçüncü çıkış ise ana merdivenin sahanlığına açılıyor.
Orada da insanların hareket edebileceği fazla yer yok."

Ruth bunu düşünerek dudağını ısırdı. "Eleanor da senin gibi düşünecek, Jamie. Üç çıkış yolu olduğunu. Kapana kısılacağını tahmin etmeyecek."

"Onu oraya nasıl sokacağız?" diye sordu Nick. "Onun tek başına gelmesi gerekiyor."

"Onu içeri çekeceğiz," dedi Joan.

Joan kahvaltı salonunu nasıl temizleyeceğini düşünerek endişeleniyordu, ama Ruth büyükannesi gibi sert bir bakışla içeri girip *"Dışarı!"* diye bağırdı. Büyükannesinin heybetli tavırlarını taklit ederek, odada sohbet eden birkaç misafirin

, onun gerçekten nüfuzlu biri olduğu sonucuna varmış olmalıydılar. Başka kim bu kadar güçlü insanları bu şekilde kovmaya cesaret edebilir ki?

Oda boşalır boşalmaz, Joan ve diğerleri hızla işe koyuldu. Kahvaltı odası, eskiden evin ön girişi olan küçük, salon benzeri bir odaydı. Güney tarafında, kapı ve sundurmanın olduğu yerde, hala büyük bir girintili cumbalı pencere vardı. Dışarıda teras ve Güney Bahçesi görünüyordu. Ay ışığında kar havada hareketsiz duruyordu.

Odanın içi, Joan'ın hatırladığı gibiydi: zengin bir şekilde dekore edilmiş, duvarlar kırmızı ve altın rengi Ceneviz ipek ve kadife brokarlarla parıldıyordu, yerden tavana kadar uzanan panellerde Roma tanrıları resmedilmişti. Çıkışlar, ağır ahşap kapılı büyük mermer kemerlerdi.

Ruth ve Aaron şimdi iki çıkışı korurken, Jamie ve Joan üçüncü çıkışı kapatarak hareketli duvarı yerine kaydırdı ve ağır metal cıvatalarını zemine çakarak kilitledi. Sonra Nick ve Tom'a yardım etmek için odanın uzak ucuna büyük yemek masasını ve sandalyeleri taşımaya başladılar.

Bundan sonra Joan ve Jamie yemi hazırladılar.

Jamie, Nick'in muadili tarafından gönderilen mesajı kaydetmek için kullanılan cihazı cebinden çıkardı. Cihaz, avucunun içindeki küçük bir şeydi; Joan'ın başparmağı kadar büyüklükte beyaz bir plastik parçası.

Jamie, üzerine yeni bir şey kaydederken kaşlarını çattı. Bu, onun kusursuz hafızasından bir parçaydı. Joan, orijinal mesajın üzerine aşk notuyla yazdıklarını düşününce garip bir acı hissetti. Bu, muadillerinden kalan son kalıntılardan biriydi.

Gömme güneş odasını yeniden düzenlemekle meşgul oldu, cam duvarların kenarlarına sandalyeler ve lambalar yerleştirdi, Jamie'nin kaydı için bir sahne hazırladı. İşini bitirdiğinde, diğerlerinin onu izlediğini fark etti. Hepsi yarı karanlıkta çalışıyorlardı — perdelerin çoğu kapalıydı — böylece dışarıdan kimse içeriyi göremezdi. Şimdi, sessizlikte, evin içindeki sesler yüksek geliyordu. Joan, üst kattaki Gilt Room'da insanların yürüdüğünü, merdivenlerden inip çıktığını duyabiliyordu.

"Hazır mıyız?" diye sordu yumuşak bir sesle. Konuşurken sinirleri gerildi. Eleanor, onunla her karşılaştıklarında on adım önde olmuştu. Bunu da tahmin edecek miydi, yoksa Joan ve diğerleri sonunda ona üstünlük sağlayacak mıydı?

"Henüz değil." Nick şöminenin yanına gitti. Şöminenin üzerinde büyük, süslü bir kılıç duruyordu. Nick kılıcı aldı ve bıçağını parmağıyla denedi. Kırmızı parıltısı bıçağın keskin olduğunu gösteriyordu.

Kılıcı neredeyse rahat bir şekilde tutarak kapının yanındaki yerine doğru yürüdü. Joan onu görünce bir titreme geçti. Bir zamanlar, tam da onların üstündeki odada, tıpkı bu kılıcın aynısından bir kılıç kullanmıştı. O kılıçla Joan'ın hayatını kurtarmıştı. Sonra Aaron'ın babasını ve sayısız Oliver'ı öldürmüştü.

Karanlık saçlarını gözlerinden itti. Elindeki kılıçla, Joan'ın ilk aşık olduğu eski haline *tıpatıp* benziyordu.

Joan bunu düşünürken, zaman çizgisinin büyük dişlilerinin, vidalar sıkılır gibi dönüp durduğunu hissetti. Kütüphanede hissettiği önsezi bir kez daha onu vurdu, nefesini kesecek kadar şiddetliydi. *Bu gece korkunç bir şey olacak.* Bu duyguyu, bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Bu sadece kendi korkusunun sesiydi.

Son bir kez konumlarını kontrol etti. Çin Odası'nın kapısını kilitlemişlerdi, ama Ruth ve Aaron her ihtimale karşı kapıyı koruyorlardı. Tom ve Nick, ana merdivenlere açılan kapının yanında duruyorlardı. Bu kapı kilitli değildi; Eleanor'un ana girişten geleceğini umuyorlardı. Köşede, Sylvie ve Frankie küçük sırt çantalarının içinde, ağır sandalyelerle çevrili bir halka içinde korunuyorlardı.

"Hazır mısınız?" diye sordu Joan tekrar ve diğerleri
başlarını salladı. "Hadi bitirelim şunu," dedi Nick.

Jamie, kaydettiği anıların bulunduğu cihazı yere koydu.

Bir adım geri attı ve sonra, gözünü kırpmadan bir saniye içinde, güneş odasında bir adam belirdi. O kadar gerçek görünüyordu ki, Joan'ın içinde bir tedirginlik uyandı. O aslında burada değildi, diye hatırlattı kendine; o sadece Jamie'nin yarattığı bir illüzyondu. Ancak diğerlerinin de yerinde gergin bir şekilde hareket ettiklerini duyabiliyordu.

Bu, Kral'dı. Eleanor'un ve onların eski düşmanı. Grave ailesini yok eden adam. Joan'ın kendi annesini hiç tanımamasının sebebi. Aaron'un annesinin idam edilmesinin sebebi.

Ve bir zamanlar dünyanın en güçlü ve korkutucu figürüydü.

Joan onu son gördüğünde, o kadar parlak ve ışıltılıydı ki, gözleri yaşararak başka yere bakmak zorunda kalmıştı. Jamie, onu o ışıltı olmadan kaydetmeyi önermişti; Jamie bir zamanlar Kralın Arşivcisi

olmuştu ve o adamın bazı anılarını hatırlıyordu. Jamie, *o ışık olmadan zayıf görüneceğini* söylemişti.

Joan, kralın yüzünü ilk kez bu kadar yakından ve net olarak görüyordu. Şimdi ona bakıyordu. Geçen sefer sadece bir anlık bakabilmişti, ama kral ona bir şekilde tanıdık gelmişti. Hâlâ öyle geliyordu, birazcık, ama nedenini anlayamıyordu. Kralın otuz yaşlarında olduğunu tahmin etti. Dağınık, fare rengi kahverengi saçları vardı, ona pek yakışmayan, biraz çocuksu bir tarzda. Yüzü zayıftı, burnu sivriydi ve dudakları o kadar solgundu ki yüzünde kayboluyor gibiydiler. Bir zamanlar zaman çizgisini neredeyse tamamen kontrol ettiğini hayal etmek zordu.

Joan lambayı yakarak güneş odasının penceresindeki Kral'ı aydınlattı. Sonra Jamie ile birlikte karanlığa geri çekildi.

Işıklar açıkken Jamie'nin illüzyonu daha da mükemmeldi. Sanki Kral gerçekten oradaymış ve görünmeyen biriyle hararetle konuşuyormuş gibi görünüyordu. Jamie sesini kaydetme zahmetine girmediğinden, sessizce konuşuyordu.

Eleanor onu gördüğünde ne düşünecekti? Eski düşmanının geri döndüğüne inanacak mıydı? Artık zayıf ve savunmasız, bir zamanlar sahip olduğu tüm gücü elinden alınmış halde?

Joan kız kardeşini tanımaya başlamıştı; Eleanor'un fazla destek almadan, duyguları yoğun ve zihni bulanık bir şekilde içeri gireceğinden neredeyse emindi. Eleanor bu adama zarar vermek, onu cezalandırmak isteyecekti, o bir zamanlar kim olduğunu hatırlamasa bile.

Karanlıkta gergin bir sessizlik içinde beklediler.

Joan, pencereden Eleanor'u aramak için gerildi. Dışarıda mıydı? Bu işe yarayacak mıydı?

Dışarıda, Güney Bahçesi'nin ağaçları, daha önce atılan havai fişeklerle uyumlu, ürkütücü beyaz ve mavi renkli peri ışıklarıyla süslenmişti. Ağaçların altında gruplar halinde duran insanlar konuşup içki içiyordu. Ara sıra içlerinden biri güneş odasına bakıp ilgisizce başka yere dönüyordu.

Bu partide bu adamın kim olduğunu bilen tek bir kişi vardı. "Belki gelmeyecek," diye fısıldadı Jamie bir süre sonra.

Joan da bundan korkmaya başlamıştı. Ama sonra hep birlikte duydular: merdivenlerde ayak sesleri. Bir üst kata çıkmak için ağır ağır yürüyenlerin ayak sesleri değil, daha hızlı adımlar, kahvaltı odasının bulunduğu ilk sahanlığa doğru.

Joan, birden fazla kişi olduğunu fark etti. Bir grup. Nick elini kaldırdı. *Beş* kişi.

Eleanor bunlardan biri miydi?

Kapı aralandı ve sonra her şey bir anda oldu.

Nick kapıyı sertçe açtı ve bir gardiyan da onunla birlikte içeriye girdi — iri yarı bir adam odaya sendeleyerek girdi. Nick, kılıcın kabzasıyla yumruğunu sertçe vurarak adamı bayılttı. Adamı tekmeleyerek kenara itti ve Tom da bir sonraki adamı boğazına dirsek atarak halletti.

Sırada bir Argent vardı. Ağzı açık bir şekilde bakıyordu, ani saldırıyı beklemiyordu. Ama şimdi bir emir fısıldadı: "Arkadaşlarına saldır! Onları öldür!" Zihin kontrol gücünü kullanıyordu. Ve *çok güçlü*ydü.

Joan bu güçlü dürtüyle mücadele etti, ama kendini Jamie'yi itmek, ellerini boğazına dolamak için dönmüş buldu. Jamie'nin de *ona* saldırmak için döndüğünü fark edecek kadar zamanı vardı, ama sonra dürtü aniden sona erdi.

Nick adamı bayılttı — Argent'ların güçleri onda işe yaramamıştı. Adam çoktan bir sonraki kişiye, Ali ailesinin güçlü bir üyesine dönmüştü. Joan onu Eleanor'la son kavgalarından tanıyordu: Mariam.

Mariam görünmez bir Ali kalkanı oluşturdu ve onları sanki şiddetli bir rüzgâr çarpmış gibi geriye savurdu. Joan, Ruth'un elini yakaladı ve ayağa kalmasına yardım etti. Nick ise yerinde durdu, darbe ona zarar vermeden geçip gitti.

"Onu öldürme!" Tom ona nefes nefese bağırdı. Kız kardeşi bir Ali'ydi ve o onlara karşı zaafı vardı.

Nick, Mariam'ı da kafasının yan tarafına sert bir yumrukla bayılttı.

Sonra sıra Eleanor'a geldi. Kapının eşiğinde duruyordu, gözleri öfkeden parlıyordu. O da bu saldırıyı beklemiyordu, ama durumu kavramak için birkaç saniyesi olmuştu.

Şimdi içeriye doğru büyük adımlarla ilerledi, etrafındaki hafif parıltı kişisel bir Ali kalkanı olduğunu gösteriyordu. Gücü o kadar büyüktü ki, havada çatırtı sesleri duyuluyordu. Eleanor, Joan'ın gözlerine bakarak ellerini kaldırdı ve Joan soğuk bir korku hissetti.

"Yere yat!" diye bağırdı Nick keskin bir sesle.

Joan kendini yere attı, diğerleri de onu takip etti. Mariam'ınkinden çok daha güçlü bir patlama odayı sarsmıştı. Aynalar patladı, ahşap parçalandı. Aaron küfretti ve Joan'ı kendine çekerek, sandalyeler ve lambalar havada uçarken, kafalarını kıl payı ıskalayıp duvarlara çarparak, vücudunun arkasına sakladı.

Yukarıdan zayıf çığlıklar duyuldu, ardından konuklar evden kaçarken koşuşturma sesleri geldi. Joan etrafına hızlıca bakındı. Jamie ve Tom, Ruth'un üzerine eğilmiş, kollarını onun başına koymuş, onu koruyorlardı. Korkmuş görünüyorlardı ama yaralanmamışlardı. Frankie ve Sylvie hala küçük sığınaklarının arkasında güvendeydiler.

Sadece Nick ayaktaydı — devasa güç dalgası sanki hiç olmamış gibi onun içinden geçip gitmişti.

"*Nick!*" dedi Joan.

Anneleri tereddüt etmemelerini söylemişti ve Nick tereddüt etmedi. Eleanor ellerini tekrar kaldırdığında, Nick kılıcını savurarak sertçe vurdu. Arenada Eleanor'un kalkanını delmek için uğraşmıştı, ama bu sefer tüm ağırlığını kılıcına vererek kalkanı delip geçti.

Joan, Nick'in Eleanor'un kalbini hedef aldığını ve kalkanın darbeyi hafifçe saptırdığını düşündü. Eleanor, kılıç omzuna korkunç bir sesle saplanırken acı ve şok içinde çığlık attı.

Yaranın etrafında kan fışkırdı. Nick kılıcın kabzasına iki eliyle tutundu ve kılıcı Eleanor'un vücudundan diğer tarafa saplayarak onu duvara yapıştırdı.

Joan, olanların şok edici hızına nefesini tuttu. Nick, Tom'un yardımıyla tüm o canavarları bir dakikadan az bir sürede durdurmuştu. Kahraman olduğu zamanlarda canavarları böyle öldürmüştü, fark etti. Onların güçlerine karşı bağışıklığı vardı ve neredeyse insanüstü bir hız ve güce sahipti. Ve şimdi Eleanor onun merhametine kalmıştı.

Nick işi bitirmek için bıçağını çekti.

Joan geri dönmek istedi. Eleanor onun *kız* kardeşiydi. Aaron onun nasıl hissettiğini biliyor gibiydi. Elini tuttu. "Şimdi sona eriyor," diye fısıldadı ve Joan başını salladı. Tüm bu yaşamlar, Eleanor'un neden olduğu tüm acılar, tam da şu anda, tam da burada sona erecekti. Aaron'un elini sıktı ve kendini izlemeye zorladı. Görmeye.

Nick bıçağı Eleanor'a doğru savurdu, kalbine nişan aldı. Ancak bu sefer bıçak kalkanın üzerinden sekip gitti. Nick tekrar denedi, bıçak yine sekip gitti. Nick hayal kırıklığıyla homurdandı, Aaron ise sessizliği bozarak yüksek sesle küfretti.

Eleanor'un kahkahası gergin ve acı doluydu. "İlk seferinde daha iyi nişan almalıydın," diye Nick'e sertçe söyledi. "Beni hazırlıksız yakaladın, ama şimdi kalkanı güçlendirdim." Elini tekrar kaldırdı.

Aaron, Joan'ın başını tekrar kapattı, hepsi bir başka deprem benzeri patlama bekliyordu. Ancak bu sefer oda neredeyse hiç sallanmadı.

Eleanor küfretti ve tekrar denedi. Resim çerçeveleri sallandı, sandalye ayakları titredi. Eleanor başını duvara yaslayıp nefes nefese kalarak nefes almaya çalıştı.

Bir çıkmaza girmiş gibiydiler. Nick kalkanı aşamıyordu ve Eleanor, bıçaklanmış gibi acı çekiyor, hızlı ve kısa nefesler alarak hava almaya çalışıyordu.

Joan dikkatlice ayağa kalktı, Aaron'a yardım etti ve diğerleri de ayağa kalktı. Joan, kapıya koşarken bacakları titriyordu, kapıyı kapatıp sürgüyü çekti; Tom ve Jamie perdeleri kapattı ve lambaları yaktı.

"Çalmayı durdur!" Joan, işleri bitince dedi. Kral güneş odasında donakaldı, kayıt durakladı.

Eleanor, yeni aydınlanan odada ona öfkeyle baktı. "Buna kandığıma inanamıyorum."

"Sanırım şimdi senin sıran tahmin edilebilir olmak." Joan kız kardeşinin karşısına geçti.

Acı içinde, kanı yanından damlarken bile Eleanor masalsı bir kraliçe gibi görünüyordu. Ortaçağ tarzı beyaz elbisesi ağır kıvrımlar halinde sarkıyordu ve altın sarısı saçları sırtına dökülüyordu. Omzundaki kılıç korkunç bir şeydi. Yarı gerçek dışı görünüyordu. Cadılar Bayramı için özel bir efekt gibi.

"İntikam almayı ne kadar sevdiğinizi biraz tecrübe ettik," dedi Joan. Krala bir bakış attı. "O gerçek olsaydı ona ne yapardın?"

"*Benim sana* ne yapacağımdan endişelenmelisin!" Eleanor gücünü kullanmaya çalıştı ama bu sefer hiçbir şey olmadı. Yaradan kan akmaya devam ediyordu. Hayal kırıklığıyla gözlerini sıktı. "İnsanlar beni aramaya gelecek," diye dişlerini sıkarak konuştu. "Sizden çok daha güçlü insanlar."

"O kalkanı yıkmalıyız," dedi Joan, Ruth'a acil bir şekilde.

Dikkatle yaklaştılar. Joan, tekrar durgunluğa giriyormuş gibi hissetti, hırlayan aslanların ve dev ayılarların yanından geçiyordu.

Yeterince yaklaştığında Eleanor'a uzandı ve Eleanor'un sağlam omzundan yaklaşık bir el genişliği kadar bir mesafede dirençle karşılaştı. Kalkan, geçen seferki gibi güçlü bir manyetik itme gücü gibi hissediliyordu. Sanki havanın kendisi lastik gibi kalınlaşmıştı. Joan, riskleri, başarısız olursa ne olacağını düşünmemeye çalışarak derin bir nefes aldı.

Yok ol, dedi kalkana. Elinin altında parçalandığını hayal etti. Hiçbir şey olmadı. Çenesini sıkı sıkı kapattı. *Yok ol.* Yanında, Ruth'un da Hunt'ın gücüyle kalkanı kırmaya çalıştığını duyabiliyordu.

"Yapabilirsin," dedi Nick kararlı bir sesle. Joan, Aaron'la birlikte arkasında, sağlam bir duvar gibi durduklarını hissedebiliyordu.

Eleanor'un acıdan donuklaşmış gözleri, bir köpekbalığı gibi hareketi algılayan Nick'e döndü. "Nasıl hayattasın?" diye sordu. "Ölmüş olman gerekirdi. Öldüğünü sanmıştım." Sonra bakışları Nick'in yüzüğüne düştü ve ağzı büküldü.

Joan, ensesinde tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Bir süredir Nick'in hayatta kalmasının yüzükle bağlantılı olduğunu şüpheleniyordu.

"Bunu nereden buldun?" Eleanor, Nick'in yüzündeki cevabı okudu. "*Sen* bulmadın, senin muadilinin buldu." Sesi sinirliydi. "Sanırım zaman çizgisinde bir yırtık aracılığıyla avcıyla konuşmanın bir yolunu bulmuş.
"Ne güzel bir takım çalışması!"

"Ne?" Joan bunu hayal bile edemiyordu. Ama Nick'in, canavar avcısı versiyonunun, en sonunda ona geri döndüğünü hatırladı. Onu son gördüğünden beri çok değişmiş görünüyordu.
Bu arada muadiliyle konuşmuş olabilir miydi? Annesi'nin dediği gibi, zaman çizgisinde bir yırtık aracılığıyla yüzüğü birbirlerine aktarmayı başarmış olabilirler miydi? Joan kendi kendine başını salladı. Sanırım bunu asla öğrenemeyecekti. "Yüzük onun hayatını kurtardı mı diyorsun?"

Eleanor hareket etti ve bıçak omzunu keserken acı içinde yüzünü buruşturdu. "Elbette." Onların şaşkın bakışları karşısında daha da sinirlendi. "Düşerken, düşünceleri yaklaşan inişe odaklanmıştı, sanki zamanında atlamış gibi. Bu, seyahat jetonunu tetikledi. Ama sonra atlayışı kontrol edemedi. Sadece 'Hayır' *diye* bağırdı." Alaycı bir tonla söyledi ve Joan dişlerini sıktı. "Eğer o sıradan bir seyahat jetonuna sahip bir canavarsa, yere çarparak ölürdü. Ama ona yakınlık duyan bir insan jetonu vardı. Jeton ona itaat etmeye çalıştı. Jetonu onu hiçbir yere götürmemesini istedi ve jeton da öyle yaptı. Onu *hiçbir yere* göndermedi. Onu zamanda dondurdu.

Oradaki herkes, ben de dahil, onun öldüğünü sandı, ama aslında yüzük onu değiştirilemez bir duruma sokmuştu. O metal sivri uçlar bile onu delip geçemedi."

Nick bunu duyunca sarsılmış görünüyordu ve Joan zihninde Nick'in tribünden düşüşünü tekrar gördü. Düşerken bile sert ve hareketsizdi, fark etti. Yüzük onu çoktan dondurmuştu.

Sonra her yönüyle ölü gibi göründü — hareket etmiyor, nefes almıyordu — ta ki Joan boynundaki halkayı kaldırıp ciğerlerine hava girene kadar.

Joan onun öldüğünü sanmıştı. O nefes aldığında çok rahatlamıştı. Hayatında hiç bu kadar rahatlamamıştı. Arenada yüzüğü takması bile tam bir şans eseriydi. Tam bir şans eseriydi... Kalkanı çıkarmaya çalışırken elleri birden titremeye başladı.

Eleanor bunu fark etti ve zayıflığına saldırdı. "Haline bak," dedi Joan'a. "Bir çocuk gibi Grave'in gücüyle mücadele ediyorsun. Kim seni bu kadar zayıf düşüreceğini düşünürdü?"

Joan ona baktı. Eleanor'un onlara yaptıkları her şeye rağmen, kalkanını parçalaması, onu öldürmeye hazırlanması Joan'ı hasta ediyordu. "Böyle olmak zorunda değil!" dedi sinirli bir şekilde. "Zaman çizgisini kendin düzelt, seni zorlamamalıyız!"

"Düzeltmiştim!" diye bağırdı Eleanor. "Ailemizi geri getirdim! *Senin hatalarını* düzelttim!"

hatalarını düzelttim!"

Joan boğazındaki ani yumruyu yuttu. Eleanor, ailesinin yok oluşundan onu sorumlu tuttuğunu biliyordu.

"Hatırlat bana," dedi Aaron, Eleanor'a buz gibi bir sesle. "*Neden* aileni hayata döndürmek istedin?"

"Kral onları onun yüzünden sildi! *Sizin* üçünüz yüzünden," dedi Eleanor.

"*Senin* yüzünden," dedi Aaron. Eleanor'un gözlerinde öfke parladı. "Oh, bunu duymak hoşuna gitmedi mi?" dedi Aaron. "Kendi aileni Kral'a ihbar ettiğini unuttun mu?"

"Seyahat etmek bir canavarın doğuştan hakkıdır!" dedi Eleanor. "Hepiniz bunu elinden almaya çalışıyordunuz!"

"Ve sen de canavarların cezasız bir şekilde seyahat edebileceği bu güzel dünyayı yarattın..." dedi Nick, çenesini sıkarak.

"Ailemin her zaman güvende olacağı bir dünya yarattım," diye bağırdı Eleanor. Sağ elini kaldırdı; bu sefer gerçek bir patlama yaratmayı başardı.

çünkü bu sefer gerçek bir darbe indirdi. Tam önünde duran Joan, göğsüne tam isabet aldı. Darbe çok şiddetliydi ve Joan geriye sendeledi. Düşecekti, ama düşmeden önce güçlü kollar onu yakaladı.

Nick. Uzun ve korkunç bir an boyunca nefes alamadı. "İyi misin?" diye endişeyle sordu.

Joan'ın ciğerleri tekrar çalışmaya başladı ve acı içinde nefes aldı. "Evet," diye onu rahatlattı.

Kalkanın içinde Eleanor, sanki o patlamada Joan kadar kendini yaralamış gibi, gözleri kapalı, tekrar nefes nefese kalmıştı. Zaten solgun olan yüzü şimdi hastalıklı bir beyazlığa bürünmüş, terden parlıyordu. Ne kadar kan kaybetmişti? Elbisesi kanla sırılsıklam olmuştu.

"Sence bu nasıl bitecek?" diye sordu Joan. "Bu dünya ayakta kalamaz. Sen her şeyi *mahvettin*."

"Onu öldürdüğümde bitecek." Eleanor, Nick'e zayıf bir şekilde başını salladı. "O yüzüğü senden koparıp seni öldüreceğim," diye bağırdı. "*O zaman* gözyaşların durur!"

Joan'ı korku sardı. "Ona dokunmaya cesaret edersen..." diye patladı. "Bunu duvara yapışmış halde mi yapacaksın?" Aaron aynı anda dedi.

Zaman geçiyordu. Joan, akan kanı her gördüğünde biraz mide bulantısı hissediyordu, ama Aaron'un bir parçası bu manzaradan zevk alıyor gibi geliyordu. "*Seni* öldürdüğümüzde bu iş bitecek," dedi Aaron Eleanor'a. Joan'a baktı. "O kalkanı kırmalısın."

Joan başını salladı. Bariyeri yıkmaya konsantre olurken elleri daha da titriyordu. Eleanor'un nasıl bir kalkanı *olduğunu* merak etti. Mariam hâlâ baygındı. "Bunu korumak için bir Ali'ye ihtiyacın olduğunu sanıyordum," dedi.

"O, zaman çizgisinin gücünü almadan önceydi!" dedi Eleanor. "Şimdi neler yapabileceğimi bilmiyorsun."

Elini kaldırdı ve gücü tekrar Joan'a doğru yuvarlandı, havayı yaz sıcağındaki sis gibi bozdu. Joan geri çekildi, içgüdüsel olarak elini kaldırdı ve bir başka şiddetli darbeye hazırlandı.

Ama Joan'ın şokuna, patlama onun dokunuşuyla eridi. Joan bakakaldı.

"Az önce o patlamayı yok mu ettin?" diye sordu Ruth, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Görünüşe göre eski güçlerin bazıları geri dönüyor," dedi Eleanor ihtiyatla. Eli hâlâ havada duruyordu. Joan, bir sonraki patlamayı bekleyerek yarı çekinerek bekledi, ama patlama gelmedi. Eleanor sadece ona bakıyordu, yüzünde

uzak, sanki onu görmüyor gibi. Sanki gerçek kız kardeşini görüyor gibi; birlikte büyüdüğü kız kardeşi. Orijinal zaman çizgisindekiler.

Joan, Grave evindeki sahneyi tekrar düşündü. Eleanor ile Joan'ın orijinal hali arasında gerçek bir aşk vardı. Nasıl bu hale gelmişti?

"Yaran çok kötü görünüyor," dedi Eleanor'a. Bu evde ölen büyükannesinin kanlı giysileri aklına geldi. "Sanırım bu seni öldürebilir."

Eleanor'un bakışları biraz odaklandı. "Sana ne? Sen benim ölmemi istiyorsun." "Senin ölmeni istiyorum," diye mırıldandı Aaron.

Joan'ın Eleanor'a karşı hisleri o kadar karmaşıktı ki, ona karşı ne hissettiğini bile bilmiyordu. Eleanor'un ölmesi gerektiğine emindi. Ve Joan'ın büyük bir kısmı bunu istiyordu — Eleanor az önce Nick'i tehdit etmişti; hepsini tehdit etmişti. Ve yine de...

"*Kız kardeşini öldürmeyeceğine söz ver*," demişti annesi. Annesi hepsini bu sözden kurtarmıştı, ama Joan hala bunun ağırlığını hissediyordu. "Annem seni öldürmememizi istedi," dedi Eleanor'a. "Bize yalvardı, seni zaman çizgisini kendin düzeltmen için ikna etmemizi istedi." Joan kendi sesindeki yalvaran tonu duyabiliyordu. "Neden düzeltmiyorsun?" Anlayamıyordu. "Annem düzelteceğine inanıyordu."

Eleanor, annesinin adının geçmesiyle gözlerini hafifçe genişletti ve bir an için Joan ona ulaştığını sandı. Ama sonra Eleanor'un bakışları odaklandı ve tekrar sertleşti. "Çünkü bu zaman çizgisini değiştirmek istemiyorum. Onu sabitlemek istiyorum. Bu, her zaman yaratmak istediğim dünya."

"İnsanların acı çektiği bir dünya mı?" Joan inanamadan sordu. "Lius'ların yok olduğu bir dünya mı? Benim bebekken öldüğüm bir dünya mı?"

Eleanor buna sessiz kaldı. Yüzünde hasta bir ifade belirdi, ama omuz silkti. "Bunlar gerekliydi. Yapılması gereken fedakarlıklar." "O kadar çok zorunluluk," dedi Joan. "Bu zaman çizgisini yaratmak için o kadar çok ölüm ve fedakarlık." Hayatlar boyunca ölen sevdiği tüm insanları düşünerek *m*idesi bulandı. "Ve... insanlar bize senin bu dünyada hiç görülmediğini söylediler. Bütün bunları ailemizi geri getirmek için yaptın... Onlarla hiç vakit geçirdin mi?

Onlarla hiç vakit geçirmiyor musun?"

Eleanor'un yüzünde bir başka titreme daha belirdi, bu sefer acıya daha yakındı. "Kapa çeneni."

Joan, Eleanor'un çok özlediği ailesinin yanına dönmenin nasıl bir şey olduğunu merak etti. Annem, Eleanor'un Graves ailesinin her bir üyesini gördüğünde ağladığını söylemişti. Ama Graves ailesi ise... Joan, onların da bu dünyadaki herkes gibi yeni Eleanor'dan korktuklarına emindi. Eleanor bunu hissetmiş miydi? "Annem, bu zaman dilimine geldiğinde başka bir Eleanor'u sildiğini söyledi. Annem, onun sana hiç benzemediğini söyledi."

"Oh, kes *sesini*!" Eleanor, Joan'a bir güç patlaması daha gönderdi. Bu seferki, masaları ve sandalyeleri arka duvara çarpacak, Ruth'u geriye sendeleyecek kadar güçlüydü, ama Joan sanki onu emmiş gibi görünüyordu. Düşünmeden onu tekrar yok etti.

Ve şimdi, Joan kalkanı eritmeye konsantre olurken, bariyerin titrediğini hissetti. Cam gibi parıldayan bariyere nefes nefese baktı. *Yok ol*, dedi ve bariyer tekrar titredi. Eleanor'un ona daha fazla güç atmaya çalıştığını hissedebiliyordu, ama hiçbiri ona ulaşamadı. *Yok ol*, dedi Joan kalkana. *Tanrı aşkına, yok ol!*

Bir dakika sonra Eleanor, serbest eliyle Joan'ı fiziksel olarak geri itti. Ancak bu hareket zayıftı. Eleanor duvara sıkışmış olduğu için fazla uzanamıyordu. "Tanrım, Grave'in gücünü kullanmakta çok kötüsün!" Eleanor ona sertçe bağırdı. "Daha fazla çalışmalıydın!"

"Sanırım hayatımı kurtarmakla meşguldüm," dedi Joan sinirli bir şekilde. "Senden!"

"Bu aptalca bir bahane!"

"Sen aptal bir bahanesin!" diye bağırdı Joan.

Joan, Ruth'u her zaman kız kardeşi gibi görmüştü, ama gerçekte Ruth'a hiç böyle konuşmamıştı. Eleanor, onda çocukça bir tarafını ortaya çıkarıyor gibiydi; belki de *bu*, gerçek zaman çizgisinden kalma bir izdi.

"Yok ol!" diye bağırdı, Eleanor'a, kalkanına olan öfkesini sözleriyle dışa vurdu. Bunu söylerken, elinin altındaki direnç tekrar titredi. Joan içinden bir güç dalgası yükseldiğini hissetti. "Yok ol!"

Bunu söylerken kalkan titreyerek duman gibi kayboldu. Joan, ne yaptığını anlayamayacak kadar şaşkın bir şekilde bakakaldı.

Oraya vardığında, yapman gerekeni yap, demişti annesi en sonunda. *Tereddüt etmeden yap.*

Aaron şimdi o sözleri tekrarladı. "Yap!" diye Nick'e bağırdı.

Nick'in talimatlara ihtiyacı yoktu. Hançeri çoktan çekmişti ve şimdi Eleanor'un kalbine sapladı.

Otuz Altı

Joan geriye sendeledi, zaman çizgisinin parlaklığının kralın öldüğünde ondan ayrıldığını hatırladı; Eleanor'a akarak onu akıl almaz bir güçle doldurmuştu. Şimdi de aynısı olacak mıydı? Zaman çizgisi onlardan birine doğru akacak mıydı?

Ancak Joan'ın şokuna, Eleanor acı içinde inleyerek bıçağı göğsünden çekti.

"Siktir!" Eleanor tavana doğru bağırdı. "Oh *siktir*! Çok acıdı!"

"Ölmüş olman gerekirdi," diye bağırdı Joan. Eleanor'a inanamayan gözlerle baktı.

Tüm planları Nick'e bu fırsatı vermek için yapılmıştı. Eleanor, Nick'i zaman çizgisinden ayırmıştı; onu zaman çizgisinin muazzam gücüne karşı bağışık hale getirmişti. Ve Nick, Kral'ı öldürdüğü gibi Eleanor'u da öldürebilmeliydi.

"Kendi yarattığım şeyin beni öldürmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Eleanor, ağzını kıvırarak dedi. "Şu anda ne olduğumu bilmiyorsun. Zaman çizgisini kendime o kadar sıkı bağladım ki, artık biz aynı varlık sayılırız. Ben onun güçlerine sahibim, o da benimkilere. Ve Kral'dan çok daha güçlüyüm." Omzunda hala saplı olan kılıca yüzünü buruşturdu ve kabzayı sıktı. Dişlerini sıkarak, kılıcı duvardan çekmek için sertçe çekti. "Ah!" diye inledi. Sonra kılıcı vücudundan zorlukla çıkardı. "Beni bıçaklayan bir sonraki kişi işkenceyle öldürülecek."

“Eski günlerdeki gibi,” dedi Nick, Joan'ın yanında sert bir sesle.

Jamie içinden küfretti. Yanındaki Tom'un solgun yüzünde çilleri belirgindi. Hepsi, tek kartlarını oynadıklarını anlamaya başlamıştı.

Eleanor mahvolmuş elbisesini düzeltti. Kalkanı geri gelmişti; solgun ışığı, yüzündeki ifadesini gizliyordu. "Ben öldürülemiyorum." Nick'in önüne kılıcı hor bir tavırla attı. "Ama *hepinizi* öldüreceğim. Sonra bu zaman çizgisini kilitleyeceğim ve bir daha beni rahatsız edemeyeceksiniz. Artık zaman çizgileri yok. Artık şans yok."

Elbisesi yırtık deliklerinden yaraları iyileşiyordu, sinirler ve deri birbirine yapışıyordu. Eleanor, Joan'ın kendisine baktığını gördü. "Kralın hiç sahip olmadığı yeteneklerim var," dedi ve Joan, Eleanor'un zaman çizgisinin gücünden destek alarak kendi yok etme güçlerini kullanarak kendini iyileştirdiğini hayal etti.

Nick tekrar saldırmak için ona doğru sallandı ve Joan da bir şeyler yapmak için çaresizce kalkanına odaklandı, artık anlamsız görünse de. Eleanor çoktan onlara doğru geniş bir hareket yapıyordu.

Joan, başka bir patlama bekleyerek irkildi. Bunun yerine, ayakları aniden ayakkabılarına yapıştı ve halıya yapışıp kaldı. Hareket etmek için kıvrılmaya çalıştı ama kıpırdayamadı. Bir korku dalgası hissetti. Kral da bunu yapmıştı. O zaman da korkunçtu, şimdi de korkunçtu.

Eleanor daha önce kılıçla zayıflamıştı, ama tüm güçleriyle birlikte gücünün geri geldiği belliydi.

Uzun bir dakika boyunca, Eleanor'un Nick'in ve Joan'ın yanından geçerken çıkardığı yumuşak ayak sesleri duyuldu. Ne tür bir ölüm vereceğini düşünürken, antik bir tanrıça gibi görünüyordu.

Nick hariç herkes olduğu yerde donakalmıştı. Joan, Aaron ve Nick Eleanor'un yanına gelmişlerdi, diğerleri ise Joan'ın sağında, güneş odasına daha yakın bir yerde toplanmışlardı.

Joan kendini hazırlamaya çalıştı ama dizleri titriyordu. Eleanor korkunç şeyler yapabilirdi; katliamlar düzenlemişti. Az önce onu öldürmeye çalışan insanlara ne yapacaktı?

Joan'ın nefesi kesildi, Eleanor'un bakışları Nick'in parmağında hala duran yüzüğe kaydı. Eleanor, yüzüğü ondan koparıp onu öldüreceğine söz vermişti. Bu zaman çizgisini kilitlemek için. Joan'ın ayakları yere yapışık olmasaydı, Eleanor'a hemen saldırırdı. Ancak olduğu gibi, ondan yaklaşık on adım uzakta kalakaldı.

Bir saniye geçti, sonra bir saniye daha. Sonra Eleanor tekrar volta atmaya başladı.

Joan diğerlerine baktı. Onlar da bir saldırı bekliyorlardı. Joan, Eleanor'un yüzüğü kolayca alamayacağını düşündü. Eleanor

, kalkanıyla bile Nick'e fiziksel olarak rakip olamazdı ve Nick hala onun güçlerine karşı bağışıklık kazanmıştı.

"Size pek çok şey yapabilirim," dedi Eleanor hepsine yumuşak bir sesle. "Kafalarınızı bedenlerinizden ayırabilirim. Sizi olduğunuz yerde kafalarınızı kesebilirim."

Joan yutkundu. Eleanor, Nick'e doğrudan zarar veremeyebilirdi, ama geri kalanlara istediği her şeyi yapabilirdi. Nick, Joan'ın ve Aaron'ın gözlerine baktı. Öfkeli ve çaresiz görünüyordu.

Aaron, kendi korkusunu gizlemeye çalışarak ikisine de küçük, gergin bir gülümseme attı. Eleanor'un bakmadığından emin olmak için etrafına göz attı. Sonra Joan'a dudaklarıyla "*Onu durdurabilirsin*" dedi.

Joan kafasını eğdi, kafası karışmıştı. Anlamıyordu. Eleanor'u nasıl durdurabilirdi *ki*? Artık Nick bile bunu yapamazdı. Nick de aynı derecede şaşkın görünüyordu.

Bağı bozabilirsin, Aaron Joan'a dudaklarıyla söyledi.

Joan keskin bir nefes aldı. Eleanor kendini zaman çizgisine bağlamış, onun gücünü emmişti. Ama Aaron haklıysa, bağ koparılabilirse —Eleanor tüm gücünü kaybedecekti. Ve o zaman Joan ya da diğerlerinden biri zaman çizgisinin kontrolünü ele geçirebilirdi. Bu mümkün müydü?

Joan bunu düşünürken Eleanor tekrar kollarını kaldırdı. Joan, Eleanor'un onlara atmak üzere olduğu şeyi savuşturmak için kendi elini kaldırdı. Nick ve Aaron'ın bakışlarını aradı, aniden bunların birlikte geçirecekleri son anlar olabileceğinden korkarak.

"Bize ne yapacaksın?" Jamie'nin sesi titriyordu. Tom elini uzattı ve Jamie onu sıkıca tuttu.

"Sizi öldüreceğim." Eleanor'un sesi çok soğukkanlıydı. "Ama dürüst olmak gerekirse, ben ellerini kirleten biri değilim." Sesini biraz yükseltti. "Sizi çağırıyorum! *Curia Monstrorum* üyeleri! Sizi bana çağırıyorum! Yeminlerinize cevap verin!"

Joan'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu, Eleanor'dan güç yayılıyordu —zarar verici bir patlama şeklinde değil, yavaşça sızan duman gibi. Yan yatmış kırık bir lamba titreyerek yanmaya başladı. Joan nefesini tuttu.
Partide *Curia Monstrorum'u* zar zor görmüştü, ama uzaktan bile güçleri tüylerini diken diken etmişti.

Ayaklarını hareket ettirebilmeyi dileyerek kıvrıldı. Kaç kişi geliyordu? Nick'in bile başa çıkamayacağı kadar çok mu olacaktı? Kalbi

aniden çarpmaya başladı. Bu odayı seçmişlerdi çünkü her iki tarafındaki kapıların girişi dardı. Saldırganlar tek tek girmek zorunda kalacaktı...

Bunu düşünürken, tüm oda sallanmaya başladı. Ve sonra

karşıdaki duvar patladı.

Mahkeme üyeleri, sivri sıva ve kırık tahtaların üzerinden atlayarak içeri girdiler. Joan, onlarca kişinin olduğunu gördü ve dehşete kapıldı. Zamanın ötesinden gelen kıyafetler giymişlerdi. Ortaçağ elbiseleri, Gürcü takımları ve paltoları, Demir Çağı elbiseleri ve torquesler. Onların muazzam gücüyle hava statik elektrikle doldu.

"Öldürün onları!" diye emretti Eleanor.

O sözünü bitirmeden Nick harekete geçti. Eleanor'u bıçaklamak için kullandığı hançeri ve yerden kılıcı kaparak aldı.

Mahkeme üyelerinden biri elini kaldırdı ve odayı büyük bir güç dalgası sarsarak yer yerinden oynadı. Sandalyeler ve masalar parçalandı, aynalar kırıldı. Yere yapışıp kalan Joan ve diğerleri, ölümcül gücün kendilerine doğru yayılmasıyla sadece çığlık atabilirdi.

Joan kendi elini havaya kaldırdı. Belki korkudan, belki de sevdiklerini korumak için duyduğu çaresiz ihtiyaçtan, ama daha önce hiç görmediği bir güç içinden fışkırarak odayı kapladı ve patlamayı etkisiz hale getirdi.

Geriye sendeledi ve ayaklarının yapışık olmadığını fark etti. Sadece saldırıyı etkisiz hale getirmemişti; kendini de kurtarmıştı. Hızla arkasına baktı. Ruth, Jamie, Tom ve Aaron da tekrar hareket ediyorlardı. Uçan tahta ve cam parçalarından kaynaklanan kesikler dışında çoğunlukla yaralanmamış görünüyorlardı.

Bir an için Joan sadece kendi titrek nefesini duyabiliyordu. Sonra diğerlerine bağırdı: "Arkamda kalın!"

Nick'in yıkık duvarda savaştığını, saldırganların yaklaşmasını engellemeye çalıştığını belli belirsiz fark ediyordu. Kılıcı ete saplanıp çıkarken acı çığlıkları duyuluyordu. İki ya da üç canavar çoktan onun elinde düşmüştü, ama Joan onun için çok korkuyordu. Tüm yeteneklerine rağmen, o da bir insandı. Boynuna bir el değmesi onu öldürebilirdi.

Uzun bir dakika boyunca, güç odayı sarsarken, duvarları çatlatıp mobilyaları parçalarken, sadece panik ve kaos vardı. Joan, Nick savaşmaya devam ederken, elinden geldiğince patlamaları engelledi.

Diğerleri onun arkasında korkuyla saklanıyordu. Jamie ve Ruth, küçük sığınaklarında Frankie ve Sylvie'yi koruyordu; Tom ise onların önünde bir duvar gibi duruyordu. Aaron ise, bir koluyla kafasını uçan tahta ve cam parçalarından koruyarak Joan'ın yanına koştu.

"Geri çekil!" Joan ona acilen söyledi.

Ama Aaron onun yanına geldi, yüzü kararlı ve ciddiydi. Evin sallanıp gürültüsünün altında sesini alçaltarak konuştu. "O bağı koparmalısın."

Joan, Eleanor'a bir bakış attı ve onu Nick'in daha önce duvara sıkıştırdığı yerde buldu. Kaosun içinde Eleanor biraz çökmüştü ve Joan, onun hala acı çektiğini hissetti. Eleanor, artık zaman çizgisiyle tek bir varlık olduklarını söylemişti, ama Joan hala iki ayrı varlık olduğu izlenimini taşıyordu. Konsantre olduğunda, Eleanor'un vücudunu saran hayalet gibi bir ışık şeridi görebiliyordu. Bağ.

"Görüyorum," dedi Joan titreyerek. O şeridi yırtıp attığını hayal etti. Bunu yapabilir miydi? Daha önce zaman çizgisinde delikler açmıştı. Ama hiç kasten yapmamıştı.

Başka bir patlama hissetti ve hızla geri döndü. Ama bağa odaklanması nedeniyle tepki vermekte bir an gecikti. Güneş odasının pencereleri arkasında patladı ve Ruth çığlık attı. Joan'ı öfke ve korku sardı ve gücü tekrar ortaya çıktı. Diğerlerinin üzerine bir kalkan oluşturdu, tam zamanında. Uçan cam parçaları, oluşturduğu bariyere çarptığında kum haline geldi.

Sonra belirgin bir *ping sesi* duyuldu. Bir mermi, artık açık olan pencereden bahçenin ötesine doğru hızla geçti.

"Hayır!" Joan nefesini tuttu. Gücü mermileri durduramazdı; mermi hala ölümcül bir taş parçasıydı. Diğerlerini bundan koruyamazdı. Nick de mermileri durduramazdı. Canavarların güçlerine karşı bağışıklığı vardı, ama silahlara karşı yoktu. Ve hala sadece bir hançer ve kılıçla savunmaya çalışıyordu. "Bizi öldürecekler!" Joan Aaron'a bağırdı.

Bir ping sesi daha duyuldu. Ama Joan geri çekilemeden, mermi havada kayboldu.

Joan, Ruth'un yanına koşarak gelip elini uzattığını görünce nefesini tuttu. Ağzının açık kaldığını hissetti. "Sen...?" Ruth az önce o kurşuna Av gücü mü kullanmıştı? Onu başka bir zamana mı itmişti?

"*Bunu yapabileceğimi* kim bilebilirdi? Ben bilmiyordum." Ruth'un sesinde titrek bir gülümseme vardı.

Saçları güzel örgüsünden dökülmüş, bukleleri yüzünün etrafında dalgalar halinde duruyordu. Yanağında, uçan camdan kaynaklanan bir kesik ve kan izi vardı. "Ailemin geri kalanına anlatana kadar bekle." Gülümseme kayboldu ve Joan bunun nedenini biliyordu.

Ruth mermileri durdurmuş, Joan ve Nick saldırıyı engelliyor olsa da, Hunts'ları bir daha göremeyecekleri belliydi. Bu durumu daha fazla sürdüremeyeceklerdi.

Ardından birbiri ardına patlamalar geldi ve uzun bir süre Joan, onları durdurmaktan başka hiçbir şeye konsantre olamadı. Umutsuzluk dalgası onu sardı. Belki Aaron haklıydı, belki Eleanor ile zaman çizgisi arasındaki bağı koparabilirdi. Ama bunu *yaparken* saldırılara karşı koyamazdı. "Aaron, ben... O bağı koparamam. Bunu *yapıp* bizi koruyamam."

"O zaman yapabildiğin her şeyi geri al. Hepsini birden," dedi Aaron. Yüzündeki şüpheyi gördü. "Bunu yapabilirsin. Kendini tutma. Hisset."

Duygusal bir bileşen var, minibüste Joan'a söylemişti. Joan, gücünün güçlü duyguların yaşandığı anlarda ortaya çıktığını bir süredir biliyordu. Nick'i geri aldığında ve Nick'in öldüğünü sandığında zaman çizgisinde delikler açmıştı.

"Hisset," dedi Aaron tekrar. "Sadece hisset."

Joan'ın zor duyguları bastırma gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Şu anda bile, vücudunun gerçek korku ve öfkesini bastırmaya çalıştığını hissedebiliyordu.

Aklına bir anı geldi: Aaron'un banyo aynasında ona bakarken, elini göğsüne bastırıp baskıyı hafifletmesi. O baskı hâlâ oradaydı, göğüs kemiğinin arkasında, bastırılmış duygular hissedilmeye çalışıyordu.

Aaron haklıydı. Eğer bağı koparmak istiyorsa, zaman çizgisinde bir delik açması gerekiyordu. Ve bunu yapmak için, bastırdığı tüm korkunç şeyleri hissetmesi gerekiyordu.

Derin bir nefes aldı ve zihnini babasını ve sıradan hayatını ne kadar özlediğine yöneltti. Annesi olmadan büyümenin adaletsizliğini düşünmeye izin verdi. Bu zaman çizgisinde annesinin iki çocuğunu da kaybettiğini düşündü. Nick ve Aaron'ın muadillerini ve onların acı dolu hayatlarını düşündü. Buradaki tüm ailesini ve arkadaşlarını düşündü. Nick'in ailesini düşündü. Gerçek zaman çizgisini gördüğü anı düşündü. Hayatlarının nasıl olabileceğini, nasıl olması gerektiğini düşündü.

Bir nefes daha aldı ve ellerini kaldırdı. Sonra duygularının kendisini sarmasına izin verdi.

Gücü kesintisiz bir alev halinde ondan fışkırdı ve etkisi anında ortaya çıktı. Joan'ın gücü saldırı patlamalarını kaynağında durdurdu. Mahkeme üyelerinden karışıklık ve şaşkınlık, hatta belki de korku dolu mırıldanmalar duyabiliyordu.

Eleanor'un gözleri ona çevrildi. "Bunu nasıl yaptın?" Şok olmuş gibiydi. Joan cevap veremedi. *Kendisi* de nasıl yaptığını pek bilmiyordu. "Eski güçlerin geri mi geliyor?" diye mırıldandı Eleanor. Joan cevap veremeden kendi kendine cevap verdi. "Geri gelse de fark etmez. Yine de bana rakip olamazsın."

Joan yutkundu. Eleanor'un vücudunu saran kurdele yerinden oynamamıştı. Daha derine inmesi gerektiğini biliyordu.

Zihnini kendine, Aaron'a ve Nick'e, kütüphanede birlikte geçirdikleri o değerli ana yöneltti. Onlardan alınan her şeye. Hâlâ alınabilecek her şeye.

Üzüntü ve acı onu parçalarken, bağa emretti: "Yok ol!"

Mezar gücü, daha önce hiç olmadığı kadar şiddetli bir şekilde, tüm evi sarsan dalgalar halinde ona cevap verdi — önceki saldırılardan çok daha şiddetliydi.

Odanın her yerinde kadife perdeler ipek ipliklere dönüşerek patladı ve sonra tekrar koza haline geldi. Tuğlalar eriyerek kil haline geldi ve kan gibi duvarlara bulaştı. Ahşap paneller yeşile döndü ve yapraklar filizlendi. Ancak Joan'ın hayal kırıklığına rağmen, Eleanor'un zaman çizgisiyle olan bağı inatla bozulmamıştı.

Daha derine indi, gücünü boşalttı. Duvarın yanında Eleanor elleriyle işaret etti. Hiçbir şey olmadı. Mahkeme'den gelen mırıldanmalar, Eleanor'un bile etkisiz hale getirildiğini fark edince gerçek korkuya dönüştü.

Her şey etkilenmiş görünüyordu — insanlar hariç.
Ayaklarımızın altında, halılar eğrilen yünlere ve pamuk tüylerine dönüşmüştü. Deri duvar kağıtları tüylenmişti.

Alçı da bozulduğu için tavandan su damlıyordu, ta ki korkunç bir gürültüyle tavan çökene ve ardından çatı da çökene kadar.
Herkes düşen mobilyalardan ve yağan tozdan geriye doğru sendeledi. Joan başını kaldırdı ve binlerce lastik koparılır gibi bir ses duydu. Ve aniden, gökyüzü kıvrılan gölgelerle doldu.

Arkasında Jamie nefes nefese kalmıştı. "Ali mühürlerini kırdın!"

Kırmıştı. Eleanor'un kırık zaman çizgisini gizleyen mühürleri yırtmıştı. Ve bunlar sadece gökyüzünde değildi. Odanın uzak köşesinde de bir tane kırmıştı; gölgeler şöminenin yanında dönüyordu. Joan onları görünce titredi. Bu dünya gerçekten parçalanıyordu.

Ama Eleanor'un zaman çizgisiyle olan bağı *hala* kopmamıştı. Her şey dağılmaya başlamıştı, ama o değil.

"Neden hala savaşıyorsun?" Eleanor boğuk bir sesle dedi. "Bunun anlamsız olduğunu bilmelisin! Vazgeç artık!"

"*Sen* vazgeç!" diye bağırdı Joan. Titremeye başlamıştı. Neden o bağı koparamıyordu? Bunu yapabilecek gücü vardı, bunu içinde hissediyordu. Sadece gücünün en derin kaynağına erişemiyordu.

Eleanor tekrar saldırdı ve yine gücü kaynağında sönüp gitti. "Orada öyle durmayın!" diye bağırdı saray halkına. "Durdurun onu! Öldürün! Ne gerekiyorsa yapın!"

Joan daha da sert itti. Zaman çizgisinin etrafında inceldiğini hissetti ve gözlerini sıkıca kapattı, içinde daha fazlasını bulmaya çalıştı.

Eleanor ani bir şok sesi çıkardı ve Joan'ın gözleri birden açıldı. Başarmış mıydı?

Hayır. Hayal kırıklığına uğrayarak, hayalet gibi bağ hala Eleanor'un beline sıkıca sarılmıştı.

Oda garip bir şekilde aydınlık görünüyordu, sanki biri perdeyi açmış ve güneş ışığı içeri dolmuş gibiydi.

Joan, Eleanor'un bakışlarını takip etti.

Şaşkınlıkla, arkasındaki güneş odası tamamen eski haline dönmüştü — camlar sağlamdı ve sabah güneşi açık perdelerden tatlı bir şekilde içeri giriyordu. Joan, *bu* odayı görmediğini anlaması uzun bir saniye sürdü. Gücünün son patlaması, başka bir zaman çizgisini gösteren bir pencere yaratmıştı —tıpkı annesinin Grave evinde yarattığı gibi.

Ve o pencerede, başka bir Joan vardı.

Diğer Joan, güneş odasındaki kabarık koltukta oturmuş, bir kitabı kendine doğru katlamıştı. Omuzlarına kadar uzanan saçları ve sakin ifadesi, Joan'ı ve etrafındaki harap evi görünce şaşkınlığa dönüştü.

Joan, birdenbire, karşısındaki kadının da *onları* görebildiğini fark etti, tıpkı onların onu görebildiği gibi.

Joan'ın karşısındaki kadın Eleanor'u gördü ve yüzündeki şaşkınlık yerini saf, sarsılmış bir dehşete bıraktı. *"Eleanor!* Ne oldu?" Ayağa fırlayarak kitabı düşürdü. "O *senin* kanın mı?"

Eleanor'un ağzı açık kaldı. Şoktan, bu Joan'ın gerçek kimliği olmalıydı. Eleanor'un gerçek kız kardeşi. Ve bir kez daha, Joan zaman çizgisinin dişlilerinin döndüğünü hissetti. Gerçek zaman çizgisinde de bu evdeymiş gibi görünüyordu. Her zaman bu eve geri dönüyordu.

"Seni hastaneye götürmeliyim!" Joan'ın muadili dedi. "Merak etme, ben..." Ama kız kardeşine doğru bir adım attığında, ortaya çıktığı kadar aniden ortadan kayboldu, sanki başından beri bir sabun köpüğüymüş gibi.

Eleanor'un ağzı hala açıktı, sanki cevap vermek üzereymiş gibi. Güneş odasının yönüne bakakaldı, yüzünde acı bir ifade vardı.

Annem Joan'a Eleanor'un hiç böyle pencereler yaratamadığını söylemişti. Joan, Eleanor'un Kral Grave ailesini yok ettiğinden beri gerçek kız kardeşini ilk kez gördüğünü fark etti.

Joan bunu düşünürken, Nick "*Joan!*" diye bağırdı.

Sonunda biri savunma hattını aşmıştı. Joan tamamen şaşkına dönerek geriye sendeledi. Bir anlık bir sürede onun Conrad olduğunu fark etti. Yüzü ve saçları ay ışığı kadar solgundu, tuhaf, cam gibi gözleri ona dikilmişti. Elinde bir silah vardı ve silahı ona doğrultmuştu.

Joan tepki veremeden Conrad ateş etti. O bir saniye sanki sonsuza kadar uzadı. Joan, Nick'in elinin Conrad'ı durdurmak için çaresizce uzandığını görebiliyordu. Ruth'un bir an geç kaldığını hissedebiliyordu.

Mermiyi durdurmak için zaman yoktu. Joan'ın çığlık atacak zamanı bile yoktu.

Bunu düşünürken bile, başka bir*inin*
bağırıyor olduğunu fark etti.

"*Hayır!*" Bu kelime duygu dolu bir sesle söylenmişti. Ve bu ses Eleanor'a aitti.

Joan bunu bile kavrayamadan, mermi yüzünün önünden kayboldu.

Otuz Yedi

Conrad'ın ateş ettiği andan itibaren her şey o kadar hızlı gelişmişti ki, Joan hala dönüyordu, gelmeyen kurşundan hala çekiniyordu.

Şimdi geriye doğru sendeledi ve uzamış çimlerin üzerine neredeyse takılıp düşüyordu. Bakakaldı, artık Kahvaltı Salonu'nda olmadıklarını yavaşça kavradı. Burası başladıkları yerdi, Holland House'un kalıntılarının bulunduğu yerdi.

Burada hala gece yarısıydı, sanki hiç zaman geçmemişti.
Joan etrafına bakarken nefesleri soğuk beyaz bir duman olarak dışarı çıktı.

Conrad gitmişti, *Curia Monstrorum* da öyle. Ama diğerleri buradaydı: Ruth, Nick, Aaron, Jamie ve Tom.

Ve Eleanor.

Diğerleri de Joan kadar şaşkın görünüyordu. Nick dizlerinin üstüne çökmüştü, Conrad ona ateş ederken ona uzanmaya çalışmıştı. Aaron'ın eli de hâlâ uzanmış durumdaydı; şimdi gözlerini kırptı ve Joan'ın hayatta olduğunu fark edince rahat bir nefes aldı.

Joan nasıl hayatta kalmıştı? Az önce ne olmuştu? Eleanor onları kurtarmış mıydı? Bu imkansız görünüyordu, ama odadaki başka hiç kimse bunu yapabilecek güce sahip değildi. Joan Eleanor'a döndü. "Sen miydin? *Neden?*"

Eleanor diğerlerinden birkaç adım uzakta duruyordu, beyaz elbisesi hala kanla lekeliydi. Sanki kendisi de nedenini bilmiyormuş gibi başını hafifçe salladı.

Joan, o anı zihninde tekrar canlandırdı. Orijinal Joan'ın Eleanor'a hemen kilitlendiği an; kanlı ve korkmuş kız kardeşini görmüş ve ona ulaşmak için çaresizce ayağa kalkmıştı.

Ve Eleanor ona karşılık olarak sanki...

"Hâlâ onu seviyorsun," dedi Joan yavaşça. "Onu o kadar çok seviyorsun ki *beni de* seviyorsun."

"Ve beni hiç hatırlamıyorsun." Eleanor'un sesi biraz kısılmıştı. "Beni sadece *böyle* tanıyorsun."

Bu doğruydu. Joan onu sadece bir kötü kadın olarak tanıyordu; Joan'ın hatırladığı hayatında onun tek rolü buydu.

Aniden Eleanor'un son zaman çizgisinin sonunda blöf yapıp yapmadığını merak etti. Nick'e Joan'ın hayatı ile kralın hayatı arasında seçim yapmasını sağlamıştı, ama onu gerçekten öldürür müydü? Joan artık o kadar emin değildi.

Ama Eleanor burada Joan'ı bebekken öldürmüştü. Başka bir zaman çizgisinde Hunts'ların Nick'in elinde ölmesini ayarlamıştı. Vicdansız seçimler, hem de çok fazla. Bunlara "*zorunluluk*" demişti.

Annem Eleanor'un ikna edilebileceğini düşünmüştü. Joan buna inanmamıştı. Ama şimdi... Gökyüzüne baktı. Eleanor'un kırık zaman çizgisinde gözyaşları görünüyordu. Yıldızların yerine sadece gölgeler vardı.

"Neden zaman çizelgesini düzeltmiyorsun?" diye sordu Eleanor'a. Gerçekten anlayamıyordu. "Neden bu kadar inatçısın? *Herkes* ölecek, Graves'ler de dahil. Onları kurtarmak için tüm bunları yaptın, ama yine de ölecekler."

"Hiç susmazsın, değil mi?" dedi Eleanor. Sesinde tuhaf, düz bir ton vardı.

"Eleanor..."

"Denemedim mi sanıyorsun?" Eleanor'un son kelimesi çatladı. "Haklıydın, tamam mı? Zaman çizelgesini gerçeklerden çok uzaklaştırdım ve eski haline getiremiyorum! *Denedim*!"

"Zaman çizelgesini düzeltemiyorsan, o zaman kendin ondan ayrıl!" dedi Nick. "O gücü başkasına ver. Belki *onlar* düzeltebilir."

Eleanor hayal kırıklığı ve çaresizlikle bir ses çıkardı. "*Yapamam*! Kendime çok sıkı bağladım! Koparamam! Ve bana bağlıyken ölemem! Ve aptalca bir kahramanlık yapmadan önce," diye Nick'e alaycı bir şekilde ekledi, *"senin* ölümün de bir fayda sağlamaz. Gerçek şu ki, yüzük seni o durma haline soktuğunda sen fiilen öldün. Ve ben *hala* zaman çizgisini kilitleyemedim. Yeterince güçlü değildim." Başını salladı. "Sürekli benimle savaşıyor. Kral'la hiç böyle savaşmış mıydı, bilmiyorum. ....."

Joan, umutsuzluğun dalgalarının kendisini sardığını hissetti. Evi, gökyüzündeki Ali mühürlerini bozmuştu. Hatta gerçek zaman çizgisine bir pencere açmıştı. Ama

Eleanor ile zaman çizgisi arasındaki bağ çok güçlüydü ve kopması imkansızdı.

"Boşluk hepimizi yutacak," dedi Eleanor. "Tıpkı hikayelerde olduğu gibi."

"*Senin* yüzünden," dedi Joan. Cümlesinin sonunda sesindeki öfke azaldı. Yorgundu ve her yeri ağrıyordu. Eleanor'un omzunun da hala acıdığını hissedebiliyordu.

Eleanor ağzını açıp bir şey söylemek istedi, ama sonra kendini durdurdu. "Evet," dedi ağır bir sesle. "Benim yüzümden."

Joan onun böyle söyleyeceğini beklemiyordu. "Ve kral yüzünden..." diye kabul etti.

Eleanor bir saniye gözlerini kapattı. "Biliyor musun, neredeyse başardım. Neredeyse kazanıyordum. *Onu* yendim. Keşke zaman çizgisini de kontrol altına alabilseydim, her şey yolunda giderdi."

Joan yüzünü eliyle ovuşturdu, titredi. Kız kardeşine karşı her birazcık his beslediğinde, Eleanor onu yeniden dehşete düşürüyordu. "Evet, zaman çizgisini gerçekten kazanmışsın." Gözlerini kapattı, aniden ondan bıkmıştı. Eleanor'un onlara yaşattığı her şeyle uğraşmaktan bıkmıştı. "Sence ne kadar vaktimiz var? Dünya boşluğa düşmeden önce?"

"Bilmiyorum," dedi Eleanor. "Günler. Belki haftalar."

Joan onu orada bırakıp diğerlerini kontrol etmeye gitti. Yaraları ve çürükleri vardı, ama daha kötüsü yoktu. Frankie ve Sylvie'nin yastıklı çantalarda hala güvende olmalarına sevindi, hiç yaralanmamışlardı.

Joan kendini yine etrafına bakarken buldu. Hayal gücü müydü, yoksa gökyüzü eskisinden daha alçak mı görünüyordu? Boşluk daha mı yakındı?

Evin temellerinin çizgisini takip etti. O güzel evin artık sadece toprağın üzerinde bir dizi çıkıntıya dönüştüğünü görünce çok üzüldü.

Duvar hattının yakınında, kahvaltı odasındaki yırtık, tarlada ürpertici siyah bir leke oluşturmuştu. Ali mühürleri olmadan artık görülebilen, bunun gibi sıradan yerlerde kaç tane delik daha vardı?

Ve yakında tüm dünya yok olacaktı. Bunun gibi kalıntılar bile kalmayacaktı.

Joan'ı bir an için vatan hasreti sardı. Keşke babasını son bir kez görebilseydi. Aniden, kendi evinin kapısından girip ona sarılmak için can atmaya başladı.

Gözlerini yaşlarla doldurarak, tarlanın içine doğru yürüdü. Bir dakika sonra, ayak sesleri duydu. Dönmeden önce, bunların Aaron ve

Nick olacağını biliyordu.

"Yaranı görebilir miyim?" Nick nazikçe sordu.

"Kesik mi?" Joan dönüp yan tarafında ince bir kesik gördü, belki de uçan camdan olmuştu. "Oh." Rahatsız edici bir şekilde, Lucien Oliver'ın onu kılıçla kestiği yerin aynı yeriydi.

"Bir bakayım," dedi Aaron, kaşlarını çatarak.

"Önemli değil," dedi Joan, ama bakmalarına izin verdi. Aaron başparmağıyla kesik elbisesini ayırdığında, içini bir sıcaklık kapladı.

"Hmm," dedi Aaron ve gerçekten bir şey yoktu, çünkü elbisesini tekrar düzeltti.

O ve Nick, Joan ile diğerlerinin arasında durdular. Garipti, ama burada, karanlıkta, diğerlerinin duyamayacağı bir yerde, sanki üçü yine yalnız kalmış gibi hissettiler.

Joan boğazındaki ani yumruyu yuttu. "Keşke birlikte daha fazla zaman geçirebilseydik," diye fısıldadı. "Bağımızı koparamadığım için çok üzgünüm."

"Eleanor onu güçlendirmiş gibi görünüyor," dedi Nick, sesinde yatıştırıcı bir ton vardı. "Muhtemelen mümkün değildi."

"Sanırım. Ama..." Joan hayal kırıklığıyla ayaklarına baktı. "Orada bir pencere açtığımı biliyorum, gerçek zaman çizgisini ortaya çıkardım. Ama daha önce daha derin yaralar açmıştım. *Biliyorum*. Boşluğu gösteren yaralar açmıştım. Kolezyumda, barda, hatta minibüste bile *gerçek* delikler açmıştım. İçimde daha fazla güç var. Hissedebiliyorum. Neredeyse ulaşabiliyorum. Sadece... " Şu anda, en çok ihtiyaç duyduğu anda, buna ulaşamıyordu.

"Joan..." Aaron başladı, ama bir şey fark etmiş gibi durdu.

"Ne oldu?" diye sordu Nick.

Aaron ona, sonra Joan'a baktı, yüzünde Joan'ın tam olarak anlayamadığı bir ifade belirdi. "Sanırım anlıyorum," dedi ona yavaşça. "Mahkemede neden tüm gücünü kullanamadığını anlıyorum."

Joan başını soru dolu bir şekilde eğdi.

"Haklısın," dedi Aaron. "Daha önce daha derin yaralar açtın. *Gerçek* yaralar. O bağı koparacak güç sende var." "Ama

yapamadım," dedi Joan.

Aaron ona küçük ve biraz kırılgan bir gülümsemeyle baktı. "Biliyorum. Çünkü doğru tetikleyici yoktu. Ama şimdi anlıyorum. Deseni görüyorum. Zaman çizgisinin dokusunda delikler açıp boşluğu ortaya çıkarabilirsin. Annen bunu yapamadı. *Kral* bile yapamadı. Ama *sen* yapabilirsin. Tam gücünü ortaya çıkaran şeyin ne olduğunu biliyorum."

Sesinde hâlâ tuhaf bir ton vardı ve Joan birdenbire rahatsızlık hissetti. "Nedeni ne?"

Aaron birkaç adım geri çekildi, Kahvaltı Salonu'nun yıkıntılarına bakarak, sonra bakışlarını tekrar Joan'a çevirdi. "Holland House'un yatak odasında bir yırtık vardı, büyükannenin öldüğü yerde. Nick'i yok edip kaybettiğin kütüphanede bir tane ve onun öldüğünü gördüğün arenada bir tane.
Onu da kaybettiğini sandığında pub'da bir delik açtın." "Holland
House'daki yatak odasında mı?" Joan yatak odasında bir yırtık
görmemişti.
.

"Bu gece gördüm," dedi Aaron. "Küçüktü, ama yukarı çıkarken gördüm." Gözleri, sanki onu haritalandırıyormuşçasına yüzünde dolaştı. "Dün beni sevdiğini söyledin. Sana inanmadım."

"*Seviyorum*," diye onu ikna etti Joan. "Seni *seviyorum*."

"Biliyorum." Aaron'un yüzü hissettikleri ile doluydu; kendi sevgisi, sanki bir armağan gibi yüzeyde duruyordu. "Artık biliyorum. Ve senin gücünü tetikleyen şeyin ne olduğunu da biliyorum. Sevdiğin birini kaybettiğinde ortaya çıkıyor."

"*Aaron*," dedi Nick sertçe. "Yırtığa çok yaklaştın! Bana doğru gel!"

Joan, Aaron'ın korkuyla dolu olduğunu gördü. Konuşurken geriye doğru yürüyordu ve kahvaltı odasındaki yırtığın tam kenarına gelmişti. Yırtık birdenbire ürkütücü bir büyüklüğe ulaşmıştı, ayna büyüklüğündeydi.

"İleri gel!" dedi Joan. "*Çok* yaklaştın!"

Aaron omzunun üzerinden ona baktı. Ancak kıpırdamadı ve Joan'ın midesi düğümlendi.

"Aaron, ondan *uzaklaş*!" dedi. Aniden sesinde korku duydu.

"Seni seviyorum," dedi Aaron. "Sana *tapıyorum*." Bir adım daha geri attı ve bir an için uçurumun kenarında durdu. Joan'ı soğuk bir korku sardı. "Sonunda dünyayı kurtaranın *ben* olacağımı kim düşünürdü?" diye ekledi titrek bir gülümsemeyle.

"*Aaron!*" Joan çığlık attı. "*Hayır!*" Ona doğru atıldı.

Yanında Nick de kendini öne atmıştı ve neredeyse onu yakalıyordu. Aaron zıplarken parmakları Aaron'ın parmaklarına değdi. Ama çok geçti. İkisi de çok geç kalmıştı. Aaron çoktan boşluğun gölgesine düşmüştü.

Bir an için Joan'ın ciğerleri kilitlendi. Hareket edemiyordu. Nefes alamıyordu. Aaron'ın az önce yaptıklarına inanamıyordu. Sanki Aaron henüz gitmemiş gibi ona uzanmaya devam ediyordu. Sanki onun gelecekteki tüm versiyonları yok olmamış gibi.

Boğazından bir çığlık çıktı, sesi sert ve acı doluydu. Bacaklarının büküldüğünü hissetti ve sonra yere düştü, boğazı yanıyordu, Nick yanında duruyordu. Onu yakalayıp yere indirmiş olduğunu hissetti. Onu tuttuğunu hissetti.

Ellerinin altında çimlerin dokusu gerçek dışı geliyordu. Bütün dünya gerçek dışı geliyordu. Hıçkırıklar boğazından çıkıyor, bütün vücudunu titriyordu. Aaron ölmüştü. Joan buna inanamıyordu. Bu gerçek olamazdı.

Diğerlerinin bağırışlarını, sanki kendisi titriyormuş gibi yerin titremeye başladığını belli belirsiz fark etti. Evdeyken gücünün en derin kaynaklarına erişememişti, ama şimdi onu içinde hissedebiliyordu, yükselen bir sel gibi engin ve korkutucu. Bu sefer onu memnuniyetle karşıladı.

Öfke ve keder onu sardı ve çimler, elleri altında solucanlar gibi kıvrılıp dönerek toprağa geri dönmeye başladı. Tarlanın kenarında, ağaçlar küçülüp fidanlara dönüştü ve sonra tohumlara dönüşerek yok oldu. Yol eridi ve buharlaştı, sıcak asfaltın kokusu rüzgarı kesiyordu. Ötesinde, evler çıplak iskeletlerine kadar soyuluyor ve sonra temellerine geri batıyordu.

"*Joan!*" Nick'in sesi biraz korkmuş gibiydi.

Joan başını kaldırdı ve şok içinde tüm tarlanın deniz gibi dalgalandığını gördü. "Ne oluyor?"

"*Sen* yapıyorsun," dedi Nick. Onu daha sıkı tuttu. "Senin gücün!"

Joan nefesini tuttu, korku ve keder karışmıştı. Artık hissedebiliyordu — gücü şiddetli ve vahşi bir sel gibi içinden fışkırıyordu.

O bağı koparmalısın, demişti Aaron, ve bir başka sarsıcı hıçkırık titreyerek ağzından çıktı. Aaron *ölmüştü*.

"O *atladı*," diye boğuk bir sesle söyledi Joan. "Hepimizi kurtarmak için yaptı!"

Nick'in yüzünde acı dolu bir ifade vardı, gözleri kederle dolmuştu. "Biliyorum."

Joan nefes almakta zorlanıyordu. Aaron gitmişti. *Gitmişti*. Bir zaman çizgisinde değil, sonsuza kadar. Üzerine korkunç bir sis çökmüştü, ama Joan, o sisin içinde bile Aaron'un ondan tek bir şey istediğini biliyordu. Bunu yapmak zorundaydı, onun için.

Kendini ayağa kaldırdı ve titrek tarlanın karşısındaki Eleanor'un yanına yürüdü.

Kız kardeşi, etraflarındaki evler ve ağaçlar parçalanırken, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyordu. Ay ışığında, belindeki bağ, Joan'a Saray'daki ışıklı gösterileri hatırlatan ürkütücü bir parıltı yayıyordu.

Joan, boğazı sıkışmış bir şekilde uzandı, Eleanor'un onu durduracağını düşünerek. Ama Eleanor, Joan'ın belindeki bağı tuttuğunu izledi sadece. Hiçbir şey hissetmedi, ama bağı elinin altında kumaş gibi buruştu.

Joan yumruğunu bağın etrafına sıkıştırdı ve çekip kopardı. Daha önce, evdeyken bağı koparmaya yaklaşamamıştı, ama şimdi narin bir gazlı bez gibi yırtılıp kopmuştu.

Eleanor'un nefesi kesildi. Gözlerini Joan'dan ayırmamıştı. "Başardın," diye fısıldadı. Sonra yüzü buruştu ve bağ kendiliğinden çözülmeye başlayınca şok ve acı içinde inledi. Geriye sendeledi, dizleri çöktü ve ellerinin ve dizlerinin üzerine yere düştü.

Joan da sarsılmış bir şekilde geriye sendeledi, bağ havada şeritler halinde kıvrılırken, kıvrılan hareketleri ona boşluğun gölgelerini hatırlattı. Ancak gölgelerden farklı olarak, kıvrılırken ve kıvrılırken doğaüstü renklerle parlıyordu.

Joan, bağın yükselmesini izlerken, başka bir zayıflatıcı keder dalgası hissetti. Bağda yabancı bir şey vardı, ama aynı zamanda güzeldi. Soğuk bir alev gibi. Canlanan bir aurora gibi. Aaron'un bunu görebilmesini diledi.

Ürkütücü sarmal Eleanor'un üzerinde süzülüyordu ve Joan, zaman çizgisini kontrol altına alabilecek kadar güçlü birini aradığını hissedebiliyordu.

Sonra Joan'ın şokuna, *ona* doğru atladı.

Onun önünde havada asılı kalarak kendini sundu ve Joan'ın nefesi kesildi. Nick, *Eleanor'u öldürürsek yeni bir zaman çizgisini şekillendirebileceğimizi* söylemişti.

Joan *bunu yapabilirdi*. Bunu hissedebiliyordu, bunun olasılığını. Daha iyi bir dünya yaratabilirdi, insanların mutlu ve huzurlu olduğu *iyi* bir dünya. Canavarlar ve insanların çatışmadığı bir dünya. Asıl benliğinin istediği türden bir barışı sağlayabilirdi. Konuşmaya ya da ikna etmeye gerek yoktu. Bunu gerçekleştirebilirdi.

Artık zaman çizgisinin sesini neredeyse duyabiliyordu. Muazzam bir zeka, ona şu soruyu soruyordu: *Tasmayı alacak mısın?*

Joan bir adım öne çıktı. Sunulan gücün parıltısının arkasında, karanlıkta başka bir şekil görebiliyordu. Keskin bir nefes aldı. Zaman çizgisinin kendisinin büyük canavarıydı. Boynuna acımasızca bağlanmış bir şey vardı ve Joan, tasmanın diğer ucundaki tasmayı gördüğünü anlaması uzun bir süre aldı.

Arkasını döndü, Nick'i aradı. Nick, Eleanor'un yanına kadar onu takip etmiş, birkaç adım ötesinde duruyordu ve şimdi ona sabit bir bakışla bakıyordu.

Zaman çizgisini kendi iradesine göre şekillendirmek, *insanları şekillendirmek demektir*, o gece kütüphanede ona söylemişti.

Ve bunu yapabilirdi. Sunulan güç buydu. Tasmayı eline alıp yeni bir zaman çizelgesi yaratabilir, herkese, insanlara *ve* canavarlara iradesini dayatabilirdi. Herkesi istediği gibi olmaya zorlayabilirdi.

Ama... "Bu doğru olmaz," dedi Nick'e. *Joan'ın* iyi bir zaman çizelgesi yapabileceğini kim söyleyebilirdi ki? Eleanor ve Kral, bunu yaptıklarına inanıyorlardı.

"Biliyorum." Nick'in gözleri çok yumuşaktı. "O gece söylediklerini çok düşündüm." Ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Sanırım bunun yerine bir sürü konuşma yapmamız gerekecek."

"Tıpkı orijinal zaman çizelgesinde yaptığımız gibi," diye mırıldandı Joan. Ancak bu sefer Aaron yoktu. Acı yine onu sardı, o kadar şiddetli ve yoğun ki nefes alamıyordu. Aaron bir daha asla onlarla birlikte olmayacaktı.

Önündeki parlayan ışığa döndü. *Tasmayı alacak mısın?* zaman çizgisi tekrar sordu.

Cevap olarak Joan elini uzattı. Gücüyle tasmanın ötesine uzandı — tarlanın karşısındaki canavara doğru, elinde tasmanın sert ipini hissedebilecek kadar.

Sonra sertçe çekti ve tasmayı canavarın boynundan kopardı. Halat düştü ve zaman çizgisi serbest kaldığında etraflarında bir *çıt sesi* duyuldu.

Eleanor acı içinde tekrar nefes aldı, sanki tasmanın son birkaç ipi hala ona bağlıymış gibi. Ölürken gözleri Joan'ı aradı, nefesinin durmasıyla acı dolu ifadesi rahatlamaya başladı. Zaman çizgisini kendine o kadar sıkı bağlamıştı ki, onsuz yaşayamazdı.

Joan yutkundu. Eleanor'un gözlerinde son anlarında bir özür var mıydı? Emin değildi.

Yukarıda, zaman çizgisinin ışığı gökyüzündeki delikleri dolduruyordu ve alan değişmeye başlıyordu.

Nick, Joan'ın yanında bir duvar yükselirken uyarıda bulunmak için bağırdı. Ev geri dönüyordu. Zaman çizgisi çoktan yeni bir şekle bürünmeye başlamıştı.

Nick, Joan'ın elini tuttu ve diğerleriyle birlikte, bir zamanlar bahçenin olduğu yere koştular. Sonra, Joan son gücünü kullanarak bir kalkan oluşturdu ve kendini ve diğerlerini değişen zaman çizgisinden korudu.

Başardılar, fark etti. Dünyayı kurtarmışlardı. Ve bunu düşünür düşünmez, aniden kontrolsüz bir şekilde ağlamaya başladı.

Eleanor ölmüştü ve Joan'ın bir parçası da onun da ölmesini diledi. Çünkü Aaron boşluğa adım atmıştı. Hepsini kurtarmıştı, ama bunu göremeyecekti. Yeni zaman çizgisinde ya da başka bir zaman çizgisinde olmayacaktı. Onlar için kaybolmuştu.

Karanlık çöktüğünde, bu bir rahatlama oldu.

Otuz Sekiz

Joan yavaşça uyandı, yanağı düzensiz çimlere bastırılmıştı. İnledi ve Nick endişeyle yanına diz çöktüğünde bir gölge üzerinden geçti.

Saçlarını nazikçe gözlerinden çekti. "İyi misin?"

Joan ağzını açtı, sonra az önce olan her şeyi hatırladı. Eleanor'u yenmişlerdi, ama... "O öldü," diye boğuk bir sesle söyledi Joan. "*Aaron öldü*." Nick onu kollarına aldı. Joan da ona sarıldı, umutsuzca sıkıca. "Diğerleri...?" Dönüp etrafına baktı.

İlk olarak çimlerin üzerinde diz çökmüş Jamie'yi gördü. Jamie inledi ve Tom ona bakmak için sürünerek yaklaştı.

"Hala buradasın!" Jamie boğuk bir sesle, rahatlamış bir şekilde ağlayarak dedi. Tom'un boynuna sarıldı.

"Sadece ben değilim," dedi Tom. Hala sırt çantalarının içinde güvenle yatarken, küçük tüylü kafalarını meraklıca dışarı çıkaran Frankie ve Sylvie'yi işaret etti.

Ruth da oradaydı, koyu renkli bukleleri dağınıktı. Joan, Nick'i bırakıp ona da sarıldı ve Ruth, Joan'ın sırtına kollarını dolayarak onu sıktı. "Sence eve geldik mi?" Ruth titrek bir sesle fısıldadı.

Joan geri çekildi. Soğuk bir sonbahar sabahına gelmişlerdi. Çimlerin üzerinde kahverengiye dönmüş yapraklar vardı ve havada nemli ve bitkisel bir koku vardı. Önlerinde, Holland House, Eleanor'un zaman çizelgesindeki haliyle duruyordu: güzel, harap bir cephe. "Sokakları görmemiz lazım." Bunu söylerken bile boğazı düğümlendi. Aaron yokken nasıl eve dönmüş olabilirdi? Şokun etkisi tekrar onu vurdu. Buna dayanamıyordu.

"Ben gidip bakayım," dedi Nick yumuşak bir sesle.

Joan aniden hareket etme ihtiyacı duydu. Aaron'un ortadan kaybolduğu yerde öylece diz çöküp kalamazdı. "Ben de seninle geliyorum."

Nick kolunu onun omzuna doladı ve onu kendine çekerek çimlerin yanındaki patikadan ana yola doğru yürüdüler. Düşen yapraklar ayaklarının altında çıtırdadı ve Joan gözyaşları arasında seyrekleşen ağaçlara ve gökyüzüne baktı.

Kapıda, Kensington High Street'in tanıdık, kalabalık kavşağına, arabalara, insanlara ve dükkanlara baktı. Mimari ve moda yine tanıdık gelmişti. Kimse numaralı kolye takmıyordu.

"Ev gibi görünüyor," dedi Nick yumuşak bir sesle.

Burası evi değildi. Aaron boşluğa atlamıştı ve geri dönüşü yoktu. Dünyalar arasındaki hiçlik tarafından yutulmuştu ve şimdi sanki hiç var olmamış gibiydi. Binlerce hayat daha olsa bile yeniden doğmayacaktı.

Joan çok özlemişti. Geri dönmeyi defalarca hayal etmişti.
Ama şimdi buradaydı ve sadece boşluk hissediyordu. "Ne yapacağız?" Sesi boş çıkmıştı.

O sırada yakınlardan tanıdık bir ses duyuldu, şık, kesik kesik sesli harflerle. "Şey... Seni bilmem ama *ben* sıcak bir duş ve temiz kıyafetlere ihtiyacım var. Sonra da... Randevumuz vardı, değil mi?"

Joan hızla döndü ve bakakaldı.

Aaron çimlerin üzerinden onlara doğru yürüyordu, her zamanki gibi güzel, mükemmel ve kendine özenli, gri gözleri Joan'ın hiç görmediği kadar yumuşaktı.

Hayattaydı. *Hayattaydı*.

Adımları hızlandı, ama Joan da çoktan hareketlenmişti. Kendini onun kollarına atarken hıçkırarak ağladığını duydu. Aaron da onu şiddetle kucakladı, rahat tavırlarına rağmen rahatladığı belliydi. Nick de onlara katıldığında, Aaron'un diğer kolunun açıldığını hissetti.

"Nasıl?" diye sorabildi Joan. Onu asla bırakmak istemiyordu. "Boşluğa atladın!"

"Biliyorum," dedi Aaron, sesi biraz titreyerek—ne gülme ne de ağlama gibi. "Sanki yıldızlar arasındaki boşluğa atlamış gibiydim—asla düşmeyi bırakamayacağımı sandım."

Nick ikisini de kendine çekti, içgüdüsel olarak koruyucu bir
tavırla. "Seni kaybettiğimizi sandık." Joan sesinin titrediğini
duydu.

Aaron hafifçe başını salladı. "Bu garip gelebilir, ama sanırım zaman çizgisi benimle konuştu. Kelimelerle değil, ama... Onu özgür bıraktığımızı biliyordu

ve minnettardı. Bana bir hediye vermek istedi. *Sana* bir hediye vermek istedi. Bize teşekkür etmek için." Birden utangaç bir ifadeyle baktı. "İşte buradayım."

Epilog

Joan gözlerini kapattı. Güneşin ısıttığı piknik battaniyesinin üzerine uzanmış, başını Aaron'un kucağına koymuş, Nick ise onun bükülmüş dizlerine yaslanmıştı. Eve dönmelerinin üzerinden bir yıl geçmişti ve Aaron, yıldönümünde bir şeyler yapmayı önermişti. *Kutlamak için*, demişti. *Hatırlamak için.*

"Çim lekeleri için endişelenmiyor musun?" diye sordu Joan Aaron'a. Aaron, her zamanki gibi heather grisi takım elbisesiyle, sırtını ağaca dayamıştı.

Aaron bu soruya eğlenerek cevap verdi. Eğilip Joan'ın alnına öpücük kondurdu. "Hayır."

Nick memnuniyetle yumuşak bir ses çıkardı. "Gerçekten bu piknikte yemek yiyecek miyiz?"

"Yani..." Aaron mırıldandı, sesi gülümsemeyle ısındı. Nick'e baktı, Nick de ona düşünceli bir bakış attı.

Joan'ın yüzü güneşten dolayı zaten pembeye dönmüştü, ama daha da kızardığını hissedebiliyordu. "Dışarıdayız," dedi gülerek.

Aaron ona baktı, ifadesi o kadar yumuşaktı ki Joan'ın nefesi kesildi. Hiçbir zaman başka bir zaman diliminde ona böyle bakmamıştı. Başparmağını Joan'ın yanak kemiklerinin kızardığı yere sürdü. Joan, Aaron'ın onu utandırmayı sevdiğini öğrenmişti. "*Benim* malikanemde," dedi Aaron. "Çok büyük, çok *özel* malikanemde."

"Öğle yemeğine misafir çağırdık," diye hatırlattı Joan. "Bu kimin fikriydi?"

"Senin."

"Korkunç bir fikir. Berbat." Aaron her cümlesinde onu öptü. "Bunu sana sonra telafi etmeliyim."

"Sanırım teknenin sesini duyuyorum," dedi Nick, sesinde de bir gülümseme vardı.

Joan başını eğdi ve o da duydu — nehirde bir motorun böcek vızıltısı gibi sesi.

Ancak ilk gelen Ruth'du, kocaman bir sepetle. "Çok yemek getirdim." Bir iniltiyle battaniyenin üzerine yığıldı. "Herkes yemeli, sepet *çok* ağırdı."

"Yeriz," diye söz verdi Joan. Sepeti boşaltmaya başladı: altı çeşit sandviç ve küçük tuzlu tartlar. Çörekler, reçel, krema, kirazlar, çilekler, ahududular. "Bunları nasıl taşıdın?"

Nehirde, Jamie ve Tom'un dar teknesinin Oliver'ların özel iskelesine yanaşıyordu. Frankie ve Sylvie önce atladılar ve yiyecekleri incelemek için geldiler.

Ruth sepetten soğuk tavuklu bir kap çıkardı ve her bir hayvan için kemiklerden parçalar kopardı. "Geç kaldınız!" diye bağırdı tekneye.

"Üzgünüm," dedi Jamie neşeyle, ipi iskeleye bağlarken. "Tam olarak istediğin ana zaman yolculuğu yapamadığında zamanında gelmek çok daha zor."

Bir yıl, diye düşündü Joan. Kimsenin zaman yolculuğu yapamadığı bir yıl.

"Özlediğim şeyler *var*," dedi Aaron, solgun saçlarını alnından geriye iterek. "Hava durumunu seçebilmek mi?"

"Havayı seçebilmek mi?" diye önerdi Ruth. "Garum ve silphium," dedi Tom.

"Her zaman mükemmel olgunlukta meyveye ulaşabilmek," dedi Jamie.

"2380'ler," dedi Tom. "O yıllar çok güzel olacak." "Çok fazla konuşuyorsun," diye mırıldandı Nick ve Aaron ona baktı ona baktı, ifadesi yumuşadı, sadece Joan ve Nick'e karşı yaptığı gibi. "Bedeli çok yüksekti," diye fısıldadı Aaron.

"Çok yüksek," diye onayladı Joan.

Ancak hepsi seyahat edememeyi özlüyordu, bunu o da biliyordu. Aaron bazen Londinium'da olduğunu hayal ederdi. Viktorya döneminde olduğunu. Gelecekte olduğunu. Bazen gözlerinde özlemle uyanırdı.

Burada olmayı tercih ederim, derdi bazen. *Özleyebilirim, ama burada seninle olmayı çok daha çok tercih ederim.*

Joan da hayal kuruyordu. Yangından önceki Holland House'u hayal ediyordu. 1990'lardaki St. James Park'ı. 1800'lerdeki Limehouse'u. Ama en çok, zaman çizgisinin dalgalanmasını ve değişmesini özlüyordu. Kaybolana kadar bunun ne kadar rahatlatıcı olduğunu bilmiyordu.

"Kaybettiğimizden daha fazlasını kazandık," dedi Aaron şimdi, ciddi bir şekilde.

Bu doğruydu. Bu yepyeni bir zaman çizelgesiydi; orijinal değildi ve daha önce yaşadıkları hiçbir zaman çizelgesine benzemiyordu. Ve bu *iyiydi*. Joan'ın annesi burada hayattaydı, Aaron'ın annesi de öyle. Joan'ın babası da buradaydı. Nick'in ailesi de. Liuslar. Huntlar. Graveslar... Joan ve Nick'in seyahat etmek için kendilerinden aldıkları zaman bile geri verilmiş gibiydi. Aileler hala kendi güçlerine sahipti ve Aaron'un annesi kendi gücünü kullanarak kontrol etmişti; onları dikkatle incelemiş ve ikisinin de önünde uzun bir ömür olduğunu söylemişti.

Joan, Aaron ve Nick arasında çok değerli, harika bir şey vardı. Joan, bu kadar mutlu olabileceklerini hiç hayal etmemişti.

Eleanor ise gerçekten gitmişti. Belki boşluk tarafından yutulmuştu. Ya da belki zaman çizgisi onu tamamen silmişti. Artık kendi anneleri bile onu hatırlamıyordu. Büyükannesi bile. Sadece Joan ve bugün burada bulunanlar...

"Başlayalım mı?" diye sordu Joan diğerlerine.

Nick'in kibritle yaktığı mumla küçük bir mumya kağıttan tekne getirmişti. Joan tekneyi nehre koydu ve ışığı çoktan sönmeye başlayan teknenin yavaşça akıntıya kapılıp gitmesini izlediler.

Kendisine ve sevdiği insanlara bu kadar zarar vermiş birini hatırlamak istemek belki garipti. Ama Eleanor bir zamanlar Joan'ın kız kardeşi olmuştu.

Öğleden sonra, güneş batmaya başladığında, hepsi rahat bir sessizlik içinde uykuya daldılar. Sylvie, aylardır Frankie'ye ısınmıştı ve şimdi başını Frankie'nin sırtına dayamış, mırıldanıyordu.

Joan neredeyse boşalmış olan çilek kutusuna uzanırken Tom, "Son çilek olmasın sakın," diye mırıldandı.

"Çok yavaş," dedi Joan.

"Biliyorsun... Liu ailesine hala iki iyilik borcun var," dedi Jamie tembelce.

"Bütün aileni hayata döndürdüm!" diye şikayet etti Joan. Ama çileği Jamie'ye uzattı, Jamie de Tom'a uzattı, Tom da

Joan'a kendini beğenmiş bir bakış atarak ağzına attı.

"Sepette daha var," dedi Ruth, güneşin sıcağından korunmak için gözlerini mutlulukla kapatarak.

Joan hasır sepeti uzanırken, nehrin karşısından bir esinti esti. Bütün hafta hava ılık geçmişti ve esinti hoş bir değişiklikti. Birkaç saniye çilekleri aradıktan sonra, sepetin etrafındaki çimlerin hareketsiz olduğunu fark etti; rüzgarda tek bir çim bile kıpırdamıyordu.

Yavaş yavaş bunun fiziksel bir his olmadığını anladı. Zamanın kendisiydi. Bir yıldır ilk kez hissediyordu.

Diğerlerine döndü. Hiçbiri bunu hissetmemiş gibiydi, ama Aaron Joan'ın tepkisini gördü. Kafasını merakla eğdi ve bu Nick'in de ikisine dönmesine neden oldu.

Joan nefesini tuttu, zaman çizgisinin nehir boyunca yayılan gücünü hissetti.

Bu yeni zaman çizgisine geldiklerinden beri ilk kez, bir gün hep birlikte tekrar seyahat edebileceklerini merak etti. Belki bu sefer ağır bir bedel ödemeden.

Ve sonra zihni daha da uzaklara daldı. Eleanor'un bile başka bir şans elde edebileceği bir gün hayal etti. Kurtuluş fırsatı bulabileceği bir gün. Bu mümkün olabilir miydi?

Sonra bir esinti daha geldi ve kelimeler kadar net bir hisle birlikte, sanki zaman çizgisi onun sorusuna cevap veriyormuş gibi.

Belki bir gün.

Teşekkür

Joan, Aaron ve Nick'e veda etmek (en azından şimdilik) çok acı tatlı. Onların ilk versiyonlarını on yıldan fazla bir süre önce yazdım ve şimdiden onları yazmayı özlüyorum. Aynı zamanda, onların hikayesini tamamlamış olmaktan çok mutluyum ve bu dünyayı ve karakterleri okuyucularla paylaşmak kelimelerle ifade edilemez bir mutluluktu. Only a Monster serisini yazmaya başladığımda, bu kadar çok insanın okuyacağını hayal bile edemezdim. Bu kitapları seven ve hakkında konuşan herkese çok teşekkür ederim — desteğiniz benim için çok değerli.

Yıllar boyunca bu kitapları yazarken çok büyük destek gördüm: Her zamanki gibi babama, Jun'a, Ben'e, Moses'a, Lee-Chin'e, Wennie'ye, Zaliyah ve Nina'ya sevgi ve desteğiniz için teşekkür ederim.

Eleştiri ortağım Cat'e de, yıllardır beyin fırtınası yapmamda, sorunları çözmemde ve el yazmalarımızı paylaşmamda verdiği yardımlar için çok teşekkür ederim. Bu kitaplar sen olmasaydın var olamazdı!

Yıllar boyunca arkadaşlarımdan (ve arkadaşlarımın arkadaşlarından ve ailelerinden! Ve yardımlarını esirgemeyen diğer yazarlardan) gördüğüm desteğe çok minnettarım: Shelley Parker-Chan, Rose Hartley, Lilliam Rivera, Mike Reid, Evan Mallon, Alison Laming, Susan Trompenaars, Jessica Boland, Sharon Brown, Kathryn Lindsay, Kelly Nissen, Noni Morrissey, Amanda Macdonald (ve Tamlyn), Emma Durbridge, Leanne Robertson, Madeleine Daniel, Kate Murray, Anna Cowan, Belinda Grant, Katya Dibb, Liana Skrzypczak, Leanne Yong, LinLi Wan, Ming Tan, Naomi Novik, Amie Kaufman, Jay Kristoff, Astrid Scholte, Ellie Marney, Sarah Rees Brennan, Stephanie Garber, Chloe Gong, Adalyn Grace, Alexis Hall, Jess Barber,

adrienne maree brown, Pip Coen, Bernard M. Cox, Nathan Hillstrom, Becca Jordan, Travis Lyons, Eugene Ramos, Sara Saab, Melanie West, Tiffany Wilson, Elaine Cuyegkeng, Kat Clay, Aidan Doyle, Emma Osborne, Sophie Yorkston ve Suzanne Willis.

Adams Literary'deki harika menajerim Tracey Adams olmasaydı bunların hiçbiri gerçekleşemezdi (Josh Adams ve Anna Munger'a da teşekkürler!).

İngiltere ve Avustralya'daki harika temsilciliğin için Christabel McKinley'e de teşekkür ederim.

ABD'deki HarperCollins'te, bu serinin başından beri benimle birlikte olan, zeki, bilge ve harika editörüm Clare Vaughn'a teşekkür ederim. Notların her zaman çok anlayışlı ve isabetli. Harika üretim editörüm Caitlin Lonning'e, keskin gözlü kopya editörüm Jessica White'a ve düzeltmenim Lana Barnes'a da teşekkür ederim.

İlk kitabın kopya editörlüğünü yapan Karen Sherman ile birlikte, hepiniz beni pek çok utanç verici hatadan ve tutarsızlıktan kurtardınız, ayrıca kitapları büyük ölçüde sıkılaştırıp iyileştirdiniz.

İlk editörüm Kristen Pettit'e de çok teşekkür ederim.

Bu kitaplar sizin sayenizde var ve size minnettarım.

Harper'daki tüm harika ekibime de teşekkür ederim: yönetici editör Gwen Morton, üretim müdürleri Allison Brown ve Meghan Pettit, pazarlama direktörü Audrey Diestelkamp, tanıtımcı Anna Ravenelle, tasarımcılar Jessie Gang ve Alison Klapthor ve kapak sanatçısı Eevien Tan (bu seri için yaptığınız sanat eserlerine bayıldım!). İkinci kitabın yayınlanmasına öncülük eden Alice Jerman'a da çok teşekkür ederim.

Avustralya'daki Allen & Unwin'deki parlak ve sevimli ekibime, yerel olarak verdiğiniz büyük destek benim için çok anlamlıydı. Kate Whitfield, Jodie Webster, Eva Mills, Sandra Nobes, Liz Kemp, Simon Panagaris, Reem Galal, Anna McFarlane, Nicola Santilli ve bu kitaplar üzerinde çalışan ve destekleyen herkese teşekkür ederim.

İngiltere'deki Hodder & Stoughton'daki harika ekibime de teşekkür ederim: editör Molly Powell, proje editörü Sophie Judge, editör yardımcısı Marina Dominguez Salgado, tasarımcılar Claire Offord ve Daisy Woods, üretim kontrolörü Claudette Morris, pazarlamacı Laura Bartholomew, kopya editörü ve düzeltmen, ve kapak sanatçısı Kelly Chong (serinin tamamında güzel sanat eserlerin bana büyük keyif verdi!).

Vera Chok, Joan'ı sesli kitaplarda hayata geçirdiğin için teşekkürler!

Muhteşem özel baskıları hazırlayan ve kitapları okuyucularına tanıtan kitap kutusu ekiplerine çok minnettarım: harika Anissa ve FairyLoot ekibi ile sevimli Librarian Box ekibi. Bu serinin başından beri verdiğiniz destek için teşekkür ederim.

Brezilya'daki Alta Novel'deki harika ekiplerime ve çevirmenlerime (çevirmen: Giovanna Chinellato); Çek Cumhuriyeti'ndeki CooBoo'ya (çevirmen: Petra Badalec); Fransa'daki Lumen'e (çevirmen: Mathilde Tamae-Bouhon); Almanya'daki Piper Verlag (çevirmen: Bettina Ain); Macaristan'daki Anassa Könyvek (çevirmen: Ádám Sárpátki); İtalya'daki Mondadori (çevirmen: Elisa Villa); Rusya'daki Eksmo (çevirmen: Olga Burdova); Sırbistan'da Vulkan (çevirmen: Elena Milosavljević); İspanya'da Montena (çevirmen: Elena Macian Masip); Türkiye'de Olimpos (çevirmen: Yasemin Bayraktar).

Son olarak, bu kitabı yazdığım topraklarda geleneksel koruyuculara şükranlarımı sunar, geçmişteki, şimdiki ve gelecekteki büyüklerine saygılarımı sunarım: Kulin Ulusu'nun Wurundjeri Woi-wurrung, Bunurong Boon Wurrung ve Dja Dja Wurrung halkları.

Yazar

VANESSA LEN, uluslararası çapta çok satan Avustralyalı bir yazar ve eğitim editörüdür. Dil öğrenme programlarından STEM kaynaklarına ve öğretmenler için mesleki öğrenmeye kadar her alanda çalışmıştır. Only a Monster serisi on dile çevrilmiştir. vanessalen.com adresinden çevrimiçi olarak ziyaret edebilirsiniz.

hc.com adresinde harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını keşfedin.

Vanessa Len'in diğer kitapları

Sadece Bir Canavar

Asla Kahraman Değil

Geri

KEŞFEDIN
bir sonraki favori kitabınızı

TAN
sevdiğiniz yeni yazarlarla tanışın

ücretsiz kitaplar

PAYLAŞ
infografikler, çalma listeleri, testler ve daha fazlası

EŞLE

en son videolar

www.epicreads.com

Telif

ONCE A VILLAIN. Telif hakkı © 2025 Vanessa Len Trust'ın Vekili. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri kapsamında tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesi ile, bu e-kitabın metnine ekranda erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmadan, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya gelecekte icat edilecek herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik yapılamaz veya saklanamaz.

Bu yayının herhangi bir yazarı, katkıda bulunanı veya yayıncısının münhasır haklarını sınırlamaksızın, bu yayının yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek için izinsiz kullanımı açıkça yasaktır. HarperCollins ayrıca, Dijital Tek Pazar Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi kapsamındaki haklarını kullanır ve bu yayını metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça hariç tutar.

İLK BASKI

Kapak resmi © 2025 Eevien Tan

Kapak tasarımı Jessie Gang

Dijital Baskı AĞUSTOS 2025 ISBN: 978-0-06-302476-2

Basılı ISBN: 978-0-06-302474-8

Yayıncı

Avustralya
HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street Sydney,
NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada
HarperCollins Publishers Ltd.
Harlequin Enterprises
ULCwww.harlequin.com
Bay Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41st Floor
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan
HarperCollins
Hindistan A 75,
Sektör 57 Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

İrlanda
HarperCollins Publishers
Macken House,
39/40 Mayor Street Upper,
Dublin 1, D01 C9W8, İrlanda
www.harpercollins.co.uk

Yeni

HarperCollins Publishers Yeni Zelanda Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632 Auckland,
Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik

HarperCollins Yayıncıları Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık
www.harpercollins.co.uk

Amerika

HarperCollins Yayıncıları A.Ş.
195 Broadway New
York, NY 10007
www.harpercollins.com